

Ewan Steery

HAN SOLO BOSSZÚJA

Fantasztikus regény

A Han Solo trilógia második része

Brian Daley: Han Solo's Revenge című művének átdolgozása

Készült: 2012-ben Hunniában
Javított kiadás, 2014
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

ELSŐ FEJEZET

- Juhíjj, Csubi! Megvan! - rikoltott fel Han Solo vidáman, teli torokból.

A Millennium Falcon hasa alatt gubbasztó vuki másodpilótája, aki épp elmélyülten tanulmányozta az űrhajó sérüléseit, riadtan kapta fel busafejét, mert nem értette pontosan a szavakat. Bozontos kobakja nyomán tompán megkondult a kopottas fenéklemez. A belehasító fájdalomtól Csubakka egy dühödte mordulás kíséretében földhöz vágta plazmasugaras hegesztőpisztolyát. A szuper forró láng rögtön kihunytt, amint elengedte az adagológombot és a készülék sercegeve elhallgatott.

A behemót bőszen letépte fém arcvédőmaszkját és hirtelen indulatában a közeledő Han felé hajította. Társa egy sportos űrjáróhoz méltó könnyedséggel tért ki a súlyos tárgy útjából. Nos igen: akadt már némi tapasztalata barátja heves természetét illetően – fájdalmas és kevésbé fájdalmas tapasztalatok egyaránt. Kihasznlva az időt, amíg a természetes antropoid kikászálódik a csészealj hasa alól a Kamar napjának ragyogó fényére – biztos ami biztos alapon – hátralépett a közeléből. Ugyanakkor békítő szándékkal emelte föl karját, bár a homlokára tolt napellenző alatt továbbra is vigyorgott örömeiben.

- Jól vagy, Csubi? - tudakolta óvatosan.

De látván az első tisztje mogorva ábrázatát, hamar felhagyott az érdeklődéssel. Tudta, mennyire elege van már Csubakkának a Millennium Falcon folytonos és – megfelelő alkatrészek híján – sajnos többnyire hiábavaló javítgatásából.

- Ide süss, cimbor! - váltott témát azonnal. - Itt az új holofilmünk! Sonniód hozta, ahogy megígérte!

Bizonyosságul Han felemelte az áttetsző adattároló kockát. A vuki egy pillanatra még a sajgó fejbúbjáról is megfellekedezett és kérdőn mordult egyet.

- Valami musical! Mit tudom én! - válaszolt a koréliai, vállát vonogatva.

Ő azon kevesek közé tartozott a galaxisban, akik értették a kashyyykiak csupa morgásból, hördülésből és vakkantásokból álló nyelvét. És azon sokak közé tartozott, akik nem szerették a musicaleket.

- Bár ezek a bogaras népek egy kukkot sem értenek majd az egészből. De sebj! Csupa zene, ének és tánc! Biztos felvidítja őket!

Boldogan dugta társa orra alá a szépen csillogó kockát, ami számításai szerint jelentős szerencsét hoz majd nekik. Márpedig Han Solo szótárában a szerencse szó alapvetően pénzt jelentett, sok pénzt! Amiből végre tényleg rendbe tehetik az űrhajót és továbbállhatnak, jobb lehetőségekkel kecsegtető világok felé.

Han különös fickó volt, aki bár megőrizte fiatalos bohóságát és hevesességét, emellett ravasszá és magabiztossá is vált az évek során. Kalandos élete és változatos megpróbáltatásai tették ilyenné, amik a szabadúszó űrcsempészek társaságában általánosnak számítanak és gyorsan kiszelektálnak mindenkit, aki nem alkalmas ezen veszélyes foglalkozás üzésére.

Kibújt ujjatlan, fekete mellényéből és hosszában összehajtogatva a vállára terítette. Veríték áztatta piszkosfehér inge a Kamar perzselő hőségében nedvesen tapadt a testére. Arra gondolt, milyen jó lenne valami könnyű és szellős sivatagi öltözképet viselnie inkább, a magas szárú űrhajóscsizma és a piros szalaggal díszített katonai nadrágja helyett. Már ha rendelkezne ilyesmivel. Vagy kapni lehetne a bolygón emberek számára készült ruhákat. De sajnos jelenleg be kell érnie azzal, amije van. Lehet, hogy nem éppen ideálisak a holmijai ezen az éghajlaton, de a hajója légkondicionált fedélzetén vagy azokban a kikötőkben, ahol általában megfordultak, megteszi. Elnyűtt cuccaira ugyan ráfért volna már egy alapos mosás, őrá pedig egy forró fürdő, ám a víz ezen a planétán akkora luxus, hogy örülhet, ha egyáltalán van mit inniuk.

Ösztönösen körbekémlelt, a kietlen tájat vizslatva sötétkék napellenzője alól. Ezt rendszeresen megtette, valahányszor elhagyta hajója biztonságát, mert szeretne távol tudni magát mindenféle kíváncsiskodó hatósági személyektől. Oldalán ott lógott elmaradhatatlan kísérője, az egyedi igényei szerint saját kezűleg átépített, makrotávcsővel felszerelt DL-44-es sugárpisztoly. Han jobb combjához szíjazva hordta fegyverét, mélyen, alig valamivel a térde felett, egy olyan bőr fegyvertáskában, mely látni engedte a ravaszt. Támadás esetén így fél másodperc sem kell hozzá, hogy előrántsa felpécizett stukkerét és lyukat égessen vele az okvetlenkedők bőrébe.

- Csubi, ügyfeleket csíphetünk fel végre egész Badlandból!

Társa – kobakját tapogatva – diplomatikusan mordult egyet, majd visszabújt a csészealj hasa alá, hogy ismét magához vegye a földön heverő hegesztőpisztolyt. Ő minden tőle telhetőt megtett az elmúlt napokban, hogy úrutazásra alkalmassá tegye a hajójukat. Az üzlettel foglalkozzon csak a kapitány.

Csubakka bizony még vukinak is óriási volt. Egy hatalmas, emberformájú teremtmény, pompásan fénylő, vörös, arany és barna színekben játszó bundával, ragyogóan kék szemekkel. Fekete, tömzsi orra alatt fehérén villantak félelmetes agyari. És bár a szereteteivel szelíden viselkedett, nem nevezhető irigylésre méltónak azon lények sorsa, akik komolyan kiváltották bösz haragját. Alig akadt valaki, fajtársait is beleértve, aki oly közel állt volna szívéhez, mint a csirkefogó Han Solo. De nem volt titok az sem, hogy mindez fordítva is igaz. Üzlettársak és jó barátok voltak évek óta, tulajdonosai a különlegesen átalakított Millennium Falconnak, amit a koréiai egy szabakk kártyapartin nyert el évekkel ezelőtt, fényévek tízezreire innen. Számtalanszor megmentették már egymás életét, nem habozva kockára tenni bőrüket a másikért, ha a helyzet úgy kívánta. És semmi sem állhatott közük. Se nőstények, se pénz, se törvény, se az élet nehézségei, amikből pedig bőven kijutott nekik kezdettől fogva.

Miközben a Kamar napja lassan a horizont alá bukott, az antropoid – összeszedvén felszerelését – kimászott a viharvert csempészbárka alól. Leporolta bundájáról a homokszemeket és jólesően kinyújtózkodott, megropogtatva csontjait.

- Hagyd most a cuccot! - legyintett Han könnyedén. - Sonniod már jön is, hogy üdvözljön! Látod?

Azzal rámutatott a férfi kicsiny B-7-es teherszállító űrhajójára, amely percekkel korábban landolt nem messze tőlük, a homokdűnék között épült ideiglenes leszállópálya túlsó végében. Mivel Csubakka akkor épp a hegesztőpisztollyal bajlódott, még csak nem is hallotta a hajtóműveinek zaját.

Sonniod, ez az alacsony, tömzsi, ősz hajú emberke, hetykén félretolt, alaktalan vörös kalapot hordott a fején. Lassan közeledett homokszínű sivatagi ruhájában, jócskán lemaradva a fürgé koréiai mögött, mert előbb le kellett zárnia rozzant bárkáját, nehogy valami kíváncsi bennszülött kipakolja vagy szétcincálja esetleg a távollétében. Pár napja vette föl velük a kapcsolatot rádión, érdeklődve a hogylétük felől, majd úgy döntött, meglátogatja őket Badlandon. Solo kérésére hozta nekik a holokockát, valamint egy rekesz palackozott ivóvizet, amit bal kézzel cipelt. Jobbját közben az övében lógó DH-17-es oldalfegyvere fölött tartotta, a szabad újrjárókra jellemző óvatossággal. Ő mindig így tett, ha idegen terepen mozgott, lévén eléggé bizalmatlan mindennel és mindenkivel szemben.

Hamiskás fény csillant a szeme sarkában, mikor megpillantotta a Falcon ideiglenes búvóhelyét. A levegőből nem lehetett észrevenni a teherhajót, mivel homokszínű álcahalót festítettek ki a tetején, elrejtve azt az esetleg erre tévedő fennhatósági járőrhajók és a helyi kormányzat megfigyelő műholdjai elől. Emlékeztén egykori csempész éveire, a férfi megértően hunyorgott az YT-1300-as tulajdonosai felé. A Millennium Falcon a leggyorsabb hajók egyike volt a galaxisban, ami álcázás nélkül sehogyan sem illett volna a terméketlen kamari sivatagba, Badland sivár dombjai közé, ahol nemigen marad meg más növény,

mint egy-két száználmasan sovány, hordóformájú kaktuszcserje és csupa tövis bokor. Mivel a vakító nap égi útjának már a vége felé jár, hamarosan üvöltő dögevők és mindenféle csúszómászók bújnak elő földalatti odúikból. Sonniod hátán nyugtalan borzongás futott végig, amint ezekre a vérszívó férgekre és harapós vadállatokra gondolt. Egyszerre utálta őket és félt tőlük, mert látott már olyan fickókat, akiket széttéptek és csontig lerágták róluk a húst. Épp ezért még napközben sem hagyta volna el a hajóját az oldalfegyvere nélkül.

Barátságosan integetve üdvözölte Csubakkát, akit viszont igazán kedvelt. A vuki viszonzásképp dörögött valamit a maga sajátos nyelvén és akkurátusan összepakolta a hegesztő berendezést, kifújva alkatrészeiből a mindenhová beférkőző homokszemeket.

A Millennium Falcon egy hatalmas, szélfúttá homoküreg közelében, egy háromszög alakban simára döngölt leszállópályán nyugodott. A hely semmiféle hivatalos térképen nem szerepelt, s távol volt mindenféle civilizációtól, gyakorlatilag a sivatag kellős közepén. A környező dombokon ott éktelenkedtek Badland lakóinak farok- és lábnyomai. A tágas üregek, homokkőbe vájt barlangok felett pedig szemlátomást lelegeltek minden növényzetet. Ennek a különös, természet alakította amfiteátrumnak a kellős közepén állt a nagy teljesítményű holovetítő, úgy ötven méternyire a teherhajótól. Bár alakját és méretét tekintve egy kisebb űrhajó vezérlőpultjához volt hasonlatos, számos kapcsolóval és kijelzővel felszerelve, mégis meglehetősen hétköznapi, egyszerű darabnak számított a hasonló kategóriájú gépek között.

- Szóval itt tanyáztok mostanában, fiúk? A nagy semmi közepén? – dűnnyögte Sonniod, a környező homokbuckákat méregetve. Átadta Solónak a vizet, aki letette a rámpára a műanyag rekeszt és cserébe a férfi markába nyomott néhány kreditchipet.

- Kösz...! Nos, a látszat csal! Amióta megérkeztünk, ez lett a bennszülöttek kedvenc gyülekezőhelye! Gyere, megmutatom!

Han biztatóan vigyorgott és a holokockát szorongatva elindult a mélyedés felé. Látogatójuk habozás nélkül követte, kíváncsian vizslatva az amfiteátrum közepére telepített berendezést. Lesétáltak a mélyedésbe vezető egyik széles kőlépcsőn a vetítógéphez. A koréliei néhányszor feldobta örömeiben a holokockát, igaz csak óvatosan, nehogy leejtse véletlenül.

- Ilyen rövid idő alatt csak a „Szerelmes várakozás”-t tudtam megszerezni. Azt mondtad a rádióban, nektek mindegy, miről szól... - magyarázta a férfi menet közben.

- Éppen megteszi. - nyugtatta meg Solo lazán.

Hüvelykujját a biometrikus azonosítólapra nyomva kinyitotta a lejátsszóberendezés foglalatát. Kivett belőle egy holokockát és berakta helyére az új szerzeményt. Körülöttük ugyan üres volt még az amfiteátrum, de napnyugta után ez gyorsan megváltozik, ahogy a nézők megérkeznek a közeli településekről.

- Ezeknek a nyomorultaknak úgyis mindegy, mi van műsoron. Az elmúlt tizenegy éjjel az egyetlen holofilmünket, valami úti beszámolót vetítettem nekik, mégis mindig itt voltak és minden este egyre többen jöttek! És öregem, szájtátva figyelték az előadást! - újságolta mosolyogva, miközben levette verejtékes napellenzőjét és a derékszájába dugta.

Lehajolt a holovetítő vezérlőpultja alá. Ellenőrizte a cserélhető tápegység kijelzőjét, ami egyelőre rendben volt. Pár alkalomra még elég lesz az energia, aztán viszont fel kell cipelnie a hajóra, hogy újratöltse.

Ideje volt sietniük. Badland igen közel feküdt a bolygó egyenlítőjéhez, miáltal a sötétség napnyugta után percek alatt beállt. Nem hoztak magukkal zseblámpát, s közvilágítás híján csak úgy találhatnak vissza a hajókhoz, ha Csubi felkapcsolja a leszállófényeket. A hold nélküli Kamaron még a csillagfényes éjszakák is igen sötétek szoktak lenni, köszönhetően a peremvidéki rendszert övező mélyűri porfelhőknek.

- Ma új műsort adunk, meglátjuk, milyen sikere lesz. Ha megjöttek a nézők visszajövünk, hogy meglessük! Számítok a segítségedre!

Sonniod arcán savanyú fintor futott át a gondolatra, hogy filmnézéssel töltheti az estét. Jobb szórakozást is el tudott volna képzelni magának ezen az isten háta mögötti helyen, mint például a kártyázást, dejarikozást, iszogatót és főként az alvást. Gyorsan másra terelte hát a szót.:

- Kaptam egy fülest, hogy itt dekkoltok egy ideje. Gondoltam benézek, hátha köthetnék valami üzletet a bennszülöttekkel. Nem sokan kereskednek velük a bolygónak ezen a részén, mert állítólag utálják az idegeneket. Ti azonban úgy tűnik, jól megvagytok velük és holofilmeket játszatok a badlandiaknak. Csak azt nem értem, hogy az ördögbe lehetséges ez, amikor utolsó híreim szerint valami tűzpárbajba keveredtetek a Rampa Zúgón...

Han elkomorodott ez utóbbi incidens hallatán. Az öreg meglepően jól tájékozottnak tűnt, de láthatóan nem ismerte a részleteket.

- Ki mondta ezt? - perdült a kis ember felé ingerülten.

Sonniod hanyagul megvonta vállát. Szerényen, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga, hogy naprakész információi vannak a koréiai kalandjairól.

- Figyelj, te balfék csempész! Ha egy hajó, ami látszatra nem több egy szokványos YT sorozatú teherszállítónál, a megérkezésekor vizet ereget a zsilipjéből, a rampai repülésirányítók meg azt állítják, hogy vízcsempész? Majd rálőnek, az meg nem hajlandó megállni, hanem kiborítja a rakományát? Úgy hallom, mintegy ötven tonna vizet, nagy tartályokban, hogy rendesen manőverezhessen. És úgy repül, mint egy vadászgép, le és fel, cikk-cakkban? És végül nem sikerül pontosan meghatározni a menekülési útvonalának koordinátáit, sem az azonosítási számát, s ebből következőleg befogni sem? Mert gyanúsan katonai gyártmányú zavarórendszereket használ, amin nem tudnak kifogni a helybeliek berendezései? Nos, ilyen esetben én rögvést rád gondolok. És mit kell hallanom a szektorközi hírekben: láttak is benneteket a Rampa II.-nél!

Han összevonta szemöldökét.

- Aki túl sokat fecseg, az megüti a bokáját előbb-utóbb. A mamád nem említette ezt neked, Sonniod?

A vörös kalapos szélesen elvigyorodott. Megértette a figyelmeztetést.

- A mamám arra tanított, hogy soha ne fecseggjek idegenek előtt. Nem is szoktam, erre mérget vehetsz, Solo. Egyébiránt azt hittem, ügyesebbek vagytok. Hogy kerülhette el a figyelmeteket az a szivárgás?

A csempész nyugodtan indult tovább, vissza a hajójához. Az elmúlt két hétben bőven volt rá ideje, hogy túltegye magát a súlyos kudarcon és lehiggadjon. Akkor elhagyta a szerencséje, s csak a vakmerő pilótatudományának, no meg a határőrök lassúságának köszönhetette, hogy úgymond „megúsza szárazon” a vizes ügyet. Bár a fedélzet java része és a bal oldali teherzsilip elázott a buli során, mintha csőtörés lett volna az öreglányban...

- Reck Desh hibája volt az egész. Nem kellett volna megbíznom benne. Legközelebb majd magam állítom be azokat az átkozott tartályokat. Színtiszta r'allai ásványvíz volt mindben. Édes és természetes, ráadásul pokolian drága, különösen a Rampán, ahol szinte csak újradesztillált leveket kapni. De azok is förtelmesek...! Pedig manapság bárki, aki friss víz rakománnyal átjut a Rampa Zúgón cirkáló vámosok közt, ott helyben meggazdagszik...

Han nem említette azt a kellemetlen apróságot – bár feltételezte, hogy Sonniod erre is rájött –, hogy a Rampa Hiperűr Folyosóban lezajlott nem több, mint két és fél perces kis mulatságban minden megtakarított pénzüket elvesztették Csubival.

- Úgyhogy végül el kellett vállalnom egy másik fuvar a R'allán. – folytatta immár fennhangon. – A drága víz helyett olcsó műszaki áruval megpakolva landoltam a Kamar túloldalán. Ráadásul ott is jól bekavartak nekem, mert a megrendelt tizenkét Lockfiller Udo modell helyett csak tizenegyet kaptam berakodáskor, meg egy ócska Brosso Mark II.-est. Amit a vevő persze nem volt hajlandó elfogadni, csak a Lockfillereket, amikért pofátlan

módon nem fizetett, mivelhogy egy hiányzott. És sajnos túl sokan voltak a dokkban, nem tudtuk őket Csubival jobb belátásra bírni. A r'allai fuvarozó cég persze tönkrement, rögtön a felszállásomat követően, úgyhogy hoppon maradtam, kezemben az előleggel. Azt pedig mondanom sem kell, hogy mennyire utálok a rendőrséget és a bíróságot. Szóval összességében jól megjártam ezzel a holovetítő fuvarozással meg a vízcsempészettel.

- Tudtam én – kiáltott fel lelkesen Sonniod -, hogy az üzlettől azért nem ment el a kedved, Solo!

- A megérzésekben rejlik az én erősségem! – tódította Han optimistán. - Úgy gondoltam, eljött az ideje, hogy lelépjek a Fennhatóság szektorból. De előbb megszede magam, hogy ne üres zsebbel távozzak. Támadt egy megérzésem, miszerint itt a Badlanden megőrülnek majd a holofilmekért. A Brosso Mark ugyanis a nyakamon maradt. Meg fogod látni, mennyire igazam van! Szóval kösz az új filmet!

- Nem az enyém. – legyintett Sonniod, szuszogva próbálva lépést tartani Solóval. - Ismerek egy fickót, aki ilyeneket kölcsönöz. A „Szerelmes várakozás” a legósdiabb filmjei közül való. Épp le akarta selejtezni, úgyhogy vissza sem kell vinned, a tiéd. Mellesleg ha akarod, rászórom egy-két holmidat, ezzel némi készpénzhez is juthatnál. Gyakorló orgazda a pasas. Oké?

- Rendben! Feltéve, hogy nem kérsz túl sokat a közvetítésért.

- Csak a szokásos öt százalékot a végösszezből.

- Akkor megbeszéltük!

Az ötlet rögtön elnyerte Han tetszését. Biztos akad még a fedélzeten néhány nélkülözhető cucc, amitől legalább megszabadulhatnak.

Odaértek a Falconhoz, melynek hasi leszállófényeit akkor kapcsolta föl a pilótafülkében ügyködő vuki. Gyorsan sötétedett, fölöttük elszürkült a felhőtlen égbolt. A hajó leeresztett rámpája körül egész csomó helyi árucikk várt berakodásra; egy droid komótosan árukat fóliázott.

A robot Hannál egy fejfel alacsonyabb, tömzsi hordóra emlékeztető törzsű, hosszú karú, nehézkes mozgású gépezet volt. Ember formájúra tervezték, szeme helyére vörösen hunyorgó fotoreceptorokat ültettek. Sima fémarcán rácsozat fedte gépszáját. Elnyúlhatatlan anyagokból felépített teste ragyogó mélyzöldben pompázott.

- Ejha! Honnan újítottad ezt a munka droidot? - csodálkozott a kis ember, homlokát vakargatva.

- Sehonnan. – vigyorgott Han büszkén. - Mondták, hogy látni akarják a galaxist; hát elhoztam őket. Esküszöm, néha az az érzésem támad, hogy meghibbantak.

Sonniod kérdőleg meredt a koréliaira.

- Meghibbantak? Több is van?

- Aha! Na, idesüss, cimbora! - bökött Han a kis ember mellére, majd a droid irányába nyomatékosan. - Most olyat látsz, hogy dobsz egy hátast a homokbuckába! Oké, Kuka, nyisd ki a bódét!

- Parancsára, Solo kapitány! - válaszolta lassú, elnyújtott hangon a robot és készségesen hátrahúzta vaskos kezeit.

Sűrített levegő nyitotta szét mellkasán az ajtókat. Odabent, számtalan különféle rendeltetésű berendezés között egy, a droidtól teljesen független számítógépegység lapult, fején egyetlen fotoreceptorral, amely most felkapcsolódott és a két emberre szegeződött kíváncsian.

- Helló, kapitány! - mondta furcsa, sípoló hangon.

- A szentségit! - kiáltott fel a meglepett Sonniod és érdeklődve hajolt közelebb. A komputer vöröslő fotoreceptora tetőtől talpig végigmérte.

- Ő Kék Max. – mutatta be Han a Falcon személyzetének legkisebb tagját. - Max, mert nagy a komputerkapacitása és kék, mert, amint látod, kékre van mázolva. A Doki

zugtechnikusai fabrikálták belőlük ezt az ikerpárt.

A rövid ismertető után elhallgatott, mert jobbnak látta, ha nem bonyolódik bele mélyebben azoknak a bűntényeknek, konfliktusoknak és csalásoknak az útvesztőjébe, melyek a Csillagvég néven nyilvántartásba vett titkos fennhatósági projektet jellemezték. Így is túl sokan tudnak már galaxis szerte a börtöntoronyba zárt foglyok kalandfilmbe illő szökéséről. Nem mindenki lapult meg ugyanis az akció után szép csöndben vagy távozott a szektorból feltűnés nélkül. A hevesebb vérmezsékletűek nyilvánosság elé tárták a Fennhatóság által elkövetett visszaéléseket, amiből azóta is tartó csillagközi botrány kerekedett.

Nos, akkor és ott Kuka eredeti testének fejrésze majdnem teljesen összeroncsolódott. Amikor aztán a technikusok egy új, de kevésbé strapabíró koponyával próbálták felszerelni, a droid ragaszkodott az ódivatú eredetihez, merthogy a tartósság és ezáltal a hasznos munkára való alkalmasság mindig is a túlélés biztosítékát jelentette számára. Így a szerelők kikalapálták és befoltozták a fején tátongó lyukakat, egy vadonatúj gépagyat helyezve bele, amit némi bütyköléssel kompatibilissé alakítottak a BLX-5-ös meglévő rendszereivel. S bár egy új hangszórót is kapott, mégis megmaradt a régi, lomha beszédmodoránál. Azon ravasz megfontolásból, miszerint így több ideje jut a gondolkodásra és a kevésbé okos szerves lények is könnyebben megértik lassan kiejtett szavait.

- Meglógtak Vandangante csapatából és jelentkeztek a hajómra legénységnek. – ködösített Han, bár tisztában volt vele, Sonniod nem veszi be ezt a mesét. - Én magammal viszem őket, ők pedig cserébe dolgoznak és közben világot látnak.

- Méltányos alku! - vigyorgott a kis ember megértően.

Solo tudta, a fickó most azt hiszi, lopta a droidot, pedig erről szó sem volt. Fizetség gyanánt kapta Kukát a Dokitól egy teljes generáljavítással együtt a Falconon, amit igencsak megviseltek a Csillagvég akció viharos eseményei.

- Íme, az utolsó rakományok, uram! – tájékoztatta kapitányát a Bollux a maga nehézkes módján.

Átnyújtott Hannak egy adattáblát, amin precízen föltüntette a leltárba vett összes holmit a becsült értékével egyetemben.

- Oké, rámolj be mindent, aztán zárd be a rakteret! És hozd ki a zseblámpámat!

- Igen, kapitány!

A mellkasi védőlemezek összecsukódtak a némán figyelő Kék Max előtt és Kuka engedelmesen fellepett a rámpára, kezében az első ládával.

- Ha végeztél, maradj a fedélzeten és töltsd fel magad. Majd szólok, ha szükség lesz rád!

- Na de Solo, én úgy emlékszem, te ki nem állhatod a beszélő gépeket! - emlékeztette Sonniod a koréliait egy régebbi kijelentésére. - Mert nem csak beszélnek, de vissza is beszélnek...

- Ez igaz. De néha elkél a segítség! – vélekedett Han a vállát vonogatva és a témát befejezettnek tekintve megjegyezte: - Nemsokára kezdődik a cirkusz odakint!

És valóban: a félhomályban, tisztas távolságban az űrhajótól sötét árnyak gyülekeztek. Kisebbek, hajlékonyabbak és vékonyabb kitinpáncélzatúak voltak más, Kamar szerte megszokott társaiknál. Világosabb színük jól illeszkedett a szülőföldjük, Badland nyers árnyalataihoz. Legtöbbjük a fajukra olyannyira jellemző testhelyzetben, vastag végtagjain és szelvényes kapaszkodó farkán támaszkodva pihent.

Lisitik – egyike azon badlandieknek, akiket Han meg tudott különböztetni a társaitól – lassan megközelítette a Falcon rámpáját. A bennszülött és kisszámú társasága már az első vetítésen megjelent, hogy aztán rendre minden este visszatérjen. Úgy tetszett, ő a vezető közöttük. Most is farkára támaszkodva, két mellső végtagját a levegőbe emelve állt

meg az emberek előtt és összetett szemeivel végigmérte a vörös sapkás férfit.

- Ő ki? - kérdezte egyszerűen, mellőzve a köszönést és egyéb udvariassági formulákat.

- Egy barátom. A neve Sonniod. - mutatta be Han a fickót. - Kereskedő. Víz hozott nekem.

- Üdvözetem! - emelte föl nyitott tenyerét a kis ember, jelezve barátságos szándékát. - Szívesen cserélnék veletek mindenféle holmikat. Mondjátok meg, mire van szükségetek és pár nap alatt beszerezem. Ha nincs a bolygótokon, elmegyek érte külföldre...

- Nem cserélni jöttünk. - közölte röviden Lisstik és elfordult a csalódott kereskedőtől.

Odalépett Solóhoz és a kamariak kedvelt szokásához híven élénk gesztikulálásba fogott. Kísérői mögötte várakoztak, szertartásos komolysággal, ugyanakkor kíváncsian méregetve az újonnan érkezett Sonniodot. A badlandiek különös, összetett rovarszeméből Hannak soha nem sikerült érzelmeket kiolvasnia, de a gesztusaikat már nagyjából kezdte érteni.

Lisstik egy Csubakka által korábban eldobott, kiégett ellenőrző integrátort viselt ékszerként, szövött övvel erősítve azt csillogó testéhez. Talán épp azért lett közöttük ő a vezető, mert ismert néhány galaktikus nyelvet. Egy ízben feltette Hannak a kérdést, ami később a koréliai válaszaival egyetemben, szinte már közhelyszerűen ismétlődött közöttük. Sor került rá ezúttal is. Torokhangon, különös csettintések kíséretében kérdezte a csillagokból érkezett embert:

- Látjuk a mak-tk-klp kolvóóótok ma? Hoztunk q'mait.

- Mi sem természetesebb. - bólintott udvariasan Han. - Csak tegyék le a q'mait a szokott helyre és... (majdnem úgy fogalmazott: „üljete le”, márpedig ez a kamari lények ismeretében, legalábbis furcsa lett volna)... foglaljatok helyet! - találta fel magát. - Ha mindenki leért, elkezdjük az előadást.

Lisstik kamari módon, mellső végtagjai összeütogetésével helyeselt. A jókora kitinollók úgy csattogtak, mint a repedt cintányérok. Ha nem ismeri a helyiek főbb gesztusait, akár fenyegetőnek is tűnhetett volna számára az integetés, de Solo pontosan tudta, nem kell félnie az ügyfeleitől. Lisstik az oldaláról egy száraz levelekből készített kurta szövetdarabot oldozott le és az ember elé terítette. Gondosan kihajtogatta, megmutatva a terített díszítő hímzést. Mikor végzett, fajtájára jellemző fürgeséggel iramodott el a „szabadtéri színház” felé.

Példáját társai tüstént követték: mindegyik badlandi otthagyt Han előtt egy-egy levélfonat-kézimunkából készült kis műalkotást, esetleg más, levelekbe csomagolt ajándékot. Gyakran csapatostul hoztak valami méretesebb holmit, együttesen járulván hozzá a közös szertartáshoz. A csempész nem talált ebben semmi kivetnivalót. Az üzlet jól ment, nem akadt oka panaszra és úgy ítélte, helyes, amit cselekszik. A badlandiek, akik nem szenvedhették a nagy tömeget, kisebb csoportokba verődtek, a lehető legnagyobb távolságot hagyván egymás között.

A fizetség fejében otthagyt holmik között akadtak vízszívó csövek, egzotikus furulyák, aprólékos gonddal kifaragott játékok, szobrocskák, meg a különleges kamari testfelépítésre tervezett ékszerek, amulettek. De nem maradtak el az üvegből pattintott, fém élességű féregbontók, sőt gyönyörű ima-nyakláncok sem. Han sokáig gyözködte a „mozilátogatókat”, hogy ne traktálják őt a helyi nyalánkságokkal: surranóbogár kásával, főtt ordítóbogárral, sült fullánkosféreggel és egyéb különlegességekkel. A rovar alapú koszt nem volt éppen az ő gyomrának való, bár némelyik fogás kellemes illatúnak bizonyult az egzotikus fűszereknek köszönhetően. Csak egyszer kóstolta meg a főztjüket, merő kíváncsiságból, aztán egész éjjel rosszul volt tőle és végül kihányta a vacsorát. Azóta kizárólag a hajó konzerv készleteiből evett, legyen bármennyire egyhangú is a kaja.

Tenyerébe vette Lisstik levelekbe csomagolt ajándékát, megnézte és büszkén Sonniod orra alá dugta. Két apró, megmunkálatlan drágakő, valamint egy tejszerű, fénylő kristály

szilánkjá feküdt a leveleken, gondosan beágyazva a hímzésbe.

- Ha így haladsz, egyhamar nem köszönt rád a gazdagság. – gonoszkodott Sonniod, lebecsülve a kavicsok értékét.

Han egy vállrándítás kíséretében becsomagolta a köveket. Ő tisztában volt azzal az aranyigazsággal, hogy sok kicsi sokra megy. A raktérben volt már ilyen féldrágakövekből egy kisebb zsákra való. Elég lesz ahhoz, hogy elmenjenek innen és felújítsák belőle az öreglányt.

- A leghőbb vágyam most egy új jobb oldali beszállórampa. A régi már csak dísznek jó, amióta telibe kapták a fináncok a Rampa Zúgóban. Kész csoda, hogy be tudtuk csukni a víztartályok kidobása után. Így most a zsilipet nem lehet hermetikusan lezárni és nem tudunk nagy terheket bepakolni a raktérbe, nehogy leszakadjon a feljáró. És persze nem ártana belül is feljavítani a Falcont. Kissé leharcolt állapotba került az elmúlt hetekben.

Sonniod végigmérte az elavultnak tűnő úrhajót, amely valaha tényleg nem volt több egy szimpla kis teherszállítónál. A tény, hogy az YT-1300-ast teleaggatták fegyverekkel, s hogy felturbózott hajtóművének köszönhetően elképesztően gyors, Han nem szívesen kötötte mások orrára. Az ilyesfajta erőfitogtatás bizony könnyen felkeltheti a törvény őreinek érdeklődését.

- Pedig így szemre űrképesnek látszik. – méricskélte a hajót a kis ember. - Lehet, hogy kinézetre olyan, mint egy szeméttároló, de úgy repül, akár egy vadászgép.

- Mihelyst Csubi befejezi a törzs hegesztését alul, üzemképes lesz. – bizonygatta Han, fintorogva a dicséret miatt. - Ámbár a Rampa fölött szétlőtt röpvezérlő áramkörök már a végüket járták, úgyhogy ideérve ki kellett cserélnünk egy-két cuccot. Sajna, itt a Kamaron folyékony áramkörökön kívül nemigen lehet egyébhez hozzájutni, ami kész örület...

Most Sonniodon volt a sor, hogy elfintorodjon.

- Folyékony áramkörök? Solo, édes egy komám! Inkább repülök egy robotpilóta nélküli hajóban, szimpla botkormánnyal át a galaxison! Hát nem tudtál szerezni normálisabb áramköröket?

Han átvette a visszatérő Kukától a zseblámpáját, felkattintotta, s gyér fényénél nekilátott a bevétel kiszámításának. A bennszülöttek leadták a mai előadásért hozott fizetséget, ideje hát összegezni a várható nyereséget.

- Ez egy isten háta mögötti bolygó a Fennhatóság szektor peremén! - védekezett, szinte már szégyenlősen, hogy ilyen bővít kellett beépítenie szeretett hajójába.

A ládába bepakolt holmik között turkált, igyekezvén megbecsülni a kereskedelmi értéküket, mielőtt a BLX-5-ös felcipelte volna őket a fedélzetre.

- A bennszülöttek még mindig különféle országokban élnek, egységes kormányzás nélkül. Ami pedig a fegyvereiket illeti, úgy tudom a golyós puskáknál, rakétáknál és nukleáris robbanófejeknél tartanak. Mármint a fejlettebb területeken, mert az ilyen Badland-féle porfészkekről jobb nem is beszélni. Normális röpvezérlő áramköröket pedig egyszerűen nem gyártanak, mert miután kiagyalták a repulzorlift helyi változatát, ami megbolondít minden nem folyékony-áramköri elven alapuló röpvezérlőt, tovább nem jutottak a fejlődésben. Úgyhogy egyelőre más nem is kapható. Talán néhány évtized múlva. – legyintett lemondóan.

- Ha szóltál volna, elugrom az Ocsinra vagy a Fetherre és hozok neked pótalkatrészeket! - állította Sonniod jóindulatúan. - Jutányos áron...!

- Nem tudtam, hogy errefelé üzletelsz. Azért választottam a helyi cuccokat. - mentegetőzött a kapitány, fejét ingatva. - Képzeld, mindenféle szivattyúkat kellett beépítenünk, hogy különböző gázokat és folyadékokat keringtethessünk bennük. Ki nem állhatom őket...! Az öreglány gépháza tele van folyadékszállító csövekkel és sziszegő szelepekkel. Egy csomó helyet elfoglalnak és ráadásul a súlyuk is tisztességes. Alig marad hely az árúnak. Szóval már alig várom, hogy kihajítsam ezt a sok ócskavasat és

tisztességesen felújíthassam a gépet a Dokinál...!

Han kezébe vett egy hüvelykujnyi, aprólékosan megmunkált, fekete kőből faragott szobrocskát. Élvezettel nézegette. A gazdag és sznob műgyűjtők biztos sok pénzt megadnak majd érte a népesebb világokon. A helyiek nagyon értenek a kőfaragáshoz. Ha ajándékba adja ezt Klaus Vandanganténak, az öreg soron kívül fogja rendbe hozni hajóját az Urduron.

- Ahogy a dolgok állnak, ez sem várat magára sokáig. – tette hozzá végül, és a szobrocskát a már szétválogatott holmik közé, az értékesebbnek vélt tárgyakat tartalmazó, kisebbik kupacban helyezte el.

A nagyobbik kupac kevésbé értékes dolgokból állt. Úgymint: hangszer, konyhai eszköz, alagútépítő szerszám, kitinfesték, a badlandiak által használatos, hordozható ponyva. A kisebbik kupac tartalmát tekintve féldrágakövekből, kézimunkákból, finomabb szerszámokból és egyéb felszerelésekből állt. A Falcon dugig telt a sok cuccal az elmúlt tizenegy nap alatt. Amíg Csubakka délután a hajó felújításán munkálkodott, Kuka és Han a felhalmozott árut osztályozták. A legszebb ékszerekből a kapitány félretett magának néhányat, arra gondolva, milyen jól fognak mutatni Jessán, ha újra találkozik a lánnyal.

- Lehet, hogy igazad van. – vélekedett a hasát vakargatva Sonniod. - A badlandiek ugyanis nem szoktak kereskedni a holmijaikkal, amennyire én tudom. Féltékenyen őrzik a területüket a betolakodóktól. Még a xenológusokat sem engedik ide kutatgatni. Tulajdonképpen meglep, hogy így egybegyűltek és megtűrnek titeket.

- Nincs olyan, akit a jó buli ne vonzana. – bölcsekedett Han magabiztosan. - Különösen a világ egy ilyen eldugott zugában, mint ez. Semmi pénzért nem laknék itt, annyi szent!

Az amfiteátrum körül feltűnő kamariak tömegét nézte, ahogy a kivilágítatlan nézőtérre igyekeznek és kényelembe helyezik magukat a tőlük megszokott módon. Sok különös életformát látott már hosszú pályafutása alatt, de ezek mind közül is a legfurcsábbak voltak. Egyszerűek, mégis nagyszerűek a maguk sajátosan primitív kultúrájával és szertartásos gesztusaival.

- Csodálatos fickók! – sóhajtotta szeretettel teli hangon.

- De mit kezdesz ezzel a rengeteg holmival? - firtatta Sonniod, amikor Han ismét elindult a mélyedés közepe felé.

Mindketten odasétáltak a sötétben a holovetítőhöz, hogy bekapcsolják. A koréiai maga elé világított a földre apró lámpájával, gondosan kerülve szűk sugarával a kamariakat, nehogy elvakítsa őket a fényével.

- Egy szezonvégi kirándulást terveztünk a szektor belső bolygóira. – mesélte Han vidáman. - Szenzációs áruk és kedvező árak! Minden el fog kelni. Állandó vásárlóinknak szuper engedményt adunk, nemkülönben a nagy tételben rendelőknek.

Elmerengve vakargatta borostás arcát. Remélhetőleg találnak majd olyan műkereskedőket, akik fölösleges kérdések nélkül átveszik a cuccot és lehetőleg előre fizetnek érte. Az se baj, ha áron alul szabadulnak meg a javától, csak jussanak hozzá a javításokhoz szükséges pénzhez. Anélkül nem tudnak új munkákat vállalni és akkor hamar felkopik az álluk.

- Ha lelépek innen, lehet, hogy a holovetítőt eladom Lisstiknek. Sajnálám, ha a jó öreg „Solo Holoszínháza” csak úgy bezárná kapuit. És sajnálám ezeket a remek fickókat is. Mert mihez kezdenének itt, a nagy semmi közepén mozi nélkül?

- Az én érzelgős barátomnak, úgy tetszik, momentán nincs szüksége egyéb munkára. Jól sejtem?

Han szeme érdeklődően csillant a holovetítő pultján világító színes kijelzők fényében. Mostanra teljesen besötétedett, de a bennszülötteknek nem volt szükségük világító eszközökre. Különleges összetett szemekkel kiválóan láttak éjszaka is.

- Miféle munkáról beszélsz?

A kis ember csak a fejét rázta.

- Nem is tudom. Az a hír járja a Fennhatóság szektorban, hogy akad egy-egy alkalmi munka itt-ott. A részletekről persze senki sem tud semmit. Neveket se hallani, de a szóbeszéd szerint, ha elérhetővé teszed magad, előbb vagy utóbb kapcsolatba lépnek veled...

- Soha nem dolgozom vakon, leinformált megbízó nélkül. – szögezte le Han határozottan.

- Én sem, épp ezért nem bonyolódtam bele a dologba. De úgy gondoltam, te vagy annyira szorult helyzetben, hogy érdekeljen az ilyesmi. Megvallom: örülök, hogy nem haraptál rá. Egy kicsit büdös nekem ez az egész. Azért nem árt, ha tudsz róla.

Han helyeslően bólogatott, miközben a holovetítő műszerfalát babrálta.

- Kösz, de kár aggódnod miattunk! Az élet csupa móka és kacagás. Még folytatom ezt az üzletet, kölcsönzök egy pár holovetítőt, talán egy-két helyi fickót is felbérelek, hogy segítsenek nekem boldogulni sületlen fajtársaik között. Ez egy frankó, legális buli és mostanában valahogy semmi kedvem szétlövetni magam. Ki tudja: talán öregszem...

- Jut eszembe, mi is az a másik film, amit mindeddig vetítettetek? - kíváncsiskodott Sonniod.

Zsebre dugott kézzel álldogált a koréiai mellett, a körben sustorgó nézőket bámulva. Valahogy nem tetszett neki ez az egész, bár egyelőre fogalma sem volt, honnan ered a kellemetlen előérzete. A kamariakra korábban nem volt jellemző, hogy tömegesen érdeklődtek volna a külvilágiak iránt. Ezt az is bizonyította, hogy Lisstik és társai picit sem örültek az általa felajánlott cserekereskedelemnek, pedig biztosan szükségük lenne néhány korszerű holmira. Páragyújtókra, rádió adóvevőkre, napelemtáblákra vagy akár fegyverekre a sivatagi ragadozók és ellenséges törzsek féken tartásához.

- Ó, az csak egy úti beszámoló: „Varn, a vizek világa”. A kételtű halászkőről, az óceáni farmerek életéről szól. Óceáni szigetvilág, a mély tengerek vad vidéke, tengeri szörnyek küzdelme és hasonló nyalánságok. Akarod hallani a kísértő szöveget? Betéve fújom az egészet.

- Kösz, de inkább nem. – felelte a kis ember, majd elgondolkodva felhúzta kicserépedett felső ajkát. - Kíváncsi vagyok, vajon mit szólnak majd az új filmhez...

- Imádni fogják! Ének, zene; meglásd, csak úgy csattognak az ollóikkal a zene ütemére!

- Te Solo, mi is volt az a szó, amit Lisstik a belépődíj helyett használt?

- Q'mai. - Han befejezte ténykedését a műszerekkel. - A kezdetleges nyelvükben nincs szó erre a bonyolult fogalomra. Nagy ügyel-bajjal elmagyaráztam neki a dolog lényegét a galaktikus nyelv alapszávaival, mire ő csak annyit mondott: ez a q'mai. Miért kérded?

- Már hallottam korábban is ezt a szót. De nem jut eszembe a jelentése...

Sonniod nem beszélt tovább a dologról, mert elkezdődött a műsor.

A holofilm – betöltve az amfiteátrum teljes légtérét – hirtelen felragyogott a nagyközönség előtt. Badland lakói, akik a kellemes esti szellőben lágyan ringatózva csattogtak, zörögtek egymás között, most egy csapásra elcsendesedtek.

Han emlékezetében a „Szerelmes várakozás” átlagos filmként élt. Évekkel ezelőtt látta egy szórakoztató központ mozijában a Nar Shaddaan, egy fiatal, szőke lány társaságában, akinek már a nevére sem emlékezett. Mindenféle különösebb cím, bevezető vagy főcím nélkül egyből a nyitó számmal indult. A főcímmel nem is lett volna gubanc, hiszen az egybegyűltek egy betűt sem tudtak olvasni; az átvitt értelmű utalások számukra nem jelentettek többet, mint egy féreg számára az elméleti fizika. Solo kíváncsian várta, vajon hogyan fogadják majd az emberi zenét és táncokat, amiből semmit nem mutatott a „Varn, a vizek világa”.

A film kezdő képsoraiban a főhős bánatos arccal lépett egy futószalagra, hogy megkezdje izgalmas utazását új munkahelye, egy bolygófelszín átalakító cég ipartelepe felé. A fülbemászó melódia már jó előre jelezte, hogy hamarosan dalbetétre számíthat a nagyérdemű. Úgy tűnt, a badlandieket nyugtalanítja valami. Egyre hangosabb csattogásba és zajongásba kezdtek, ami akkor sem hagyott alább, mikor a főhős találkozott az ártatlan és minden szempontból ínyére való főhősnővel, hogy haladéktalanul rá is zendítsenek romantikus kettősükre.

Ám mielőtt a párocska úgy istenigazából belemelegedhetett volna a dalolásba, a kamariak tüntető moraja menthetetlenül elnyomta a zenét. Han többször hallotta Lisstik nevét emlegetni. Feljebb csavarta egy kicsit a hangerőt, remélve, hogy ez megnyugtatja a felborzolt idegeket. Azon tűnődött, vajon mi izgatta fel őket ennyire.

Valami nagyot koppant a holovetítőn; követ dobtak rá valahonnan a sötétségből. A vidáman táncoló, éneklő figurák mögött a koréiai megpillantotta a dühösen hadonászó kamariakat. Összetett szemük millió apró kis pontban verte vissza a fényt.

Amikor a második kő is telibe találta a holovetítőt, Sonniod felpattant. Ám még mielőtt bármit szólhatott volna, egy ordítóféreg hatalmas, lerágott csontja – valamelyik néző vacsoramaradéka - kis híján mellbe találta Hant.

- Solo...! - kezdte volna Sonniod, de az rá se bagózott. Inkább a badlandi vezér, Lisstik felé kiáltott méltatlankodva.

- Hé, mi folyik itt? Szólj már nekik, hogy nyugodjanak meg! Nem olyan rossz film ez!

Lisstiknek azonban hiába ordibált. A vezért körbevették a kamariak, végtagjaikat és farkukat dühösen rázva olyan lármát csaptak, amelyet Han a badlandiektől még soha nem hallott. Egyikük már a Lisstik testére kötött, kiégett integrátort ütögette ollóival. Máshol, a holovetítő körüli buckákon a lökdösődés vad veszekedésbe csapott át.

- Úristen! - suttogta Sonniod. - Solo, csak most jut eszembe, mit jelent a q'mai; az északi populáció centrumában hallottam egyszer. Ez nem belépődíjat jelent, hanem adományt...! Gyorsan! Hol a másik holofilm? Az úti beszámoló...?

Addigra azonban a felpaprikázott badlandi kompánia már körbevette a vetítőt. Han óvatosan fegyverére helyezte kezét. Nem tetszett neki az események kedvezőtlen alakulása. Ösztönei veszélyt szimatoltak, csak azt nem értette még, miért. Hisz eddig olyan jól ment az üzlet!

- A hajón. Miért...?

- Gyorsan, vissza a Falcon fedélzetére! - javasolta izgatottan a kis ember.

- Mi az ördögről beszélsz? Nem hagyom itt a boltot csak úgy!

- Te soha nem gondolod végig a dolgokat? Hé! Ébresztő, fafej...! Egy olyan világot mutattál nekik, ahol temérdek víz van; ennyiről azelőtt még álmodni sem mertek. Olyan kultúrák és életformák tűntek fel a filmen, amikről még csak nem is hallhattak. Nem holoszínházat alapítottál itt, te szerencsétlen, hanem egy vallást!

Solo nagyot nyelt izgalmaiban, s fegyvere egy pillanatra megremegett a kezében, amint meglátta, hogy a bős badlandiek immár felé közelednek. Vallást? Miféle vallást? Ez kész örület!

- Na ne szórakozz...! De honnan a sztangból tudhattam volna? Én pilóta vagyok, nem pedig idegen civilizációkkal foglalkozó szakember...! Huh! Akkor mégis csak itt hagyjuk a boltot! – jegyezte meg savanyúan.

További sajnálkozásra nem maradt idő, mert a „hívők” kezdték körülvenni őket. A holomozi boldogtalan tulajdonosa bal kézzel megragadta Sonniod zekéjének ujját és óvatosan a Falcon irányába húzta. Ekkor ütötte meg fülüket Csubakka vészjósló üvöltése. Nyilván ő is észrevette a távolból, hogy valami baj van az előadással. A filmen közben a főhős és a főhősnő – a mellékszereplők népes táborától kísérvén – egy aprólékos gondossággal megkoreografált táncjelenetbe kezdett a fejük fölött.

A badlandiek szétváltak, utat nyitva Hannak és rémült kísérlőjének. Kelletlenül, sőt határozottan barátságtalanul. Szerencsére egyelőre nem őket okolták a vallási összejövetel kudarcáért, hanem Lisstiket, a főpapjukat. A kamariak legvehemensebbjei közben szabályosan megtámadták a holovetítőt, kövekkel, botokkal, jobb híján a csupasz ollóikkal próbálván kárt tenni benne. A táncszám ezalatt a végéhez ért, amit újabb vidám párbeszéd követett a szereplők részéről. Néhány vandál – vagy talán egyszerűen csak vakbuzgó hívő – felhagyott a holovetítő ütlegetésével és fenyegetően Solo irányába fordult.

A tapasztalt úrkalandor érezte: ha egyszerűen visszafizeti a q'mait, az nem csillapítja le a feldühödött tömeget. Ezek most nyilván vérig sértve érzik magukat a szentségtörés miatt és szeretnék megtorolni rajta a blaszfémiát. Épp ezért a biztonság kedvéért előhúzta stukkerét és figyelmeztetően maga elé lött a homokba. A nagy energiájú lézersugár nyomán sziklatörmelék és porzó salak csapott fel, beterítve a környéket. Han még kétszer tüzelt, jobbra illetve balra, maga mellé, hogy távol tartsa a bennszülötteket.

Az égő gödröcskék és a látványos tűzijáték rögvést megtette hatását. A badlandiek visszahőköltek, hatalmas szemükben meg-megcsillant a lézerfegyver vörös visszfénye. Mellső végtagjaikat védekezően emelték a fejük elé. Ismerték a sugárvetőket, láttak már ilyet a néha erre járó hatásági személyeknél. Solo nem tüzelt többet, hogy takarékoskodjon a munícióval és persze a vendéglátóit sem akarta felfingerelni. A kamariak dermedten álltak rémületükben és láthatóan nem értették a dolgot.

- Csubi! Menj a pilótafülkébe! – kiáltott előre a sötétségbe a társának, ahogy a torkán kifért. - Indítsd be a motorokat!

Visszanézett az amfiteátrum közepére, ahol addigra a tömeg alaposan elbánt a holovetítővel. A hangszórók még bömböltek, de már csak kósza zajok áradtak belőlük. A „Szerelmes várakozás” felvétele szétesett és kóbor fénycsóvák szabálytalan kavalkádjává torzult a levegőben. Megsérültek a gép vetítőkristályai, szétmosva a nézők feje fölött lebegő képet.

Han a tőle telhető legnyugodtabb léptekkel hátrált a hajó felé, egyik kezében a pisztolyával, másikban a zseblámpával. Igyekezett egyszerre mindenfelé nézni, nehogy meglepjék és közben Sonniidot is fedeznie kellett, aki szintén előhúzta stukkerét, biztos ami biztos alapon. A dermedt csendet Lisstik törte meg, aki előrontván a sötétségből, letépte magáról a „szent integrátort”. A földhöz csapta, többször megtaposta, végül nekirontott a holovetítőnek és ollóival dühösen ütlegetni kezdte a balvégzetű szerkezetet.

- Úgy tűnik, a főpapod meghasonlott az egyházzal. – ironizált Sonniid, fülére húzva vörös kalapját a nagy zaj miatt.

Ő valamiért roppant mulatságosnak találta a helyzetet, szája sarka remegett a visszafojtott vigyorgástól. Közben Lisstik vehemensen leszakított egy darabot a holovetítőről és színpadias ollócsattogtatások közepette Han felé hajította. Minden tekintet a két ember irányába fordult.

A pilóta úgy érezvén, igazából neki lenne oka felháborodni, hirtelen elvesztette önuralmát. Nem először és nem utoljára kalandos élete során, most is hevesebben reagált a kelleténél, bajba kerülve a bennszülöttek között.

- Hé! Te! Megállj...! Előadást akarsz? - kérdezte merőben költőien. - Adok én neked olyan előadást, hogy megemlegeted, te hálátlan rohadék! Még, hogy pap...! - azzal gondosan célzott és belelőtt a holovetítőbe.

A sivitó, vörös lézercsóva átütötte a szerkezet oldalát és apró robbanásokat idézett elő a belsejében. A meghibásodott Brosso Mark II.-es felszikkázott, majd eszeveszett hangerővel azonosíthatatlan neszek tucatjait kezdte sugározni. Az örült zajban felvillanó fényjelenségek betöltötték az amfiteátrum légtérét. Film helyett kósza robbanások, napkitörésekre, rakétahajtóművek fénycsóváira emlékeztető effektusok cikáztak a rémült

ordításban kitörő badlandiek fölött, akik rögvést menekülőre vették és iszkoltak a szélrózsa minden irányába.

Han és Sonniod – élve a zűrzavar adta lehetőséggel – szintén nekiiramodtak a Millennium Falcon felé. Néhány megveszekedett badlandi azonban mégis üldözőbe vette őket. A koréliai néhányszor maga mögé lött, hol a levegőbe, hol a földbe. Amíg az élete nem került közvetlen veszélybe, nem szívesen ontotta volna korábbi ügyfeleinek véré, illetve egyéb testnedveit.

Most már mindketten nyílegyenesen rohantak a Falcon kivilágított rámpája felé. A csészealjhoz érve valamivel nagyobb biztonságban érezték magukat, mert a hajó jobb oldalán, alul kinyílt egy panel és leereszkedett belőle egy Ax-108-as sorozatvető. A távirányításos lézerágyú irányba fordult és habozás nélkül leadott egy sortüzet, hogy fedezze őket. Mögöttük, a vörös lézernyalábok nyomán csak úgy záporoztak a megolvadt szikladarabok, komoly porfelhőbe burkolva a környéket. Egy tűzforró kavics elérte Han lábát, megperzselve és kis lyukat égetve fekete nadrágjába. Néhány köszilánk pedig Sonniod füle mellett zúgott el. Mindketten méltatlankodva integettek a pilótafülkében ügyködő vukinak, hogy óvatosabban bánjon a terepszaggató löveg vezérlőkarjával.

Az üldözők serege megtorpant a sortüztől. Elérve a hajó rámpáját Sonniod – amilyen gyorsan csak bír – felszaladt a fedélzetre, míg Han előbb letérdelt, hogy felszedjen egy-két értékesebb darabot a berakodásra váró q'maik közül. Kuka igazán igyekezhetett volna mindent bepakolni – gondolta ingerülten, menteni próbálva a menthetőt. Pillanatokkal később egy süvítő kődarab eltalálta a Falcon oldalát, egy másik pedig Han feje mellett, a gádorkáván csattant.

- Solo, gyere már! - üvöltötte a kis ember a fedélzet fedezékéből.

Szeme sarkából a kapitány látta az ismét közeledni kezdő badlandieket. Újabb figyelmeztető lövései már nem riasztották el őket, ingerült hordájuk odamerészkedett az űrhajót övező kivilágított területre. Némelyiknél kés volt, mások parittyákat lóbaláltak, a szentségtörő embert célózva. Ideje lelépni.

Han felhátrált a rámpára; kettőt lött még, félrehajolt egy felé süvítő kő elöl és elbotlott az adományok között. Végül sikerült négykézláb feliszkolnia a rámpán, s ép bőrrel átjutott a zsilipajtón. Ahogy a páncélozott ajtó csattanva lezárult mögötte, Csubakka tűnt fel az átjáróban, kezében tartva nyílpuskáját. Rosszallóan morgott rájuk, a történekről tudakozódva.

- Honnan tudhattam volna, hogy így alakulnak a dolgok? - förmedt Han mérgesen a vukira. - Mi vagyok én, gondolatolvasó? Szedjük a sátorfánkat, és irány Sonniod hajója, de rögtön!

Csubakka vakkantott és visszaloholt a pilótafülkébe. Amíg a kis ember felsegítette Hant, az leporolta ruháját és így vigasztalta öregebb kollégáját.:

- Ne izgulj, cimbor! Visszaviszünk a teknődre, mielőtt a sérelmi bizottság megérkezhetne. Lesz idő, hogy lelécelj...

Sonniod hálásan igyekezett egyetérteni. Nem szívesen hagyta volna hátra kedvenc hajóját a vadaknak.

- De mi lesz veled és a vukival, Solo?

Az űrhajó enyhén megremegett, amint a motorok fülsértő csörömpöléssel beindultak. Arra már nem maradt idejük, hogy eltávolítsák a tetején kifeszített álcahalókat, de ezeket később is leszedhetik, ha pár kilométerre innen leszállnak a dűnék közé, jó messze a feldühödött hívektől. Han őszintén sajnálta sikeres üzletének elvesztését, valamint a kint maradt rakományt, de a fő, hogy baj nélkül megúszták az incidenst.

- Jó kérdés. Majd filózom rajta ráérő időmben!

A két férfi előresietett a pilótafülkébe, segíteni a vukinak a felszállásnál. Amint a teherszállító dübörögve elszakadt a talajtól, rögvést Sonniod gépe felé vették az irányt, pár

méterrel a homokbuckák fölött suhanva végig, s jókora port kavarva maguk alatt. A közelben tartózkodó bennszülöttek hanyatt-homlok menekülöre fogták, amint a teherhajó elzúgott a fejük felett, óriási szürke ragadozóként. Mostanra teljesen elment a kedvük a bosszúállástól, ahogy a mozizástól is.

- Ha neked lennék, én bizony nem merészkednék vissza a zsákmányért!

- Nem fogok. Azt hiszem, most vissza kell térnem a Fennhatóság szektorba. – sóhajtott fel Han, hátradőlve rozoga pilótaülésében.

Csubakka rutinosan elvezette a hajót, pár méterre landolva csupán Sonniod Loronar B-7-esétől. A környéken nem voltak helybeliek. Egyelőre.

- Megnézem, miféle munkák adódnak a civilizált világokon. A fuvarozás mégiscsak jobb, mint a szórakoztatóiparban dolgozni!

- Vagy vallásalapítóként? - viccelődött vele a kis ember, barátságosan megveregetve vállát.

- Ne is mondd...! Remélem a BR-ek már megfeledkeztek rólunk és nem akarnak lekapcsolni minket...! Azt hiszem utánajárok annak a melónak, amit említettél.

Sonniod szomorúan megrázta fejét, miközben a kijárat felé indult. A koréiai követte, s fegyverét kézben tartva megállt a rámpa aljánál. Mindketten tudták, hogy a Biztonsági Rendőrség nyilvántartási rendszerei soha nem felejtenek. Aki felkerül a körözési listájukra, az csak két esetben kerülhet le róla. Ha elfogják vagy ha bizonyíthatóan a fűbe harap.

- Próbálj megtudni valamit, mielőtt beszálsz az ügyletbe! - tanácsolta a kis ember, mielőtt lesietett volna a feljárón a sötétbe. - Úgy tűnik, senki sem tudja, mi is az a meló voltaképpen. És olyanról sem hallottam, aki már dolgozott nekik és utána köpött volna. Szóval biztos, hogy illegális dologról van szó.

- Kit érdekel? Nem válogathatok. El kell vállalnom, bármi is az! – legyintett Han beletörődően.

Válaszként Csubakka szomorú mordulása hallatszott ki a pilótafülkéből.

- Igazad van, Csubi! – bólintott Solo, tökéletesen egyetértve szőrös barátjával. - A békés életet úgysem nekünk találták ki!

MÁSODIK FEJEZET

A Millennium Falcon sistergő energiaburkával, a körülötte vibráló színes fénycsíkokkal egészen úgy festett, mint valami kísértetbárka. Mint a rég elveszett, legendás Permondiri Explorer vagy a mesés Queen of Ranroon. Az ilyenek, ellentétben egyes állításokkal, igenis fel-feltűnnek a mélyűr legkülönbözőbb pontjain. Hírüket ugyan egy kalap alá veszik a Katana flottáról és az ankarresi drágakő aszteroidákról szóló beszámolókkal, de a tapasztalt újrjárók tudják: kísértethajók igenis vannak.

Csillagászati mértékkel mérve nem voltak túl messze a Fennhatóság szektortól, alig fél órányi repülésre a hiperűrben a Kail rendszertől. Az alattuk elterülő Lur bolygó sűrű, tejfehér atmoszférája hevesen kavargott a hajótest körül leszállás közben. Az erős ionoszféra miatt a Falcon műszerfalának képernyőin félelmetes, villámszerű rajzolatok ragyogtak fel és hunytak ki folyamatosan, arról árulkodva, hogy a zord körülmények megbolondították a külső érzékelőket. A planéta légkörével való súrlódás zaja áthatolt a szigetelőrétegeken, s finoman megremegette a fedélzeten rögzítetlenül hagyott berendezési tárgyakat. Az atmoszférában tomboló vihar miatt pedig amúgy sem lehetett látni semmit a szélvédőn túl.

Han és Csubakka azonban rá sem hederített az egyre sűrűbb hó- és jégzivatarra. Inkább az ionizációval küszködő műszereket figyelték, hogy a kijelzőkre toluló hiányos

információk alapján pontos képet alkossanak pillanatnyi helyzetükről. A vuki, miközben átható kék szemével a szabályzókat és a radarképet vizslatta, hallatott egy-két ideges mordulást. Nem tetszett neki, hogy szinte vakon repülnek lefelé.

A csempészhajó kapitánya is egyre izgatottabb lett, próbálva finomhangolással több használható adatot kicsikarni a szenzorokból.

- Vajon meddig tart még ez az átkozott ionizációs réteg? A berendezéseket zavarja az áramlás, így nem jutunk megbízható adatokhoz. Most mi a francot csináljak, talán engedjek le egy mérőőnt? - méltatlankodott a vuki morgására válaszul.

Csubakka semmitmondó hörgéssel felelt, nem értékelve társa fanyar humorát. Mögötte, a híradóosztás ülésében – ami általában üresen állt – hirtelen megszólalt Kuka:

- Solo kapitány, az egyik vészlámpa az imént villant fel. Piros jelzés. Olybá tűnik, valami meghibásodott a gépházban.

Anélkül, hogy Han megszakította volna eredeti ténykedését, az orra alá dörögött egy csokornyit legválogatottabb koréiai szitkaiból, majd fennhangon ennyit mondott:

- Ó, azok az átkozott folyadékok! Micsoda tökéletes időzítés, Csubi! Mondtam ugye, hogy baj lesz, ugye megmondtam?

A vuki levegőbe csapott hatalmas, szőrös mancsával, ingerülten jelezve, hogy szeretne nyugodtan dolgozni végre. Mindennek nyomatékot adván hangosan zsémbelődött még egy keveset. Nem ő akarta, hogy beszereljék ezeket a bennszülött gyártmányú, megbízhatatlan vackokat az öreglányba. De nélkülük még mindig a Kamaron dekkolnának, munka és fizetés nélkül.

- Vajon hol lehet a bibi? - firtatta Han, jobb válla fölött hátranézve egy pillanatra.

A droid fotoreceptorai végigpásztázták a kérdéses vezérlőpult színesen világító kijelzőit. Végül magabiztosan rábökött fémujjával az egyikre.

- Úgy vélem, uram, az automata tűzvédelmi rendszerben kell keresnünk a hibát.

- Menj hátra, Kuka és nézd meg, mit lehet tenni! Még csak az hiányzik, hogy bekapcsoljon az automatika és beterítsen minket a tűzoltórendszer porral, mielőtt letenném a hajót!

A BLX-5-ös feltápáskodott nyikorgó üléséből és a folyamatosan rázkódó fedélzeten lassan kibotorkált a pilótafülkéből. Karjaival két oldalt ki kellett támasztania magát az összekötő folyosó falának, nehogy orra bukjon. Hannak közben pár másodperc elég volt hozzá, hogy megfedkezzen az újonnan felmerült problémáról. Most a legsürgősebb feladatokkal kell törődnie, ha azt akarja, hogy egészben ériék el a felszínt.

Csubakka felüvöltött, amikor végre pozitív visszajelzést kapott a felszínkövető radartól. A kapitány félig már felemelkedett székéből, látni akarván, minek is örül a vuki, amikor egy vakító villám váratlanul lesújtott a Falcon orrára, kibillentve a gépet egyensúlyából. Mivel kézi irányítással jöttek lefelé, a lökés miatt zuhanni kezdtek, ráadásul az ionizációs szint is hirtelen lecsökkent körülöttük. Han visszaügyeskedte magát a hajó vezérlőszékébe, ahová gondatlanul elfelejtette bekötni magát és gyorsan csökkentette a sebességet. Az előbb már kezdte elfogni a rettegés a gondolatra, hogy az ionizációs réteg esetleg egészen a Lur felszínéig tart, s így vakon zuhannak majd a pusztulásba. Odalent bármikor feltűnhet egy hegyoldal vagy más terepakadály, ők meg a hajóorrig sem látnak ebben az elképesztően sűrű havazásban.

A Millennium Falcont megbízó cég persze egy szót sem szólt bármiféle ionizációs rétegről a Lur északi pólusa közelében. Nyilván feltételezték, hogy meg tudnak birkózni a feladattal és gond nélkül eljutnak a célállomásra. A Kamarról való sietős távozásuk után Han, ahogy ilyenkor kell, egyenesen az Issagra rendszerbe ment, melynek egyetlen lakott bolygója körül hatalmas kereskedelmi átrakó állomás keringett. Itt gyorsan készpénzre váltotta a bennszülöttektől kapott drágaköveket és különféle csecsebecskéket, ami percekben belül el is ment az utasellátóban beszerezett friss készletekre. Majd a különféle

kocsmákban és szórakozóhelyeken gondosan elterjesztette magáról, hogy mindenféle kérdezősködés nélkül bármilyen bémunkát elvállal a teherhajójával. Az ilyen hírek gyorsan terjedtek a szerencsejátékosokkal, csempészekkel és mindenféle bűnözőkkel teli, három kilométer átmérőjű rozzant űrállomáson. És miként azt Sonniod megjósolta, pár nap múlva meg is jött az első megrendelés. A titokzatos megbízó postai futárral küldött nekik egy csomagot valahonnan az állomásról, benne a munka mibenlétét ismertető szöveges állománnyal egy körömnyi memóriakártyán, némi előlegnek szánt készpénz kíséretében. Az egész nagyon gyanús volt és biztosan nem legális.

Mivel azonban az Oslumpex V. bolygón működő csillaghajógyártól korábban, még a rampai kaland előtt lízingelt alkatrészeket nem tudták kifizetni, és más hitelezők is üldözőbe vették őket, Han és Csubi nem tévázhatott. A kamari kudarc után az utolsó pénzkereseti forrástól is elestek, így Sonniod tanácsa ellenére elvállalták a dolgot. Rövid üzenetet hagytak a kijelölt postafiókban, miszerint a megadott időben a Luron lesznek.

Ilyen baleknak születtem – gondolta most magában némi malíciával Han, miközben gondosan becsatolta magát az ülésébe, nehogy ismét kiessen belőle. Vagy csak későn érő típus lennék? Meglehet. A nők először vonzónak találják a hozzáállásomat, a szabadságot amit a magánfuvarozás jelent számomra. Hosszabb távon azonban az örökös létbizonytalanság elveszi kedvüket attól, hogy velem tartsanak ezen az ócska teknőn, mindenféle primitív bolygókra, szélsőséges körülmények közé. Így nehéz lesz megállapodni és netán családot alapítani.

A következő pillanatban aztán túljutottak a felhőkön és a vihar is alábbhagyott valamelyest. Han nyomban félretette kósza gondolatait holmi nőkről és családról, s villámgyorsan kiemelte a Falcont a zuhanásból. Mivel végre meglátta alant a szárazföldet, az FKR-rel pedig talált megfelelő viszonyítási pontokat a manőverezéshez. A hajó egyenletesen csökkentette magasságát a Lur tiszta és nyugodt légkörében. Maguk mögött hagyták a hóesést és egyéb kellemetlenségeket. A mélységben kibontakoztak a bolygó felszínének szabálytalan körvonalai. Egyre jobban kivehetővé váltak az alacsonyan gomolygó felhőket át-átdöfő havas hegycsúcsok.

A műszerfalon egy kijelző gyulladt fel, jelezvén, hogy a hajó nagy távolságú szenzorai találtak egy alkalmas leszállóhelyet, ami folyamatos rádió irányjelzést sugárzott a közeledő járművek számára. A kapitány gondosan tanulmányozta a felszínkövető radar adatait a célállomás területére fókuszálva vele.

Végül csak sikerült rábukkanni a kikötőnkre, gondolta megkönnyebbülve, pár másodperccel később. Egy nagy, lapos terület volt az két hegycsúcs között egy hágón, amit vastagon fedett a jég. Talán egy gleccser teteje lesz az. Civilizációnak a körzetben egyelőre semmi nyoma. A fejhallgatóra rögzített mikrofon kapcsolóját a belső kommunikációs rendszer elérését biztosító állásba tolta.

- Kuka, bármit csinálsz, hagyd abba és kapaszkodj! Leszállunk.

Óvatosan, de biztos kézzel módosította az űrhajó pályáját. Lassan közelítették meg a landolásra kiszemelt helyet, ami fölött ugyancsak esett a hó. Az FKR nem jelzett semmilyen veszélyes terepakadályt, de Han azért résen volt. Nem szívesen kockáztatta gépének érzékeny berendezéseit és valahogy nem bízott ebben a különös bolygóban. Remélhetőleg elég vastag lesz a jégréteg és nem szakad be alattuk, mikor a csészealj teljes súlyával ránehezedik.

A Falcon ismét belemerült egy alacsonyan lebegő felhőgomolyba, amiből pára csapódott ki a pilótafülke acélüveg ablakaira. Csubakka nyomban működésbe hozta a részecskepajzsot, elterelve a szélvédőnek ütköző hópelyheket. Ettől ugyan nem láttak messzebbre, de legalább nem kell később kimászni a burkolatra, hogy lekaparják a jeget az üvegről. Az érzékelők ismét normálisan működtek, pontos magassági adatokat szolgáltatva. A látási viszonyok az erősödő hóvihar ellenére is megfelelőnek bizonyultak a

leszálláshoz. A koréiai úgy kétszáz méterre becsülte a látótávolságot a landolási területen. Lehangelő látkép bontakozott ki előttük: a Lur széles pusztaságával, csupa fehérségével és a dühöngő széllel nem bizonyult valami barátságos helynek.

Han óvatosan tette le a gépet, megtartva egy darabig a repulzorokkal a levegőben, hogy nyomban fölkaphassa, ha beszakadna alattuk a felszín. Egyetlen porcikája sem kívánta, hogy időnek előtte jégbe temetkezzen. Különösebb zökkenő nélkül sikerült a leszállás, a támlábak végre szilárd talajt fogtak. A műszerek jelzései elárulták, hogy Han feltételezése helytálló volt: egy masszív jégmezőn landoltak. Körülöttük kietlen, élettelen síkság, vékony porhóval borítva. Tőlük mintegy negyven méterre állt valami irányítótornyféle, ami a rádiójelezést sugározta nekik. Az egyetlen jele annak, hogy mások is jártak már erre korábban.

A kapitány levette fejhallgatóját, űrhajóskesztyűjét, kikapcsolta a biztonsági övet, majd a műszereken matató másodpilótájához fordult:

- Te maradj itt és tarts szemmel mindent! Megyek, leengedem a rámpát és megnézem, mi a helyzet odakint...

De előbb még hátrament az utastérbe, ahol a dejarik asztalon egy jókora csomag hevert, amit közvetlenül indulás előtt vásárolt az Issagra Állomáson, mikor a navigációs atlaszt tanulmányozva megtudta, miféle hely a Lur. A Kamarról elhozott drágakövekből és más csecsebecséből éppen csak arra futotta, hogy föltankolják a hajót és élelmet, valamint friss vizet vételezzenek. Meg néhány fontos apróságot, amikre szükségük lesz a mostani fuvar lebonyolításához.

A technikai állomás konzolja előtti forgószelekről épp akkor állt fel Kuka, hogy folytassa a meghibásodott fedélzeti tűzjelző berendezés vizsgálatát. A kinyitott mellkasában kuksoló Kék Max is segítségére volt ebben. Együtt fürkészték a műszereket, s kutatták a hiba forrását.

- Mi döglött be? - kérdezte kurtán Han. - Ráakadtatok már?

A munka droid feléje fordult, s meglepően emberi módon félrebillentette fémfejét. Ezt a szokást csak pár hete vette föl, néhány más egyszerűbb gesztussal együtt, hogy jobban beolvadjon a környezetébe.

- Attól tartok nem, Solo kapitány. Max és én már átnéztük a füst és hőérzékelő szenzorokat, de nem azokban van a hiba. Ezért inkább lezártuk az egész rendszert, nehogy véletlenül bekapcsolódjon és még keressük a probléma okát.

- Kapitány, nem űrtechnikus kell ezekhez a folyadékokhoz! – csipogta Max azon méltatlankodva, hogy ilyesmire kell pazarolnia a processzor kapacitását. - Egy átkozott vízvezeték- és gázszelőre lenne itt szükség!

- Ha visszajöttem, mondj el nekem részletesen mindent! Egyébként pedig vigyázz a szádra, Max! Amit szabad a nagyfőnöknek, azt nem szabad a bódélakónak...! Oké srácok, maradjon így minden! Később még foglalkozunk vele, de előbb lássuk az üzletet. Talán ezen az úton keresünk majd annyit, hogy kidobhassuk ezt az egész csöves kócerájt és beépíthessük a régi, jól bevált áramköröket. Ja, és Kuka! Zárd be a bódét! Be kell rakodnunk az árut és nem akarom, hogy az ügyfelek megpattanjanak emiatt. Sajnálom Max, de néha megijednek tőled az emberek.

- Semmi gond, kapitány. – válaszolta Kék Max, de már be is záródtak előtte az aprócska ajtók.

Han továbbra sem nagyon foglalkozott a robotokkal, bár az utóbbi időben feltűnt neki, hogy Kuka és Kék Max milyen jól működik. Sejtette, talán soha nem tudja majd felfogni, mi lehet a kulcsa annak, hogy két mesterséges intellektus: egy ősrégi munka droid és egy szuperintelligens komputermódul ilyen primán kijön egymással. A gépi szimbiózis kutatása nem tartozott a kedvenc témái közé.

Kibontotta az asztalon heverő csomagot. Egy alderaani gyártmányú termosztás

védőöltözet lapult benne. Ruhástól bújt a halványbarna színű, vastag, de könnyű kabátba és nadrágba. Mielőtt felhúzta volna a hozzá tartozó speciális termokesztyűket, kívülre felcsatolta fegyvertartó övét és kibiztosította pisztolyát. Álmában sem fordulhatott elő, hogy ismeretlen környezetben fegyvertelenül hagyja el a Millennium Falcon fedélzetét. Nemhogy itt, ahol valamilyen homályos üzlet címén feltehetőleg éppen rosszban sántikál...

Feltette áttetsző, beépített mikrofonos fejbédőjét is, majd működésbe hozta a termoruha fűtőszálait. A neimoidi kereskedő szerint, aki a téli ruházatot forgalmazta, ezek révén még mínusz negyven fokon is kényelmesen érezheti magát a szabadban. A belső zsebekbe rejtett elemek tizenkét sztenderd órán át kitartanak. Annyi időt csak nem töltünk ezen a jéggolyón – vélte a pilóta optimistán.

- Állj készenlétben! - parancsolta Kukának. - Hátha szükségem lesz rád a berakodásnál.

- Megkérdezhetem, hogy mi az, amit vinnünk kell, kapitány? - kérdezte a BLX-5-ös, mielőtt visszafordult volna a műszerfalhoz.

- Könnyebbet és máskor, öregfiú! Egyelőre fogalmam sincs...!

Han otthagya őket és a főbejárathoz ballagott. Kesztyűs keze ránehezedett a feljárót nyitó kapcsolótábla fogantyújára.

- Azt, hogy mi a franc lesz, senki nem mondta. Ha engem kérdezel: nem lehet valami kemény melő...

Az Issagra Állomáson vásárolt vadonatúj fémrámpa leereszkedett, metsző szél süvített be a nyíláson a fedélzetre. A koréliai megborzongott az arcába csapó durva hidegtől, miközben igyekezett túlkiabálni a zúgást.

- Úgy látom, cimbora, itt nemigen hólyagzik fel a bőrünk a nagy hőségtől!

Megindult a rámpán, kissé előredőlve a heves szélben. A tüdejébe áramló jéghideg levegő egy pillanatra elgondolkasztotta, vajon nem kellene-e visszamennie a légzőmaszkért és egy szemüvegért? Aztán úgy döntött, hogy arra a kis időre, amíg körülnéz a szabadban, nem lesz rá szüksége. Eszében sincs órákig kint ácsorogni, várva az ügyfeleket. Ha nincsenek itt, szépen visszamegy és bent megvárja őket. A Luron az átlagosnál kicsit erősebbnek tűnt a gravitáció, de nem annyira, hogy kényelmetlen legyen.

A rámpa aljában megállva elsőként a kékesfehér mezőséget keresztező hóátfúvások ötlöttek a szemébe. Egy kisebb hókupac már a Falcon támlábai köré is odagyűlt. Hunyorogva szemügyre vette az irányítótornyot, ami valójában csak egy háromlábú állványzatra szerelt, villogó fényjelzőkkel ellátott rádióadó volt, látszólag automatikus működésű. A mostoha látási viszonyok miatt egyébiránt ezen kívül aligha pillantott volna meg bármit is.

Han közelebb sétált a szerkezethez, aztán megállapította, hogy nem egy különleges darab. Teljesen szokványos típus volt, amit kifejezetten olyan vidékre terveztek, ahol egyébként nehéz vagy lehetetlen lenne tájékozódni. Egy ilyen atomteleppel működő jelzőtorony akár évekig is elvan karbantartás nélkül és biztos pontot jelent az erre tévedő hajók számára.

Hirtelen egy tompa hang szólalt meg a szélben, jobbra mögötte.

- Solo?

A csempész szemvillanás alatt megfordult, ujjá reflexszerűen a ravaszra csúszott. Egy férfi lépett elő a kavargó viharból, egy szál egyedül. Vaskos termoruhát és prêmes szegélyű fejbédőt viselt, lábán szürke bakancssal. Mivel öltözéke fehér volt, fejbédője pedig fényvisszaverő, csaknem teljesen beleolvadt fakó környezetébe. Fegyvertelen kezeit felemelve előrébb lépett. Mögötte a koréliai – csaknem a látóhatár szélén – várakozó alakok körvonalait vélte felfedezni a jégen.

- Az vagyok. – felelte óvatosan. - És te, Zlarb?

A másik bólintott és leeresztette karjait. Zlarb magas, jókötésű, hófehér bőrű, világos

szőke szakállú, savószínű íriszű férfi volt. A szeme sarkában sorakozó szarkalábak komorrá, szinte már fenyegetővé tették szúrós tekintetét. Politikushoz méltó hamis mosoly kíséretében szólította meg a kapitányt:

- Oké, főnök, mi itt vagyunk! Akár rögtön kezdhetjük is a berakodást!

Han ismét Zlarb mögé pillantott. Szerette volna tudni, mit kell elvinniük erről az isten háta mögötti helyről. Egyelőre nem sokat tudott kivenni a közeledő alakokból a szélvihar miatt, ami folyton felkapta a havat és a képébe vágta.

- Vagytok elegen hozzá? Hoztam egy kézikocsit is. Ha kell, használjátok.

Zlarb talányos mosolyából nem olvashatott ki semmit. A fickó tartózkodóan rázta fejét.

- Kösz, nincs rá szükségünk. Nem lesz semmi gond.

Volt valami Zlarbban (talán a válaszaiban bujkáló kajánság tette), ami módfelett nyugtalanította az úrcsempészt. Már régen megtanulta, hogy hallgasson az előérzetére. Itt valami nem stimmelt. Hogy kerültek ide ezek a fazonok? Utak nem vezettek a gleccser tetejére és a környéken sem úrhajót, sem repülőgépet vagy más közlekedési eszközt nem látott. Ha pedig nem gyalog jöttek ideig, akkor nyilván kitették őket korábban. Vagy van a közelben egy épület, amit a hóesés miatt nem vett észre és ott várakoztak a csempészhajó érkezésére?

Visszanézett a Falconra, forrón remélve, hogy Csubakka már jó előre célba vette a férfit a terepszaggatóval, de az ágyú egyelőre nem jelent meg a csészealj hasa alatt. Egyébként a rakomány felvételekor nem szokott gond lenni, sokkal inkább az út másik végpontján, a megrendelőnél, amikor le szokás perkálni a fuvardíjat – legalábbis jobb helyeken. De lehet, hogy ez a meló most más lesz.

Han hátralépett, tekintete összeakadt Zlarbéval.

- Oké. Megyek, felkészítem a hajót a felszálláshoz...

És bár akadt volna még egynémely kérdése, úgy gondolta, jobb lesz azokat biztonságosabb helyen feltenni. Például a hajó fedélzetén, ahol senki sem kerülhet a háta mögé észrevétlenül.

- Hozzátok a szállítmányt a rámpához, onnan mi átvesszük.

- Nem, Solo. Mindannyian hajóra szállunk, mégpedig nyomban!

Han már azon volt, hogy közli Zlarbbal: sem neki, sem Csubakkának nincs ínyére az efféle hívatlan társaság, amikor észrevette, hogy a férfi tenyerében egy KYD-21-es lézerpisztoly bújik meg. Az első gondolata az volt, hogy a fegyveréhez nyúl. Mégis, mikor felmérte helyzetét; azt, hogy egy esetleges csetepaté során legfeljebb a mindkettőjük életébe kerülő döntetlen az, amit elérhet, bölcsen letett ez irányú szándékáról.

Az irányítótorny fényei megvillantak Zlarb fejevédő buráján, ami még baljóslatúbbá formálta a férfi torz vigyorát. A helyzet egy pillanat alatt megváltozott, nem éppen a koréiai előnyére.

- Csak semmi meggondolatlanság! Fordíts szépen hátat a hajónak és sétáljunk arrább, ahol a cimborád már nem lát minket...! Úgy...! És most add ide a stukkeredet, Solo, mégpedig a csövénél fogva, ha szabad kérem! Tudod, jó előre felhívták a figyelmemet a csodahajódra, úgyhogy felkészültem! Ne hidd, hogy vásárra viszem a bőrömet! Az első gyanús jelre tüzelek!

Azzal Han fegyverét a saját övébe dugta. A pilótafülkéből nem lehetett látni a dolgot, mert a pasasnak volt annyi esze, hogy testével takarja a történeteket.

- És most gyerünk a fedélzetre! A kezeid szépen a tested mellett maradnak! Meg ne próbáld figyelmeztetni a vukit, különben véged!

Zlarb visszafordult egy pillanatra a hóesésben éppen csak látható társai felé, majd stukkerével a Falconra mutatott. Aztán Hanra nézve megismételte a jelzést. A kapitány úgy vélte, ez szimplán a „csak ön után” gesztus akar lenni, hát elindult a hóban. Idekint nem tehet többet, főleg mikor azt sem tudja, mit akar tőlük a fickó. Remélhetőleg nem

géprablókkal hozta össze a balsors, akik mindenféle sötét ügyletekhez akarják majd felhasználni az öreglányt. A csapdába mindenesetre szépen belesétáltak, s a koréiai máris bánta, hogy nem hallgatott Sonniód figyelmeztetésére.

A csészealj felé menet lázas igyekezettel próbálta helyretenni a dolgokat. Ezek az alakok biztosan tudják mit csinálnak. Alaposan megszervezték mindent. Az is nyilvánvaló, hogy Zlarb kész használni a fegyverét. Bizonyítja ezt az is, hogy elég nagy pénzek forognak kockán. Ezekben a pillanatokban Han sokkal inkább nyugtalanította a lehetőség, hogy ügyfelei esetleg fizetség nélkül lépnek le, ne adj isten elrabolják a hajóját, mint az, hogy netán otthagyja a fogát.

Ahogy közeledtek, a Millennium Falcon körvonalai egyre tisztábban bontakoztak ki előttük a hóesésben.

- Csak semmi trükk, Solo! - figyelmeztette Zlarb nyomatékka. - Arcizmod sem rándulhat a vuki felé, mert nyomban lepuffantalak!

A kapitány elismerte, hogy a másik töviről hegyire végiggondolta a dolgot; de mindenre azért ő sem számíthatott. Han és Csubakka már réges-régen kialakítottak egymás között egy jelzésrendszert pontosan ilyen esetekre. A vukinak ilyenkor már az is elég, ha a hajót megközelítő társa nem adja le a „minden rendben” jelzést.

A szélzúgás zaja mellett is hallható volt, amint felzúmmögött a Falcon Ax-108-as sorozatvetőjének szervomotorja. A terepszaggatónak becézett automata lézerfegyver leereszkedett a has alá, fürgén elfordult és rájuk szegeződött.

Zlarb villámgyorsan Han mögé ugrott, mielőtt az hasra vetődhetett volna, hogy kikerüljön a tűzvonalból. A fickó máris előhúzta övéből a nemrég zsákmányolt fegyvert és a csempész halántékának szegezte. Ekkor már láthatták Csubakka hatalmas szőrös fejét és aggódó ábrázatát a pilótafülke ablakán keresztül. Az első tiszt bal karjával mélyen hátranyúlt. Han tudta, hogy barátjának ujjait csak pár milliméter választja el a tüzelőkartól. A legszívesebben odaüvöltött volna Csubinak; „Menekülj! Szállj fel!”, de aztán jobbnak látta nem idegesíteni túszul ejtőjét. Zlarb különben is megérezte szándékát, mert erőiesen rászólt.

- Egy szót se, Solo! Különben kinyírlak!

Szavainak komolysága felől a kapitánynak nem lehetett kétsége. Zlarb intett a vukinak, hogy jöjjön ki ő is, jelezvén a Han halántékára szegezett fegyverrel, mi vár a barátjára, ha nem engedelmeskedik. A koréiai ismerte Csubi önkéntelen gesztusait; határozatlanság és beletörődés ült ki az arcára. Csakhamar eltűnt a pilótafülkéből.

Han dörmögött valami csúnyát az orra alá, Zlarb pedig megbökve oldalát a zsákmányolt fegyverével, barátságosan megjegyezte:

- Szerencsések, hogy hallgattok rám. Ha szépen végigcsináltok mindent, élve megússzátok.

A pasas két beosztottja közben odajött, megálltak a főnökük előtt. Az egyik egy zömök, alacsony, keverék külsejű emberi lény volt, számtalan helyről származhatott. A másik hatalmas, majdnem Csubakka méretű humanoid, csontos arcán mélyen ülő, pici, gonosz szemek pislogtak. Bőre fényesen, barnán csillogott, valami lakkozott, egzotikus faszoborra emlékeztetve. Boltozatos homlokát csökevényes szarvak ékesítették. Hannak fogalma sem volt, milyen fajba tartozhat, de láthatóan hideg világról származott, mert az emberi társaival ellentétben nemigen érezte hiányát sem a termoruhának, sem a fejtetőnek.

Ami Solót a leginkább megdöbbenette, az az volt, amit a kis zömök emberke hozott magával. Pórázon vezetett ugyanis egy nashtaht, a Dra III. bolygó hírhedt ragadozóját. A kutyaszerű nashtah hat lábán gyémántkeménységű karmok fehérlettek. A szörnyeteg bizonytalan mozdulatokkal, nyugtalanul csúszkált a jégen. Rángatta a pórázt, nyelve kilógott, s három sorban meredező fűrészfogai között sűrű párát lihegett a fagyos levegőbe. Vékony, tüskékben végződő farkát izgatottan csóválta, a havat seperve. Sima,

sötétzöld bőre szinte hullámozott az alatta feszülő izomkötegektől. Majd megfagyott ugyan a számára szokatlan hidegben, de még így is félelmetesnek tűnt a csempész számára. Filmen látott már ilyen szörnyet, hogyan tépi szét az antilopokat meg vadbivalyokat a saját bolygóján.

Mi a jó édes anyjukat akarhatnak ezek itt egy nashtahval? - tűnődött Han, s próbált minél távolabb maradni a dögtől. A legvérszomjasabb ragadozók egyike volt ez szerte a galaxisban. Egy kegyetlen és csillapíthatatlan étvágyú fenevad, ami képes megtámadni a nála jóval nagyobb prédákat is. Talán valami orvvadászathoz volt rá szükségük? Ez valószínűtlen, mivel a nashtahk nem tartoznak a könnyen kezelhető ölebek közé. Különbösen is, mire lehet vadászni egy ilyen kietlen helyen, mint a Lur sarkvidéki zónája?

Han utálta a szörme- és bőrfuvarozást: ha csak tehetette, visszautasította az ilyen gusztustalan ajánlatokat. Egyszer elvittek Csubival egy drága szörme rakományt a Nal Huttára, s utána hetekig búzlott a cserzőanyagoktól a fedélzet. Nem győzték kiszellőztetni a hajót, no meg feltakarítani a rengeteg szőrszálat, amit a bálák elszórtak magukból. Mindenesetre ez sem adott elégséges magyarázatot Zlarb viselkedésére, hiszen ilyen melóra bármikor találhatott volna vállalkozót finomabb módszerekkel is.

Csubakka közben feltűnt a rámpán. A nashtah pokoli üvöltéssel rögtön rá akarta vetni magát, de az őrzője erősen fogta elharaphatatlan pórázát. A vadállat – sikertelen akcióját követően – elégedetlenül hörgött és rángatózott egy ideig. A vuki pedig, kezében a fegyverével, kifejezéstelen arccal nézte a hajó lábánál lejátszódó jelenetet. Ő látott már nashtaht közelről is. És túlélte a vele való találkozást.

Zlarb egy lökéssel elindította Hant, majd mindketten felkapaszkodtak a hajó feljárójára. Már majdnem a fedélzeten jártak, mikor Zlarb megszólította Csubakkát.

- Tedd le azt a fegyvert! Gyorsan, ha nem akarsz, hogy odapörköljek a haverodnak!

Azzal zsákmányolt lézerpisztolyának csövét a pilóta bordái közé nyomta. Roppant kényelmetlen, ha az embert a saját stukkerével tartják sakkban, s ez meg is látszott a koréliai bosszús ábrázatán.

Az első tiszt a jeges levegőbe szimatolva felmérte a helyzetet és inkább megadta magát. Látván, hogy barátja életét másként nem mentheti meg, lassan a padlóra eresztette nyílpuskáját. Solo eközben ismét végiggondolt mindent, az esélyeit latolgatva. Zlarbot esetleg lefegyverezheti, de még mindig ott a két felfegyverzett gazfickó, a nashtahról nem is beszélve. És nem tudni, hányan lehetnek még odakint a hóban. Az ellenállás tehát csakis a legvégső megoldás lehet.

Felérve Zlarb nagyot lökött a kapitányon, majd felemelte Csubakka fegyverét. A vuki elkapta barátját, aki az erős taszítástól bizony csúful orra esett volna. Han dühösen levette és zsebébe gyömöszölte fejevédőjét. Az utastér felé pillantva kiszúrta, hogy Kuka még mindig ott áll a technikai állomás előtt, ahol hagyta. Úgy tűnt, mintha a droid lábai földbe gyökereztek volna a meglepetéstől, miközben a folyosón történeteket bámulta vörösén világító receptoraival. Lassú áramkörei még nem dolgozták föl az eseményeket.

A két csempész után nyomban Zlarb emberei léptek a fedélzetre, maguk előtt vezetve a vicsorgó nashtaht. A vérszomjas fenevad dühödten ráharapott a zsilipajtó szélére és megint csak vissza kellett fogni, nehogy Csubakkának rontson. Han elgondolkodott azon, vajon miért böszíti fel annyira ezt az állatot a vuki. Talán a szaga nem tetszik neki? Esetleg egy ősi ellenségére emlékezteti a gyapjas óriás? Vagy korábban uszították már vukira? Még az is lehet.

Zlarb odafordult a természetes humanoidhoz, aki legalább olyan ellenségesen nézegette Csubakkát, mint a nashtaht.

- Menj és szólj a többieknek, hogy csipkedjék magukat! Itt mindjárt készen leszünk.

Aztán a kapitányra pillantott, parancsoló hangon osztogatva utasításait.

- Nyisd ki a főrakert, kezdjük a berakodást!

Végül a zömök emberkéhez intézte szavait, aki még mindig a hörgő, nyáladzó fenevadat próbálta féken tartani:

- Ha megmozdulna, tépesd szét! - és a vukira mutatott.

Ezt követően megindult előre a főfolyosón. Óvatosan, szemét állandóan Hanon tartva, nehogy a pilóta meglepje valami váratlan mozdulattal. Követték az átjáró kanyarulatát, míg az utastérbe nem értek. Ez volt a Falcon legnagyobb helyisége, jobb sarkában a félköríves utasülésekkel a holo-sakk asztal körül. Általában ide szokták lerakodni az árut, a bő harminc négyzetméternyi szabad térbe, hogy a rakományt kísérők folyamatosan szemmel tarthassák a motyójukat, ha éppen erre van igényük.

- Ide lerakhatjátok a cuccot. Ha több helyre van szükségetek, elöl van még két helyiség, amiket kiüríthetünk. - magyarázta Solo, a megadott irányba bökve mutatójával.

Zlarb körbenézett, láthatóan nem tetszett neki a kopottas padlójú terem. Nyilván azért, gondolta a koréliei, mert ha több helyiségben kell elosztania az árut, nem tarthatja szemmel az egészet. Pillanatnyi gondolkodás után meg is mondta, mire lenne szüksége inkább.

- Ez nem jó. Egy olyan nagy raktárhelyiség kell, aminek zárható az ajtaja.

- Van olyan is, hátul a főbejárat mögött. A gépházon keresztül lehet megközelíteni. Mégis, mennyi hely kéne?

- Úgy negyven-ötven négyzetméter. Kicsivel több, mint amekkora ez a terem.

- Akkora térrel nem szolgálhatok. A megrendelő nem mondta, mennyi helyre lesz szükség a rakományhoz. - vont vállat a kapitány közömbösen.

Még mindig nem tudta, mit akar a hajójára cipelni a pasas és úgy döntött, nem fogja megkönnyíteni a dolgát.

Zlarb rövid töprengés után intett neki, hogy azért nézzék csak meg, mert nem akarta elhinni, hogy egy ekkora hajón nincs több szabad hely. Átmentek a csészealj elején sorakozó fülkébe, aztán hátrasiettek a hálókabinba, majd a gépházon keresztül bekukkantottak a jobb oldali raktárhelyiségbe is. Itt a szőke szakállú férfi alaposan körülnézett, de légvezetéseken, biztonsági mentőfelszereléseken és egy hordozható fűtőberendezésen túl nem akadt ott semmi, csak egy halom polcnak, tartórekesznek való deszka. Mellettük alátétfák, rakományrögzítő szíjak és műanyag ládákban úrhajós szerszámkészletek heverték az összekaristolt padlón. A pasas megvizsgálta a kétszárnyú ajtót, amit egy retesszel lehetett bezárni kívülről.

Ezt követően Zlarb elégedetlenül tért vissza az utastérbe, végig maga előtt terelve Solót a pisztolyával, majd némi habozás után rábólintott az egyetlen lehetséges megoldásra.

- Jó. Akkor marad ez. Zárd le az elülső helyiségbe vezető ajtót, aztán nyomás vissza a többiekhez!

A koréliei engedelmeskedett, s kíváncsian várta, mit fognak a támadóik a fedélzetre cipelni. Zlarb egyik újabb embere érkezett kintről fekete szőrmekabátban, megállva a rámpa tetején. Ormótlan Westar-M5-ös rombolópuskáját a rend kedvéért Csubakkára szegezte és katonás precizitással félrehúzódt a szemközti falhoz. A nashtah őrzője közben odébb húzta az állatot a pilótafülke folyosójára. A homlokszarvakkal rendelkező, megtermett humanoid szintén visszajött, vállán jókora bőrtáskát cipelve. Zlarb rámutatott és megkérdezte:

- Wadda, benne van a felszerelésed?

A csontos képű lény bólintott, nem szólt semmit. Zlarb ekkor Kukára bökött.

- Először ezt a droidot kellene deaktiválni. Ne kószáljon nekem itt össze-vissza, még a végén valami bajt csinál.

Kuka tiltakozni próbált, de a rászegeződő fegyverek és a humanoid barátságtalan mordulása elnémították. Wadda leemelte válláról a droid számára nem sok jót ígérő nehéz

táskát. A BLX-5-ös vörösen izzó fotoreceptorai könyörögve meredtek a koréliaira.

- Solo kapitány, most mit...

- Maradj csendben! - utasította Han, nem akarván, hogy Zlarb emberei megsemmisítsék Kukát, ami az előzményekből ítélve egyébként kitelt volna tőlük.

- Hamar túl leszünk rajta.

Kuka Hanról Csubakkára, majd Waddára, aztán ismét Hanra pillantott. A szarvas lény hozzálépett, egy gátlózárat szedve elő táskájából. Akkurátusan ráillesztette az eszközt egy szerszám segítségével a droid mellkasára. Sistergés és némi füstszivárgás kíséretében a fémlemezre ráolvadt a gátlózár. Amikor a robot még tenni akart valamit, ahogy megmozdult, nyomban kialudtak fotoreceptorai – a gátlózár leblokkolta áramköröit.

Most, hogy Zlarb már úgy érezte, megkaparintotta a Falcont, öntelt parancsolgatásba kezdett.

- Gyerünk, gyerünk! Munkára fel!

Hant a játékasztalhoz ültetett vuki mellé parancsolta. A fekete szőrmekabátos figura szemmel tartotta őket, míg Wadda lesietett az úrhajó rámpáján. Súlya alatt rengett a nemrégiben kicserélt nagy teherbírású fémlemez.

- Hé, Zlarb! – kezdte Han lassan, óvatosan. - Nem gondolod, hogy épp ideje kinyögnöd, mi olyan rohadtul...?

Nem fejezhette be: figyelmét elvonta a feljáró felől hallatszó lépések zaja. Egy pillanattal később rádöbbsent, micsoda átkozott slamasztikába keveredett.

Fáradt és kétségbeesett kis lények sorakoztak a hajó rámpáján. Nyilvánvalóan a Lur őslakosai lehettek. Még a legmagasabbak sem értek Han derekáig. A mackószerű lények két lábon álltak, testüket finom fehér szőr borította, lábaikat kékes bőrpárna fedte. Ruházatot nem viseltek, de láthatóan jól bírták az ordító hideget és a szelet. Hatalmas kékeszöld szemeikkel döbbsenten bámulták a Falcon belsejét. Vékony fekete kábel kötötte össze a rájuk helyezett fém nyakörveket, szabályosan láncra fűzve a szerencsétleneket. Ezek rabszolgák!

Csubakka bőszen felüvöltött, hangja elnyomta még a nashtah ordítását is. Han vadul rámeredt a rabok berakodását irányító Zlarbra. Wadda egy elektromos irányítóegységet tartott a kezében, ami rádiós összeköttetésben állt a nyakörvekkel. Valahányszor a foglyok küzdeni próbáltak a sorsuk ellen, éles fájdalom nyilallt a nyakukba. Az ilyen berendezéseket már régen betiltották a galaxis nagy részén, a birodalom által uralt szektorokban legalábbis. De ők most a Peremvidéken voltak, az Aparó szektorban, távol minden törvénytől és jogtól.

A koréliai Zlarbra függesztette átható tekintetét és minden szótagot külön hangsúlyozva megszólalt:

- Nem szállítok rabszolgákat!

A szakállas pasas ránézett, aztán csak nevetett a bejelentésen. Humorosnak találta a helyzetet, foglyaival ellentétben.

- Most nem te mondd meg, mi és hogyan történjen! Világos, Solo?

- Bármit elviszek bárhová! Fegyvereket, fűszert, akármilyen csempészárut...! - közölte vele Han komoran. - De rabszolgákat soha!

Zlarb könnyedén a kapitányra szegezte fegyverét. Látszott rajta, hogy elszánta magát az ölésre.

- Gondold meg, pilóta, hogy mit teszel! Ha sokat ugrálsz, te is kaphatsz egy ilyen csinos kis nyakéket...! Most pedig irány a pilótafülke! Készüljetek a felszállásra!

A gazfickó társai egy másik sor rabszolgát is felvonszoltak a fedélzetre és bezsúfolták őket az utastérbe. A lények fáradtan a fémpadlóra rogytak és szorosan összefűzve próbálták melengetni egymást. Lehettek vagy ötvenen és teljesen megtöltötték a helyiséget. Han vetett egy utolsó, mogorva pillantást Zlarbra, majd megindult a fülke

irányába. A támadóik hatan voltak, állig fölfegyverezve, plusz a nashtah. Ekkora túlerővel szemben nem sokat tehetnek sajnos, így bele kell nyugodniuk a helyzetbe. Csubakka habozott egy pillanatig, aztán agyarait kivillantva ő is követte.

Kelletlenül ereszkedtek le az üléseikbe. Zlarb mögöttük állva figyelte minden mozdulatukat. Természetesen csöppet sem bízott bennük, de csak ők képesek a legjobbat kihozni a Falconból. Ami most, a bűnös rabszolga kereskedés kellős közepén létfontosságú. A gyorsaság és az ügyesség ilyenkor maga az élet, amennyiben fennhatósági cirkálók vennék őket üldözőbe.

- Solo, azt akarom, hogy jó fiúk legyetek. Elvisztek szépen a megfelelő célállomásig, mi pedig vigyázunk rátok. Ha menet közben elkapnának és az ellenőrzés során rábukkannak a rakományra, az halálos ítélet mindannyiunk számára. Világos?

- Hova megyünk? - kérdezte tömören Han.

Borús képpel bámult maga elé, miközben a konzolon szánkáztak ujjai, hogy felkészítse szeretett hajóját a startra. Már nagyon megbánta, amiért belement ebbe az egészbe. Tudhatta volna, hogy semmi jó nem származik abból, ha úgy vállal el egy fuvart, hogy fogalma sincs az áru természetéről.

- Majd elmondom, ha itt az ideje. Te egyelőre csak vigyél föl minket az űrbe!

A koréliai beindította az ionmotorokat, hogy felmelegedjenek, mire mély hangú dübörgés támadt a Falcon gyomrában. Áram alá helyezte a védőpajzs generátorokat és megtett minden szükséges intézkedést a biztonságos induláshoz, ezúttal csöppet sem sietve a feladattal. Amint a zsilipet bezárták a rabszolga kereskedők, elhagyhatják a bolygót.

- Mennyit fizetnek neked ezért az ocsmány melóért? Nincs az a pénz, amiért elvállalnám az ilyesmit...

Zlarb gúnyosan mosolygott a kapitány őszinte kritikáján. Nem ült le mögéjük a hátsó ülések valamelyikébe, hanem megállt az ajtóban, fegyverét egy pillanatra sem véve le róluk. Így teljesen kizárt, hogy bármivel is megpróbálkozzanak a csempészgép pilótái.

- Mondták, hogy nehéz eset vagy, Solo. De már látom, hogy nincs igazuk. Csupán nem bírja a gyomrod a szaftosabb melókat. Ezek a kis szépségek megérnek úgy négy-, öt-, esetleg hatezret a feketepiacon... Barátocskám, ezek a kis szőrös gombócok született génsebészek! A génmanipuláció ösztönös nagymesterei, úgyhogy igen nagy a kereslet irántuk a fél galaxisban. Nem mindenki elégedett ugyanis azokkal a szigorú korlátozásokkal, amiket a birodalom a Klón háború óta bevezetett. Szóval jól jönnek a szakemberek. Illetve szakmáczók vagy minek nevezzem őket. Mindegy! A lényeg, hogy mivel ezek a kis girnyók annyira ragaszkodnak a szülőföldjükhöz, hogy semmilyen más égitestre szóló munkaszerződést nem hajlandók aláírni, az embereimmel végeztünk köztük egy kis toborzást. Van innen délre, pár száz kilométerre egy nagyvárosuk, onnan jöttünk tehersiklókka az éjjel. Néhány sajnos megsérült vagy beteg lett út közben, de remélem, legalább ötvenet élve sikerül célba juttatnom. Ez a fuvar eleget hoz majd a konyhára ahhoz, hogy jó ideig boldog semmittevéssel töltsen napjaimat...

Munkaszerződés! - villant fel a koréliai szeme, miközben a kijelzőket ellenőrizte. Ez nagyon úgy hangzott, mintha az ügyletben a Fennhatóság szektor is benne volna. Köztudott volt, hogy a Fennhatóság emberei előszeretettel ugratják be naiv partnereiket a számukra előnytelen szerződésekbe. Azt azonban mégis nehezen tudta elképzelni Han, hogy rabszolga kereskedelemre adnák a fejüket, különösen a saját területükön kívülről érkező szállítmány esetén. Ez olyasmi, ami fölött még a birodalom sem hunyhat szemet! Feltéve, hogy tudomást szerez róla.

- A géped megfelelő állapotban van. – jelentette ki Zlarb, miután éber tekintete végigfutott a műszerfal kijelzőin. - Jártam már YT-1300-asban, úgyhogy ne próbálkozzatok semmivel! Gyerünk, emeld fel a hajót!

HARMADIK FEJEZET

Miközben az utastér megtelt halkan szűkülő luri rabszolgákkal, Kuka még mindig ott állt a technikai állomás előtt megdermedve. A gátlózár leblokkolta központi áramköréit és teljes mozdulatlanságra kárhoztatta.

A droid mellkasában rejtőző Kék Max áramkörei azonban érintetlenek maradtak, független kialakításának köszönhetően. Így a kis robot szabadon mérlegelhette helyzetét. Habár felismerte, hogy a vészhelyzet, amibe keveredtek, végzetes lehet a Falcon egész legénysége számára, úgy gondolta, egyelőre nem sokat tehet a társaiért. Saját mozgatóberendezésekkel nem rendelkezett és a külvilággal sem tudott kapcsolatot teremteni. Egyetlen kommunikációs csatorna állt rendelkezésére a különféle komputer-csatlakozókon kívül, egy kezdetleges hanggenerátor. Viszont ha kiabálni kezd, a foglyokat őrző hajcsárok azonnal felfigyelnek rá és semmi jóra nem számíthat tőlük azok után, amit Kukával műveltek. Ráadásul Max olyan kicsi önálló energiaforrással bírt, hogy ha azt a Bollux test mozgatására használja, lemerül, mielőtt bármi hasznosat csinálhatna.

Kék Max leginkább beszélni szeretett volna barátjával, de ez lehetetlennek bizonyult, mivel a gátlózár az összes memóriefunkciót lebénította, egyfajta gépi tetszhalál állapotába kényszerítve az öreg munka droidot. A kis komputer, akit ezidáig csak ritkán választottak el Kukától, most nagyon szomorúnak és magányosnak érezte magát nélküle.

A helyzetét elemezve végül eszébe jutott az a rövid, kissé sístergő hang, amely a droid leblokkolását megelőzte. A komputer adattárolója visszajátszotta a zörejt. Nem tudta elsőre azonosítani, ezért újra meghallgatta, de lelassítva. Egyik speciális programja segítségével analizálta a jeleket. Azt találta, amire számított: egy erőter átviteli fröccsenést. Kicsit zavarosak voltak a zajok, mert Kuka sok mindent szeretett volna egyszerre csinálni, mielőtt lebénult. Ám rövid elemzés után Kék Max pontosan visszafejtette a blokkolt áramkörök zajából, hogy az utolsó előtti pillanatban a BLX-5-ös mit akart cselekedni.

Ezt követően rákapcsolódott Kuka mozgásvezérlő központjának áramköreire. Felkészült arra, hogy amint a sajátjai is veszélybe kerülnének a blokkolás hatására, azonnal visszahúzódjon és leváljon társa gátolt elektronikus idegrendszeréről. De ez a veszély nem állt fenn. A gátlózár a munka droid központi áramköreinek parancsait kapcsolta ki, nem a helyi mozgató áramköröket és szervomotorokat. Ám így is elég nehéznek tűnt Kék Max helyzete; valószínűleg eleve kudarcba fullad a vállalkozása, ha barátja a lebénulás előtti pillanatban nem mozdítja meg a lábát, ingataggá téve saját testhelyzetét.

A kicsiny komputernek nem volt annyi energiája, hogy az egész robotot akár csak egy lépés erejéig is, de egyben megmozdítsa. Kuka saját energiatelepéhez pedig nem fért hozzá, mert azt a gátlózár készenléti állapotba helyezte. Az viszont nem jelentett akkora megterhelést, hogy egyes szervomotorokat külön-külön mozgásra bírjon.

Bár a manőver – amellyel Kék Max megmozdította Kuka bal lábszárát – majdnem lemerítette apró energiatárolóját, legalább hasznosnak bizonyult. A térd meghajlott, s a droid teste megbillent. Max kétségbeesetten kísérletezett a számára ismeretlen emelőerő komponensekkel, szögekkel és eredőkkel, majd a megfelelő pozícióba kerülve megállt egy pillanatra. Energiáját a Kuka törzsének közepén lévő torziós csuklók szervomotorjaiba irányította, így próbálván a testét kissé jobbra fordítani. Ez a mozdulat annyira kiszívta kevéske erejét, hogy több másodpercnyi megállásra kényszerült, míg feltöltötte szünetmentes miniakkumulátorát a lemerülőben lévő tápegységéről. Ha a kritikus szint alá zuhan memóriájában a feszültség, adatvesztés következhet be, minek hatására rendszer újraindítás válik szükségessé. Ezt pedig nem engedheti meg magának, mert az a maradék

energiáját is lemerítené.

Tekintettel a rendkívüli helyzetre, minden nem létfontosságú áramkörét lezárta, hogy ezzel is energiát takarítson meg, majd újból rákapcsolódott a bal térdre. Eközben a Millennium Falcon lassan átmelegedő hajtóműveinek robaja megremegtette az űrhajó fedélzeti lemezeit az egész utastérben.

Újabb próbálkozásának köszönhetően a droid egyensúlyi helyzete elérte a kritikus pontot. Megtántorodott, majd átbillenve a jobb oldalára, hangos csattanással a padlóra zuhant, majdnem agyonütve két rémülten nyűszítő lurit. Ebben némileg segítségére volt a hajótest remegése is, szerencsére. Kuka törzse a jobb karjára és felsőtestének jobb oldalára támaszkodott; a lábai szétvetve támasztották meg a fedélzet rácsos padlóján fekvő testét. Elég bolond pozíció, de a célnak még éppen megfelel, döntötte el a kis robot, miután felmérte a helyzetet. Körülötte a rabszolgák nyugtalanul morogtak, a fegyveres őrök pedig egymás közt szövegeltek valamiről, ügyet sem vetve a megbénított munka droidra.

Ebben a pózban Max nem számíthatott arra, hogy ki tudja nyitni mindkét mellkasi lemezt. Ez még akkor sem sikerülhetett, ha maradt volna elegendő energiája. Kétszer is meg kellett állnia, míg sikerült minden összegyűjtött erejével a megfelelő szervomotorra koncentrálni kinyitnia az egyik mellkasi ajtót.

Max azonnal beszüntette az erőlködést, ahogy az ajtó a céljainak eléréséhez szükséges mértékben kinyílt. Ezt újabb várakozás és feltöltés követte, majd az utolsó mozdulat, ami egyben a legnehezebbnek bizonyult mind közül. Lassan kinyújtotta adapterét afelé a folyékony jeltovábbító rendszer felé, amin Kuka a megbénítása előtt dolgozott a technikai állomásnál. A kamari szabványoknak megfelelő csatlakozó ott fénylett a kis komputer vöröslő fotoreceptora előtt.

Kék Max vékony, huzalszerű karja ütközésig feszült, de így sem tudta megérinteni a foglalatot. Pár centiméter hiányzott csupán a kontaktusig. A droid felismerte, hogy már csak egyetlen esélye maradt a sikerre. Tekintetbe véve a helyzetet még az sem tántorította el ettől, hogy esetleg maga is megsérülhet az akció következtében. Vagy hős leszek vagy fémhulladék, gondolta elszántan és nekilátott a feladatnak.

Maradék energiáját ismét a torziós csuklóra irányította, igyekezvén a törzset elfordítani. Az erőlködés csaknem teljesen lemerítette, de a test lassan engedelmeskedett. Rádásul a robot hátához bújó luriak is meglökték, hogy helyet csináljanak maguknak a padlón. Így az adapterkar végre közelebb került a csatlakozóhoz és Maxnak sikerült bekapcsolódnia a rendszerbe. Sőt, még egy gyors parancs kiküldésére is maradt ideje. Az előrebukó test súlya aztán elgörbítette az érzékeny fémhuzalt, megszakítván az összeköttetést. A beállózárlat az apró komputert is megbénította. Memóriája hirtelen kiürült, processzora leállt, s egyetlen szemében kihunyott a fény. Hős és fémhulladék – ez volt az utolsó gondolata.

Amíg Max magányos csatáját vívta a társai megmentéséért, Han a vezérlőpultra meredve tűnődött a lehetőségeken. Bár termoruháját elől megnyitotta, a benti melegben egyre jobban csorgott róla a verejték. Mégsem vette le a kabátot, mert ehelyett folyamatosan az járt a fejében, vajon mi lenne jobb. Ha hagyná a dolgokat egy ideig Zlarb akaratának megfelelően alakulni vagy ha most rögtön rávetné magát a gazfickóra és kiverné belőle a szuszt.

A szakállas közben a vezérlőpultot fürkészte savószínű szemeivel a hátuk mögött állva. És egyre jobban türelmetlenkedett, mert szeretett volna mielőbb meglépni a Lurról. Mostanra nyilván a nyomában lehetnek a helyi hatóságok a tömeges mackórablás miatt – vélte a koréliei rosszmájúan.

- Igyekezz, Solo! Emeld már fel a hajót! - kiabálta, Han fegyverével hadonászva a levegőben, hogy nyomatékosítsa szavait.

Ám ebben a pillanatban piszkosfehér füstfelhő csapódott az arcába, sűrűn gomolyogva

elő a plafonból kiálló fecskendőből. Minden figyelmeztetés nélkül és ráadásul a lehető legjobbkor, mert a kapitány már azon volt, hogy engedelmeskedik a követelésének.

Max egyetlen rövid kis parancsára a Millennium Falcon aeroszolos tűzoltórendszere működésbe lépett az összes helyiségben. A szórófejek az űrhajó szinte minden pontját elárasztották égésgátló anyaggal. A vezérlőrendszer úgy reagált az utasításra, mintha az egész hajó lángokban állna.

Han és Csubakka – bár nem tudták egészen pontosan, mi történik – azonnal kihasználták a kínálkozó lehetőséget. A vuki hatalmas mancsát hátralendítve megsemmisítő erejű ütést mért a szemét ösztönösen behunyó, megtántorodó Zlarbra, hogy az félájultan zuhant a társa mögötti navigátorülésbe. A fickó vakon elsütötte fegyverét, mire a lézersugár átlukasztotta a pilótafülke tetejét. A lyuk szélén olvadt üveg csurrant alá a konzolra sisteregve.

Előbb Han, aztán a vuki vetette rá magát a rabszolga kereskedőre, mit sem törődve azzal, hogy közben őket is beteríti az oltóanyag. Rúgták, marták, harapták és öklözték az üvöltő pasast tiszta erőből, majd a biztonság kedvéért alaposan beleverték a fejét a műszerfalba, hogy jó időre elmenjen a kedve a lövöldözéstől. Másodpercekkel később a gazfickó teste elernyedtt és elcsendesedve a padlóra csúszott.

A fülkében már alig lehetett látni a gomolygó égésgátló aeroszoltól, ami csak lassan akart leüledni a tárgyakra. Az ezzel együtt fölhasanó vészjelző szirénák fülsiketítő visítása és az egyébként is áldatlan körülmények dacára mindkét csempész kedélyállapota jelentősen javulni kezdett az eredmény láttán. Han felkapta fegyverét, Zlarb saját pisztolyát Csubinak adva és tölcsért formálva tenyeréből a társa fülébe üvöltött.

- Nem tudom, mi folyik itt, de igyekezzünk őket móresre tanítani, mielőtt magukhoz térnek! Hatan vannak, ugye?

A vuki bólintott. Szőrös fejét daraszerűen belepte az aeroszol, amitől roppant komikus látványt nyújtott. Akárcsak Solo, aki biztatón vállon veregette barátját és feltápáskodott. Egy mozdulattal leállította az alapjáraton dübörgő hajtóműveket, majd amilyen fürgén csak tudták, elhagyták a pilótafülkét. A fémpadlót beborító porrétegben mindketten megcsúsztak, ráadásul alig láttak a fejükre záporozó oltóanyagtól. Ez volt az első alkalom, amennyire a koréliai vissza tudott emlékezni hirtelenjében, hogy az öreglány fedélzetén mindenhol bekapcsolt a tűzoltórendszer. Soha jobbkor!

Han kirohant a főfolyosóra és – szerencséjére – jobbra, az utastér irányába nézett először. Az átjáró közepén ott állt az egyik rabszolga kereskedő. Egy szürke gyapjúkabátos, fehér bőrű fickó, jókora sötétkék hátizsákkal, amitől épp próbált megszabadulni. Tátott szájjal, rémülten figyelte az űrhajóban zajló eseményeket és persze azt, hogy mi ömlik a tűzoltó berendezések fúvókáiból. A pilótát megpillantva DH-23-as lézerpisztolya után kapott, de későn. Han lövése a mellkasán érte, átégetve vastag kabátját. Nyögve hátraesett, fegyvere a földre hullott és eltűnt a gomolygó porban.

A kapitány ekkor hátborzongató üvöltést hallott az ellenkező irányból. Nyomban sarkon fordult és megpillantotta a nashtaht vezető alacsony gazfickót, aki a gépház irányából érkezett botladozva. A csempészeket meglátva elengedte porázáról a fenevadat, uszító kiáltással előrelökve a dögöt, ami tüstént rávetette magát Hanra, mielőtt a pilóta feleszmélhetett volna. Solo egyetlen elhibázott lövést adhatott csak le, s a ragadozó máris odaszorította a folyosó párnázott oldalfalához. Karmaival durván belemart a férfi bal alkarjába, feltépve bélelt termoruháját. A koréliai elejtette pisztolyát, miközben a tűhegyes fogakat próbálta távol tartani magától és rémülten felordítva hanyatt esett a vadállat lökésétől, beverve tarkóját a padlóba. Pontosán tudta, hogy fegyvertelenül semmi esélye a nashtahtval szemben, de szerencséje nem volt egyedül e végzetes pillanatokban.

A mögötte érkező Csubakka ugyanis közben megpróbált belelőni a ragadozóba Zlarb pisztolyával. Sikertelenül. A fegyver túl kicsi volt az ő vastag ujjai számára, így nem tudta

időben kibiztosítani. Inkább leejtette a használhatatlannak minősített stukkert és hatalmas mancsaival ragadta meg legveszélyesebb ellenfelüket. A nyakánál fogva szorította meg és vadul a szemközti falhoz csapta, bár a nagy erőfeszítés közben ő is kibillent egyensúlyából. Mindketten elestek, nagyot nyekkenve a fémpadlón, hogy beleremegett a fedélzet. Mire a vuki feltápáskodott, már Han is felkapta fegyverét, de az irdatlan eséstől még annyira szédült, hogy nem tudott rendesen célozni. A vadállat tüskés farkával csapkodva a fémfalat, borzalmas üvöltéssel az antropoidnak rontott, betaszítva őt a pilótafülke átjárójába.

Az első tisztnek azonban sikerült valahogy talpon maradnia. Összeszedte minden erejét és igyekezett ellenállni a fenevad bős rohamának. Hatalmas, szőrös karját az állat nyaka köré kulcsolva úgy helyezkedett, hogy óvja magát a félelmetes agyaraktól és acél kemény karmoktól, valamint a farkát borító mérgező tüskéktől. Végül sikerült a dög háta mögé kerülnie és a falhoz nyomta őrjöngő ellenfelét.

A nashtaht is túloldítva nagy nehezen felemelte támadóját és vukihoz méltó gyorsasággal a folyosó jobb, majd baloldalához csapta emberfeletti erővel, hogy beleremegett a fedélzet. A ragadozó először felvonyított, aztán nyakát szegve, erőtlenül lehanyatlott. A zöld bőrű szörnyeteg ernyedten csüngött egy pillanatig a behemót szőrös karjaiban. Csubakka harciasan bömbölve félredobta a tetemet és prüszkölve lerázta magáról az orrát csiklandozó aeroszolt.

A vadállat gazdája szinte önkívületben üvöltött fel, látván, hogy a nashtah segítségére már nemigen számíthat. Előrántotta DL-22-es pisztolyát, épp olyan gyorsan, mint Han. Mindketten tüzeltek, nagyjából egyszerre, de csak az egyikük talált. A köpcös fickó megtántorodott, próbálta még egyszer felemelni fegyverét, ám a koréliei másodszor is belelőtt. A nashtah és gondozója másodpercekkel később élettelenül hevert egymás mellett a fedélzeten.

Solo feltápáskodva megragadta lihegő barátja könyökét és két irányba mutatott a folyosón. Még nincs vége a műsornak.

- Te menj hátra, én előre! Intézzük el a többit is, mielőtt észbe kapnak!

Azzal stukkerét maga elé tartva az utastérbe indult. Mögötte Csubakka gondosan bezárta a zsilipajtót és felhúzta a rámpát, nehogy hátba támadják őket. Ha van még valaki, aki nem szállt föl a hajóra, akkor már nem is fog. Ezután kiragadta a halott fickó kezéből a DL-22-est és osonni kezdett a gépház irányába az elkanyarodó folyosó belső fala mentén.

A szirénák még mindig fülsértő erővel szóltak a fedélzeten. Solo alig hallotta tőlük a rabszolgák kiabálását és nyüsztését az utasteret betöltő szürkésfehér porfelhőből. A Falcon fedélzetén a látótávolság alig két-három méterre csökkent, ami némiképp megnehezítette a tájékozódást.

Bal oldalon a technikai állomás előtt magasodó forgószék mellett egy hatalmas humanoid tűnt fel fekete szőrmekabátban. Valósággal átgázolt a padlón heverő megbilincselte luriakon, egyik kezével a pultba kapaszkodva. A másikban tartotta Westar-M5-ös puskáját és szüntelenül káromkodott az anyanyelvén. Aztán észrevette a korélieit és habozás nélkül felé lendítette ormóttan fegyverét, ám a ravaszt meghúzni már nem maradt ideje. Han gondos célzással felkaron lőtte, mire ordítva elejtette stukkerét és a konzolnak tántorodott. Ezt látva a mackószerű lények nem maradtak tétlenek. Nyomban megszerezték a puskát és odébb húzták, nehogy az ép kezével utána kapkodó gazfickó elérje, miközben társaik merészen ráugrottak az üvöltő sebesülte és ütötték, rúgták, harapták ahol érték.

Ugyanezen pillanatokban Csubakka a gépházba vezető jobb oldali folyosón kénytelen volt lebukni a szemből érkező lézersugarak elől. A csontos arcú humanoid, Wadda állt a hálókabin ajtaja előtt és hosszú csövű DC-15A lézerpuskájával tüzelt rá, elsőként véve észre a vukit a kavargó füstben. Az első tiszt visszalőtt, hangosan csattogtak az

energianyalábok oda-vissza a szűk térben, lyukakat robbantva a fémfalba. Csubi először a hátsó technikai állomás műszerpultjához húzódott, majd mivel nem érezte elég biztonságosnak ideiglenes fedezékét, visszavonulni pedig nem akart, inkább bőszen üvöltve kirentett a gépház nyitott ajtaja irányába. Folyamatosan tüzelve zsákmányolt fegyverével merészen végigcsúszott az aeroszoltól sikamlós padlón, a lehető legnagyobb sebességgel. Nem sikerült ugyan eltalálnia a barna bőrű lényt, de meghátrálásra kényszerítette. Wadda gyorsan behúzódott a konyhába és a továbbiakban csak a puskája csövét dugta ki az ajtón, hogy vaktában leadjon néhány lövést.

Csubakka bevetődött a gépházba és izmos vállával döngve nekicsapódott a hiperűr hajtómű masszív blokkjának, majdnem behorpasztva annak fémburkolatát. A rabszolga kereskedő egyik lövése megperzselte porzó bundáját hastájékon, de a vuki nem törődött az apró fájdalommal. Futólag megtapogatta sebeit, megállapítva, hogy nem vérzik, aztán máris tüzet nyitott ellenfelére, ki-kilesve a folyosóra. Úgy becsülte, alig három méterre van a szarvas homlokú humanoidtól. Ez épp elég egy frontális támadáshoz, amennyiben a másik szünetet tart a lövöldözésben.

A gomolygó aeroszolon átsüvítő rubinvörös energianyalábok sorra csapódtak be Csubi előtt az ajtókeretbe vagy a gépház jobb oldalán található ionmotorokba, többet is megrongálva közülük. Ha így folytatják, teljesen tönkreteszik a hajót, tehát muszáj mielőbb véget vetnie az értelmetlen rombolásnak. Wadda leadott még rá vagy fél tucat lövést, aztán kénytelen volt visszahúzódni a konyhába, mert a DC-15A tára kiürült.

A vuki ösztönösen megérezte, hogy eljött a pillanat a rohamra. Izmait megfeszítve kiugrott a folyosóra és harcias üvöltéssel előrevetette magát, pár lépés után megint csúszásra váltva a padlólemezeken. Lábai széles csíkot húztak a lerakódott oltóporban, miközben szakadatlanul tüzelt pisztolyával, fedezékbe kényszerítve a csontos képűt. A konyha bejáratához érve leadott még egy utolsó lövést a kapkodva tárat cserélő Waddára, aki felordított rémületében, mikor meglátta őt. A sugárnyaláb azonban a puska oldalába fúródott a gazfickó barna bőre helyett és megrongálta a fegyvert. A túlzott lendülettől Csubakka az ajtónyílás szemközti peremének vágódott, ám bal karjával máris ellökte magát tőle és vadul bömbölve nekiugrott a humanoidnak.

Ellenfele a bútorzatnak tántorodott, de nem ijedt meg a közelharctól, mert rögvest hanyatt lökte a vukit. És ő is elesett vele együtt, mivel a Falcon első tisztje magával rántotta a földre. A két óriás teljesen elmerült a szürkésfehér oltóanyagban. Valósággal fortogott körülöttük a kiszórt aeroszol, miközben csépelni kezdték egymást, s dühös morgások, üvöltések, ökölcsapások zaja hallatszott a kavarodásból.

Ezalatt Han az utastérben kénytelen volt a falhoz támaszkodni, mivel egyre nehezebbnek érezte a fejét és szakadatlanul köhögött az orrát, száját betöltő égésgátló anyagtól, ami csak lassan ülepedett le a padlóra. A levegő keringtető rendszer a tűzriadó beindulásakor automatikusan leállt, nehogy friss oxigénhez jussanak a lángok a fedélzeten. Így persze az utasok számára is egyre romlottak a körülmények, főleg mert legalább ötven bennszülött kucorgott a teherszállítóban, idegesen zihálva a történetektől.

Az aeroszoltartályok időközben kiürültek, abbamaradt a permetezés és a por sziszegése. Csupán a vészjelzők csörömpöltek tovább, meg a készenléti fények villogtak szerte az egész hajóban. Szép kis cécot csinált az, aki beindította a rendszert, azt meg kell hagyni.

Solo az utastérben zajló kézitusát nézte, ahogy a luriak megtámadták a rájuk vigyázó két rabszolga kereskedőt. Mindkettőnél volt egy-egy távvezérlő az elektromos nyakörvekhez, amik révén egyetlen gombnyomással megölhették volna a foglyokat. A kapitány tudta, hogy rögtön és halálpontosan kell lőnie rájuk, ha segíteni akar a bennszülötteken.

Ám a fehér bundás mackók nem óhajtottak tétlenül várni a helyükön arra, hogy valaki

visszaadja szabadságukat. Amint a fekete kabátos humanoid sebesülten a padlóra került és elvesztette puskáját, tucatnyian ugrottak rá, elszántan dacolva a nyakukban lüktető borzalmas fájdalommal és rövid úton kirángatták az üvöltő fickó markából a távvezérlőt. Lekapcsolták a kínszerszámot és addig ütötték a porban fetrengő hajcsárt, míg el nem csendesedett. Aztán megkönnyebbülten sóhajtozva nekiláttak megszabadítani egymást a nyakörveiktől.

Ezzel egy időben az utastér túlsó végében álló fehér kabátos zygerriait is a földre rántották a társaik és alaposan elagyabugyálták. DL-18-as pisztolyát kitepték a kezéből, deaktiválták az irányítóegységét és átvették az uralmat a helyiségben. Ezt látva Solo nem akart a rabszolga kereskedőkre lőni, a luriakra bízva a továbbiakat. A teremtmények egyértelműen ismerték a nyakörveket és a vezérlőberendezésüket, mert könnyen hatástalanítani tudták azokat. Szemmel láthatóan nagy megkönnyebbülést jelentett számukra, hogy kínjaik végét értek.

Han kiköpte szájából a kesernyés oltóport és nagy levegőt véve összeszedte magát. A dolgok meglepően jól alakultak eddig, s csak remélni tudta, hogy kényszerű utasai időközben felfogták a helyzet lényegét. Azaz felismerték: ő nem ellenség. De azért eszébe jutott, hogy jobb lesz addig is igen megnyerően viselkedni, míg meg nem bizonyosodik erről véglegesen. Épp ezért tokjába süllyesztette fegyverét és őszintének szánt mosollyal felemelte üres kezét.

Az egyik harctól összeborzolt szőrű mackó a megkaparintott távvezérlőt vizsgálgatta. Kis idő múlva határozott mozdulattal elfordított rajta egy kapcsolót, mire az összes nyakörv zárja egyszerre felpattant. A lény megvető arckifejezéssel félrelökte az irányítóegységet a nyakörvével együtt, majd megragadta a társa által zsákmányolt M5-ös lézerefegyvert. A sugárvető nagynak és ormótlannak tetszett piciny kezei között.

- Én nem akartam ezt! - mondta a kapitány lassan, érthetően tagolva minden szót.

Bár korántsem volt biztos abban, hogy a bennszülöttek értik az általa beszélt sztenderd galaktikus nyelvet, azért bízott a gesztus egyértelműségében. No meg abban, hogy látták őt az előbb a fekete kabátosra tüzelni.

- Annyi közöm van ehhez az egészhez, mint nektek!

A lézervető lassan megmozdult a teremtmény kezében. Han agyában pedig rögvest felmerült a kérdés, vajon bölcs dolog lenne a fegyvere után nyúlania? De úgy érezte, képtelen volna lelőni bármelyik mackót is. Ezért inkább folytatta a magyarázkodást; miközben hátán lecsorgott a hideg verejték a szétszaggatott, poros termoruha alatt.

- Figyeljete! Hé! Szabadon elmehettek, halljátok? Szabadok vagytok! Nem tartok itt senkit...!

Tüntetően félreállt az útjukból, a falhoz húzódva, a teremtmény pedig, bár alig bírta el, továbbra is rászegezte a nehéz lézerpuskát. Hirtelen eldőrdült a fegyver, tűzvörös nyalábot okádva a folyosó irányába. A csempész jajkiáltást, majd egy fémes csattanást hallott a háta mögött. Megperdült, ujjait ösztönösen a sugárvetője agyára fonva.

A pilótafülkébe vezető járatban Zlarb állt. Értetlenül nézte a mellkasán tátongó tépett sebet, miközben térdre esett. Lábai előtt hevert a KYD-21-es pisztolya, amit Csubakka dobott el meggondolatlanul. A teremtmény mérgesen morogva valamit az anyanyelvén, megkönnyebbülten leeresztette fegyverét. Han stukkert rántva odaszaladt Zlarbhoz és leguggolt a fájdalmas grimasszal összeroskadó pasas mellé.

A rabszolga kereskedők vezére szemlátomást rossz bőrben volt. Összeszorított fogai között egyenetlenül szedte a levegőt, kínjában behunyta szemeit. Tüdőlövést kapott, talán a szívét is érte a nyaláb. Haldoklott, ez egyértelmű volt. Csak másodpercei maradhattak hátra az életből. A koréliai félrerúgta pisztolyát, aztán letérdelt mellé és megvizsgálta sebet. Nem azért, hogy segítsen neki, hanem mert szeretne volna kikérdezni a megrendelőről, aki az egész mögött állt. Ezt pedig csak akkor teheti meg, ha elég sokáig

életben marad a gazfickó.

Érintésére Zlarb lassan kinyitotta savószínű szemét. Han erőt akart önteni belé néhány szóval, de hamar belátta, hogy felesleges. Talán egy jól felszerelt műtőben meg lehetett volna menteni, ám a Falconon csak egy szegényes elsősegély láda volt, ami édeskevés lenne az ellátásához. Így hát komoran figyelte a férfi elhomályosuló pillantását. Csöppnyi részvétet sem érzett iránta.

- Nem is olyan szelídek ezek a lények! Ugye, Zlarb? - kérdezte halkán, majd fintorogva hozzátette: - És őszintén utálják a fajtádat!

A szakállas fickó szemei bezárultak, s csupán ennyit tudott hörögni búcsúzóul:

- Solo...!

Ám ezt az egyetlen szót annyi gyűlölettel ejtette ki, hogy a pilóta hátán végigfutott a hideg. Nem értette, miért haragszik rá a pasas, elvégre csak magának köszönhetette a bajt. Így jár, aki rabszolga kereskedelemre adja a fejét és Han Solóval akarja elfuvaroztatni a foglyait.

Középső ujját a férfi nyaki verőérére helyezve megállapította, hogy meghalt. Számára vége a bulinak.

De hol van Csubakka? Felnézett, idegesen körbekémelve az oszló füstben. Mostanra már körbe kellett volna érnie a főfolyosón, hogy hátba támadja a gazfickókat a másik irányból! Ám a vuki nem mutatkozott az utastér túloldalán. És egy támadó még szabadon kószál a fedélzeten!

Han fölpattant, hogy a társa után indulva hátramenjen a gépházba és megnézze, mi történt az antropoiddal. Ha Csubi megsebesült, segítenie kell neki. Két lépést sem tehetett meg azonban, mikor szemből felbukkant az első tisztje, lassan sántikálva a padlón felgyülemlett porban. Bal kezével sajgó bordáit tapogatta, jobbával egy megtermett alakot húzott maga után a lábánál fogva. Wadda volt az, eszméletlenre verve.

- Hol voltál ilyen sokáig, Csubi? Az előbb majdnem hátba lőtt Zlarb! Azt hittem, rendesen beleverted a fejét a konzolba!

Csubakka – Han felháborodására válaszul – méltatlankodva vakkantott egyet. Otthagytá az óriás termetű rabszolga kereskedőt a zsilip előtt és hörögve magyarázta, mi történt hátul az elmúlt fél percben.

- És akkor mi van? - kérdezte a koréliei, szeme sarkában pimaszul ráncolódo szarkalábakkal és vehemensen a szakállas kihülő tetemére bökött. - Őt miért nem intézted el alaposabban...? Érted, hogy mit kérdezek, te behemót mamlasz...?

Szándékosan vette sértődöttre a figurát, mert a vészhelyzetek elmúltával mindig nagyon élvezte az efféle heccelődést. Csubakka pedig vette a lapot, hosszan hörögve és morogva neki arról, hogy nem a pasas kobakját akarta kímélni, hanem a törékeny műszereket a pilótafülkében.

- Na persze! - gúnyolódott vele a kapitány. - Hajdanán egy ilyen fickó a fél fogadra sem volt elég! Bemelegítésként összecsomagoltál hármat is! Nem tudom, kell-e nekem olyan másodpilóta, akin ilyen csúnyán meglátszik a kor?

Csubakka erre olyat üvöltött mérgében, hogy a társa összerezzenett tőle. A vukik tovább élnek, mint az emberek, ezért az életkor mindig is tréfák forrása volt közöttük. Solo pontosan tudta, hogy a maga huszonhét évével gyakorlatilag gyerek még a kétszáz éves behemóthoz képest. De épp ezért imádta cukkolni a szőrös óriást.

- Ez csak a te véleményed! – dünnyögte vigyorogva és lazán vállat vont.

A vuki végül megértette, hogy a barátja csupán szórakozik vele. Nagyot nyögve lehajolt és fölvette a nashtah pórázát, majd nekilátott gúzsba kötni vele a mocorogni kezdő Waddát a biztonság kedvéért. Azért azt megnézte volna, mit kezd Han a csontos képű humanoiddal egy ökölharcban.

A koréliei látta, hogy a sértett önérzetétől eltekintve semmi baja öreg barátjának, hát

ledobta magáról tépett termoruháját és visszatért az utastérbe. Ahol a luriak izgatottan szövegelve épp megkötözték a két elfogott és véresre vert hajcsárt. A pilóta odalépett a technikai állomáshoz és kikapcsolta a szirénákat, mire feltűnő csend lett a fedélzeten. Azaz csak majdnem, mert a csatában megsérült mackók panaszos nyögdécselése és jajgatása továbbra is betöltötte a helyiséget. Néhányan közülük mozdulatlanul feküdtek a porban, társaik hiába szólongatták, rázogatták őket. Valószínűleg belehaltak a nyakörvtől kapott erős áramütésekbe. Drámai jelenetek játszódtak le a helyiségben, amitől elszorult a kapitány szíve, ahogy végignézett a leharcolt csapaton.

- Az elülső raktérben van egy elsősegély láda! Használjátok nyugodtan! - mondta Han az M5-ös puskát markoló lurinak.

A kis fickó megértette, mit mondott neki, mert intett a társainak, hogy gondoskodjanak a sebesültekről.

Solónak végre feltűnt az oldalán fekvő Kuka az oltópor alatt. Letérdelt mellé, hogy életre keltse. A hátára fordította a mozdulatlan droidot és csak ekkor vette észre a félig nyitott mellkasából kiálló elgörbült adaptert. A szemközti komputercsatlakozót látva rögtön megértette, hogy Kék Maxnak köszönhetik a tűzriadót. Milyen okos kis gépezet!

Haladéktalanul elfordította a BLX-5-ösre forrasztott gátlózár főkapcsolóját. Apró kék kisülések kíséretében pukkanás hallatszott és a zár feloldódott. Kuka aeroszollal fedett vörös fotoreceptorai hunyorogva életre keltek. Csikorogva mozdult meg, próbálva felülni.

- Ó, Solo kapitány! Köszönöm, hogy megszabadított! Ezek szerint elmúlt a veszély?

- Igen, de maradt még némi házi feladat. A tűzoltórendszer már kiürült, ellenben a hajó úgy néz ki, mint egy felrobbant cukrászda. El is korcsolyázhatsz a pilótafülkéig, ha úgy tartja kedved. Amúgy a riasztás egész jó húzás volt a részletekről.

- Azt Kék Max csinálta! Te jó ég...! - kiáltott fel, tőle meglehetősen szokatlan módon Kuka. - Uram, nincs vele összeköttetésem! Lehet, hogy megsérült...!

- Látom. De ne aggódj, nem vészes a dolog. Az adapterkarja elhajlott és valószínűleg lemerült a tápja. Csubi biztos meg tudja javítani, van hozzá alkatrészünk. Szerintem hagyjuk most Maxot egy kis időre! Van fontosabb dolgunk is! Fel tudsz állni?

A munka droid válaszképpen határozottan felemelkedett és összecsuksa mellkasi lemezeit a kicsiny, sérült komputermódul előtt.

- Még futtatok egy rendszertesztet, de szerintem rendben vagyok. Meglehetősen hasznos műszer ez a Kék Max, ugye, kapitány?

- Meghiszem azt! Ha lennének ujjai, az evőeszközöket is elzárhatnánk előle! Ezt majd megmondhatod neki később, most viszont hozd a porszívót! Ki kell pucolnunk a hajót!

Han visszacaplatott az oltóanyagtól csatakos padlón a főfolyosóra és letérdelt Zlarb holttestéhez. Körültekintően megmotozta a fickót, elszedve tőle minden holmiját. Tartalék energiacella a pisztolyhoz, iratok (valószínűleg hamisak), egy komlink, vibrokés, térképtekercs, gyűrött zsebkendő, meg egy cégemblémás indítókulcs egy Trast Heavy Transports gyártmányú A-A5-ös tehersiklóhoz. És végül egy kemény fedelű biztonsági tárcsa a férfi termoruhájának belső zsebébe varrva. Nem először látott efféle brifkót életében, így tudta, milyen óvatosan kell vele bánni. Nem nyúlt hozzá, nehogy működésbe hozza a beleépített biztonsági rendszert.

Visszatért az utastérbe és átügyeskedte magát a luriak tömegén, hogy hozzáférjen az addigra teljesen kifosztott mentőládához. Talált az alján egy kallódó érfogót. Ezzel, meg Zlarb vibrokésével nekilátott óvatosan lefejtetni a termoruha tárcát védő rétegeit. Pár perc alatt sikerült hozzáférnie az erszényhez, ami egy vékony kis kapocs és huzal segítségével volt a zseb belsejéhez rögzítve. Óvatosan megkereste a biztonsági zárat, egy piciny gombot a tárcsa alsó szélén. Megnyomta, mire a lopásgátló áramkör megszakadt. Másik kezével leszedte a kapcsot a zseb beléséről. Ha bármilyen más módon próbált volna hozzáférni a szürke bőrtárcához, a legkevesebb, hogy idegbénító áramütést kap a rossz

helyre nyúlkaló ujjába. Solo tudta, hogy némely biztonsági tárca akár halálos sokk okozására is képes, így nem akart kockáztatni. Végül gond nélkül elmozdította a csomagot a helyéről. Majd egy régi, csaknem elfeledett melódiát füttyölve átvitte az utastérbe.

Amíg ő ezen ügyködött, Csubakka ellátta sajtó sebeit a dejarik asztalhoz ülve. A nashtah karmai és tüskés farka több helyen felsértették a bőrét és a Waddával vívott közelharc sem tett jót a bundájának. A vuki nem is emlékezett már rá, mikor tépték meg ennyire egy bunyóban legutóbb. Csupán az a tény vigasztalta, hogy ellenfelei még nála is pocsekább állapotban voltak – már amelyikük túlélte a csatát. A nashtah tüskéiben lévő mérgező anyag máris komoly fájdalmakat okozott neki és egészen elzsibbasztotta a bal karját. Bele fog telni jó pár órába, mire erős szervezete lebontja a mérget és újra rendesen mozgatni tudja a kezét.

Aztán érdeklődve nézte a mellé telepedő koréliait, aki az egyik szerszámtáskából előszedett egy finom megmunkálású kést és vidáman munkához látott a brifkón. Solo abban reménykedett, hogy pénzt vagy valami értékeset talál a vaskos bőrtárcában. Maga a zár egyszerű, ősrégi modell volt. Persze nem is kellett, hogy nagyon bonyolult legyen az idegsokkal védő rendszer mellett, úgyhogy nem telt bele sok idő és a pilóta felnyitotta.

De az erszénnyel együtt kinyílt Han szája is, méghozzá cifra káromkodásra, mikor megállapította, hogy abban bizony egy árva kredit sincs. Nem volt ott más, csak egy memóriakártya, egy ceruza méretű üzenetrögzítő és egy Malkite típusú apró méregkeverő felszerelés. A Malkite megerősítette Solót abban a meggyőződésében, hogy a világegyetem nemigen fogja siratni Zlarbot. Viszont ez a felismerés vajmi keveset javított sanyarú anyagi helyzetén és az ezzel járó rossz közérzetén.

Morózusan félrelökte a tárcát és rámeredt a három túlélő rabszolga kereskedőre, akik fél tucat luri őrizete mellett ültek a folyosón, szorosan gúzsba kötve. Tekintete súlyától a vér is megfagyott a gazfickók ereiben.

- Egyetlen esélyetek van. – mondta csöndesen Han. - Valaki adósom maradt egy kis pénzzel. És emiatt a sikertelen fuvar miatt én is lógok valakinek tízezerrel, úgyhogy lesztek olyan szívesek nem elkövetni azt a nagyon nagy számárságot, hogy nem áruljátok el, miként jutok hozzá a pénzemhez!

- Hidd el, Solo, mi nem tudunk semmiről! – motyogta a fehér kabátos zygerriai kétségbeesetten. - Zlarb csak felfogadott bennünket! A kapcsolattartáshoz és a pénzügyekhez nekünk semmi közünk. Zlarbon kívül nem is láttunk mást, ez az igazság.

A másik, fekete kabátos csirkefogó buzgón helyeselt, míg Wadda duzzogva lehajtott összevert képét és nem óhajtott részt venni a társalgásban. A rabságból szabadult piciny teremtmények közben összeszedelőzködtek, felkészülve az indulásra. Egymás közt mormogva tárgyalták a történeteket, szomorúan búcsúzva halott társaiktól, akiket a súlyosabb sebesültekkel együtt hevenyészett hordágyakra fektettek. Ezeket az előső raktárban talált deszkákból és rakományrögzítő szíjakból eszkábálták össze az elmúlt percekben, a kapitány pedig engedte, had vigyék amit akarnak. Legalább nem kell kidobnia a sok fölösleges cuccot a hajóból. A hajcsárok védekezését hallva viszont fölpattant, s odalépett a gazdátlanul heverő nyakörvekhez és irányító egységekhez.

- Na, ez a ti rohadt nagy szerencsétek! - mondta vészjóslóan és a foglyok minden bátortalan vonakodása ellenére nyakukba kapcsolta a láncot.

Csak ezután vágta el a kötelékeiket és parancsolta lábra őket. A kegyetlen berendezés irányítóegységét hajdani áldozataik vezetőjének kezébe nyomta és az elpusztult mackók tetemére mutatott. A luri rögtön felfogta a gesztus értelmét. A fajtársai haláláért a rabszolga kereskedők a saját szabadságukkal fognak megfizetni. Lám, milyen forgandó a szerencse! Az egykori fogoly most kénye-kedve szerint bánhat velük, amíg csak bele nem ún. De a történetnek ez a része már nem érdekelte a koréliait.

- Vigyétek magatokkal a hullákat is! - utasította a három szerencsétlent Han, akik

igencsak gyámoltalanul néztek egymásra. - A ti cimboráitok voltak! Temessétek el őket odakint!

Az M5-ös puskát tartó luri ujjja fenyegetően közeledett a távvezérlő gombjaihoz. A hajcsárok nyomban engedelmeskedtek a parancsnak. Lehajoltak és megragadták Zlarbot, meg a két másik társuk holttestét és vonszolni kezdték őket a kijárat felé. Han átadta egy természetes mackónak a tehersikló indítókulcsát, hogy azzal mehessenek vissza a városukba, amit a lény kurta morgással megköszönt. Közben Csubakka előzékenyen mutatta az utat az ex- és újdonsült rabszolgáknak, kinyitva előttük a zsilipet és leengedve a rámpát a hófúvásba. Barátságos vakkantásokkal búcsúzott tőlük, de a lények ügyet sem vetettek rá. Hosszú utat kell még megtenniük, amíg visszaérnek ezen a mostoha tájon az övéikhez.

- Tüntesd el, légy szíves a nashtaht is! - kérte Han fáradtan a barátját. - Ez egy úrhajó, nem repülő szeméttel! Én addig kerítek egy megfelelő lejátszót a lemezhez. Aztán segíthetsz Kukának takarítani. Persze csak akkor, ha nem esik nehezedre.

Azzal átment az elülső raktérbe, hogy az ott felhalmozott ládák egyikéből elővegye a Zlarbnál talált adathordozóhoz való megjelenítőegységet. Még szerencse, hogy többféle csatlakozójú lejátszót is tart a fedélzeten szükség esetére. Most legalább hasznát veszi az évek óta gyűlő kacatok egyikének.

Mire visszatért a holo-sakk asztalhoz, a luriak már levonultak a fedélzetről és eltűntek a hóesésben. Kuka pedig javában porszívózta a mindent beborító aeroszolt, az utastérben kezdve a munkát. Rövidesen a vuki is csatlakozott hozzá egy seprűvel és kis lapáttal, komótosan vödörbe szedve a leülepedett oltóanyagot. A szürkés port kihordták a szabadba és szanaszét szórták a süvítő szélben, had vesszen bele a kavargó hófúvásba. Nagyjából úgy, mint a reményeik, hogy kiutat találhatnak kétségbeejtő anyagi helyzetükből.

Solo a rendetlenséget és az öreglányban esett károkat látva először fölöttébb pesszimistán ítélte meg a jövőjüket. Nincs egy vasuk sem és itt ülnek egy távoli bolygón, alaposan leharcolva. Kezdte komolyan mardosni a kíváncsiság, vajon mikor lesz vége ennek a rohadtul balszerencsés időszaknak? Előbb a Csillagvég, aztán a Rampa II., majd a Kamar, most meg ez. A történetekre visszagondolva eszébe jutott, hogy Zlarb minden bizonnal eltette volna őt és Csubakkát láb alól az út végén, ha Kuka és Kék Max nem köpnek bele a levesébe. Még jó, hogy mindannyian életben maradtak és szabadok, mint a madár. A hajó némi takarítás meg gyorsjavítás után megint útra kész és elhúzhatják innen a csíkot. Amíg van elég üzemanyaguk, mehetnek amerre akarnak. Egyszóval akad némi jó is a pillanatnyi helyzetükben. Megúsztak egy roppant kellemetlen csapdát, amit az ismeretlen megbízójuk állított nekik galádul.

Ezt felismerve Han gyorsan túltette magát a lelkét emésztő gondokon. Úgy döntött, megérdemelnek a sok izgalomra egy kis búfelejtőt, ezért az élelmiszeres ládából kivett két poharat és egy üveg ettita likőrt. Megkínálta vele az első tisztjét és miután rendesen megjutalmazták magukat, vidáman füttyörészni kezdett. Szinte elfelejtette már, hogy percekkel ezelőtt majdnem átharapta a torkát egy őrjöngő nashtah.

Mivel sérült bal karja kitartóan lüktetett, futólag megvizsgálta magát, könyékig feltúrva vérfoltos ingét, amit cafatokra szaggattak a fenevad éles karmai. Sebei nem voltak mélyek, éppen csak szivárgott belőlük a vér. Belenézett az elsősegélyládába, de némi széttépett csomagolóanyagon kívül nem talált benne semmit, mert a luriak mindent fölhasználtak a saját sérültjeik ellátásához. Ez pech. Most kénytelen lesz a következő úrkikötőben beszerezni egy új orvosi csomagot.

Hátrament a hálókabinba és óvatosan megmosta karját a csapnál, aztán levette ingét és hevenyészett kötést készített belőle a sebeire. Végül felvett egy tiszta inget, rá sötétkék kabátot és visszatérve az utastérbe letelepedett a dejarik asztalhoz. A fejébe szálló likőrtől

kissé kótyagosan beillesztette a memóriakártyát a hordozható leolvasó berendezésbe. Csubakka kíváncsian csatlakozott hozzá és a válla fölött bámulva értetlenül nézte a képernyőn megjelenő szöveges információkat.

- Ezek bolygóazonosító kódszámok és felszíni földrajzi koordináták. – mormogta Han a homlokát ráncolva. - Az utolsó a Lur és úgy látom, a jelenlegi tartózkodási helyünk szerepel mellette. Milyen érdekes...!

Megnyitotta a következő állományt.

- Űrhajónevek és nyilvántartási számok... Hoppá! Nézd csak! Az utolsó a mi gépünk! Úgy tűnik, jó sok fuvarost csőbe húztak már az elmúlt hónapokban! Látod?

A vuki mordulásából kitűnt, hogy nagyon titokzatosnak találja mindezt.

- Ki tudja, mi történt velük...! Hm! Lássuk a következő állományt...! Űrhajókölcsönzők és felszíni járműkölcsönzők adatai. Tulajdonos, telephely, géptípusok és árlisták. A legtöbbjük az Ammuud nevű bolygón található.

Egyikük sem hallott korábban az Ammuudról, szóval nem lehet valami felkapott hely. Han gondolatban megint Zlarbot szidta, amiért semmi utalást nem talált a lemezen pénzre vagy fuvardíjra. Ezek szerint nem is állt szándékában kifizetni őket az út végén. Vagy ez a megrendelő dolga lett volna? Fogta a parányi digitális üzenetrögzítőt és csatlakoztatta a leolvasó egy másik bemeneti nyílásához. A képernyőn fiatal, fekete hajú, sötét bőrű, az emberi fajba tartozó férfi jelent meg. A közelkép semmit sem árult el a fickó környezetéről, körülményeiből, sőt még a ruhájából sem. Valószínűleg azért, mert egy digitális szűrőalgoritmussal kitakarták ezeket a részleteket a felvételen.

- Az intézkedéseket, amiket az ammuudi Mor Glayyd ellen ajánlottál számunkra, megtettük. - mondta a pasas minden bevezető nélkül. – A jelen fuvar utáni fizetséget a teljesítés után a Bonadanon kapod meg. Légy a Bonadani Délkeleti II. Űrrepülőtér központi várótermének 131-es asztalánál az alább megjelölt időpontban.

Szabvány formátumú dátumkijelzés villant fel a képernyőn, majd véget ért az üzenet. Semmi több nem volt a rögzítő memóriájában.

Han mérgesen bámult egy hosszú pillanatig maga elé, aztán hirtelen felkacagott és széles jókedvében feldobta a lejátshót a levegőbe. Kis híja volt, hogy le nem ejtette, de ez sem tudta elvenni őszinte jókedvét. A társai megütközve néztek rá, nem értve a nagy öröm okát.

- Ez az, Csubi! Ha kapkodjuk magunkat, még elcsípjük a fickót! És akkor legombolhatjuk róla a zsozsót! Gyerünk, foltozzuk meg gyorsan a pilótafülke mennyezetét! Takarítani ráérünk menet közben is!

Kis híján cuppanós csókot nyomott a leolvasóra elégedettségében, a vuki pedig boldogan viczorogva, pofáját ráncolva csettintgetett nyelvével és hangosan üvöltött. Épp ideje már, hogy némi pénz álljon a házhoz!

NEGYEDIK FEJEZET

- Na, akkor ezt hallgasd, Csubi! Az aranyásó leparkol a terepjáró kocsijával az utcán. Kiszáll, majd a járműre mutatva szigorúan rászól a hátsó ülésen lustálkodó kutyájára: - Itt maradsz! Érted? Maradj a helyeden...!

Hannak fel kellett emelnie hangját, hogy Csubakka hallja szövegelését a nagy zajban. Odakint ugyanis egy hatalmas űrkomp ionhajtóművei olyan erővel bögtek leszállás közben, hogy még az űrkikötő nagy várótermében is megremegett a frissítő a várakozó utasok poharában. Dacára annak, hogy az óriás valahol a leszállótér közepén landolt, fél kilométerrel távolabb és az épületet rendesen hangszigetelték.

A Bonadani Délkeleti II. Űrrepülőtér központi váróterme tágas, légkondicionált helyiség volt. A folyamatosan fel- és leszálló járművek szűnni nem akaró moraja, valamint az emberi és egyéb származású utazóközönség élénk csevegése teljesen betöltötte a légteret, az akusztikus tompítómezők ellenére. A várakozók kedvükre gyönyörködhetnek a csarnok átlátszó geodéziai kupoláján keresztül az érkező és induló gépek kavalkádjában. Az űrhajók mozgását a lehető legkorszerűbb berendezések irányították a bolygó egyik legforgalmasabb csillagközi kikötőjében. A legváltozatosabb céllal fordultak meg itt gépek a szektor minden részéről, sőt még azon is túlról. Akadt köztük bolygóközi vagy naprendszereket összekötő járat, ami percnyi pontossággal indult menetrendszerű útjára. Nem csak utasszállítók és hatalmas élelem- és nyersanyagszállító űrkompok, hanem tartályhajók, bójarakó egységek, fürge magánjachtok és kirándulóhajók is. A Fennhatóság Biztonsági Rendőrségének járőrgépei sem maradhattak el, nem beszélve a bonadani késztermékeket elszállító különféle teherhajókról.

Habár csillagrendszerek tízezrei tartoztak a Fennhatóság szektor irányítása alá, az egész nem volt több, mint apró, elszigetelt csoport a csillagtenger végtelen halmazában. A szektor a galaxis Tingel nevű spirálkarjában bújta meg, független civilizációkkal, valamint lakatlan és lakhatatlan rendszerek százazeivel körülvéve. Viszonylagos elszigeteltsége miatt kapcsolatai korlátozottak voltak a távoli galaktikus birodalommal, ami itt – úgy tűnik – nem zavart senkit. Érdekes módon azonban az űrnek ezen a részén egyetlen intelligens életforma sem alakult ki a lakható bolygókon. Született is számtalan teória (a szupernóvák sugárzásától kezdve a kozmikus porfelhők összetételén át az intenzív meteortevékenységig), amivel a tudósok indokolni próbálták e különös jelenséget. Viszont ennek köszönhetően számos bevándorló faj alkotta a lakosságot, főleg emberek, durók, rynek, hiitek, tiss'sharik és még tucatnyi más civilizáció telepesei.

A Fennhatóságot igazgató nagyvállalat – élelmes alapítóinak köszönhetően – a térségben fellelhető, felbecsülhetetlen értékű nyersanyagok kiaknázása terén kizárólagos jogokat élvezett már évszázadok óta. Persze akadt, aki egyszerűen csak rablásnak, fosztogatásnak titulálta itteni ténykedését, amivel nem járt messze az igazságtól. A birodalom mindenestre nem szólt bele a dolgok kialakult menetébe, mert a távoli császárt és a közeli szektorok tartományi kormányzóit más, fontosabb ügyek kötötték le. A Fennhatóság tehát, ez a bürokratikus szervezet feltétlen hatalommal bírt alkalmazottai és rajtuk keresztül az alávetett területei felett. Különös előjogait pedig nagy gonddal és féltékenyen őrizte minden konkurens társasággal szemben.

Han sejtelmes mosollyal közelebb hajolt Csubakkához az asztal fölött, úgy folytatta mondókáját:

- Egy közelben elhaladó autó vezetője ezt látva odakiált neki: - Uram! Inkább húzza be a kéziféket!

Eléggé el nem ítélni módon a legmegfelelőbb időpontra időzítette a csattanót, a vuki ugyanis épp egy kétliteres korsóból hörpölgette az Ebla sört. Sőt mi több, egy hosszú korty kellős közepén tartott. Bár igazából az a korty csak indulni szeretett volna hosszúnak, mert a hahotázás miatt kurtán-furcsán félbeszakadt. Helyette sörhabesővel fűszerezett fuldoklásra és görcsös köhögésre változott. Az alkalmi közönségnek ugyan nem nagyon tetszett az előadás, mégsem tették szóvá a dolgot, tekintettel a szőrös antropoid méreteire, vad ábrázatára és hatalmas agyaira. Solo cinkos vigyorral szemlélte a műsort, s önkéntelenül megvakarta a szintetikus bőrsejtfejlesztő miatt viszkető alkarját, amit előző nap permetezett fájó sebeire, hogy gyorsabban gyógyuljanak. Mihelyt Csubakka levegőhöz jutott, tucatnyi vádló megjegyzésnek szánt, torokhangú morgást hallatott. A kapitány erre nagy komolyan felhúzta szemöldökét.

- Hát persze, hogy direkt időzítettem így a csattanót! Kuka is akkor mesélte nekem ezt a viccet, amikor ettem. Nyugodt lehetsz öregem, én is így jártam...

A másodpilóta – belegondolván az ősrégi poénba – ismét felnevetett. Illetve, ha egészen őszinték akarunk lenni, akkor be kell vallanunk: amit a vuki nevetés címen művelt, az inkább minősíthető az ugatás és rőfögés sajátos elegyének, mint bármi másnak.

A koréliei – csakúgy, mint majdnem végig ezen a hosszúra nyúlt reggelen – vicceselés közben is szemmel tartotta a 131-es asztalt. Még mindig nem ült ott senki, bár az asztali robotfelszolgáló irányítópult fölötti kicsiny piros lámpa jelezte: foglalt. Han a legközelebbi fali kronométerre pillantva megállapította, hogy Zlarb és a főnök találkozójának időpontja rég elmúlt már.

A csarnok majdnem teljesen dugig volt utasokkal, reptéri alkalmazottakkal, pilótákkal és utaskísérőkkel, s úgy tűnt, így megy ez éjjel-nappal. Hatalmas, világos helyiség volt ez; teraszok, folyosók tömege kanyargott rafináltan a fantáziadúsan tervezett belső terekben. Mindenütt a Fennhatóság szektor számos planétájáról származó, káprázatosan sokszínű növények gyönyörködtették az arra járókat, díszes fadézsákban vagy apró kertecskékben virulva. És bár az égbolton repkedő gépeket mindenhol jól lehetett látni, a növények lombzata többnyire diszkréten eltakarta a kilátást egyik terasztól a másikra. A két csempész tehát olyan asztalt választott, ahonnan kényelmesen ráláthattak a 131-es asztalra, miközben ők maguk rejtve maradtak egy édesmohából és orchideabokrokból álló eleven növényfüggöny mögött.

A tervük egyszerű volt; megvárják a Zlarb asztalához érkező fickót, majd követve őt egy óvatlan pillanatban a legcélravezetőbb eszközzel hajtják be rajta az ígért tízezer kreditet. És nem kétséges, a „legcélravezetőbb eszközök” igen széles tárházából állt módjukban válogatni (ideértve az erőszak, kényszer, fenyegetés bármilyen formáját is). Ha jött volna valaki...

Han a sok-sok tréfa ellenére kezdte kellemetlenül érezni magát. Sem nála, sem Csubakkánál nem volt fegyver, még egy sima konyhakés sem. Bonadan a Fennhatóság egyik legfejlettebb és ezért legfontosabb vidéke volt, amolyan túlcivilizált rendszer a magukfajta törvénykerülő csirkefogók számára. Nagy tömegben élt itt összezsúfolódva a metropolisokban számos humanoid és más típusú életforma, ezért a Biztonsági Rendőrség – vagy ahogyan az alvilági szlengben emlegették, a BR – különös gondot fordított arra, hogy ne kerüljön a lakosság tulajdonába halálos fegyver. A koréliei persze igencsak utálta és világ életében kerülte az efféle demilitarizált zónákat, de most kénytelen volt kivételt tenni. A pénz – sajnos – sok mindenre ráveszi az embert, főleg akkor ha nincs belőle.

A Bonadan idegesítően békés bolygó volt, köszönhetően annak, hogy ultramodern fegyverkereső detektorok és robbanóanyag érzékelők hálózta be az összes települését. Ellenőrző és nyomkövető berendezések lapultak minden fontosabb útvonalon, a különféle hivatalokban, üzletközpontokban, áruházakban, a tömegközlekedési eszközökön, és egyáltalán: mindenhol. Megkülönböztetett figyelemmel vigyázták a planéta tíz hatalmas űrrepülőterét, azok között is főleg a leghatalmasabbat, a Délkeletit. Solo az egészben egyedül azt találta szerencsésnek, hogy így Zlarb emberei sem használhatnak ölöszerszámokat. Szóval csetepaté esetén a nyers fizikai erő fog dominálni, amiben – Csubakkának hála – elég jók szoktak lenni.

Ha elcsípi őket, mert bármelyikőjük lézerfegyvert vagy bármiféle szűrő, vágó eszközt rejteget, nyomban sittre kerülnek és ezt szorult helyzetükben nem kockáztathatták meg. A Csillagvéggel kapcsolatos kalandjuk óta Han egyébként is óvatosabbá vált, mivel sejtette, a BR-ek rendelkeznek a személyleírásukkal. Ha nem lenne a szektorban a Falconon kívül még több ezer régi, YT-1300-as teherhajó, már régen azonosították és elkapták volna őket. Egyébként is elég egy egyszerű igazoltatás, minek során fény derülhet a birodalom szempontjából kétes múltjukra. Hamisított papírjaik ugyan közel tökéletesek, de jobb nem

kockáztatni. Ha mégis lebuknának, a Fennhatóság embereinek azzal a problémával kellene számolniuk, hogy Hant és Csubakkát csupán egyszer lehet kivégezni.

- Valami nem stimmel. Már rég ide kellett volna érnie a pasasnak. - mormogta a pilóta elkomorodva.

Egyre kényelmetlenebbül érezte magát amiatt, hogy úgy tűnik, nem nagyon akaródzik előbukkanni a helyszínen egy fia gazembernek sem. Lehet, hogy valamiképp értesültek a luri csapat kudarcáról?

Első tisztje megértően vakkantott és bedobott egy fennhatósági érmét az asztalba épített robotfelszolgáló perselyébe. Aztán megnyomott néhány gombot a vezérlőpultján, italt választva a bőséges kínálatból. A kiszolgálónylás fedőlemeze pár másodperccel később félrecsúszott és előbukkant alóla még egy korsó Ebla sör, amit a vuki túlárado örömmel markolt fel. Mellé rendelt egy újabb üvegnyi erős roonadani vörösbort is, ami Han szomjúságát volt hivatva oltani. A becsípett antropoid átszellemült arccal, lecsukott szemmel jókora kortyot öntött le torkán, majd lerakta a korsót és elégedett nyögés kíséretében szabad kezének mancsával letörölte szőrös pofájáról a habfoszlányokat.

A koréliei már korántsem volt ennyire lelkes. Nem azért, mintha nem kedvelte volna a helyi italokat, hanem mert kedvét szegte, hogy ezen az agyoncivilizált planétán már a borosüveget sem hagyják úgy, ahogy van. Az egyszerű és megszokott formák helyett valami förtelmes módon ultramodernre tervezik a flakákat. Lepattintotta hüvelykujjával az üveg kupakját és ekkor vette kezdetét az, amit tényleg szívből utált. A felnyitással járó energialöket beindította a palack belsejébe helyezett kicsiny vetítőberendezést. A fénykibocsátó lapocskák működésbe léptek és megkezdődött a műsor. Az üvegen körbe-körbe futva a félédes bor minőségét, zamatát és a gyártó céget dicsérő, lenyűgözőnek és eredetinek szánt szlogenek vibráltak több nyelven. Később, kisebb betűkkel és kevésbé hivalkodó színárnyalatokkal különféle, a fogyasztóknak szánt információk jelentek meg a falán a pia összetételéről és származási helyéről.

Han elmerengett; nem nyúlt az üveghez, amíg az a tartalmát magasztalta. Milyen jó lett volna – tűnődött szomorúan -, ha akad nálam egy-kettő ezekből az ocsmányságokból a Kamaron! A badlandiek égnék emelt végtagokkal, himnuszokat énekelve, révült imádattal táncolták volna körül őket. Akár még próféta is lehetett volna belőlem, ha kellő mennyiséget szállítok nekik a népünnepélyeikre. Persze még most sem lenne késő megpróbálkozni ezzel, de pénz nélkül nem pakolhatja tele az öreglányt piával, hogy a segítségével visszaédesgesse magát a kamariak bizalmába.

Nagyjából egy perc elteltével – energia híján – abbamaradt a műsor, s a palack agresszív reklámhordozóból átvedlett egyszerű öblösüveggé. Ekkor a pilóta figyelme a 131-es asztal közelében folyó beszélgetésre terelődött. Egy Fo-Firől származó, négy karú, kék szőrzetű helyettes ügyintéző keveredett nézeteltérésbe egy fiatal, szemrevaló, Han fajtájába tartozó nővel. A lény mind a négy karjával a levegőben hadonászott, hogy gesztusaival kísérje indulatoktól sem mentes mondandóját.

- De ember! Nem látja a vörös fényt? Azt jelzi, hogy foglalt az asztal!

Úgy tűnt, a lány nagyjából egyidős lehet Hannal. Egyenes szálú fekete haja a vállát érte, sötétbarna bőre és majdnem teljesen fekete szemei arról árulkodtak, hogy napsugaras világból érkezett. Ovális, élénken gesztikuláló arcán a koréliei humorérzék jeleit vélte felfedezni. Szokványos munkaruhát, kék kezeslábast és rövid szárú csizmát viselt formás testén.

Kecsesen csípőre tett kezekkel állt az ügyintéző előtt, és hitetlenkedve meredt rá. Egy idő után felhúzott vállakkal nagy hadonászásba kezdett, fintorgott, és annak ellenére, hogy két karral kevesebbrel bírt, meglehetősen élethűen sikerült gúnyt űznie a másikból. Solo felnevetett, amit a lány meghallott és cinkosan mosolygott a pilótára, majd folytatta a vitát.

- Hiszen ez már azóta foglalt, mióta idejöttem és senki sem ült le mostanáig, nem igaz?

Nincs másik asztal és már marhára unom a bárszéket. Itt akarom megvárni a barátomat. Vagy talán máshol üssük nyélbe az üzletet? Nekem úgy tűnik, ez az asztal így vajmi keveset hoz a maguk konyhájára.

Ez a négykarú lény érzékeny pontja lehetett. Az elmaradt haszon olyasvalami, amit egy jó fennhatósági alkalmazott nem engedhet meg magának. A kék szőrzetű fickó aggódva körbenézett, hátha épp most jön az asztalt foglaló ügyfél, majd megadóan vontta meg mind a négy vállát és kikapcsolta a piros fényt. A lány elégedetten foglalt helyet a 131-es asztalnál, kényelmesen hátradőlve testéhez igazodó kontúrszékén.

- Hát így állunk! – sóhajtott Han Csubakkának, aki szintén figyelemmel kísérte a vitát. - Ma nincs pénz. Úgy tűnik, Zlarb főnöke már nem dugja ide a pofáját.

A vuki elégedetlen morgása mély barlangban felzúgó dobpergésre emlékeztetett. A maga részéről befejezettnek tekintette a várakozást. Felállt, hogy utánanézzon, minden rendben van-e a Millennium Falcon háza táján.

- Jó. Ellenőrizd csak a hajót. – szólt a barátja után Solo. - Később a Leszálló Zónában találkozunk. Addig is szétnézhetnél a kikötőben, hátha akad ismerős, aki tudna segíteni. Csubi, ha hamarosan nem jutunk pénzhez, még a Bonadanról sem tudunk megpattanni. Én még itt maradok, felhörpintem a boromat, aztán én is ismerősök után nézek...

A vuki beleegyezően vakarta meg bozontos mellkasát, mély hangú vakkantás kíséretében. Amint elbaktatott, a pilóta kortyolt egyet borából és figyelmesen körülnézett. Remélte, talán épp most közeledik valaki, akitől megszerezhetné a hiányzó tízezret. De senki sem foglalkozott a 131-es asztallal. Hasonlóan rossz pénzügyi helyzetben gyakran felrémlt előtte a nyomor rémképe. Nincs már semmi az öreglány fedélzetén, amit beadhatnának a zálogházba, a hajót pedig nem kótyavetyélheti el, mert az az otthonuk és legfőbb megélhetési forrásuk. Az egyetlen dolog, ami a barátságon kívül megmaradt nekik Csubival.

Még néhány percig merengett, kortyolgatta borát és a 131-es asztalnál ülő csinos teremtesen legeltette szemét. Milyen fiatal és karcsú, hamvas bőrű lányka. Szép, ártatlan arca van. Vajon kire várhat? Biztos van valakije.

A nő váratlanul ismét felé fordult és merészen elkapta Han pillantását. Nem csak úgy, bámész módon, hanem kifejezetten őrá nézett. Mintha akarna tőle valamit. Finoman, alig észrevehetően biccentett a férfi felé, mintegy tudomásul véve, hogy ott van.

- Szerencsés landolást! - köszöntötte Han az öreg úrrókák bevett módján.

Majd a válaszként felemelt pohárra ő is megemelte a sajátját. A nő elgondolkodva mérte végig a pilótát. Más nem tartózkodott a közelükben, a szomszédos asztalok pillanatokkal korábban szabadultak fel.

- Magának is! Üdv...! Régóta van úton?

Solo egykedvűen válaszolt, nem tudván pontosan, mit akar a másik.

- Nincs otthonom, csak a hajóm. Ez így egyszerűbb.

A lány kiitta pohara tartalmát és nagyot sóhajtott.

- Mit szólna egy újabb körhöz? - kérdezte félrebillentett fejjel.

A vidám, kedves arca határozottan tetszett Hannak. Nem látta értelmét a növényzeten keresztül folytatni a beszélgetést. Fogta hát az üvegét és poharát, s komótosan átült a 131-es asztalhoz. Talán lehet valami az ismeretségből, bár a nő nem úgy nézett ki, mint egy tipikus ügyfél, aki fuvarozót keres. Sem úgy, mint egy prostituált, aki kiéhezett férfiakra vadászik. Viszont határozottan facérnak tűnt és érdeklődőnek.

- Az én erkölcszlazítóból vagy a magáéból? - mutatta föl borosüvegét barátságosan a lánynak, aki elmosolyodott a szövegétől.

- A magáéból töltsön! Köszönöm!

- Utasként jár erre? - érdeklődött bevezetésképp a pilóta, bort öntve a másik poharába.

- Nem egészen. Úgy láttam, ön és a barátja figyelték egyedül ezt az asztalt. – kezdte

merészen az ismeretlen, hasonlóan fesztelen, társalgási stílusban.

Han keze megállt; agyában villámként cikáztak a gondolatok. A lány erre óvatosan kinyújtotta mutatóujját és azzal döntve meg a férfi üvegét, színültig töltötte poharát az élénkvrös folyadékkal.

- Tudja, elég feltűnően csinálták a dolgot. – folytatta zavartalanul, s belekóstolt az italba. - Valahányszor megközelítette valaki az asztalt, maguk majdnem rávetették magukat. Tűrhetően tudok olvasni az arckifejezésekből és a mozdulatokból.

A koréiai gyorsan körbenézett, keresve a háttéremberek: kísérőket, cimborákat, bűntársakat és egyáltalán bárkit, aki veszélyes lehet. Úgy tűnt, senki sem figyel rájuk. A hozzájuk legközelebbi társaság, egy csapat kék bőrű, ormányos toydari békésen zümmögött a szárnyait az asztala körül. Itt valami nem stimmel.

Han alaposan szemügyre vette a lányt. A rabszolga kereskedők összekötőjét kemény fickónak képzelte, akiről lerí, hogy van gyomra a legaljasabb vállalkozási formák egyikében utazni. De ilyen alakot egyet sem látott a közelben. Viszont ez a vonzó, fesztelen fiatal teremtés kezdte levenni őt a lábáról. Teljesen elterelte a figyelmét, így eszébe sem jutott, hogy esetleg ő lehet az összekötő. Egyszóval gyanútlanul belesétált a csapdába és most még Csubi segítségére sem számíthat. A felismerés kényelmetlenül érintette, de fapofával igyekezett túltenni magát a dolgon.

A nő ismét belekortyolt a borba, mintha csak az ital érdekelné és felsóhajtott.

- Mmmm, micsoda zamata van! Egyébként mi újság a Luron? - tette fel váratlanul a kérdést.

Hannak arcizma sem rándult. Egy pillanat alatt összeszedte magát és ugrásra készen könyökölt az asztalra, maga alá húzva lábait. Nem hagyhatja, hogy még egyszer meglepjék.

- Egy kicsit hűvös bolygó, de a levegője sokkal tisztább az itteninél. - dűnnyögte közönyösen, majd a kupolán túli szürkés-kék égboltra mutatott. - Nincs ekkora szmog. Nem szállodálnak annyian le és fel. Érti, ugye, mire gondolok?

És amilyen természetesen csak tudta, tovább folytatta:

- Ja, jut eszembe! Hozott nekem valamit, ugye?

A nő mélyen elgondolkodva elhúzta száját. Letette a boros poharat és vállat vont.

- Ha már így szóba hozta, elintézhethetnénk a dolog üzleti részét. De nem gondolja, hogy ez túl zsúfolt hely az ilyesmihez?

- Nem én agyaltam ki a találkozó helyét. Máskülönben maga mit javasolna, egy sötét sikátort netán? Esetleg egy félreeső bányaaknát? Mi a francért találkoztunk itt, ha nem intézzük el nyomban a dolgot?

- Talán csak azért, mert még világosban akartam magával találkozni.

A lány felpillantott a közeli falon függő kronométerre. Kora délelőttre járt helyi idő szerint.

- Abban biztos lehet, hogy leellenőrizzük. Miután elmegyek, várjon még tíz percet, aztán kövessen!

Mielőtt felállt volna az asztaltól, lazán odacsúsztatott Hannak egy jelzésekkel telerótt papírlapot. Az úrkikötő sematikus térképe volt az, kézzel megrajzolva. Nem túl szemléletes, de a főbb épületek felismerhetőek voltak rajta.

- Találkozzunk ennél a magánhangárnál. Hozzon valami bizonyítékot a szállítmányról! Amint látom, hogy minden oké, vagyis rendben leszállította az árut, megkapja a pénzét. - majd gúnyosan felhúzta fekete szemöldökét. - Ugye tud olvasni?

Han felemelte a papírt. Nem tetszett neki a dolgok ilyenén alakulása. Csapdát gyanított az ajánlat mögött.

- Minek ez a fene nagy titokzatoskodás? Megcsináltuk a melót és kész.

A nő mogorván nézett Hanra:

- Úgy érte, le kellett volna ülnöm magához és adni egy nagy halom pénzt? Esetleg számlát nem kér a dologról? Ha nem tudja, mi az oka az elővigyázatosságomnak, akkor gondolkodjon még egy kicsit, hátha rájön. Előbb-utóbb sikerülni fog.

Ezzel a lány felállt és kecses léptekkel megindult a csarnok kijárata felé. Közben még egyszer visszapillantott Hanra, mintegy véletlenül. A férfi higgadtan nézte gyönyörű mozgását; nagyon is csábító látvány volt az alakját eltakaró kezeslábas ellenére. Már sejtette, hogy a nő csupán a futár szerepét tölti be, az igazi nehézfiúk majd a hangárban várnak rá.

Először azt gondolta, sürgősen megkeresi Csubakkát és talán még fegyvert is vesz magához a biztonság kedvéért. De ha végigjárja az összes számításba jövő helyet az úrkikötőben, ahol a vuki jelenleg tartózkodhat, arra az egész napja rámegy. Han úgy vélte, ezúttal nyugodtan hagyatkozhat a megérzéseire, s bízhat hirtelen támadt ötleteiben. És most biztosra vette, hogy elboldogul egymaga is.

Valami nem stimmelt a lány körül. Mintha az a kevés, amit mondott, sem lenne igaz – ez volt a pilóta megérzése. Az pedig, hogy megvárta Csubakka távozását, s csak aztán vette fel vele a kapcsolatot, legalábbis gyanús!

Mindenesetre a fordulat kedvezőnek nevezhető összességében. Néhány perce még azon tűnődött, vajon honnan keríti elő a betevő falatra valót, most pedig – a csinos lány személyében – megjelent előtte a halvány reménysugár. Egy ilyen szemrevaló „reménysugár” pedig Han számára mindig elegendőnek bizonyult eloszlatni a balsejtelmeket.

Persze az egy pillanatig sem állt szándékában, hogy a nő minden utasítását vakon kövesse. Egy kis furfang soha nem árt. Egyébként meg fényes nappal van, az ürrepülőtér tele emberekkel és egyéb lényekkel. Ahogy a futár elindult, ő is feltápáskodott. Hirtelen ötlettől hajtva bedobott egy érmét a robotfelszolgáló nyílásába és rendelt még egy üveg vörösbort két eldobható pohárral. Ha ennyire józan a csaj, bizonyára szomjas lehet – gondolta magában a koréliei. Talán még ma megszerezhetem a pénzt! Azzal a váróterem főbejárata felé vette sebes lépteit.

A Délkeleti II. Ürrepülőtér alapterületét tekintve nagyobb volt, mint egynémely város. Építményei a látóhatár széléig sorakoztak, tág félkörívben véve körül a több négyzetkilométeres landoló és parkoló pályákat. Hajóépítő komplexumok, javító dokkok, a nagyobb méretű úrkompok és teherszállítók számára hatalmas hangárok, egy BR irányítóközpont, a Fennhatóság Kereskedelmi Úrhajózási Akadémiája, az ürrepülőtér parancsnoksága és központi irodaépülete, utasvárótermek, a földi közlekedési eszközök állomáshelyei, raktárak, szállodák, éttermek, kocsmák, szórakoztató centrumok és egyéb épületek hatalmas, formatervezett tömege várta, szolgálta ki, felügyelte az itt áthaladó emberi és más intelligens lények nyüzsgő forgatagát.

Mivel Han hajóparancsnoki okmányokkal bírt (na persze mind egy szálig hamisakkal), nem kellett várnia az épületek és felszállópályák között menetrendszerűen ingázó siklóbuszra. Kapitányként joga volt hozzá, hogy az ürrepülőtér bérjárműveit igénybe vegye. A várótermet elhagyva egyenesen a taxiállomásra sietett, s leintett egy piros-sárga színekben pompázó, robotvezérléses suhanót. Úgy gondolta, van némi esélye, hogy a taxi segítségével hamarabb átjusson a hatalmas úrkikötőn, mint a nő vagy a cimborái.

A hevenyészett térképen megadott hangár közelében állította le a járművet, nem kívánván feltűnést kelteni. Kiszállt, körülnézett. Csendes, mondhatni elhagyatott hely volt ez, ellentétben a kikötő központi zónájával, ahol a forgalom legjava zajlott. Itt csak magánhajók számára bérelhető hangárok és egyéb kapcsolódó kiszolgálóegységek sorakoztak. Többségük láthatóan régóta kihasználatlanul, üresen húzódott előtte. Sem élőlények, sem droidok nem mutatkoztak a közelben. A landoló pályán több száz méterre parkolt a legközelebbi úrhajó is, egy hófehérre mázolt, karcsú luxusjacht.

Céljához közeledve a pilóta elhaladt az egyik bonadani fegyverérzékelő oszlop mellett. A gép egy pillanatig követte a férfit különféle szenzoraival, s emiatt úgy viselkedett, akár egy hatalmasra nőtt napraforgó. Aztán nem találván semmi veszélyeset Hanon, automatikusan kikapcsolt. Hülye buzgómócsing – gondolta a koréiai és továbbcsietett.

Mielőtt belépett volna a megadott hangárba, előbb gondosan körbejárta a rend kedvéért. A kapuja csukva volt, járművek nem parkoltak a közelében. Szeme azonnal megakadt a hátsó ajtón. Természetesen ezen óhajtott bemenni, kerülve a feltűnést. Megállapította, hogy nyitva hagyták, de előbb hallgatózott, csak aztán kockáztatta meg a belépést. A bő ezer négyzetméteres csarnokban teljes csend honolt. Az ajtó apró kémlelőnyílásán bepillantott, nehogy meglepjék. Ha csapda vár rá, itt ugyan hiába ordibál segítségért, nem lesz aki meghallja.

Az ablaktalan épületben néhány karbantartó berendezésen, szerelőasztalon és targoncán kívül egy kis hatúlétes, Wanderer-osztályú űrkomp árválkodott középen. A mindössze orbitális utazásra alkalmas gép körül szerszámok heverték szanaszét; pontosan úgy, mintha valaki félbehagyta volna a szerelést, ismeretlen okból. Vagy talán nagyon is érthető okból. Han nyitva hagyta maga mögött a kisajtót. Akárki volt itt, nem mehetett messzire, mert a plafonon sorakozó reflektorokat égve hagyta.

Belépett. Meggyőződött arról, hogy a hangár üres, majd elrejtőzött egy raklapbála mögött a falnál. Ugy, hogy észrevétlenül maradván zavartalanul szemmel tarthassa az elülső és hátsó bejárati ajtókat egyaránt. Kényelmesen elhelyezkedett egy szigetelt rakodódobozban, majd előkészítette a bort és a poharakat. Ha a nő erősítéssel jön, csöndben marad és követve őket, később még mindig kisüthet valami okosat. Ha azonban egyedül érkezik, akkor – Han úgy számolta – hamarosan pénz üti a markát. Mindettől függetlenül érezte, most nagyon elkelne Csubakka segítsége. A szőrös óriás társaságában könnyebben boldogulna. Ráadásul valósággal meztelennek érezte magát a fegyvere nélkül.

Ekkor egyetlen rémisztő kattanással kialudt a fény a hangárban.

Han egy szemvillanás alatt talpra ugrott, lélegzetét visszafojtva, hangtalanul fordult meg a teljes sötétben. Halk motoszkálást vélt hallani a fal mentén sorakozó rekeszek közül, de a zaj irányát nem tudta pontosan meghatározni. Karjait maga elé tartva felkészült a védekezésre, bár a sötétben meglehetősen sebezhetőnek érezte magát. Ilyen helyzetekben irigyelte igazán Csubakka kiváló szaglását.

Néhány másodperccel később hatalmas súly ütődött a vállainak és a hátának, de olyan erővel, hogy térdre rogyott. Elakadt a lélegzete meglepetésében. Erre nem számított! Valaki hozzáért jobbról és egy durva, nyirkos, nedves dolog préselődött az arcához. Mintha holmi hatalmas kesztyű szorítaná orrára a kendőt, amiből erős illat áradt. A lökéstől még mindig sajgott a háta, s amint rájött, hogy az elkábítására utaznak, reflexszerűen megállta a levegővételt. Az első fél szippantással bejutott kábítószer azonban rögtön megtette hatását: aggódva érezte, hogy elbódul.

Először ütni próbált, de ökle csak a levegőt érte. Aztán megpróbálta félrefordítani fejét, ám ez csupán félig-meddig sikerült, mert a kesztyűs kéz nyomban követte mozgását. Emberfeletti erőfeszítéssel sikerült mindaddig visszatartania lélegzetét, amíg a dulakodás során alkalmat nem nyílt letépni arcáról a kendőt és rögtön egy jókorát harapott a fojtogató kézbe. Csendes, láthatatlan támadója megvonaglott, elrántotta kesztyűs kezét és azonnal odébbállt, mielőtt megfordulva behúzhatott volna neki egyet.

Han mélyeket lélegezve nyomban talpra kászálódott, bár a feje igencsak zúgni kezdett a belélegzett szertől. Vakon támolyogva próbálta elkapni láthatatlan támadója grabancát vagy legalábbis megállapítani, hol lehet, de mindhiába. Óvatosan körbefordult. A kísérteties csendben csak a saját szívverését és lépteit neszt hallotta; mikor váratlanul ismét hátba verte valami.

Arccal a rakodódoboz aljára esett, épp oda, ahol az imént, a támadás előtt ült. Szerencsére a láda belsejét habszivacs borította, így a kapitány puhára érkezett. Mindenesetre jobban nem lett a dologtól. Közben rádöbbsent, milyen hasznos is tud lenni egy radar- vagy infraszeműveg, no meg egy leheletszűrő maszk az ilyen szituációban. Különösen, ha ő viseli az említett eszközöket és nem az ellenfele, mint ahogyan ez a feltételezése szerint épp történt.

Valami kemény tárgy a hátára esett, onnan a földre gurult. Támadója ismét mögötte termett és próbálta lenyomni a földre. A koréiai visszafojtotta lélegzetét, egyik kezével az arcát védve, nehogy megint megpróbálják elkábítani. Elkeseredetten igyekezett felállni. A dulakodás közben kapálódzó keze beleakadt valamibe. Hirtelen átfutott az agyán, hogy az a bizonyos dolog, ami az imént a hátára esett, a rekeszre készített vörösbor volt. Sajnos továbbra sem került abba a helyzetbe, hogy meglódíthassa a keze ügyébe került üveget. Támadója teljes súlyával a hátára nehezedett. Bárki volt is, viszonylag könnyűnek tűnt, nem lehetett több negyven-ötven kilónál és roppant fürgén mozgott.

Kétségbeesetten lepattintotta az üveg kupakját, s a fénykibocsátó lemezek máris megkezdtek műsorukat, néhány rövid pillanatra elűzve a sötétséget. Annyira nem volt erős a reklámfelirat vörös pislákolása, hogy meglássa ellenfelét, de sikerült vele megzavarnia a másikat.

Egyszerre eltűnt a súly a hátáról, s hallotta, amint a támadója csoszogó léptekkel eliszkol, megzavarodva a pilóta váratlan fortélyától. Han nyomban a hátára fordult és vagy négy nyelven intenzíven szitkozódott. Igyekezett tudomást sem venni sajgó sebeiről és a belélegzett anyag kábító hatásáról. Felhúzta magát a rekeszbe kapaszkodva. Támadója közben kámforrá vált, ajtócsapódás jelezte távozását a hangárból. A csempész felemelte a borosüveget, de annak gyér fénye elveszett a sötétben – végtére is a lumineszcens lapocskákat nem fényszórónak tervezték.

Tudta, nincs ideje megkeresni sem a támadóját, sem a villanykapcsolót. Ki kell jutnia innen mielőbb a szabad levegőre. Már csak másodpercei maradtak a vetítőlapok lemerüléséig. Eltántorgott a hátsó ajtóig, közben feszülten figyelt, hogy megelőzzön minden további meglepetést. Még jó, hogy nem többen jöttek ellene, különben már fogoly lenne vagy ami még rosszabb; halott.

Aztán a Bonadan napjának vakító fényében hátát megkönnyebbülten a hangár falának támasztotta. Senki sem volt odakint, akire rázúdíthatta volna gyorsan növekvő dühét. Lehunyta szemmel pihegett, türelmetlenül várva, hogy kitisztuljon a feje. A reklámvetítő fénye régen kialudt. Han félrelökte az üveget, ami – kemény anyagból lévén – nem tört el, csak megpattanva továbbgurult. A vörösbor kifolyt belőle a betonra, gyorsan terjedő foltot hagyva az épület tövében. Színe a vérre emlékeztette a koréiai, s ez keserű szájját hagyott benne a történetekkel kapcsolatban.

Leginkább az zavarta, hogy támadója akár a lány is lehetett. Egy könnyű, fürgé ellenfél, aki csúnyán meglepte őt, kihasználva a sötétség jelentette előnyét. Pedig már azt hitte, hogy elnyerte a tetszését, de a tények sajnos a fiatal szépség ellen szóltak. Biztosan nem egyedül dolgozott és könnyen meglehet, hogy Csubakkára is ráállítottak valakit még a váróteremben.

Ha a vukit követték, mostanra komoly bajban lehet – villant agyába a zsidbasztó gondolat. Már bánta, hogy nem kölcsönöztek maguknak a kikötőben könnyű mobiltelefonokat a kapcsolattartáshoz. A Falcon fedélzetén ugyan voltak saját rádió adóvevők (egy korábbi csempészakcióból visszamaradt készülékek), de a helyi törvények nem tették lehetővé azok használatát. A Bonadani Távközlési Felügyelet szigorúan szabályozta a rádióforgalmat az egész bolygón. Spórolni akartak a telefonokon, s lám most milyen fontos lenne, hogy azonnal beszélhessen az első tisztjével!

Fürgén rohant taxit fogni, mivel a gép, amivel érkezett, már továbbállt. Forrón remélte, hogy visszaér a hajóhoz, mielőtt még valami komoly baj történik.

ÖTÖDIK FEJEZET

Bosszantó módon nem talált egyetlen suhanótaxit sem a környéken. Hosszú perceket vesztegetett el a hiábavaló keresgéléssel a néptelen hangárok és kiszolgáló épületek között. A gondolat, hogy barátja és szeretett hajója veszélyben forog, s hogy a távolság miatt nem tud a segítségükre sietni, tehetetlen dühvel töltötte el. Végül eljutott a legközelebbi buszmegállóba, s jobb híján megvárta a menetrend szerinti járatot. Gyalog túl messze lett volna visszajutni a Falconhoz az óriási úrkikötőben.

Csak akkor könnyebbült meg, amikor fél órával később megpillantotta a szemmel láthatóan sértetlen teherszállítót ott, ahol eredetileg hagyták. Persze attól még, hogy nem lopták el, Csubi akár bajba is kerülhetett a rabszolga kereskedők miatt. Épp ezért megszorozta lépteit a buszmegállót elhagyva és majdnem futva igyekezett a csészealjhoz a legközelebbi bekötőúton.

Amikor leszálltak a Bonadanon, pénz híján arra kényszerültek, hogy az egyik távoli beton kifutón parkolják le a gépet, nem pedig egy nyitott tetejű dokkban vagy bérelt hangárban, ami sokkal biztonságosabb lett volna. Az úrkikötőnek ebben a részében sok hozzájuk hasonló független fuvaros járműve állt még a szabad ég alatt. Javarészt könnyű teherhajók, amik közt két másik YT-1300-ast is észrevett a pilóta. Jobb állapotban voltak, mint a Millennium Falcon, de biztos lassabbak a felpécizett csempészhajónál.

Solo két hosszú szökkenéssel a rámpa tetején termett. Mielőtt elérte volna a fő zsilipajtót, máris észrevette, hogy valaki megpiszkálta szeretett gépét. Zárfeltörő szerszámok okozta karcolások és elszíneződések éktelenkedtek az öreglány bejáratán. Bal tenyerét a páncélozott zsilipajtó zárjára helyezte, hogy a biometrikus azonosító rendszer hajlandó legyen beengedni a fedélzetre. Aztán beütötte a személyes kódját is az érintőképernyőn megjelenő tasztatúrán, ami másodlagos védelemül szolgált mindenfajta behatolás ellen. Közben ösztönösen tüzelésre kész testhelyzetet vett fel, megfedkezve arról, hogy fegyvertelen. Szinte önkívületben volt, annyira aggasztotta Csubakka sorsa. S persze amiatt is nyugtalankodott, hogy a Millennium Falcon fedélzetén - ami szabadságának jelképe és megélhetésének alapja volt – esetleg gazfickók garázdálkodhatnak.

Zúgva felgördült a zsilipajtó, de nem állt vele szemben más, csak Kuka. A droid sima, fényes arca semmiféle érzelemről nem árulkodott – lévén fémből -, de Han esküdni mert volna rá, hogy a vontatott elektronikus hang mögött a megkönnyebbülés felhangjai zengenek.

- Solo kapitány! Max és én örülünk, hogy újra látjuk!

A férfi összevont szemöldökkel ellépett a robot mellett és egyenesen a pilótafülkébe indult.

- Hol van Csubi? Nem történt valami baja? A hajóval minden rendben? Mi történt? Ki járt itt?

- Csubakka első tiszt egy órával ezelőtt rövid szemlét tartott a hajón, majd elment. Ezt követően a riasztórendszer jelezte Maxnak és nekem, hogy valaki erőszakos behatolást kísérel meg. A felszerelés, amit hoztak, úgy tűnik, nem volt elegendő a riasztórendszer kikapcsolásához. A főzsilipajtó zárja kissé megrongálódott, de egyébiránt minden rendben van.

Ez érthetően hangzott a kapitány számára. A Falcon nem átlagos hajó, a megszokott

gyári felszereléssel. Eddigi gazdái (és főként a koréliei) sok különféle dologgal látták el, minek következtében hathatósan ellenállt az átvizsgálási és betörési kísérleteknek. Többek között az eredeti, hétköznapi zárat és a biztonsági egységet is lecserélte Han az általa megszerezhető (értsd: ellopható) legjobbra. Azok a szokványos berendezések és felszerelések, melyek egy átlagos teherúrhajó feltörésére bőven elegendők lettek volna, az öreglány biztonságát még csak nem is veszélyeztették.

Kuka utánamasírozott a pilótafülkébe és zavartalanul folytatta szabatos beszámolóját.

- Figyelmeztettem a betörőket az ajtó kommunikációs berendezésén keresztül, hogy amennyiben nem hagyják abba a ténykedésüket és nem tűnnek el azonnal, riasztom a BR embereit. Erre elmentek, szerencsére. Különben igen nagy bajban lettem volna, mert az ön utasításait szem előtt tartva nem szívesen vontam volna be a dologba semmiféle jogszolgáltatási vagy bűnüldözési erőszakszervet.

Han elvigyorodott a körülményes megfogalmazáson, s mivel a fedélzeti naplóban nem talált új bejegyzést, amit a vuki esetleg hátrahagyott neki, ismét kiment a rámpára. Ellenőrizte a zárszerkezetet. Néhány karcolás, bevágás a tenyerlemez környékén arról árulkodott, hogy egy dekóder felerősítésével is igyekeztek – sikertelenül – kinyitni az ajtót. Alatta a páncélozott védőlemezt megperzselte egy plazma hegesztőpisztoly vagy tompított lézervető sugara. A borítólapon alig sérült, ellenállt volna még legalább tizenöt – húsz percig a próbálkozásnak. Inkább egy páncéltörő lézerágyúra lett volna szükség ahhoz, hogy ilyen sietve keresztül lehessen égetni. Mindettől függetlenül Solót rendkívül feldühítette a kár, ami az otthonát érte. Nem hiányzott most nekik egy újabb sérülés, aminek javítása további pénzösszegeket igényelne az amúgy is üres kasszából.

A munka droid nem zavartatva magát, türelmesen folytatta mondókáját:

- Előrementem a pilótafülkébe, hogy megtekintsem őket, miközben elmennek és felvételt készíthessek róluk az ön számára.

- Te ostoba roncsstelep! Le kellett volna menned a hasi lövészfülkébe és lesöpörni őket a föld színéről!

Han – magánkívül a haragtól – láthatóan képtelen volt a józan ítéletalkotásra. Dühösen a hajó oldalfalára csapott öklével és fogát csikorgatta tehetetlenségében. Vele ellentétben a robot lassú, higgadt beszédén érződött, hogy őt nem lehet könnyen kihozni a sodrából.

- Sajnálom kapitány, de ez az egyetlen dolog, amit nem tudok megtenni. Ön is tudja jól, hogy hardveres és szoftveres biztonsági gátat építettek belém. Nem támadhatok meg semmilyen értelemmel bíró életformát.

A koréliei szűrős pillantást vetett rá, aztán a kioktatás hatására azt dörmögte az orra alatt:

- Ja, persze! Csak legyen egy kis időm és megnézem közelebről ezt a dolgot!

Kuka – megrémülve attól, hogy Han Solo alapvető változásokat tervez a programozott személyiségében – hirtelen témát változtatott:

- Uram, sikerült alaposan szemrevételeznem azokat, akik be akartak hatolni az úrhajójába. Mindkettő emberi lény volt, kék overallt viseltek. Az egyikük férfi volt barna kalapban, így az arcát nem láthattam a pilótafülke magasságából. A másik fekete hajú nő, aki...

- Őt már ismerem! – vágott közbe elvörösödve Han.

A távolságot és az időt méregetve azon gondolkodott, vajon lehetséges-e, hogy a lány támadott rá a hangárban? Vagy talán más tette? Az a gyanúja támadt, hogy ellenfelei saját közlekedési eszközzel rendelkeznek, azért tudnak ilyen gyorsan mozogni.

- Értem. Mindazonáltal, ha kívánja, megtekintheti a róluk készült videofelvételt, amit átmásoltam önnek egy adattáblára...

- Mutasd!

Mindketten átsiettek az utastérbe, ahol Han fölkapta a holo-sakk asztalon heverő

megjelenítőt és végignézte az alig tíz másodperces filmecskét. A nő tényleg az volt, akivel szóba elegyedett az étteremben. Nyilván azért küldte abba a távoli hangárba, hogy közben zavartalanul átvizsgálhassa a hajóját. Ezek szerint legalább hárman vannak.

- Merre mentek el?

- Nos, Kék Max tanácsára követtem őket a pilótafülke makrotávcsövén keresztül. Útjaik csakhamar elváltak. A férfi az irányt a központi utasváró felé vette, míg a nő felszállt egy sötétzöld, kölcsönzői rendszámú robogóra. A bukósisakjában automatikus vezérlőegység van. Kék Max becsatlakozott a Falcon kommunikációs rendszerébe és ráállt a nő járművének rádiófrekvenciájára. A fedélzeti számítógép most is rögzíti az adatokat. A planetáris északhoz képest ötvenhárom fokra nyugati irányban távozott az űrkikötőből. Egyelőre még a nyomkövető berendezés hatókörén belül van. Ez minden, kapitány.

Han meglepetten nézett Kukára. Nem is rossz teljesítmény egy öreg munka droidtól.

- Tudjátok, srácok, ti ketten mindig meg tudtok lepni valamivel!

- Ó, ön igazán nagyon kedves, uram. - bólintott a robot, s mikor a mellkasán belül erős elektromos impulzust érzett, gyorsan hozzátette: - Kék Max is köszöni a bókot, uram.

- Igazán nem tesz semmit. – felelte megenyhülve a koréliei és máris a következő lépésen törte a fejét.

Visszasietett a pilótafülkébe, szemügyre venni a navigációs nyomkövető rendszer adatait. Ilyen készülék sincs egy szimpla teherhajóban, lévén illegálisan szerzett katonai cucc az egész.

A lány útja a bolygó nyílt területe felé vezetett a térképen. És sajnos nem mehet utána a Falconnal, bármennyire szeretné. A Bonadan szigorú közlekedési rendszabályai miatt az űrhajók nem hagyhatják el a kikötőket és a kijelölt légi folyosókat. Tehát egyetlen lehetősége van. Ő is bérel egy robogót és azzal ered a veszélyes teremtés nyomába. Ez azonban azt jelenti, hogy a számtalan fegyverellenőrző pont miatt nem viheti magával a lézerkarabélyát. Kézenfekvő óvintézkedésnek tűnt, hogy Csubakkával menjen, de minden perc, amit a vukira várva a hajón tölt, erősen csökkenti az esélyét, hogy nyakon csípje a kisasszonyt. Még mindig azon bosszankodott, hogy rútul helybenhagyták a hangárban és, hogy – bármilyen jelentéktelen legyen is, de mégiscsak – kár érte a Millennium Falcont. Han Solo ilyen hangulatban ritkán döntött józanul. Ráadásul maradt még egy komoly probléma: hogyan teremtsen kapcsolatot Csubakkával?

- Kuka, azt akarom, hogy hagyj itt Maxot, rákapcsolva a hajó védelmi rendszerére. Ha valaki ismét megpróbálna betörni a Falconra, ő is meg tudja tenni, amit te megtettél. Legvégső esetben akár még a BR-eket is riaszthatja. Te pedig indulj és keresd meg Csubit. Vagy a kölcsönzőben vagy a kikötői főnökség irodájában, esetleg az űrrepülőtér szélén a Leszálló Zónában találsz. A Leszálló Zóna egy kocsmá, ahol ügyfeleket lehet szerezni. Én közben a nő után megyek, aki a rabszolga kereskedőknek dolgozik. Ha sokáig elmaradnék, akkor itt vagy a Leszálló Zónában találkozunk...! Ja, és mondd el neki mindent, ami történt!

- Értettem, kapitány!

Han nem várta meg a droidot. Hátraszaladt az utastérbe és az egyik ládából kivett egy makrotávcsövet, meg egy katonai nyomkövető berendezést az üldözéshez. Aztán máris lerohant a hajóról és végigszaladva a kifutón meg sem állt a járműkölcsönzőig. A rendelkezésre álló legfürgébb robogót kérte a tulajtól, ezúttal nem spórolva a költségeken. Fél perccel később már a kikötő legközelebbi kijárata felé száguldott a TaggeCo Air-2 típusú géppel, az engedélyezett legnagyobb sebességgel. Amint kiért a közeli városba vezető gyorsforgalmi útra, gázt adott és alaposan meghajtotta az együléses, metálik járművet. A piciny motor, akár valami beteg macska, erőlködve vinnyogott alatta. Pilótája a nyakába akasztott makrotávcsővel fürkészte maga előtt az utat.

Arra indult, amerre Kuka szerint a lány is haladt. A derékszíjára akasztott nyomkövető

berendezést a Max által megadott rádiófrekvenciára hangolta. Amíg a nő használja a sisakot, tudni fogja merre jár.

Az előtte elterülő város alaprajza hatalmas, rendezett mozaikra emlékeztetett a robogó parányi műszerfalán világító navigációs térképen. Mindenütt gyárak, finomítók, raktárházak, irodaépületek, lakótelepek és bevásárlóközpontok színes tömbjei sorakoztak az út mentén. Csupa szögletes, díszítés nélküli épület, a szabad felfelületeken holovíziós reklámtapétákkal, amik a helyi termékeket igyekeztek népszerűsíteni. Itt nem voltak felhőkarcolók, mint más fejlett bolygók metropolisaiban, de azért a házak magassága több helyen elérte a húsz-harminc métert. Parkokat, sétálóutcákat sehol sem látott, a járdák is néptelenek voltak. A Bonadanon szinte mindenki valamilyen járművel közlekedett. A helybeliek úgy tűnik nem szeretnek gyalogolni.

A közlekedési rendszabályok előírásainak megfelelően a legalsó légiforgalmi szinten haladt, úgy öt méter magasan. Felette mindenütt suhanók és graviszánok cikáztak pontosan szervezett rend szerint. Alatta láncaltapas és kerekesszárú járművek haladtak a sugárutakon. Magasan fölötté, a szmog takarásában csak a távolsági személyszállító repülőgépek és a hatalmas teherszállítók röpködtek. És a különböző közlekedési szintek között úgy cikáztak a könnyű BR légi siklók, akár megannyi ragadozómadár.

Han végül elhagyta a várost, aminek még a nevét sem tudta. A siklóbringa számítógépe villogva figyelmeztette, hogy véget értek a kiépített navigációs pályák és rövidesen kilép az automatikus forgalomirányító rendszer által szabályozott zónából. Innentől magának kell irányítania gépét. Megragadta hát a kormányt és tovább gyorsított, amíg a hajtómű bírta.

A repulzoros robogó számos világban ismeretes, egyszerű és olcsó berendezés volt, a lehető legegyszerűbb vezérlési rendszerrel. Az egész gép alig volt nagyobb az egyszerű szállítószéknél. Előrenyúló orrában a légtérelő lapátok közt egy fényoszóró dacolt a menetszéllal, a hátulján kis csomagtartó és a rendszámtábla kapott helyet. Han menet közben levette a napellenzős védősisakot, amit a kölcsönzőben kapott és a lába közé tette az ülésre. A lehető legszélesebb látószög volt szüksége. Nem zavarta, hogy nincs védőszemüvege, mert a levegő teljesen tiszta volt. Sem por, sem repkedő rovarok nem fenyegették a szeme világát. A bukósisak kötelező használatára vonatkozó biztonsági rendszabályok ezúttal teljesen hidegen hagyták.

Kiérve a metropolis területéről a pilóta még nagyobb sebességre kapcsol, kis híján túllépve ezzel a robogó gyárilag engedélyezett csúcsebességét. Fittyet hányt az ülése alól, a hajtómű irányából érkező vészjósló zörejekre is. Nem hagyhatja eltűnni a nőt a szeme előtt, különben ugrott a pénzük és megint hoppon maradnak.

Az országutat elhagyva ekkor pillantotta meg először a Bonadan valódi felszínét. Kopár, száraz pusztaságban suhant nyugat felé. Az élő növényzet java régen elpusztult, helyén kilúgozódott talaj éktelenkedett. Mindez a széles körű, átgondolatlan bányászat, a környezetszennyezés és a nemtörődömség miatt. A felszín többnyire sárga és világosbarna, néhol rozsdavörös, kanyargó átfolyásokkal és repedezett, kiszáradt földhalmokkal tarkított volt. Majdhogynem sivatag az egész, melyben csak néhány roppant szívós cserje és kaktuszféle tudott megmaradni. A Fennhatóság szektor vajmi keveset törődött a tevékenységének következményeivel az általa kormányzott világokon.

A Bonadan kiszipolyozása és lakhatatlanná tétele után a Fennhatóság egyszerűen szedni fogja a sátorfáját. Átmegy a következő kizsákmányolásra kiszemelt bolygóra, ami jóval olcsóbb megoldás, mint ezt rendbe hozni. A koréliei sok hasonló helyet látott már a galaxis belső vidékein és meg volt a véleménye az efféle önző viselkedésről. Évezredekbe is beletelhet, mire a Fennhatóság távozását követően nagyjából regenerálódik a planéta és kopár felszínét újra benépesítheti valamiféle élet.

Egyre magasabb kőszirtek és szürkés hegycsúcsok tűntek fel előtte. Ezek a hegyek valószínűleg nem tartalmaztak semmilyen gazdaságilag hasznosítható ásványkincset, hiszen csaknem érintetlenül álltak a helyükön. Egyedül az automata időjárás szabályozó berendezések jelezték a technika térhódítását a kietlen tájon. A Fennhatóság a bolygó legtávolabbi pontjait is telerakta ezekkel a hatalmas, cilinderszerű, meteorológiai rakétákkal felszerelt masinákkal. A hozzá legközelebbi a tengerpart fölötti égboltot célozta éppen. Valószínűleg egy, a Fennhatóság szempontjából kellemetlen viharfelhő szétszlatása volt a jelenlegi feladata. A helyi kormányzatot egy cseppet sem érdekelte a Bonadan természetes időjárása – elvégre az óceáni bányászat és olajkitermelés nem állhat meg. A planéta egykor virágzó tengerei pedig már a pusztulás szélére jutottak a beléjük öntött rengeteg veszélyes hulladék miatt.

A siklóbringa automatikus vezérlőegysége jelzett: tartsa távol magát az időjárás szabályozó berendezéstől. Han a navigációs számítógép által javasolt légi folyosóba manőverezett, megkerülve a csúcsot, amin a meteorológiai állomás tornyosult. Ezután alacsonyabb dombok fölött haladt, nagyjából öt méter magasan, folyton kémlelve távcsövén keresztül a környéket. Más légi járművek nem voltak a közelben, ami megkönnyítette a dolgát. Nem fogja eltéveszteni a lány robogóját, az biztos. Időnként azért rápillantott a nyomkövetőegység kijelzőjére is.

Pár perccel később mozgolódásra lett figyelmes odalent, úgy két kilométerrel maga előtt. Lefékezett és néhány pillanatra lebegésre állította az Air-2-est bő két méterre a talajtól, hogy alaposan megfigyelhesse a dolgot kukkerével. Egy élénk citromsárga színű, az övénel valamivel masszívabb felépítésű légijármű landolt éppen a lankás területen. Han észrevett egy rá váró piciny figurát is, aki sötétzöld robogója mellett ácsorgott türelmesen, kék kezeslábasban. Ő lesz az!

A csempész ismét csúcssebességre kapcsolta gépét. Higgadtabb fejfel talán várt volna még és óvatosan hozza meg döntését, de a tény, hogy majdnem megölték őt és a másodpilótáját, valamint tízezerrel átvágták, annyira felpaprikázta, hogy képtelen volt a megfontoltságra. Ráadásul le is ütötték, a hajóját pedig fel akarták törni. A bonadani körülmények (miszerint senki nem hordhat magánál fegyvert) szintén besegítettek Han elhamarkodott döntésébe. Felelősségre akarta vonni ismeretlen üzletfeleit, szükség esetén néhány jól irányzott ökölcsapással nyomatékosítva mondandóját.

Amint szélesebben közelített a felszínhez, dühével felkorbácsolt bátorsága szédült adrenalinrohammá változott. Az óriási robbanás ígéretével kecsegtető, örült zuhanásból egy káprázatosan pontos és erős fékezéssel kanyarodott ki. Közvetlenül a meglepett páros előtt fékezte le járművét, kissé megfarolva, mielőtt leállította volna a motort. A harag meg az izgalom mellett végre egy kis élvezet is vegyült a játékba.

A koréliei – leszökkenve izzó hajtóművű robogójáról – rögvest egy dühös, gyanakvó tekintetű férfival és egy meglepett nővel nézett farkasszemet. A pasas magasabb volt Hannál, de sokkal soványabb. Vékony arcú, beesett szemű madárijesztő benyomását keltette. Szokványos szürke munkásruhát viselt, jelzések nélkül. A járműve viszont korántsem tűnt átlagosnak. Az Ikas Adno 22-B típust – amit a hétköznapi életben egyszerűen csak Éjszólyomnak neveznek – különleges gyorsaság és manőverezőkészség jellemzi. Feltuningolt repulzormotorjának és a beépített szervo rásegítéses kormányműnek köszönhetően ideális légköri versenygép, minden pilóta álma. A citromsárga suhanó vékony leszállóművein nyugodott, alapjáraton hagyott motorjától finoman remegett a burkolata.

Az Éjszólyom vezetője különös mosollyal fordult a nőhöz, akiben Solo azonnal felismerte a várótermi leányzót.

- Azt gondoltam, Zlarb egyedül téged küldött, hisz azt mondtad. - majd meg sem várva a választ, összevont szemöldökkel Hanhoz fordult. - Végzetesen tud időzíteni, barátom!

Csontos keze az övén lévő bőrtokba csúszott, ahonnan előhúzott valamilyen folyamatosan zümmögő, hosszúkás szerszámot.

A pilóta úgy tippelt, egyfajta vibropenge lehet nála. Hentes- vagy sebész-szerszám, esetleg konyhai vágógép. Mindenesetre olyasféle cucc, amit a fegyverellenőrző berendezések egyszerű munkaeszközként azonosítanak. Rövid megfigyelés után azt is megállapította, hogy házilag átalakított darabról van szó. Nagyobb pengét építettek bele és nyelére kiegészítő energiatelepet erősítettek. A körülbelül fél karhosszúságú vágóél szinte alig látszott, olyan hihetetlen gyorsasággal vibrált. Ez a szerszám minden anyagot – beleértve a húst és csontot is – könnyedén elmetsz. És jóformán semmi erőt nem kell a használójának közben kifejtenie.

A koréliei gondolkodás nélkül hátraugrott a felé csapó vibropenge útjából. Erre a lehetőségre nem gondolt sajnos, amikor ideszáguldott a robogóján. Már bánta, hogy leállította a motort. Így nem vonulhat vissza a késes elől, mert mire startolna, ellenfele simán lekasabolja. A nő közben - felmérve a fenyegető helyzetet - szigorú hangon felcsattant:

- Hé te! Maradj szépen ott!

Mindkét férfi látta, hogy a hölgyemény kicsiny tenyérpisztolyt húz elő kezeslábasának egyik kidudorodó zsebéből. Méghozzá egy ezüstsínű Q-2-es modellt, amivel egészen biztosan nem lehet engedély nélkül furikázni a Bonadanon. Amint kibiztosította stukkerét, abban a pillanatban rászegeződött a zúgó vibropenge, döfésre készen. A sovány pasas elszánt arckifejezése töprengésre készítette a nőt, de fegyverét még mindig célra tartotta. Ezek ketten jobban felkészültek a találkára, mint én – ismerte fel bosszankodva a csempész és kihasználva a helyzetet, visszahátrált a robogójához.

- Ne hadonásszon, hanem lőjön! - üvöltötte pár pillanattal később Han a nőnek.

A hölgy erre meghúzta a ravaszt. De nem történt semmi. A fegyver nem dördült el, a lány pedig megdöbbenve meredt pisztolyára. Próbált még egyszer tüzelni, a stukker azonban továbbra is hallgatott. A vibropenge ekkor ismét Han irányába fordult. Gazdája nem akarta hagyni, hogy a koréliei elmeneküljön.

- Nem értem! - nyögte tanácstalanul a nő, még mindig a Q-2-est vizsgálva.

A késes férfi közben egy-két támadó szándékú csapást mért Solo felé, azt vizsgálva, hogyan és mi módon védekezik fegyvertelen ellenfele. Normális penge esetében Han cseles ugrásokkal kitérve – talán egy-két vágással megúszva a dolgot – lefegyverezhette volna a pasast. De a vibropenge minden útjába kerülő anyagot szétnyír, így a csempész az egyenlőtlen küzdelem végén apró darabokban hevert volna a küzdőtéren.

Bárki volt is az ellenfele, ügyesen mozgott, úgyhogy Solo kezdte igencsak megbánni, hogy leszállt és meggondolatlanul beavatkozott az események menetébe. Látván a pilóta kiszolgáltatottságát, a vékony arcú fickó egyre magabiztosabb lett. Gyorsabban és agresszívakban haladt a hátráló kapitány felé. A vibropenge mindvégig az égre meredt, készen arra, hogy Han testébe hatoljon.

Ám a korélieit korábban már alaposan megedzette az élet ahhoz, hogy ne hagyja felaprítani magát olyan könnyen. Gyors pillantásokat vetve környezetére úgy tett, mintha a robogójához készülne rohanni. Majd bizonytalanul tett is egy lépést oldalazva, de mindig szemben az ellenfelével. A sovány férfi ugyanolyan gyorsan követte és elé kaszált a vibropengével, feltételezve, hogy a pilóta menekülni készül.

Han az utolsó pillanatban félrehajolt, majd előrevetődve lekapta az ülésről a védősisakot. Ellenfele – feldühödve azon, hogy túljártak az eszén – elhamarkodottan mozdult. A koréliei pedig kihasználta a kínálkozó lehetőséget és állsijánál fogva meglendítette a sisakot, teljes erőből lesújtva vele a másikra. Legnagyobb sajnálatára elvétette az ütést, a feje helyett csak a vállán találva el támadóját. Így a könnyű műanyag sisak csapása nem volt elegendő ahhoz, hogy leterítse a férfit.

Amaz felkiáltott, fájdalmában és meglepetésében egyaránt. Aztán a vibropenge máris újra Han felé csapott, dühösen zümmögve. Ha talál, bizony ketté is szeli a pilótát, aki ügyesen hátraugrott a végzetes vágás elől. Csak centimétereken múltott, hogy nem szabta át a fekete mellényét a késpenge. Ezt követően a csempész kénytelen volt egyre hátrálni a küzdelem során, metáلكék siklóbringáját kerülgetve. A harc jellege azonban kezdett megváltozni. Solo a sisakkal a fegyvert tartó kéz felé csapott újra és újra. S bár még mindig nagyon előnytelen helyzetben volt, legalább akadt némi elképzelése a követendő harcmodorról. Igyekezett a vibropenge hatókörén belülré lépni, hogy ott, lefogva ellenfele csuklóját, semlegesíthesse a félelmetes fegyvert.

Természetesen erre a késes pasas is fel volt készülve. Még mindig támadott, de látszott, hogy tart a le-lecsapó bukósisaktól. Aztán egyszer csak a penge belehasított a sisakba és egy jókora darabot lekanyarított belőle. Han felismerte, hogy alkalmazott módszere nem a legbiztosabb és ráadásul lassú is, meglóbálta a tökfödőt és egyszerűen ellenfele arcába vágta.

A férfi ösztönösen lehajolt, ez pedig elég időt biztosított a koréliainak ahhoz, hogy bal kéz felől belépve megragadhassa a pengét tartó csuklót. Egymásnak feszültek, szabad karjaik szorosan összekulcsolódtak. A vékony férfi erősebb volt, mint amilyennek kinézett. Nagy erőfeszítéssel sikerült a vibropengét egyre közelebb vinnie Hanhoz. A csempész tisztán hallotta a penge idegesítő zúgását, s ettől megzavarva áldozatul esett ellenfele ügyes gáncsának. De legalább a hátára esett és közben sikerült magával rántania a másikat is.

Solo azonnal oldalra gördült, próbálva felülre kerülni, ám a vibropengés pasas a lendületet kihasználva nyomban továbbfordította kettejüket. A kapitány nem folytathatta a hempergőzést a talajon, mert valami nagy és sima felületű akadály útját állta. Talán egy szikladarab volt az, mivel elég keménynek tűnt. A késes teljes súlyával ránehezedett és kihasználva kedvezőbb helyzetét, igyekezett felemelni fegyverét. Pillanatokon belül tovább erősödött Han fülében a vágóél zúgó hangja, s a viadal már csak arra a pár centiméterre korlátozódott, ami a pengét a nyakától elválasztotta.

Ekkor minden átmenet nélkül a levegő iszonyatos zúgással, morajlással telt meg. Amivel egy időben a szürke ruhás olyan erővel perdült arrébb, hogy Hant is majdnem magával sodorta. A hirtelen rántástól a koréiai válla csaknem kificamodott, annyira erősen szorította közben a férfi kezét, nem szívesen engedve el a sorsdöntőnek hitt másodpercekben. Gyorsan felült, nem értve a történeteket. Kicsit zavarodottan nézett a vibropengés irányába, aki jó néhány méterre hevert tőle. Holtan, törött nyakcsigolyával. Solo megrázta a fejét, hogy tisztábban lásson és megpillantotta a fiatal nőt az ellenkező irányban. Aki időközben elkötötte a sárga Éjszólymot és fegyverként használva azt, egyszerűen legázolta a késest. Most visszafordult és egy lassú, tág kanyarral közelebb hozta a gépet.

Elég ügyetlenül kormányozta, nem tudván pontosan összehangolni a fék- és az emelőberendezéseket, így aztán nem ott állt meg, ahol tervezte. Kénytelen-kelletlen gyalogszerrel tette meg a férfiakig hátralévő távolságot. Addigra Han felállt, próbálva leporolni magát.

A nő bal kezét kecsesen a csípőjén nyugtatva, kritikus szemmel végigmérte.

- Ez nem volt rossz húzás, kisasszony! - dühnyögte a pilóta lelkesen vigyorogva.
- Maga soha nem figyel másokra?! - szidta a lány, hevesen megrázva kobakját.

Fekete haja lágyan libbent egyik válláról a másikra, részben eltakarva bájos orcáját. Láthatóan dühös volt a koréliaira és ezt nyomban meg is mondta neki.

- Végig üvöltöztem, hogy vigyázzon, de rám se bagózott! Eredetileg egy sziklát szerettem volna a fickó fejére gördíteni, de maga mindig útban volt. Nem is tudom, mi az ördögöt csináltam volna, ha a motor nem a gép hasa alatt van elhelyezve vagy ha még

arrébb gördülnek... Hé!

Han hirtelen előrelépett, durván megragadta a nő kezét és megnézte őket. Egyiken sem látszott harapásnyom. Aztán az orrához emelte őket és beleszimatolt a tenyerébe. Nem érezte rajta a hangárban megismert átható szagot, sem pedig valamely oldószer bűzét. Lehet, hogy a hangárban a vibropengés férfi támadott rá, de az is megeshet, hogy a kesztyű erős anyaga egyszerűen nem engedte át a kábítószer. Ez a kis próba még nem bizonyította a nő ártatlanságát, csak azt, hogy nem feltétlenül bűnös. Elengedte a lányt, aki elkerekedő szemmel, érdeklődve figyelte őt.

- Szagoljak vissza? Vagy dörgöljem a tenyeremet az orrod alá? Különös egy fickó vagy te, Zlarb.

Ez a kijelentés sok mindent megmagyarázott, s a tény, hogy a lány áttért a tegezésre, kellett, hogy jelentsen valamit. Solo úgy döntött, ideje tisztázni magát előtte.

- Az én nevem nem Zlarb. Zlarb halott és bárkinek dolgozott is, az tartozik nekem tízezerrel.

A nő még jobban meglepődve meredt rá. Egy hosszúra nyúlt pillanatig nem tudta, mit válaszoljon erre. Aztán vállat vont.

- Ez jól hangzik, feltéve, hogy igazat beszélsz. Ott voltál, ahol Zlarb és azt csináltad, többé-kevésbé, amit neki kellett volna.

Han a vibropengés testére mutatott.

- Ki az ördög volt ez?

- Vele kellett volna Zlarbnak találkoznia a váróteremben. Mindkét oldalt kijátszottam, Zlarbot és a főnökét. Vagy legalábbis azt hittem.

Solo már kezdett belemelegedni a kérdezősködésbe, mikor a nő közbevágott.

- Szívesen elbeszélgetnék erről hosszabban, de nem gondolod, hogy le kellene lépünk, mielőtt ők megérkeznek?

A koréliei felnézett a nő által jelzett irányba és már látta is, hogy mire céloz. Négy citromsárga Éjsólyom közeledett feléjük keleti irányból.

HATODIK FEJEZET

- A robogók túl lassúak! Gyerünk az Éjsólyommal!

Han felmarkolta a kölcsönzött robogójának kormányára akasztott távcsövét és az önvezérlőt, majd felpattant a vibropengés gépére. Mivel annak motorja alapjáraton zümmögött az elmúlt percekben, nem kellett vesződnie a beindításával, csak felpörgetni a hajtóművet, készen az indulásra. A lány közben lehajolt a késes fickóhoz és futólag megvizsgálta, él-e még.

Solo gyakorlott mozdulattal rántotta meg a kormányt, mire az Éjsólyom egy szöcske eleganciájával hirtelen megperdült, hogy a következő pillanatban már a hullát kémlelő nő mellett torpanjon meg. Briliáns manőver volt, pontosan kivitelezett és elegáns.

- Jössz vagy maradsz? - firtatta a koréliei türelmetlenül, a motort bőgetve.

A hölgyemény nem szólt semmit, inkább a hátsó lábtartóra hágva felpattant mögéje a nyeregülésbe. Büszkén felmutatta a zsákmányolt vibropengét.

- Ez aztán az előrelátás! – ismerte be a férfi, még ha bosszúsan is. - De most aztán kapcsold be az övet és kapaszkodj!

A lány engedelmeskedett, majd mindketten feltették a robogó kormányára akasztott repülő szemüvegeket. A kapitány meghúzta a gyorsítókart, s a gép villámsebesen a levegőbe szökkent.

A szél vadul süvített az Éjsólyom áramvonalasan kialakított törzse mellett. A nő

habozás nélkül átkarolta Hant, erősen megkapaszkodva benne. Mindketten lehajoltak, szorosan simulva egymáshoz és a géphez, hogy ezzel is csökkentsék a légellenállást.

Mivel a négy Ikas Adno a város irányából érkezett, a csempész a kietlen pusztaságot vette célba. Fogalma sem volt, mi lehet arrafelé, de úgy látszik rövidesen megtudja. A sík terepet megszakító, tátongó szakadék felé repültek, ahol merészen alábuktatta zsákmányolt gépét. A szakadék alja vészes gyorsasággal közelített feléjük. Eldobott kőként repültek a mélybe, szédítő sebességgel.

Ekkor a pilóta teljes erőből a gázkarra nehezedett és még jobban ráhajolt a kormányműre. Az Éjsólyom olyan gyorsan változtatott irányt és kezdte meg a meredek emelkedést, hogy majdnem lerepültek a gépről, aminek fara súrolta egy pillanatra a szakadék köves talaját. Ettől meg is billent kissé és hirtelen fölemelkedve csaknem összeütközött egy kiálló kőpárkánnyal. Végül újabb eszeveszett zuhanással a kanyon egyik cikkcakkos hasadékában termett a merész koréliai.

Úgy számított, hogy ilyen terepviszonyok között üldözői nem követhetik távolról, létszámfölnyüket kihasználva, jól megszervezett hajtóvadászat keretében. Hiszen a repedések, alagutak és kisebb-nagyobb szakadékok útvesztőjében könnyedén nyomát veszíthetik. Így vállalniuk kell a veszélyes sziklakanyarulatokban való gyors és közvetlen követés minden kockázatát.

Han évek óta nem vezetett Éjsólymot, de valaha sokat dolgozott vele, még versenyeken is részt vett a szülőbolygóján. Úgy gondolta, ilyen előélet után elboldogul a négy üldöző fickóval. Egyedül az aggasztotta, hogy azok szétváltak: két gép magasan repülve követte őket, míg a többiek a repedésekben cikáztak szorosan rájuk tapadva.

- Ne izgulj! Nincsenek fegyvereik! - kiáltott a fülébe csinos útitársnője. - Akkor a vibropengésnél is lett volna...!

- Ez még nem jelenti azt, hogy nem tudnak elkapni és elagyabugyálni! – szólt hátra Han a válla fölött, miközben minden idegszálával az örülden kanyargó útra koncentrált.

A szavai alapján úgy vélte, a nőnek nem sok tapasztalata lehet a sólyomvadászat terén. Kitént ez abból a néhány elejtett megjegyzésből is, amelyekkel az eseményeket kommentálta a következő percekben és amikre a csempész nem felelt, mert túlságosan lekötötte a vezetés. Közben azért rájött, miért kérleli őt folyton a csaj, hogy ne izguljon, kifogásolva a pilóta által diktált örült tempót. Egy különösen éles kanyarból kifelé jövet ugyanis Solo majdnem elvesztette a gép feletti uralmát, s csak az mentette meg őket a sziklának ütközéstől, hogy időben teljes erőből fékezett.

A koréliai még javában az előbbi manővernek szóló káromkodássorozat közepénél tartott, mikor egy gyors és váratlan szélörvény máris majdnem a baloldali sziklafalnak csapta imbolygó gépüket. Emberfeletti erőfeszítésének eredményeképpen a robogó bizonytalanul himbálózva ismét visszanyerte egyensúlyát és kirepült a merőleges légáramlatból. Ez remélhetőleg az üldözőiket is meg fogja izzasztani, s talán valamelyikük végzetes hibát vét.

Jobbra, Hanék feje fölött feltűnt az egyik követő Éjsólyom. Bukósisakos pilótája meglátva őket alábuktatta gépét, s a megfelelő szögbe érve bekapcsolta különleges gyorsító hajtóműveit. Azon igyekezett, hogy a menekülők gépét vagy legalább annak utasait kibillentse ingatag egyensúlyukból. Ezt a trükköt a csempész még gyermekkorából ismerte, mikor pajtásaival „játzásiból” művelték ugyanezt egymással. No persze szelídebb körülmények között, úgyhogy most sem érte váratlanul a dolog. Az, hogy élesben megy a játék, ezúttal életre-halálra, sem ment nála éppen újdonságszámba.

Tudta, hogy üldözőinek legalább egy hátvédre szükségük van. És azzal is tisztában volt, hogy a magasan repülő őrszemek nem lehetnek többen, mint a csapat fele. Mikor egy elágazáshoz értek, Han a pillanat tört része alatt felmérte naphoz viszonyított helyzetét, majd berepült a leágazásba. A nő persze vadul belemarkolt a hasába. Nyugtalan utasként

tudni akarta, miért választotta a szűkebb és jóval veszélyesebb utat.

- Megőrültél? Halálra fogjuk zúzni magunkat! - sikította lehuny szemmel.

A férfinak nem volt ideje válaszolni a kritikára. Csak a kormányzásra koncentrált, holmi női félelmeket teljesen kizárva összpontosított tudatából.

A járat egyik oldalát meredek kiszögellések szegélyezték. Solo ezért a másik, simább felületet követte gépével, tekintetével folyamatosan vizslatva a kanyon felszínét és a gép melletti felület domborulatait. Legyőzte magában az ellenállhatatlan késztetést és nem röpítette ki gépét ebből a borzalmas, akadályokkal teli útvesztőből. Az Ikas Adno dupla terhével igen nehéz helyzetbe kerülhetett volna, ha zavartalan körülmények között kell szembenéznie négy üldözőjével, akik körbevették volna, hogy bele-beleütközve kényük-kedvük szerint roncsolják szét.

Hannak azonban elég volt egy villanásnyi figyelmeztetés is, hogy könnyítsen szorult helyzetén. A napsugarak kirajzolták a kanyon aljára az útvonalat övező sziklaszirtek árnyékát, így nyomban felfigyelt a menekülésre lehetőséget adó nagyobb szirtekre. Meglátva egy ilyen tömböt – inkább ösztönszerűen, mintsem a szöveget és a sebességet tudatosan mérlegelve – hirtelen gyorsított. Akciója sikerrel járt. Az őt üldöző egyik Éjszólyom pilótája elvesztette szem elől. A háttérbiztosításként repülő gép kapcsolt ugyan, de megkésve. Pilótája kiemelte járművét a zuhanórepülésből, csak hogy mire megfordult, Hannak már sikerült feléje fordítania hajtóművét. Nem maradt esélye kikerülni a turbulenciát és csúnyán beleszaladt a forró hajtóműgázba. Rémülten rántotta el a kormányt, s előbb a földnek csapódott, majd nagy porfelhő kíséretében felpattant, hogy végül lelassulva a kanyon kavicsos talaján állapotodjon meg. A koréliainak nem maradt ideje megfigyelni, vajon a pilóta túlélte-e az esést. Olyan sebességre kapcsolt, amilyenre csak lehetett, sőt tán még többre is.

Emelkedés, süllyedés és kitérés oldalra. Ez volt a teljes eszköztára, amivel a pusztulásukat elkerülhette. Nem sok, de pillanatnyilag be kellett érnie ennyivel.

Meglepetésükre – miután épphogy elkerülték az ütközést a meredek sziklafallal – hirtelen kint találták magukat a nyílt terepen. A szakadék minden átmenet nélkül véget ért, s kopár dombok borította táj került eléjük. A három üldöző gép előtt végre felbukkant az eltűntnek hitt robogó.

Han és a lány egy pillanatra meglátták üldözőik meglepett ábrázatát. Egy borostás képű ember és két aranyszínű bőrű humanoid szegődött a nyomukba ezen az opálos fényű, hosszú bonadani délutánon. Gépeikkel ék alakzatba rendeződtek és a nyílegyenesen száguldó koréliek után eredtek. Semmiképpen nem akarták föladni az üldözésüket.

A csempész gyorsított, bár jól tudta, hogy nyílt terepen ez kevés az üdvösséghez. Az Éjszólyom nagy terhelése miatt biztosan utoléri, még mielőtt elérhetnének bármiféle főútvonalhoz, amin ellenőrzött közlekedés zajlik. Valamit sürgősen ki kellett agyalnia, hogy időt nyerjenek.

Tőlük balra hatalmas fémtorony bukkant fel egy fűvel borított jókora domb tetején. Nagyjából két kilométerre lehetett tőlük, hengeres oldalán megcsillant a nap fénye. Egy újabb időjárás szabályozó berendezés! Solo fölemelkedett úgy húsz méterre, hogy többet lásson a tájból, de csupán egy város peremét sikerült megpillantania messze előttük a láthatár szélén. Túl messze van, azt nem fogják elérni. Gépének irányát épp ezért megváltoztatta, ráfordulva az egyetlen lehetséges objektumhoz vezető útra.

Utasa ismét felsikított, nem értve a bolond manőver célját.

- Mit csinálsz? Egyenesen a karjaikba rohanunk!

Hannak nem akadt felesleges ideje részletezni, hogy miért eleve kudarcra ítélt a település felé menekülni. Gyorsan közeledett a csaknem kétszáz méter magas alkotmány tartóállványához. Lassítania kellett, s közben magasságát is csökkentette, mintha le akarna szállni a toronynál. Az Ikas Adno 22-B műholdas navigációs rendszere villogva

figyelmeztette, hogy kerülje el a tornyot, melynek környéke tiltott zóna minden légi jármű számára. Nem figyelt a számítógépre, a legnagyobb nyugalommal közelítve meg az építményt.

Közben egy gyors oldallpillantással felmérte helyzetét. Ahogy az várható volt, üldözői utolérték és gyűrűbe fogták. Ketten oldalról, egy felülről. Még pár másodperc és talajra kényszerítik a gépét, aztán legázolják őket. De ahelyett, hogy kitöréssel próbálkozott volna, most egészen lelassította a robogót és várt, hogy a torony egyik nagy tartóállványa pontosan elébe kerüljön.

Ellenfelei egy pillanatra elbizonytalanodtak, nem értve mit akar ezzel elérni. Óvatosságból inkább lemaradtak kissé, abban a biztos tudatban, hogy áldozatuk úgy sem menekülhet. Nem értették, miért repül a csempész nyílegyenesen az építmény felé, melynek hengeres burkolata lassan forgott függőleges tengelye körül. Az oldalából kiálló több méteres légterelő lapátokba belekapó szél hajtotta az egészet. Bármilyen lesz is, egy biztos: az üldözők nem kívántak egy ámokfutó öngyilkos példáját követve nyomorultul darabokra szakadni. Ha egy olyan lapát elkap valakit, fasírtot csinál belőle.

Han elvigyorodott, s a legutolsó szakaszon teljesen levette sebességét. Berepült a lapátok szintje alá, gondosan elkerülve őket és könnyedén leszállt két tartóoszlop között. Ez nem bizonyult túl nehéz műveletnek, hiszen a tartógerendákat meglehetősen szellősen helyezték el. Mire odaért, az Éjsólyom sebessége csaknem minimálisra csökkent. Fejük felett hangosan surrogva forgott az óriás emissziós henger. A berendezés épp nem volt bekapcsolva, csak a szél forgatta a tornyot, átsüvítve a lapátok között. Üldözői erre úgy döntöttek, inkább követik, s nem kerülik meg a tartószerkezetet. Attól tartottak, a koréliei netán el talál pucolni a másik oldalon, ha őrizetlenül hagyják.

Ám Han még véletlenül sem ezt forgatta fejében. Ő meg akart szabadulni a banditáktól – végleg. Megragadta az irányítókart, s mielőtt az első gépen lovagoló pasas legázolta volna, feltúrázta a motort. Függőleges helyzetbe fordítva gépét, vadul nekilendült a torony csőüregében fölfelé. Közben forrón remélte, hogy ezt az állomást is a bevett sémák alapján építették. Korábban látott már közelről efféle építményt más bolygókon, s ez adta az ötletet a bolond manőverhez.

Miért is tervezték volna a tornyot másképpen? Bőgő hajtóművel áthúzott két belső tartólemez között, egyenesen az üreges emissziós henger gyomrába. A berendezést belülről rácsozattal látták el, melyen alul, az oldalánál alig két méter átmérőjű szögletes nyílások tátongtak. A két szervízakna, melyen át a karbantartók bejuthatnak a hengerbe. Épp elég nagyok ahhoz, hogy egy ilyen kis gép az utasaival együtt átsuhanhasson rajtuk.

Az emissziós henger jó százötven méter hosszú lehetett fölfelé, átmérője faltól falig ennek egyharmada. Ha működött volna, gőzt és különféle vegyi anyagokat eregetve nyílásain az égbolt felé, nem repülhettek volna bele. Han habozás nélkül fölemelkedett majdnem a tetejéig és lebegésre kapcsolta járművét. Maga alá nézve látta, hogy az üldözők is besuhantak a hengerbe, folytatni kívánván a hajszát. Sokkal lassabban mozogtak, mint a koréliei, nem akarván a forgó fémfalakhoz csapódni. Cselt gyanítottak, ráadásul tapasztalatlanok is voltak az efféle játéokban.

Pontosan az történt, amire a pilóta számított. Mivel a hengernek két kijárata volt alul, az üldözők nem akarták eltorlaszolni, mert akkor csak egyikük emelkedhetett volna fel hozzájuk. Az egy-egy elleni játszma pedig nem volt ínyére egyiküknek sem. Mostanra világosan látták, hogy a csempész félelmetes ellenfél, aki biztos kézzel kormányozza járművét és habozás nélkül megcsinálja a legőrültebb manővereket is. Csak hárman együtt remélhetik, hogy elkapják áldozatukat, még hozzá itt, a henger belsejében.

- Kérem a vibropengét! - mondta a csempész nyugodtan és jobb kezébe vette a szerszámot.

- Most mi lesz? - érdeklődött az utasa, feszülten alápillantva az egymás mellett

emelkedő citromsárga gépekre. Nem értette, miért jött ide a pilóta, gyakorlatilag zsákutcába sétálva, hogy könnyű prédává legyenek amazok számára.

- Mindjárt meglátod! Kapaszkodj erősen! - vigyorgott hátra Han a válla felett, és megbuktatva gépét visszafordult üldözőik felé.

Mintha le akarná gázolni őket, úgy száguldott a mélybe, pedig erről szó sem volt. Solo nem akart kockáztatni egy ütközést, ami megrongálhatja suhanójának hajtóművét, mert ha lezuhanak, valószínűleg sosem jutnak vissza élve az űrkikötőbe.

A henger elég tágas volt ahhoz, hogy ellenfeleik megrettenve szétrebbenjenek, nehogy gépének orrával kiüsse őket a nyeregből. Aztán utánafordultak és üldözőbe vették megint, lefelé száguldva a hengerben.

Han zuhanás közben először gyorsított, hogy némi előnyre tegyen szert, gyakorlatilag szabadesésben száguldva lefelé, majd az egyik kijárat előtt vadul lefékezett. Pontosan a lyuk fölött állította meg gépét. Egy nagy ívű, kaszáló mozdulat a vibropengével és a közeli fémrács jókora darabja levált a szerkezetről. Hangos csörrenéssel zuhant le, egyenesen a nyílásra, eltorlaszolta azt. A koréiai ezután megugratta gépét és átrepült vele a henger aljának másik végébe, az egyetlen megmaradt kijáratához. Három üldözőjük csak ekkor döbbszent rá, mire készül, de túl messze voltak ahhoz, hogy bármit tegyenek.

A csempész ügyesen megállt a lyuk fölött és átvágta az itteni rácsozatot is. De nem teljes egészében, hanem egyetlen fémrudat meghagyva alul, ami gyengén ugyan, de megtartotta még a rácsot. Vibrokését kikapcsolva a csizmája szárába csúsztatta és felnyúlva lehúzta a rácsot, mint valami csapóajtót, rá a nyílásra. Közben süllyedt is kicsit az Éjszólyommal, nekikoccanva a nyílás szélének.

A nő számára most már világossá vált a pilóta terve. Bezárták üldözőiket az emissziós hengerbe, hogy időt nyerjenek. Mire leszedik a rácsokat és kijönnek innen, ők már messze járnak. Elégedett nyögéssel kapaszkodott meg a férfin, aki vigyorogva búcsút intett a fejük felett lefékező fickóknak és leereszkedett a tartóoszlopok közé.

- Most már mehetünk! - kiáltotta útitársnőjének magabiztosan, s újból ráhasalt a kormányra.

A robogó bögő motorral száguldott ki a nyílt terepre, s végre a város felé repítette utasait. Han hátrapillantott, de amazok nem bukkantak elő a toronyból. Legalább tíztizenöt másodperc, míg egyikük leszáll és félrehúzza a rácsot. Azalatt ők simán eltűnnek a dombok között.

Mögötte a nő arca holtsápadt volt a pilótaszemüveg alatt. Az elmúlt percek száguldozása kissé megviselhette az idegeit, de azért mosolyogva biccentett a férfi felé.

- Minden rendben? - kérdezte tőle a koréiai kajánul.

- Repülj csak tovább, te eszelős! - üvöltötte válaszképp a lány és szorosan odasimult a hátához, fejét a vállára hajtva.

Han gúnyosan elvigyorodott és teljes sebességre kapcsolta gépét. Őszintén büszke volt a pilótatudományára. Ha Csubi ezt látta volna...!

- A villámkéz és a tiszta szív ismét diadalmaskodott! Ugye még soha nem kerültél ekkora veszélybe?

- Az üldözőkre gondolsz vagy magadra? - firtatta kritikusan a hölgyemény, aztán mindketten elnevezték magukat.

HETEDIK FEJEZET

Csubakka már akkor megérezte, hogy a Millennium Falcon körül valami nincs rendjén, mikor még jókora távolságból szemlélte. Kifinomult szaglása most is eligazította a „veszélyes” szagok világában. Orrlyukai kitágultak: megpróbálta pontosan azonosítani azt, amit érez és olyan óvatosan lopakodott a hajó felé, amennyire csak bírta. Terjedelmes teste és nagy súlya ellenére a vuki – aki a Klón háború veterán harcosának számított – nagyon csendesen tudott osonni.

Közvetlenül a váróterem elhagyása után visszament az öreglányhoz ellenőrizni, hogy minden rendben van-e a fedélzeten. Aztán körbenézett a kikötőparancsnokság toronymagas, csupa üveg épülete és a járműkölcsonzó csarnok körül, hátha találkozik egy régi ismerőssel, üzletféllel vagy csempész kollégával. Végül tett egy sétát a fuvarozó cégek bérelt irodái felé, de semmi használható információt nem sikerült szereznie. Úgy tűnik, ma senkinek sincs szüksége a Bonadanon egy könnyű és gyors teherhajóra. Lehet, hogy mégis felkopik az álluk Han Solóval a Fennhatóság szektorban?

Amíg a másodpilóta a céltalan nyomozással foglalatoskodott, addig kísérelték meg feltörni a Falcont és akkor érkezett vissza Han is, majd távozott el ismét. A vuki fél órával később közelítette meg a bárkát, messziről megérezve, hogy valami nincs rendben a környékén.

Nesztelenül lopakodott oda, a tat irányából közelítve meg a leengedve hagyott rámpát, melynek tetején egy vadidegen lény a főzsilipajtó zárjával babrált. A teremtmény mellett jókora nyitott táskában számtalan olyan eszköz lapult, ami betöréshez használatos: fúró, különböző szondák és egy fúziós vágó. Az elmélyülten szorgoskodó betolakodó füleire egy orvosi sztetoszkópszerűséget húzott. Úgy tűnt, egyedül van. Talán nem ártana figyelmeztetni, hogy magánlaksértést készül elkövetni.

Csubakka, mint valami kísértet, felsettenkedett a rámpán, majd durván nyakon ragadta a betolakodót és szabályosan felemelte a levegőbe. A sztetoszkóp leesett a szerencsétlen flótás fejéről és mint valami medalion, úgy fityegett a nyakában a csövein – nyilvánvalóan egy hangdetektoros zárnyitó tartozékaként. A meglepetés tökéletesen sikerült.

- Ííííj! - üvöltötte kétségbeesetten a lény, amennyire elszorított torka engedte.

Olyan elkeseredetten vonaglott és vergődött az antropoid markában, hogy az végül elengedte. A teremtmény azonnal szökéssel próbálkozott, de Csubakka kinyújtott, hosszú karjai keresztülhúzták számításait. Kénytelen volt felismerni, hogy csapdába esett a zsilipajtó előtt. Mit volt mit tenni, remegve visszahúzódott; háta a Falcon fémfalának feszült. Szánalmasan pihegett és hunyorgott a fenyegetően vicsorgó szőrös óriásra.

Az idegen Han Solónál jó egy fejjel lehetett alacsonyabb. Vízi lényekre jellemző sima, koromfekete, fényes bunda fedte egész testét. Két lábán és kezén, az erős ujjak között rózsaszín úszóhártyák feszültek. Törzse rövid, tömzsi farokban végződött, fején pedig két koponyához simuló, egymástól függetlenül is mozgatható, hegyes fül fordult hol a vuki felé, hol más irányba. Hosszú, nedves pofája szortyogó hangok kíséretében, idegesen rángatózott. Szájában hegyes, kiálló fogsor éktelenkedett. Első pillantásra kitűnt, hogy látása nem a legjobb. Úgy tetszett, fő érzékszerve a füle, ami valószínűsítette, hogy Csubakka is csak azért tudta észrevétlenül nyakon csípni, mert fejhallgatót viselt.

A betolakodó összeszedte magát, kiegyenesedve állt a vuki előtt, bár a másodpilótához viszonyítva méretei így sem tűntek sokkal ijesztőbbnek. A teremtmény orra és farka – jogosnak vélt felháborodást jelezve – idegesen remegett. Tulajdonképpen elég jóra sikeredett részéről a „törvényes ténykedése közben jogszerűtlenül bántalmazott tisztviselő” méltóságteljesen méltatlankodó póza. Sajnos a hatást erősen lerontotta selypegős, nyöszörgős hangja. Mégis, a nevetséges megjelenése ellenére volt valami

meggyőző abban, amit mondott.

- Hogy képzeled, hogy csak így rám támadsz, te túlméretezett, ostoba vuki? Hogy vetemedhetsz ilyesmire...? Tudatom veled, hogy én közhatalmi jogosultságokkal felruházott begyűjtő vagyok, s mint ilyen, hivatalos személy! Egyébként is, ez a hajó szerepel a Vörös Listán!

Ezzel előhúzott egy igazolványt nyitott táskájából és diadalmasan, színpadias pózban meglobogtatta úszóhártyás kezeivel.

Az okiratot a Tynna bolygón állították ki évekkel ezelőtt. Kiderült belőle, kicsoda voltaképp a jogos tulajdonosa, aki a fénykép alapján nyilván megegyezik az éppen akkor vele szemben hadonászó különös lénnel. A fickó neve Spray és az igazolvány tanúsága szerint végrehajtóként ténykedik a Csillagközi Behajtó Részvénytársaság megbízásából, illetve képviselőjeként.

Megváltozott az öszkép: a hivatalos személy póza megszűnt egyszerűen csak póznak lenni. A cég adósságok behajtásával foglalkozott, ingó és ingatlan dolgok lefoglalása, zár alá vétele és más hasonló hálátlan feladatok ellátása útján. Az igazolványban szerepelt továbbá egy rövid, szabatos leírás az úgynevezett begyűjtő ügynökről is vagy ahogy a csillagközi közvélemény – durvábban, de valóságghűbben – fogalmazott: a végrehajtóról.

Csubakka - ellenőrizve az igazolványt - megállapította, hogy nem látszik hamisnak. Kissé utálkozó vigyorgása (melyet kifejezetten a végrehajtók illő fogadására fejlesztett ki) már réges-rég kialakult és őszinte, szilárd meggyőződését juttatta kifejezésre. Noha csak a lefűlelt teremtményt láthatta, ez nem pusztán neki, hanem az összes kollégájának is szólt az egész galaxisban.

Mikor valaki jelentős tartozással a háta mögött lelécel a hitelezői elől, ritkán kerül a törvény embereinek kezébe. Ugyanis az efféle ügyek annyira elszaporodtak, különösen az amúgy is a társadalmak periferiáján élő bérpilóták között, hogy a hites jogászok minden idejét lekötötték volna az efféle csillagközi perek. Így a BR, a birodalmi fegyveres erők, és más állami szervek nem foglalkoztak adósságbehajtással és lopott úrhajók felkutatásával. Ezt a végrehajtókra hagyták, akik a híres-hírhedt és igencsak terjedelmes Vörös Listával rótták a galaxis hajózási útvonalait.

Spray már nem is törődött a vuki rosszallásával. Igazolva hivatalos minőségét, tetten ért betolakodóból így átvedlett fontoskodó hivatalnokká. Előbányászott táskája legmélyéről egy jegyzetfüzetet, s rövidlátó szemeivel belepillantott – nedves orra súrolta a füzet lapjait. Olvasás közben csendesen mormolt valamit buzgóságában.

- Ó, igen, megvan! - mondta végül megkönnyebbülten. - Nem ön véletlenül, hogy is hívják... Han Solo kapitány?

Csubakka dühösen megrázta kobakját és hüvelykujjával a háta mögé, az úrkikötő irányába bökött, jelezvén ezzel, hogy „ott van, akit keresel, egyébként fel is út, le is út”! Majd félrelökte a rámpán a végrehajtót és a zsilipajtóhoz lépett, megvizsgálandó, mit művelt a zárral a „begyűjtő ügynök”.

Mikor megpillantotta, amit korábban Han, szörnyű üvöltéssel fordult a tynnaihoz. És ha már a törvény szakzsargonjánál tartunk, a „súlyos testi sértés” gondolata fogant meg benne, aminek nyomban hangot is adott a maga nyelvén.

A vízi emlős ismerte már az efféle jeleneteket. Inkább felháborodott, mintsem megijedt a behemót kirohanásától. Mérgesen szipogott és a vállát vonogatta.

- Minden bizonnyal nem én vagyok a felelős a kárért. Minek képzeld engem? - váltott a hivatalosabb magázó formára. - Kontárnak, netán banditának? Buta, tapasztalatlan okvetlenkedő nyomorocnának modern felszereléssel? Hát ide figyeljen, maga vuki! Én képzett és tapasztalt begyűjtő ügynök vagyok, felszerelve a legmodernebb technikai berendezésekkel, ami hivatásom gyakorlásához szükségeltetik. Nem szokásom fölösleges kárt okozni a lefoglalt ingóságokban. Ismeretlen előttem annak a személye, aki engem

megelőzve babrált a zsilipzárral, de arra mérget vehet, hogy nem én voltam. Egyszerűen inaktiváltam a védelmi rendszert és már éppen a zár semlegesítésénél tartottam, abban fikarcnyi kárt sem okozva, mikor, hogy úgy mondjam, durván félbeszakított. Nos, most hogy ön megjelent, erre nincs szükség...

Spray ismét belemélyedt jegyzetfüzetébe, selypegve-motyogva hol a kashyyykira, hol pedig a Falcon zsilipajtájára pillantott. A hatalmas vuki meglepődött a végrehajtó reakcióján. Bömbölését és fogvicsorgatását néha félelemmel, máskor ellenségesen, nagy ritkán ellentámadásba lendülve fogadták, de arra még nem akadt példa, hogy valaki ennyire nyíltan rá se bagózzon a fenyegetésére.

- Na! Itt van, tessék! – folytatta Spray, fellapozva a megfelelő oldalt. - Az ön kapitányának több, mint kétezer ötszáz kredit tartozása van az Oslumpex V. bolygón székelő Vinda és D'rag Csillaghajóművek és Űrmérnök Részvénytársaságnál, ahol hajtómű alkatrészeket lízingelt igen jutányos áron. Solo kapitány nem reagált hét... nem, nyolc fizetési felszólításra... - rövidlító szemével a vukira bámult. - Érti, uram? Nyolcra! A Vinda és D'rag ezek alapján – szerintem joggal – feltételezte, hogy az ön kapitánya nem kívánja önszántából rendezni tartozását. Ezért cégünkhöz fordult, hogy hajtsuk be a tartozást öö... egyéb eszközökkel. Így, ha lenne szíves és kinyitná a zsilipajtót, folytatnám a lefoglalási eljárást. Természetesen önnek jogában áll a személyes használati tárgyait magával vinni, és...

Csubakka torkát mélyen zengő, halk hördülés hagyta el. Akik közelebből ismerték, már tudták, hogy ez bizony a közvetlen veszély első jele. A hörgés hamarosan hátborzongató üvöltéssé terebélyesedett. A törekeny testű Spray önkéntelenül hátralépett, megint a falnak ütközve. Orrán és pofaszakállán felborzolódott a szőr, de elszántan állta a sarat. Türelmesen várt, lecsukott szemekkel szinte úszva a vuki legszörnyűbb szitkaiból álló hangorkánban. A tynnai egyszer-egyszer összerándult és füleit védekezően hátralapította, mikor a hangerő az elviselhetetlenségig fokozódott, de a lényeget tekintve hajthatatlannak bizonyult. Közben a Falcon első tisztje a mondókáját időnként a hajó testére mért döngő ütésekkel nyomatékosította, hogy majd beszakadt a tenyere nyomán a páncélozott burkolat.

Mikor végre abbamaradt a dübörgés és a féktelen üvöltözés, Spray ismét elkezdte a lehető legudvariasabb és legszelídebb hangon:

- Tehát, amint azt már az imént is említettem, itt van nálam a végrehajtó okirat és egy meghatalmazás, minek alapján ezennel birtokba veszem a...

Csubakka kikapta kezéből az iratokat. Sok lapból álló, elég vaskos dosszié volt. Erős mancsaiban egy szempillantás alatt galacsinná változott, majd pedig eltűnt a hatalmas agyarak között, hogy feneketlen gyomrának sötét mélységeiben végezze.

Örjögő dühe azonban e néhány jóízűnek éppen nem nevezhető falattól sem csillapodott. Hiányzott még, hogy valamit Sprayvel is tegyen. Emlékezete szerint nem fordult még elő olyan a hosszú és eseménydús élete során, mikor ennyire nem tudott mit kezdeni egy harmad akkora lénnel, mint ő maga. Zavara egyenes arányban nőtt az arra kószáló, kíváncsiskodó lények és robotok számával. Így a legkézenfekvőbb megoldás, a tynnai szétmarcangolása sajnos számításba sem jöhetett.

- Üvöltözéssel semmire sem megy, kedves vuki úr! – közölte nagyvonalúan Spray. - Számtalan másolat áll még a rendelkezésemre. Nos, hacsak az ön kapitánya nyomban ki nem egyenlíti tartozását, kiegészítve az imént széttépett példány értékével, úgy attól tartok, meg kell kérnem önt, hogy nyissa ki a zsilipajtót. Vagy legalábbis tegye lehetővé, hogy én kinyissam!

Csubakka megadta magát. Morogva intett a végrehajtónak, hogy kövesse és jöjjön le a rámpáról. Össze akarta hozni az ügynököt magával az adóssal. Más lehetőséget nem látott a megoldásra. A hajót nem akarta elveszteni, nyilvános helyen pedig, úgy érezte,

nem tanácsos Spray sérelmére gyilkosságot elkövetnie.

A tynnai hevesen megrázta fejét, csak úgy remegett a szakálla.

- Attól tartok, kedves barátom, hogy túl késő már az alkudozáshoz! Ismertetem a lehetőségeket: vagy rögtön fizetnek, vagy itt helyben lefoglalom a hajót!

Az antropoid kétszáz év alatt megtanulta, hogy vannak bizonyos szituációk, amikor az amúgy elég hatásos velőtrázó üvöltés sem segít. Hatalmas mancsait a végrehajtó vállaira helyezte és felemelte magához úgy, hogy szemek egy szintbe kerüljenek. A tynnai úszóhártyás lábai valahol a vuki dereka táján himbálóztak. A Millennium Falcon első tisztje hangtalanul vicsorította ki irtózatos fogsorát. Spray közvetlen közlelről szenvedte el a látványt, fintorgott is tőle rendesen.

- Talán mégis... - kezdte elbizonytalanodva. - ... nos talán mégis lenne mód a megegyezésre! Pusztán azért, hogy megóvjuk a cégemet a nyilvános árverezéssel járó kellemetlenségektől és az ezzel járó többletköltségektől. Rendben van, uram! Hol találom a kapitányt?

Csubakka óvatosan talpra állította a kis fickót és az ajtó biztonsági rendszerének a zárjára mutatott egy halk mordulás kíséretében. Spray rögtön megértette, mit várnak tőle. Előhalászott néhány szerszámot a táskájából és újra aktiválta a berendezést.

Kék Max kiszólt a kommunikációs rendszer külső hangszóróján keresztül:

- Ki az ott? Miért kapcsolta ki a biztonsági rendszert? Nyomban válaszoljon, mert különben hívom a kikötői rendőrséget!

Csubakka vakkantott egyet, megnyugtatta a komputert.

- Oh, Csubakka első tiszt! Ön az? - ujjongott Max boldogan. - Már arra gondoltam, valaki ismét fel akarja törni a hajót. Egy ízben megpróbálták, egészen pontosan negyvenkét perccel ezelőtt, miután ön elment. Solo kapitány itt volt, aztán elindult, hogy felderítse az esetet. Kukát elküldte a Leszálló Zónába és azt mondta, adjam át, hogy önnel is ott kíván találkozni. A fedélzetre száll, uram?

A vuki idegesen vakkantott, majd mancson ragadta Sprayt és sürgősen levezette a rámpáról. A felszerelését cipelő tynnainak igencsak iparkodnia kellett, hogy lépést tudjon tartani vele a kikötői létesítmények felé menet.

Kék Max utánuk szólt vékonyka hangján:

- Mi az utasítása számomra?

A végrehajtó még visszakiáltott:

- A Csillagközi Behajtó Részvénytársaság nevében felszólítom, hogy az öntől elvárható legnagyobb gondossággal őrizze a hajó állapotát!

NYOLCADIK FEJEZET

- Hogy is hívnak tulajdonképpen? - kérdezte a nő, amint áthaladtak a Leszálló Zóna csupa üveg bejáratán.

Odabent diszkrét fények és halk elektronikus muzsika fogadta a vendégeket, akik között legalább két tucat különböző faj egyedeit vélte fölfedezni a koréliei. Jól ismert találkozóhely volt ez az űrpilóták között, tekintettel arra, hogy közvetlenül a kikötő hajózárszemélyzeti főkapujának szomszédságában állt, számos bár, játékarlang és zálogház társaságában. Itt feltűnés nélkül meghúzódhatnak akár több órára is.

- Az én nevem Fiolla. – mondta közben bátorítólag a hölgy.

Hannak nem igazán akadt eddig alkalma beszélgetni a mögötte utazó nővel. Miután lerázták üldözőiket, egy széles sugárúton visszajutottak az űrkikötő melletti nagyvárosba. Biztonsági okokból ott, a bevándorló-negyed kellős közepén hagyták a lopott Éjsólymot és

a vibropengét, a nyüzsgő forgatagra bízva eltüntetését. Azóta már minden bizonnal szétszedték vagy legalábbis átfestették a járművet új gazdái. A koréliei úgy számította, a kikötőben kölcsönzött robogóját, ami a késes pasas hullája mellett maradt a nő gépével együtt, még órákig nem fogják keresni és talán megtalálni sem a hatóságok. Úgyhogy bőven van idejük megpattanni a bolygóról.

A történetek után nem nagyon látta értelmét a titkolózásnak. A rabszolga kereskedők úgyis tudják a nevét, amit egyébként sem nehéz kinyomozni.

- Han Solo vagyok. – közölte, a nő arcát vizslatva közben.

Fiolla azonban nem mutatott semmilyen különös reakciót. Láthatóan sosem hallotta még a nevét. Amiből logikusan következik a feltételezés, hogy talán nem tartozik a mackó rablók bandájába.

Ezzel egy időben mélyzöldre festett, ismerős fémszínű figura lépett oda hozzájuk az előtérben, üdvözlőgesztusra lendítve egyik karját. Kuka volt az, aki sajnos nem akadt rá Csubakkára sem az űrkikötőben, sem a Leszálló Zónában. Szerencsére megkapta az engedélyt a bár csaposától, hogy a bejárat közelében várakozhasson a főnökére. Han megkönnyebbült sóhajjal biccentett felé, őszintén örülve a hűséges gép társaságának.

- Jó, hogy látlak, Kuka! Nincs kedvem állva beszélgetni. Gyere be és ülj le közénk!

A Leszálló Zóna és annak minden berendezése, felszerelése kiszuperált masinákból, különféle űrjárművek roncsaiból készült. Tulajdonosának volt érzéke a lakberendezéshez és sajátosan avított lebujaította a helyből. Solo egy kutatóhajó elavult vezérlőpultjából fabrikált asztalhoz indult vendégeivel. Délután lévén még nem volt telt ház a csehóban, így könnyen találtak maguknak egy félreeső helyet, ahonnan beszélgetés közben a bejáratot is szemmel tarthatják.

Mikor helyet foglaltak, a BLX-5-ös a lányhoz fordult és udvariasan bemutatkozott neki.

- Hölgyem! A nevem Kuka. Általános feladatok ellátására rendszeresített munka droid vagyok, szolgálatára!

- Üdvözlöm, Kuka! Én pedig...

Han fejcsóválva félbeszakította Fiolla udvarias válaszát:

- Ne hülyéskedjétek már! Kuka, hol van Csubi?

- Képtelen voltam meghatározni a tartózkodási helyét, kapitány. Úgyhogy végül itt kötöttem ki, gondolván, csak összefutunk előbb vagy utóbb.

Ekkor megérkezett a pincér: egy sokcsápú sljee, a széles, lapos törzsére erősített tálcával. Az annak közepén tatózó lyukon előrenyújtotta vékony érzékelő csápjait, amik első látásra úgy festettek, akár valami asztali díszek.

- Nos, mivel szolgálhatok? - kérdezte sietve a közeledő esti csúcsforgalomra készülő buzgalommal, aztán észrevette Kukát. - Nagyon sajnálom, de ellenkezik a ház szabályaival, hogy droidot engedjek az asztalhoz ülni. Meg kell kérnem önöket uraim, hogy vigyék ki a gépet!

- Miféle „uraim”-ról beszél ez itt? - kérdezte felcsattanva Fiolla.

- Elnézést! – mentegetőzött a sljee, felé fordítva egyik szaglós csápját. - Nem vettem észre, hogy ön nőstény! Ma dolgozom itt első ízben. Ráadásul most vagyok távol először az otthonomtól. Még soha nem volt dolgom idegenekkel, mármint úgy értem, nem sljee fajbeliekkel. A szagok összemosódtak és zavarók. Borzasztóan sajnálom, asszonyom...!

- Hölgyem! Nem asszonyom...! - méltatlankodott a lány önérzékesen.

- A droid marad! – mondta Han nyersen. - Beszélnem kell vele, azért hoztam be. Most pedig szaladjon, hozzon nekünk két pohár lángitalt, különben bepanaszolom az üzletvezetőnél, amiért inzultálni merészelte a hölgyet. Vigyázzon: régi cimborája vagyok a főnöknek!

- Azonnal itt vagyok, uram!

A sljee gyorsan megperdült sok apró lábán és idegesen elsietett a bárpult irányába.

- Mint már tudjuk, nem én vagyok Zlarb. – fordult Fiollához a koréiai, elővarázsolva leglefegyverzőbb mosolyát. - Úgyhogy azt szeretném tudni, ki nem vagy te.

A nő kuncogva felelt jogos kérdésére:

- Nos, én nem vagyok rabszolga kereskedő. A nevemet pedig, legalábbis részben ismered. A teljes nevem: Hart és Parn Gorra-Fiolla. A Lorrdbolygóról jöttem. A Fennhatóság szektor Számvevőszéki Könyvvizsgáló Hivatalánál dolgozom, mint igazgatóhelyettes.

Egy köztisztviselő! – sóhajtott magában Han és azonnal visszavett a macsó vigyorából. Miért nem sétálok be egyenesen egy BR börtönbe és választok magamnak valami kényelmes kis cellát, ahol elszöszmötölhetnék életem végéig? Úristen, mekkora marha vagyok! Még jó, hogy voltam olyan bölcs és nem dicsekedtem el neki a csempészkarrieremmel! Bár a koréiai ki nem állhatta az efféle foglalkozást űző személyeket, egyelőre azért folytatta vele a beszélgetést. Hátha kiderül valami hasznos is, ami közelebb viheti őt a pénzéhez.

- A rabszolga kereskedőket biztosan nagy élvezet lehet ellenőrizni! Marhára pontosan vezethetik a bevétel-költség elszámolásait...

- Milyen kár, hogy én egyet sem olvastam! - vágott vissza a nő epésen. - Tudod, én általános hatáskörrel felruházott fennhatósági könyvvizsgáló vagyok. Csak úgy kóborlok ide-oda az univerzum Fennhatóság szektorhoz tartozó részében és ha ráakadok valamire, annak a végére járok. Bármilyen legyen is az. Épp errefelé jártamban lettünk figyelmesek néhány gyanús jelre a helyettesemmel. Rájöttünk, hogy egy valóságos rabszolga kereskedőlánc működik a Fennhatóság területén belül. Nyakig sáros benne néhány vezető tisztségviselő és egy sor BR tiszt is. Azt hiszem a szálak annyira magasra nyúlnak és úgy összekuszálódtak, hogy a Fennhatóság ezen távoli csücskének első számú vezetője, Odumin is érintett lehet. Ez pedig már önmagában is megdöbbentő. Bár soha nem találkoztam Oduminnal, akiről úgy hallottam, hogy a nyilvánosságot kerülő, tisztességes közalkalmazott. És aki – már amennyire ez egy ilyen beosztású hivatalnok esetében lehetséges – még emberszerető is. Ettől függetlenül folytatom a nyomozást. Mikor minden szükséges információ a birtokomban lesz, feltárom az ügyet az igazgatótanácsnak.

A hölgy szélesen, bájosan elmosolyodott. Mint aki már a markában érzi a győzelmet.

- Aha!

Solo ennél többet nem tudott kinyögni hirtelenjében.

- Ha ez összejön, megkapom a legmagasabb kitüntetések és az ezzel járó fizetésemelést is. Aztán csak nézheted majd, micsoda hősnő válik a lorrdbolygóról! Az ő hősnője, sok száz rabszolga megmentője...! És te mivel foglalkozol?

Ez a nő olyan naiv, mint egy tanabi szüzlány! - mélázott el a koréiai, belefeledkezve Fiolla szemeinek fekete ragyogásába. Azt hiszi, egyedül képes megváltani a galaxist annak minden mocskától és szörnyűségétől. Kész csoda, hogy még él.

- Jelenleg egy káprázatosan szép lányt nézek. – tárta szét a kezét Han őszintén. – Egyébként úrfuvarozással foglalkozom. Van egy öreg teherhajóm, így akadtam össze Zlarbba. A tudomon kívül be akart ugratni a rabszolga kereskedésbe. A társaival elfoglalta a bárkámat, hogy elvigye rajta a Luron foglyul ejtett bennszülötteket valahová. Különösebben nem részletezném a dolgot, mindenestre nem értettük meg egymást és ő most halott. A luriakat szabadon engedtem. Zlarb társai elhunytak vagy fogságba kerültek. Máskülönben mindenki azt csinál magával és mással, amit akar. Engem egyedül az izgat, hogy valaki átverte a fejemet tízezerrel. A Zlarbnál talált videoüzenet alapján jöttem ide, hátha ráakadok a pénzemre. A váróteremben, ahol valami találkozót beszélt meg a megbízójával, a fizetséget kellett volna fölvennie. Arra gondoltam, talán kiverhetjük belőle az összeget Csubival. De te hogy kerültél a csarnokba?

- Ez volt az a füles, amit elcsíptem. Mondott még valamit ez a Zlarb?

- Zlarbbal nem beszéltem ilyesmiről, tekintve, hogy igen hamar feldobta a talpát azt követően, hogy átdőfte egy lézernyaláb. De a nála talált adathordozón szerepelt számos úrhajó regisztrációs száma, meg bérleti engedélyek és bolygó koordináták. Csaknem mind az Ammuudon található. Úgy tűnik, a szálak odavezetnek és a dologhoz köze van egy bizonyos Mor Glayydnek.

A nő nyilvánvaló rosszallással hallgatta Hant, talán a könnyed stílusa miatt, ahogy az úgyról mesélt. A férfi azonban nem törődött az arcára kiülő grimasszal. Inkább egy kérdéssel folytatta a beszélgetést:

- Megmondanád, hogy mivel férkőztem ilyen hirtelen a bizalmadba? Természetesen nem azért kérdezem, mintha fenemód zavarna a dolog, egyszerűen csak kíváncsi vagyok.

- Egyszerű. Ez az ügy nagyobb horderejű, mint amire számítottam. Szükségem van segítségre és máshoz nem fordulhatok, hiszen a BR emberei is érintettek lehetnek. Nem szeretnék vibropengét kapni a hátamba. Te olyannak tűnsz, aki tudja mit csinál. Nem lehetsz tagja a rabszolga kereskedő hálózatnak, hacsak nem mániákus gyilkosként, aki ilyen zavaros ügyletekbe bonyolódva éli ki perverz ösztöneit. Persze ezt én sem gondolom komolyan.

- Megdöbbennél, mi? - hunyorgott rá a koréiai sejtelmesen. - De ne legyenek illúzióid: nem kenyerem az ilyesmi. Egyébként, hogy kerültél ma a csarnokba?

- A kollégám, Magg elcsípett egy elektronikus üzenetet, amit eredetileg Zlarbnak szántak. Az állt benne, hogy lesz a váróteremben egy találkozó a 131-es asztalnál. Mikor láttam, hogy nem sok mindent tudok kiszedni belőled, egyszerűen elküldtelek és...

Han előrehajolt, olyan villogó szemeket meresztve a lányra, hogy Kuka kezdett aggódni Fiolla testi épségéért.

- És Magg követett, hogy eltakarítson az útból, ugye?

A lány őszinte megdöbbenéssel nézett Hanra.

- Hogy? Azt akarod mondani, hogy valaki megtámadott a hangárban?

- Igen. Valaki kis híján kivont a forgalomból.

A nő mélyet lélegzett. Láthatóan nagyon nem tetszett neki amit hallott.

- Én egy magánhangár számát adtam meg. Ott áll a bérelt hajónk, egy Wanderer-osztályú úrkomp, amivel Magg és én közlekedtünk a Bonadanon, amíg el nem romlott a hajtóműve. Tudtam, hogy még véletlenül sem lesz senki a közelében. Arra gondoltam, amíg ott vársz, betörünk a hajódra, hogy bizonyítékokat keressünk. Magg követte a szőrös haverodat, így jöttünk rá, melyik a te bárkád. De feljutnunk már nem sikerült rá. Nagyon jó biztonsági rendszer védi a bejáratot. Ezt követően egy újabb Zlarbnak szánt üzenetet fogtunk a planetáris hálózaton, amiben arról érdeklődtek, miért hiúsult meg a találkozó a váróteremben. És megadták egy városon kívüli helyszín koordinátáit, ahol egy ember fogja várni a fickót sárga Éjsólyommal. Úgy döntöttem, hogy egyedül megyek oda, mintha Zlarb egyik embere lennék. Közben elküldtem Magget, hogy derítsen ki rólad minél többet a fennhatósági és birodalmi nyilvántartásokban...

Hant teljesen lekötötte a bonyolódó cselekmény szálainak bogozgatása. Arról, hogy a betörési kísérlet miatt dühösnek illene lennie, teljesen megfeledkezett. Határozottan tetszett neki a nő leleményessége és bár taszította a túlságosan is magabiztos határozottsága, kifejezetten bájosnak találta fiatalos naivitását.

A sljee pincér közben visszajött hozzájuk. Két hosszú csápjával ügyesen leemelte a poharakat a tálcáról, mialatt másik két csápja alátéteket helyezett Han és Fiolla elé.

- Parancsoljanak! – mondta hangsúlyozott szívélyességgel. - Távozáskor fizetnek vagy írjam a számlájukra? - kérdezte az előbbi remélve, hogy vele némi borraivaló üsse a csápját.

Tette ezt annál inkább, mert aznap már két ízben csúnyán megtréfálták az ivóban

megforduló gátlástalan gazemberek. Kihasználták, hogy még nem tudja igazán megkülönböztetni egymástól a nem sljee fajú egyedeket. A veszteséget pedig a bár tulaja le fogja vonni a fizetéséből.

- Írja a kontómra! – felelte gyorsan Han.

A sljee csalódottan vette tudomásul a dolgot és minden erejét összeszedve próbálta memorizálni a férfi illatát, alaposan körbeszaglászva őt. Végül csak elkotródott és folytathatták a beszélgetést.

A lángital egyébként pompás volt, nyelvüket égette a lángoló alkoholtól felforrósodott felszíne, míg torkukat kellemesen hűtötte a jeges, mézszerűen folyékony nedű. Lehajtva italukat, jólesően mély lélegzéssel segítették az emésztését.

- Nem gondoltál arra, hogy butaság egyedül megjelenni egy ilyen randevún? - faggatta Han a lányt némi szünet után. - A fickók valószínűleg figyelték az asztalt és láttak minket beszélgetni. Aztán egyikük utánam jött a hangárba és megpróbált hidegre tenni, míg a társai a találkozóra indultak. Ahol Zlarb helyett megint veled futottak össze. És ha nem érek oda időben, a késes valószínűleg kinyírt volna.

- Volt egy stukkerem. – közölte tömören Fiolla. - Mégpedig olyan, amit a fegyverkereső rendszerek nem képesek lokalizálni. A Q-2-es tenyérpisztoly műanyagból és porcelánból készült speciális változata. Sok vezető beosztású fennhatósági alkalmazottnak van ilyen, hogy feltűnés nélkül mozoghassunk a Bonadanhoz hasonló pacifikált világokon. Honnan tudhattam volna, hogy ez a vacak így cserbenhagy?

- Bevetés előtt nem árt ellenőrizni a felszerelést. Hol jár most az a bizonyos kollégád?

- Azt beszéltük meg Maggel, hogy miután ellenőrzött téged, visszamegy a szállásunkra és minden eshetőségre készen felkészül az indulásra. Abban az esetben, ha elhagynád a bolygót vagy a nyomozás máshová vezetne, a Bonadanon kívülre, nem árt, ha azonnal menetkészek vagyunk.

- Ez bizony tényleg megeshet! – bólogatott megértően Han. - Mármint, hogy lelépek innen. A fickók már ismerik a képet és nem hinném, hogy önként kifizetnének a sikertelen fuvar után. Pláne úgy, hogy elintéztem Zlarb bandáját. Viszont bármikor újra megtámadhatnak és semmi kedvem idő előtt elhalálozni.

Aztán hirtelen eszébe jutott, amit korábban sajnós elfelejtett megemlíteni a hölgynek és újra ellenségessé vált vele szemben.

- Ez a Magg piszkált hozzá a hajónkhoz, ugye?

- Én utasítottam, hogy kíséreljen meg betörni oda, hogy megtudjunk valamit rólad a fedélzeten. Azt hitte csak eljátszod, hogy nem tudsz semmit a rabszolga szállításokról. Meg kell hagyni, jól félrevezettél! Úgyhogy, ha jóvá akarod tenni, akkor elvihetsz egy újabb Éjszólyom-lovaglásra! A halálos pillanatokat leszámítva nagyon élveztem. Jut eszembe, miféle biztonsági rendszert építettél a hajódba? Magg biztosra vette, hogy nem lesz gond felnyitni egy egyszerű teherszállító ajtaját, de a tiétekkel mégsem boldogult. Végül feladni kényszerült az ésjátékot és a feszítővasakhoz nyúlt.

- Szeretem a magányt! – vigyorgott sejtelmesen Han, de a csempészt természetesen nem említette. Úriember nem dicsekszik a hivatásával.

- Magg azt állította, hogy olyan erős a zár, mintha valami birodalmi pénzszállító jármű zsilipjén lenne. - meresztett rá nagy szemeket a lány.

Valószínűleg sejtette, mi állhat a magányos hős zárkózottsága mögött, de eszében sem volt tapintatlan kérdésekkel zaklatni megmentőjét. Elvégre mindenki abból él, amiből tud. Egészen addig, míg el nem kapják érte.

- Tapasztalt pasas lehet. - vakarta meg borostás állát a koréliai.

Magában közben arra gondolt, milyen jellemző a Fennhatóságra, hogy a tisztviselői legalább annyira értenek a zárfeltöréshez, mint a könyveléshez. Aztán élénk fantáziáját használva elképzelte, miként töri majd el a kérdéses feszítővasakkal a fickó karjait, hogy

elvegye kedvét a betörésesditől.

- Valóban, akad némi gyakorlata az ilyesmiben. Azért vettem magam mellé, mert meglepően széleskörű ismeretekkel bír. Azt hiszem, ti ketten jól...

Ebben a pillanatban érkezett meg Csubakka és Spray a csehóba. Egyenesen odasiettek hozzájuk, kurta üdvözléssel köszöntve őket. A vuki hatalmas erejével azonnal lenyomta a tynnait az asztal melletti szabad székre, majd maga is leült. Alig fért el a kirándulójából rekvirált régi, nyikorgó ülőalkalmatosságon.

- Találkoztam Fiollával és majdnem megöltek párszor. – kezdte Han lényegre törően. - A te délutánod hogy sikerült?

Csubakka nagy, világoskék szemeivel végigmérte az öt vizsgáló nőt, félrebiccentve kobakját. Majd a maga sajátosan morgó, vakkantó nyelvén elmagyarázta barátjának a történeteket. Közben a végrehajtó folyamatosan egyikükről a másikukra pislogott.

- Hát ez jó! Egy óra alatt kétszer próbálták feltörni az öreglányt! Én meg már azt hittem, a Bonadan valami civilizált hely! - dühöngött a csempész, ökölbe szorítva kezeit.

Nagy kedve lett volna most felpofozni valakit, de a tynnain kívül más áldozat nem tartózkodott a közelben. Így kénytelen volt visszafogni magát. Egyelőre és főként a hölgyre való tekintettel.

- Ki nem állhatom a végrehajtókat! – jegyezte meg Solo, mikor társa befejezte a mormogást.

- Ebben az esetben úgy gondolom, jobb ha én most elmegyek és... - kezdte Spray tartózkodóan.

Már felemelkedett a székéről, de a vuki vállára helyezte mancsát és határozottan visszanyomta. Han fejében ezalatt teljesen összekavarodtak a gondolatok, annyira váratlanul érte az újabb fejlemény. Azt kívánta, bárcsak ő is olyan gyorsan tudná feldolgozni az információkat, mint Kék Max. Elméletileg Spraynek még arra is volt felhatalmazása, hogy a Falcon lefoglalása során igénybe vegye a BR segítségét. Megint arra a következtetésre jutott, hogy a legtöbb, amit tehet, az átkozott balszerencse sorozat miatti több nyelvű szitkozódás.

A két új vendéget észelve ismét feltűnt a sljee pincér. Korábbi kínos baklövése miatt a megkülönböztetett udvariasság hangján szólt hozzájuk:

- Parancsol valamit, uram? - kérdezte a vukitól. - Mit hozhatok önnek és izmos, fiatal barátjának?

Csubakka a sljeere vigyorgott. Izmos? Fiatal? Barát? Ez a pincér még tisztára zöldfűlű lehet. Spray pedig, aki már amúgy is zavarban volt, hirtelen kitört a megjegyzésre válaszul:

- Semmi közünk egymáshoz! Még csak nem is egy fajba tartozunk!

- Mit mondtam az előbb?! - kérdezte fenyegetően Han a sljeetől.

S kifejezetten örült neki, hogy a pusztá káromkodás helyett végre van valaki a közelben, akin kitöltheti egyre fokozódó dühét.

- Ezer bocsánat! - nyöszörgött a sljee és idegesen forgott jobbra-balra, könyörgően fonva össze csápjait.

- Mi történik itt? - kérdezte Fiolla, egy kukkot sem érte abból, amit Csubakka vakkantott Hannak.

Egy pillanatra teljes lett a zűrzavar az asztal körül, aztán Spray széttárta úszóhártyás ujjait, mancsát felemelte, s így várta meg, míg mindenki (beleértve a nyugtalankodó sljeet is) elcsendesedett.

- Mindenekelőtt nem kérünk semmilyen frissítőt, köszönjük szépen! – mondta a tynnai a pincérnek, aki ezt követően csendesen visszavonult. - Nos, a dolog úgy áll, Solo kapitány... Ne próbáljon lepisszegni uram, szeretném, ha meghallgatnának! Ön két és félezerrel tartozik a Vinda és D'rag Rt.-nek, mely összeget, amennyiben számláját nem

egyenlíti ki azonnal, kénytelen leszek a meghatalmazásomnak megfelelően, a hajója lefoglalása útján behajtani. Ami mellékesen úgy fest, mintha törvénytelen módon alakították volna át...

Han összevonta szemöldökét és vadul Sprayre meredt. A tynnai másodpercek alatt kihozta belőle legrosszabb tulajdonságait. Kis híja volt, hogy nem esett a torkának ott helyben, pusztá kézzel.

- Épp azon tűnődöm – kezdte a csempész komoran. -, hogy micsoda egy vésőfogazatú undormány is vagy te...! És hogy miként vezekelhethél a legcélszerűbb módon a szemtelenségedért!

- Ez túl nyilvános hely az efféle fenyegetőzéshez, nem, Solo? - kérdezte Fiolla, jó érzékkel megsejtve, micsoda indulatok feszülhetnek a pénze után kutató férfi elméjében.

- Jobb lesz, ha ebből kimaradsz, picim! - torkolta le a koréiai nyersen. - Amennyire én tudom, ti egy húron pendültök!

- A megfélemlítéssel semmire sem megy, kapitány! – folytatta Spray tántoríthatatlanul, a maga jellegzetes, nyávogó hangján. - Vagy azon nyomban kifizeti az adósságát vagy kénytelen leszek a Kikötőrendőrséghez, illetve a Biztonsági Rendőrséghez fordulni!

Han szája szólásra nyílt, de hirtelen nem is tudta, mit mondjon. Hazudjon valamit vagy egyszerűen utasítsa Csubakkát, hogy vonja ki a forgalomból a végrehajtót? Ez utóbbi lett volna a leggyorsabb módszer. Viszont utána sürgősen távozniuk kell a bolygóról, a BR járőrhajóinak díszkíséretében, amik üdvözlő lövésekkel tesztelik majd a Falcon speciálisan feltuningolt védőpajzsait. Akkor pedig búcsút mondhatnak a pénzüknek és megint ott tartanak, ahol az egész rabszolga szállítási ügy előtt. Nem lesz egy lyukas garasuk sem.

Ám ekkor Fiolla megszólalt, az utolsó pillanatban mentve meg a bedurvuló helyzetet:

- Majd én fizetek helyette!

A kapitány szája tátva maradt, amint a nőhöz fordult. Azt hitte, rosszul hall.

- Jobban teszed, ha becsukod a szád! – figyelmeztette a hölgy jóindulatúan. - Mielőtt még leégne a nyelved a napon. Nézd, az én kis ügyem sokkal összetettebb, mint gondoltam. Még egy kis nyomozásra lesz szükség, mielőtt az ügyet az igazgatótanács elé tárnám. Ráadásul igen gyorsan a végére kell járnom bizonyos dolgoknak, ami tömegközlekedési eszközökön nehezen menne. A Wanderer nem alkalmas a bolygóközi utazásra és ráadásul javításra szorul. A Fennhatóság gépeire pedig ezúttal végképp nem számíthatok. És ha a sejtésem nem csal, te sem szeretnéd kitenni magad a BR kérdéseinek, mindenféle kikölcsönzött és eltűnt robogókkal, összetört Éjsólymokkal, no meg egy-két hullával kapcsolatban. Nos tehát: az ajánlatom a következő. Ha használhatom a hajódat, kifizetem az adósságodat. Emellett, ha jól emlékszem, szeretnéd megkapni azt a tízezret is. Ez esetben, azt hiszem, az ajánlat mindkettőnk számára igen előnyös.

Azzal a lány kedvesen mosolyogva Sprayhez fordult.

- Na, mit szól ehhez, aprólék?

A tynnai idegesen megvakarta szőrös koponyáját, s megdöbbenve szipogott. Most kezdte felfogni, hogy valami nagyon zavaros és talán veszélyes, törvénytelen ügybe csöppent. Összetört Éjsólymok? Egy-két hullá? Nyomozás? Nagy pénzek? Végül úgy döntött, hogy ez utóbbi kérdés mellett marad egyelőre.

- Készpénzben? - firtatta végül, a nőt méregetve.

- Fennhatósági készpénzutasítványban. – válaszolta Fiolla elkomolyodva.

Úgy tárgyalta meg az ügyet a végrehajtóval, mint egy profi alkusz. Solo csak nézett, egyikről a másikra és alig tudta elhinni, hogy ilyen jó ajánlatot kapott. Talán mégsem hagyta el őket a szerencsésük?

- Itt helyben kifizetem a felét, a második részletet pedig amikor végeztünk. Ez is van olyan jó, mint a készpénz...

- Nos, rendben van. A Csillagközi Behajtó Részvénytársaság jobban kedveli a fizetést, mint a foglalat. – ismerte be megértően a végrehajtó. - De attól tartok, nem téveszthetem szem elől önöket, míg ki nem egyenlítik a teljes tartozást.

- Csak egy pillanat! Hé! – szakította félbe villámgyorsan Han. - Ezt a kis mitugrász kullancsot nem vagyok hajlandó magammal vinni!

Spray a sértés ellenére rendíthetetlenül nyugodt maradt.

- Solo kapitány, a hölgy ajánlata az egyetlen lehetőség arra nézvést, hogy ön megtarthassa a hajóját.

- Téved, barátom! Még mindig ott van B tervnek a híres-neves Végrehajtó Eltűntető Mutatvány! – jegyezte meg a férfi sötéten.

Csubakka erre kivillantotta félelmetes agyarait és bal karját figyelmeztetően a tynnai keskeny vállára helyezte. A torkából feltörő mély hördülés nem hagyott kétséget afelől, hogy ő jól ismeri az emlegetett bűvésztükköt.

- Próbáljatok viselkedni! - intette le mindkettőjüket Fiolla. - Egyébként sem tart túl sokáig az egész. Ráadásul, ha nem segítesz, azt is meg kell írnom majd a jelentésemben. Ha viszont az Ammuodon székelő bünszervezet leleplezéséhez hathatós segítséget nyújtasz, hajlandó leszek megfedkezni rólad és mindazon rossz pontokról, melyek a rovásodon vannak.

Han úgy érezte magát a nő szavaitól, mintha újra az alapfokú iskolában lenne. Rég nem beszélt így vele senki. Rossz pontok a rovásomon? Ez a kislány tanárnőnek képzeli magát vagy mi?

Ettől függetlenül forrón remélte, hogy valóban nem tart sokáig a közös kalandjuk és a pénzüket is megkapják a végén. De azt sosem gondolta volna, hogy egyszer majd egy fennhatósági tisztségviselőt és egy végrehajtót kell furikáztatnia a Millennium Falconnal. A gondolattól kaparni kezdett a torka, hát felhörpintette az itala maradékát. Végül mogorva első tisztjére nézett, aki nem jelzett vissza, pedig egyértelműen látta barátja tanácsstalanságát. Még részben sem kívánta vállalni a felelősséget a történetekért. Ha ez kiderül csempész körökben, rajtuk fognak röhögni a galaxis egyik végétől a másikig.

Solo pillanatnyi gondolkodás után lazán az asztalra könyökölt. Nincs mese, muszáj belemennie az alkuba.

- Jól van, hölgyem! Akkor megegyeztünk! Csubi, te most vidd vissza Kukát és ezt az evezőlábut a fedélzetre! Én az új megbízónkkal utánatok megyek, de előbb felszedjük valahol a segédjét meg a cókmókját. Tedd meg a felszálláshoz szükséges előkészületeket, aztán indulunk az Ammuudra.

Fiolla elővett a zsebéből egy füzetet és egy tollat. Miután fürgén kitöltött benne egy lapot, az azonosító sarkára nyomta jobb hüvelykujját, ami halvány nyomot hagyott a festékrétegen. Az ezzel érvényesített utalványt kitepte és átadta Spraynek. Han látta, hogy a papír egy szabad felhasználású költségvetési számla, ami bizonyosságot adott neki afelől, hogy a lánynak valóban komoly beosztása lehet a Fennhatóságnál. Ilyesmit nem osztogatnak minden együgyű alkalmazottnak.

A vuki felállt és a háta mögött Kukával úgy tornyosult Spray mellett, mint valami hatalmas, eleven felkiáltójel. A tynnaira persze ez sem hatott. Felállt, fesztelenül és udvariasan meghajolt Fiolla előtt.

- Köszönöm, hölgyem, hogy ilyen ésszerű és hathatós segítséget nyújtott nekem a kellemetlen incidens lezárásában.

- Csak igyekeztem megtalálni a legjobb megoldást mindannyiunk problémájára! - biccentett a könyvvizsgáló megértően.

Elbúcsúztak egymástól, a végrehajtó az ajtó felé indult. Csubakka morgott egyet Han és Fiolla felé, egészen emberi módon elmosolyodva. A nő viszonzta a kashyyyki búcsúköszöntését, s bár a torokhangot nem tudta utánozni, a vicsorgás elég vukyszerűre

sikeredett. Az első tiszt ezen először meglepődött, aztán felkacagott (azt már ismerjük, hogyan). Majd megszorozta lépteit Kukával együtt, hogy Sprayt utolérjék.

- Jó a mimikád! – mosolygott Han, kényelmesen hátradőlve nyikorgó székén.

Közben eszébe jutott, hogy a várócsarnokban hogyan utánozta a lány a négykarú ügyintézőt. Van tehetsége a színészethez, az egyértelmű.

- Ahogy ezt már korábban is említettem: a Lorrdról származom.

Han végre mindent megértett. Eszébe jutottak a planétával kapcsolatos ismeretei, amiket még a Caridai Birodalmi Katonai Akadémián magolt be galaktikus történelemből. A lorrdiak alárendelt fajként éltek számos generáción keresztül, a Kanz zavargások idején. Parancsolóik megtiltották, hogy énekeljenek, táncoljanak, vagy bármilyen módon kommunikáljanak egymással a rabszolgamunka közben. Így a lorrdiak arra kényszerültek, hogy kifejlesszék rendkívül bonyolult, kifinomult kéz- és testtartásokból, valamint mimikai jelekből álló gesztusnyelvüket. Már évtizedekkel ezelőtt, a Klón háború során felszabadultak a rabszolgasorból, de megtanult és átörökölt csodálatos képességüket, a galaxisban egyedülálló mimikai érzéküket megőrizték.

- Szóval így jöttél rá, hogy Csubi és én a 131-es asztalt figyeljük!

- Úgy olvastam a gesztusaitokból, mint más a nyitott könyvből. Mindent elárultatok a gondolataitokról, valahányszor valaki megközelítette az asztalt.

- Ebből is látszik, hogy rég szabakkoztam. - fanyalgott a férfi, s játékosan megugráltatta szemöldökét a lány felé.

Fiollát lorrdi származása nyilván még inkább ösztönzi a rabszolga kereskedelem elleni harcban – gondolta Han. Meg aztán az sem mindennapi dolog, hogy egy lorrdi ilyen messze dolgozzon az otthonától, különösen a Fennhatóság szektor alkalmazásában. Ki tudja, milyen kalandos úton jutott el idáig?

- És az is látszik, hogy ellenállhatatlannak képzeled magad a nők szemében! - állapította meg a legteljesebb nyugalommal a hölgy. - Nos? Indulhatunk, kapitány?

A koréliei fintorgott és felhajtotta maradék italát. Valami frappáns visszavágáson törte fejét, amivel válaszolhatna a kihívásra. Szerencsére a robogós üldözés óta maradt még benne annyi lendület, hogy ne kelljen sokáig túráztatnia zsibongó agysejtjeit, miközben a lányra meredt, bevetve legsármosabbnak gondolt vigyorát.

- Persze. Csak előbb idd meg az oldószered!

- A mit...?

- Ami csökkent a gátlásaid... az ellenállhatatlan vonzerőmmel szemben!

Fiolla először meghökkent, aztán gyöngyöző kacajjal jutalmazta riposztját. Majd felemelve poharát kacéran intett neki, mielőtt bátran ajkához emelte volna a lángitalt.

- Te egy igazi nőcsábász vagy, Solo! De tévedsz, ha azt hiszed, könnyű préda vagyok!

Han lazán vállat vont a figyelmeztetésre, s rámutatott a lány csekkfüzetére.

- Mindenesetre elég csábító vagy azzal a csinos kis füzetkével. Igaz, néha sokkal többre jutnál egy lézerfegyverrel. Ha nekem lenne ilyenem, bizony vennék magamnak egy nyugodt kis bolygót és visszavonulnék a strapás élettől.

- Látod, épp ezért nem lesz ilyened soha! – jegyezte meg a nő elkomolyodva, miközben felállt az asztaltól. - Ez a rabszolgáügy az én nagy kitörési lehetőségem. Semmi sem tarthat majd vissza valami kényelmes és biztonságos vezető pozíciótól!

A sljee pincér sietve visszajött, látva, hogy az asztal megüresedett. Érzékeny szaglósápjával próbált tájékozódni a kocsmát belengő illatok közt. Észrevette Hant és Fiollát, amint a kijárat felé igyekeznek. Okulva korábbi hibáiból, óvatosan közelítette meg őket a tálcájára készített ceffel.

- Emberek, azt hiszem, ez az önök számlája! – kockáztatta meg a szagmintájuk alapján a fizetésre való felszólítást.

- A miénk? - az anyagilag teljesen leégett Han azonnal színészkedni kezdett. - Épp

csak az imént érkeztünk! Hé! Most akartam megkérdezni, van-e itt szabad hely, mert erre várunk már egy ideje! És erre maga idetolja az orrom elé valami vadidegen pacák számláját, mikor még egy kortyot sem ittam! Hol az üzletvezető?

A sljee előre-hátra forgolódott és döbbsen forgatta csápjait. Érzékszervei roppantmód kifinomultak voltak ahhoz, hogy különbséget tegyenek sljee és sljee között, de az emberi lényeket eléggé egyformának (szalonnaszagúnak) találta.

- Egészen biztos ebben, uram? - kérdezte a csempészt, majd beletörődve folytatta. - Sajnálom! Lehet, hogy összekevertem önöket másokkal!

Az üres asztalt kémlelte szánalmasan összekuszálódó csápjjaival. Teljesen elkeseredett a történetek miatt. Ha ez így folytatódik, nemhogy fizetést nem kap, de még ő fog tartozni a műszak végén a tulajnak! Bár sose tette volna be a csápjait a Bonadanra!

- Nem látták véletlenül őket, amint elmentek? Ha megint fizetés nélkül lépett le valaki, fuccs az állásomnak!

Fiolla nem bírta tovább nézni ezt a kutyakomédiát. Zsebébe nyúlt és egy marék aprópénzt dobott a tálcára.

- Fogja és legközelebb jobban vigyázzon...! Solo, te egy lelketlen alak vagy!

A sljee tapogatással megszámlolta a pénzt, majd visszavonult a pult irányába. Örömeiben hálálkodva rázta feléjük a csápjait búcsúzóul. Úgy látszik, mégse csak gazemberek járnak ebbe a csehóba!

A két ember kilépett a fotocellás üvegajtón a kora délutáni napfénybe.

- Minden életforma magára van utalva. Boldoguljon ki-ki ahogy tud. - zárta le az ügyet Han a vállát vonogatva.

Aztán egész úton a szálloda felé hallgathatta a nő erkölcsi prédikációját a civilizált viselkedésről és az értelmes fajok közti jó viszony fontosságáról.

KILENCEDIK FEJEZET

Hart és Parn Gorra-Fiolla könyvvizsgáló igazgatóhelyettes - ahogy az előzmények alapján várható volt - az úrkikötő legelőkelőbb szállodájában lakott, a húsz emeletes Imperial Hotelben. Han összekapta magát a csupa üveg toronyház előtt, gyorsan leporolva és megigazgatva elnyűtt ruházatát, melyben hirtelen csóró peremvidéki úrcowboynak érezte magát a sok elegánsan öltözött, s nyilván roppant gazdag lény között. Igyekezett nem úgy festeni, mint aki egyáltalán nem idevaló. Sose járt még ötcsillagos szállodában, sőt még négycsillagosban sem, így kissé idegenkedve lépett be a fotocellás üvegajtón a lány mögött. Erőltetett fesztelenséggel követte Fiollát az előcsarnokon keresztül, a drágakövekkel ékesített filigrán oszlopsor mentén. A folyosók süppedős plüss szőnyege jól illett színében a boltíves mennyezethez és a mives munkával készített, drága bútorokhoz, szekrényekhez, fogasokhoz. Az épület belső termeiben erős megvilágítás és dús növényzet fogadta az arra járókat.

Fiolla ezzel szemben hűvös volt és nemtörődöm, ugyanakkor szinte természetesen arisztokratikus még az egyszerű overallban is. Senki nem állította meg őket, bár a személyzet néhány tagja a recepció pult mögül érdeklődve figyelte kettősüket, ahogy elsétálnak a felvonók irányába. A nő a liftben a hetedik szintet jelző gombot nyomta meg.

- Puccos egy helyen laksz. - jegyezte meg Han, mikor elindultak felfelé. - Fogadni mernék, hogy az előtéri szőnyeg árából új hajót vehetnék magamnak!

- Azért ne lopd el. Az összes kijáratnál rejtett érzékelők működnek, amik azonnal riasztanak, ha akárcsak egy kiskanalat is megpróbálnál kicsempészni az épületből!

- Kösz a tippet! Majd igyekszem erőt venni magamon! - dünnyögte a pilóta fájó képpel,

s őszinte öröme szolgált látni a hölgy orcájára kiülő széles vigyort.

Kiléptek a liftből és végigmentek a széles folyosón, ami teljesen néptelen volt. Fiolla megállt a 712-es számú ajtó előtt és tenyerét a biometrikus azonosító lemezre téve kinyitotta az ajtót. Abban a másodpercben, hogy meglátták a szőnyegpadlón szétszórva heverő berendezési tárgyakat és ruhadarabokat, a koréiai rögtön tudta, valami nincs rendben. Ösztönösen cselekedve – és nem éppen finoman – visszarántotta a nőt az ajtóból, s oldalra húzódva a combjához kapott. Ujjai azonban csak a nadrágját érintették a megszokott pisztolymarkolat helyett. Lepillantva észbe kapott, hogy sajnos nincs fegyvere. Átkozott bonadani rendszabályok!

- Héé...! - bámult rá értetlenkedve a lány.

- Csitt! Van nálad másik pisztoly? - kérdezte sűgva Fiollától, aki tágra nyílt szemmel megrázta fejét. - Akkor add ide a rosszat! Az is jobb, mint a semmi...! Maradj itt!

A nő kétségbeesve nyújtotta át Solónak a működésképtelen fegyvert. A kapitány pár pillanatig figyelmesen hallgatózott, de semmi jel nem utalt arra, hogy még mindig a szobában lenne az, aki a felfordulást okozta. Óvatosan lépett be a lakosztályba, a jobb oldali falnak vetve hátát és lassan végigjárta a helyiségeket, sorban kinyitva az összes ajtót. Mindenütt hasonló kép fogadta, de maga a tettes nem mutatkozott. A fekvő- és ülőalkalmatosságok párnázatát felszakították és feltúrták. A fiókokat felfeszítették, a lemezeket, memóriakártyákat és adattáblákat, amiket Fiolla a munkájához használt, szétszórták a padlón. Az utazóbőröndök tartalma szintén szanaszét hevert, némelyik ruhának még a bélését is felszakították.

Han fejét csóválva visszasietett a bejáráshoz, behívta a nőt és az ajtót „teljes elszigeteltség” állásba helyezte. Így a külső felületén, a biometrikus azonosítólap melletti apró képernyőn a „semmi esetre se zavarjanak” felirat jelent meg.

- Hol találom Magg szobáját? - kérdezte halkan.

A lány komoran bámulta maga körül a romhalmazt, majd óvatosan lépkedve a szőnyegen heverő holmijai közt, megmutatta.

- Ez a lakosztályunkat összekötő ajtó. Ilyeneket szoktunk kivenni, mivel munka közben folyton átszaladgálunk egymáshoz.

A csempész óvatosan belépett az összekötőajtón. Ugrásra készen figyelt minden apró figyelmeztető jelre, ám a szoba, csakúgy, mint Fiolláé, teljesen üresnek bizonyult. Eltekintve az óriási rendetlenségtől. Bár eddig csupán filmen látott ilyen lakosztályokat, azt rögtön megállapította, hogy mindkettő a luxuskategóriába tartozik, de mégsem szükségtelenül hivalkodók. Hannak az az érzése támadt a leamortizált berendezést szemlélve, hogy a lány megengedhetett volna magának drágábbat is, csak azt már közönségesnek találta volna.

- Szóval visszaküldted, hogy csomagoljon össze? - kérdezte megnyugodva, mikor visszatért a nőhöz.

Zsebre dugta a használhatatlan stukkert és karba tett kézzel gondolkodott a törtéteken. Fiolla bólintott, még mindig döbbenet szemlélődve a feldúlt szobában. Úgy tűnik, csak most fogta fel igazán, miféle veszélyes ügybe csöppent időközben. A bejárat ajtók tenyérpapjai sértetlenek voltak. Aki betört ide, profi felszereléssel kellett, hogy rendelkezzen, ha ki tudta játszani a hotel biztonsági berendezéseit. Ellenfeleik eszerint mindenre képesek, hogy megállítsák az utánuk kutakodó könyvvizsgálókat.

- Nos, ha nem tévedek, valaki őt is összecsomagolta. - jegyezte meg a koréiai maliciózan. - Szedj össze mindent, ami a kezed ügyébe esik! Tömd tele a zsebeidet és tűnjünk el innen, amilyen hamar csak lehet!

- De mi lesz Maggel? Jelentenünk kell az esetet a BR-nek!

A lány hangja egyre halkult, ahogy a padlón heverő holmijai közt keresgélt előrehajolva. Han látta, hogy kezd eluralkodni rajta a félelem. Meg tudta érteni az érzéseit.

Ő is rosszul viselné, ha betörnének a hajójára és mindent felforgatnának. Az ilyesmi azt sugallja az embernek, hogy sehol sincs biztonságban az üldözői elől. Talán pont ez volt a célja a rabszolga kereskedőknek. Elvenni a kedvüket a nyomozástól.

Gyorsan beprogramozta Magg szobájában a szálloda robotrendszerét egy generál-rendrakásra, majd becsukta maga mögött az összekötőajtót.

- Nem megyünk semmiféle BR-hez! – közölte a lánnyal szigorúan. - Könnyen lehet, hogy ők is benne vannak a dologban. Hisz épp te mondtad korábban. Különben is, nem hiszem, hogy segítenének.

A nő szobájában is megrendelte a takarítást. Fiolla közben végzett a dolgával: overalljának zsebei dugig teltek mindenféle holmikkal. Vállán ruhákkal teletömött bőr kezitáská lógott.

- Sajnos igaz, amit a BR-ről mondasz. – ismerte be kelletlenül. - Mit csinálsz?

Solo a robotrendszer falra szerelt vezérlőpultját tanulmányozta az előtérben. Elégedetten látta, milyen sokoldalú a lakás irányítóberendezése. Elkelné egy ilyen a Falconon is. Más körülmények között talán megpróbálkozik vele, hogy kölcsönvegye a gépet magáncélú használatra (pontosabban ellopja), de most akad fontosabb dolguk is, mint a rekvirálás.

- Honnan is tudhatnád te, a gazdag turista, hogy mit csinállok? Ha tényleg tudni szeretnéd: utasításokat adtam a droid személyzetnek, hogy pakolják el minden személyes holmidat és őrizték meg a lehető leghosszabb ideig. Később visszajöhetnek értük.

Legalábbis remélem – tette hozzá magában.

- Jó ötlet!

- Kifizetted már a szobákat?

- Igen. Mindig előre fizetünk, ha...

- Oké, akkor tűnjünk el innét!

A pilóta megérintette az ajtó belső oldalára szerelt arasznyi tapilapot, mire az bekapcsolt és megjelenítette a folyosó széles látószögű képét egy külső, rejtett kamera segítségével. Mennyivel elegánsabb és hatékonyabb módja ez a látogatók szemügyre vételének, mint a kémlelőnyíláson át kukucskálni! A folyosó teljesen üres volt. A koréliei feloldotta a zárat és elsőként lépett ki a szobából. Mögöttük apró, soklábú takarító droidok bukkantak elő a lakosztály szekrényeiből és halkan zümmögve nekiláttak rendbe tenni az igencsak megviselt helyiségeket.

Amíg lelifteztek az előcsarnokba, Han feszült volt, akár a felhúzott rugó. Támadásra számított, marcona alakok megjelenésére, de sem a liftben, sem a hallban nem történt semmi nyugtalanító. Ettől függetlenül volt egy olyan érzése, hogy figyelik őket és minden lépésükről tudnak. Az eddigiek alapján le merte volna fogadni, az üldözőik egy kevésbé feltűnő helyen szeretnének leszámolni velük.

Az Imperial Hotel előtt beültek egy odaintett robot taxiba, ami elszállította őket az úrkikötő teherjárművek számára fenntartott kapujáig. Ez sem a Falcontól, sem az utasbejárótól nem volt messze. Innen gyalog mentek tovább, időnként a hátuk mögé nézve, de senki sem eredt a nyomukba.

- Kezdem egy krimi főszereplőjének érezni magam. - mondta Fiolla, valamelyest megnyugodva a friss levegőn. - Te kerültél már ilyen helyzetbe?

Han érdeklődve pillantott rá, azon tűnődve, mennyit áruljon el neki unalmasnak éppen nem nevezhető előéletéről. Aztán úgy döntött, nem árt néhány jó pontot szereznie új megbízójának, aki volt szíves megmenteni őt a végrehajtótól.

- Igen. Többször volt már dolgom rabszolga kereskedőkkel. És nem őrzök róluk kellemes emlékeket.

- Mesélhetnél róluk! Nekem még nincs sok tapasztalatom ezzel a bűnözési formával kapcsolatban.

- Egyszer megszöktettem egy lányt az ylesiai rabszolga kereskedőtől, akik fűszerben utaznak. Hálából vérdíjat tűztek ki a fejemre, a nő pedig elhagyott, ezért végül úgy döntöttem, hogy a galaxisnak ebben a távoli szegletében próbálok szerencsét. Csubit szintén én szabadítottam ki a birodalom fogságából, akik sok vukit hurcoltak el rabszolgamunkára az elmúlt években. Ki is rúgtak miatta a haditengerésztől. Tavaly összefutottunk a Janodral Mizar bolygónál egy zygerriaival és szabadon engedték a foglyait. Most meg itt van ez a luri ügy, amiből még csak bajom származott. Ha érdekelnek a részletek is, felszállás után majd beszélgethetünk.

Fiolla elkerekedő szemmel bámult rá, alig akarva elhinni a hallottakat.

- Te érdekesebb fickó vagy, mint hittem!

- Csak a lángital hatása, csillagvirág! - vigyorgott rá a koréliai magabiztosan.

Aztán amint a kifutópályán parkoló Falcon közelébe értek, lerántotta a nőt egy ütött-kopott Anxarta-osztályú teherhajó mögé és a környéken lebzselő gyanús alakokra mutatott.

- Látogatóink vannak! Felismered bármelyiket is?

A lány kinézett a kallai felségjelzésű, acélkékre festett szállítógép takarásából és hunyorgott a délutáni napsütésben.

- Ó, azokra az aranyszínű bőrű alakokra gondolsz? Nem ők üldöztek véletlenül bennünket ma délután olyan kitartóan? Vajon mit keresnek itt?

Han fontoskodó arcot vágott, elviccelve a választ.

- Eljöttek, hogy felkérjenek bennünket, lépünk be az aerobik klubjukba! Igazán nem tudom, mi másért jöttek volna...

- De tényleg, miért jöttek? - erősködött Fiolla, eleresztve füle mellett a megjegyzést. - Ennél feltűnőbb helyet nem is találhatnának a lövöldözésre...!

A kapitány előbányászta övére függesztett táskájából a makrotávcsövét. Óvatosan kinézett, próbálva megszámolni a rossz fiúkat. Közben látta Csubakkát, amint a pilótafülkében felszálláshoz készíti elő a Falcont.

- Legalább Csubi a fedélzeten van. – mormolta a lánynak. - Spray és Kuka szintén a gépen lehetnek. Az aranybőrű barátaink minden bizonnyal ránk várnak, hogy megkezdjék az akciót.

- Hányan vannak?

- Nyolcat látok, két csoportban a szomszédos gépek mellett. Úgy tesznek, mintha karbantartók lennének, de fogadni mernék, hogy nem csavarkulcsok dudorodnak a zsebükben. Valószínűleg a hajó mögött is lapulnak páran, hogyha arról közelednénk és a bal oldali zsilipen akarnánk bemászni, szépen fülön csíphessenek. Én legalábbis így csinálnám fordított esetben.

Reménytelennek tűnt, hogy utat törjenek maguknak a gazfickók közt, pláne fegyvertelenül. A vállalkozás csak kudarccal végződhetett volna. Még ha ő és Fiolla a csempészhajó ágyútüzének fedezékében esetleg el is jutnának a rámpáig, arra semmi esélyük nem marad, hogy a lövöldözésre odacsődülő biztonságiakat és az orbitális járőröket kijátszva sértetlenül a hiperűrbe ugorjanak az üldözőik elől. A Bonadanon elég szigorúan veszik a közbiztonságot, főleg a kikötőkben. Innen nem lehet csak úgy meglépni, pláne ha ellenfeleik jó kapcsolatot ápolnak a BR-ekkel. Valami más megoldást kell találniuk.

Fiolla tűnődve alsó ajkába harapott.

- Vannak rendszeres turistajáratok is az Ammuudra. Azzal is elmehetnénk, amíg ezek figyelik a hajót. Ott aztán találkozhatnánk Csubakkával. De hogyan tudassuk vele a tervünket? Nincs rádiótelefonod?

Han végignézett a kifutópálya feléjük eső oldalán sorakozó különféle űrhajókon.

- Nincs. De helyette van itt minden, ami nekünk kell! - közölte végül, majd kézen fogva

a lányt, elosont a hajók mögött.

Fél perccel később odaértek egy Maka-Eekai L4000 típusú teherszállítóhoz, amit a csempész kiszemelt magának. Az oldalára festett azonosító jelzései alapján egy oslumpexi fuvarozó cég büszkesége lehetett. Közepes méretű, lekerekített formájú alkotmány, jó kétszer nagyobb a Falconnál. Éppen üzemanyaggal töltötték fel a kikötői kiszolgáló droidok, a rakodózsilipje pedig tárva-nyitva állt. A személyzete nem mutatkozott a közelben, nyilván valamelyik kocsmában múltatták az időt.

- Maradj itt és kerüld a feltűnést! Mindjárt jövök! - mondta Han a hölgynek.

Azzal merészen felszaladt az öt méter széles rámpán és fél percen belül feltűnt az óriás szappantartóra emlékeztető teherhajó pilótafülkéjének ablakában. Újabb fél perccel később visszatért a bejáráshoz és intett Fiollának, hogy másszon be ő is.

- Nincs itthon senki. – mondta halkan, miközben felinvitálta a középső fedélzetre. - Ennek a bárkának a kapitánya csöppet sem aggódik, hogy betörnek hozzájuk. Amúgy ahogy elnézem, nem is lenne mit ellopni tőlük. Teljesen üres az összes raktere.

Előresiettek a tágas pilótafülkébe, letelepedve a két első ülésbe. A szélvédőn túl megpillantották a szemközti parkolósorban várakozó csempészhajót. Han úgy választotta ki az L4000-est, hogy innen egyenesen rálássonak a Falcon irányítókabinjára. Makrotávcsövét Csubakkára szegezte, s mikor a vuki feléjük fordult, Solo felvillantotta a teherszállító leszállófényeit. Az első tisztnek ez sajnos elkerülte a figyelmét.

Még egyszer meg kellett ismételnie a műveletet, mire feltűnt neki a dolog. A koréliai örömmel látta, hogy szőrös barátja egyenesen rájuk bámul, aztán matatni kezd a vezérlőpulton. A Falcon leszállófényei is megvillantak kétszer.

Fiolla közben a rájuk várakozó lényeket figyelte, kíváncsian, vajon észrevesznek-e bármit is abból, ami a két hajón folyik. Rövidesen kiszúrta, hogy további négy karbantartónak álcázott humanoid figyeli az YT-1300-ast egy közelben leparkolt sötétkék suhanóból. Tehát legalább tizenketten vannak az ellenfelek.

Csubakka – felismervén a helyzetet – úgy tett, mint aki bemelegítésképpen próbálgat a gépen ezt-azt, mialatt Han leadott neki egy sor rövid és hosszú jelekből álló üzenetet, melyekkel tömören leírta helyzetüket és felvázolta tervüket. A morzézás azonban nem ment olyan könnyen, mint remélte, mert az L4000-es tágas konzolján a műszereket egész másképp helyezték el, mint amit megszokott a saját hajóján. Ráadásul a mellette mocorgó csinos leányzó testének közelsége és parfümjének illata is mély hatást gyakorolt rá. Koncentrálnia kellett, nehogy elvonják a figyelmét Fiolla bájai a lámpavillogtatásról.

Mikor befejezte az üzenetet, a Falcon leszállófényei még kétszer felvillantak, jelezve, hogy Csubakka mindent megértett.

- Kész. Most pedig tűnjünk innen!

Futólépésben hagyták el a teherszállítót, ám sajnos nem sikerült észrevétlenül távozniuk a fedélzetéről. Amikor a rámpához értek, egy kikötői technikussal találták szembe magukat, aki a droidok munkáját ellenőrizte éppen.

- Hát maguk mit keresnek itt?

Fiolla félvállról és meglehetősen csípősen szólt vissza:

- Hol van az előírva, hogy a reptér biztonsági szolgálatának válaszolnia kell a kisegítő személyzet ostoba kérdéseire? Nos? Egyébiránt ki a maga főnöke?

A technikus bocsánatkérően morgott valamit a bajsza alatt és zavartan toporgott a betonon. Bár a nő nem mutatta fel neki az igazolványát, azonnal bevette a dumát és annyit válaszolt, hogy „ő csak úgy kérdezte”. Fiolla vetett rá egy megvető pillantást, majd Hannal kart karba öltve gyorsan távoztak a kikötői épületek irányába.

- És most? Helyet foglalunk a legközelebbi járatra? - kérdezte a koréliai vidáman.

- Igen. Elmagyarázom, hogyan kell feltűnés nélkül utazni. Csubi még marad egy ideig, csak ha már leléptünk, akkor ered utánunk. Arra nem számítanak aranybőrű barátaink,

hogy a hajó nélkülünk is elindulhat, úgyhogy a társamnak nem lesz nehéz dolga. Találkozunk az Ammuudon!

- Mehetnénk egy bérelt géppel is. Mit szólsz hozzá?

- Azt, hogy ezek nem kispályások. Nyilván állítottak őrszemet az űrhajókölcsönző irodához is. Mire elintézed a formaságokat és megkapjuk a gépet, az egész banda ott liheg a nyakunkba! - rázta meg fejét a férfi elutasítóan. - A menetrend szerinti utasszállítóknál viszont könnyebben eltűnhetünk a tömegben és ott talán nem mernek ránk támadni a rengeteg szemtanú miatt.

- Igazad van. - a lány elgondolkodott a helyzetükön. - De ettől még megláthatnak minket és utánunk jöhetnek, mint utasok a fedélzetre.

- Persze. Csak fegyverek nélkül. Aztán ha megkockáztatják a közelharcot, majd meglátjuk, hogy tudnak verekedni.

- Nem szeretnék bunyóba keveredni ezekkel! - húzta el száját a hölgy kényesen.

- Akkor miért kezdél bele ebbe a nyomozásba? - firtatta Han könnyörtelenül. - De ne izgulj, megvédelek. Legrosszabb esetben segítséget kérünk a kapitánytól.

- És mi lenne, ha megjavítanánk a Wanderert és azzal mennénk föl az egyik orbitális űrállomásra, hogy ott szálljunk fel egy csillaghajóra? Akkor biztos nem tudnának követni!

- Ez is rossz ötlet. Ha Magget elkapták, nyilván kiverték belőle a belépési kódot és már rég feljutottak a hajótokra. Biztos azt is átkutatták és hagytak ott néhány embert vagy úgy tönkretették a siklót, hogy az életben ne lehessen megjavítani. Szóval nem szeretnék csapdába sétálni.

- Te aztán nagyon értesz hozzá, hogyan kell mások fejével gondolkodni! - jegyezte meg dicsérően a lány.

- A magaméval gondolkodom. Neked is ajánlom, roppant egészséges sport!

Odaértek a legközelebbi kikötői épület falához, s miután beléptek a zajtalanul feltáruló széles üvegajtón, Hannak eszébe jutott, hogy a zsebében ott lapul még a műanyag pisztoly, amitől okosabb lenne megszabadulnia. A reptéri szkennerek ugyan nem fogják felismerni, de ha emberi személyzet is figyeli a monitorokat, könnyen rájöhetnek, mi lapul nála. Semmi kedve nem volt a biztonságiak kérdéseire válaszolgatni órákon át.

- Takarj el, légy szíves! - mondta halkan a nőnek.

A bejárat melletti szögletes hulladékgyűjtőhöz sietett, mielőtt a folyosón továbbmentek volna a váróterembe.

- Mit csinálsz? - kíváncsiskodott a nő, de azért teljesítette kérését.

- A pisztolyod jobb, ha nincs nálunk. Nem szeretnék ezen lebukni.

- Értem. Gondolod, hogy átkutathatnak a vámosok?

- Neked van csomagod, én viszont egy szál mellényben utazom. Biztos, hogy feltűnik a biztonságiaknak a dolog.

A stukker egy pillanat alatt eltűnt a szemetesben. Folytatták útjukat, ismét egymásba karolva, mintha egy pár lennének. Ez egyébként egyiküknek sem esett nehezére.

- Szerencsénk van! - jegyezte meg Fiolla felsóhajtva, amint végignézték a holografikus menetrendet a váróban. - Itt egy gép, ami még ma este indul, egyenesen az Ammuudra.

Han azonban megrázta fejét.

- Nem, nem. A mi hajónk az lesz; a 714-es ingajárat.

A lány összeráncolta homlokát.

- De hiszen az a gép még a bolygórendszert sem hagyja el!

- Épp ezért senki sem fogja figyelni! - magyarázta Solo halkan, nehogy a körülöttük ácsorgó többi utas meghallja, miről diskurálnak. - Ne becsüljük le az üldözőinket. Ezek nem kispályás falusi parasztok. Gyorsan rá fognak jönni, hogy átejtettük őket. Ha valamit figyelni fognak, akkor azok biztosan a hosszútávú, közvetlen járatok lesznek. A menetrend szerint van átszállás az Ammuudra az ingajáratokról is. Ráadásul az a gép, amit én

szemeltem ki, épp most indul, úgyhogy siessünk!

Igyekeztek a lehető legkevésbé feltűnően viselkedni a tömegben. A nő megvette a turistaosztályra szóló jegyeket, s miután átestek a csomagellenőrzésen és teljes átvilágításon, még idejében elérték az indulási kaput. Mivel a gép csak rendszeren belüli járat volt, nem szerelték fel hálófülkékkel, ellenben kényelmes gyorsulástompító ülésekre leltek a hosszú utastérben. Fiolla nyomban elfoglalta az ablak melletti helyet, ami ellen Hannak nem volt semmi kifogása. Inkább hátradöntötte széke támláját és kényelmesen elhelyezkedve szundítani próbált. Mivel a Bonadannak meglehetősen hosszú – bő negyvennégy óra – a forgási ideje, ráadásul ezen a féltekén éppen nyár volt, az elnyúló nappal eléggé összezavarta cirkadián ritmusát. Tapasztalt újrjáróként ugyan hozzászokott már a legkülönbébb bolygók felszíni viszonyaihoz, de az utóbbi napokban nem sok lehetősége volt pihenni és az időzónaváltás-szindróma kezdte komolyan igénybe venni szervezetét. Ideje kihasználni az alkalmat, amíg tart a rövidke utazás.

Ám vele ellentétben Fiolla egyáltalán nem érezte fáradtnak magát. Az elmúlt órák stresszes eseményei miatt teljesen fel volt pörögve és agya vadul járt a törtéteken. Így elkerülhetetlen volt, hogy beszélgetést kezdeményezzen a koréliaival, óvatosan megérintve alkarját.

- Miért akartad, hogy készpénzben fizessek? - faggatta álmos útitársát kissé türelmetlenül.

Solo kinyitotta egyik szemét és hosszasan tanulmányozta a mellette ülő gyönyörű teremtet. Amilyen csinos, olyan naiv, de legalább nem próbál meg okosabbnak lenni nálam – gondolta megértően.

- Így akarsz közlekedni, hogy készpénzcsekket osztogatsz egy nyitott bankszámláról? Jó, menj csak! Ezzel az erővel egy feliratot is akaszthatnál a nyakadba az alábbi szöveggel: FELHATALMAZÁS – VOLNA SZÍVES VALAKI LEPUFFANTANI?

Fiolla hangja egyszerre remegni kezdett a felindultságtól, ahogy felfogta a lényegét.

- Gondolod, hogy ez történt Maggel?

Han újból becsukta a szemét, száját dacosan összeszorította.

- Egyáltalán nem. Ragaszkodni fognak hozzá, mint a legkedvesebb barátjukhoz. Amit mondtam, csupán annyit jelent, hogy te is követnéd a példáját. Ne figyelj rám! Néha túl sokat beszélek.

A lány szándékolt vidámságot hallott ki szavaiból, ezért nem hagyta békén a csempészt. Körülöttük közben az utolsó utasok is letelepedtek és a kék egyenruhás kísérek végigjárták a fedélzetet, ellenőrizve, hogy mindenki bekapcsolta-e a biztonsági övét.

- Vagy éppen nem beszélsz eleget, Solo. Még nem sikerült eldöntenem... Te olyan dörzsölt vagy! Megtaníthatnál pár dologra! Mit szólsz?

- Azt, hogy álmos vagyok. Majd az átszállás után beszélgethetünk, most inkább pihenj te is.

- Értem. De én teljesen friss vagyok...! Na jó...!

A hölgyemény végre megértette, hogy útitársa nyugalomra vágyik a sok izgalom után. Ezért sóhajtván elhelyezkedett ülésében, hogy figyelje a felszállást. Han, aki már több ilyen látott életében, mint ahányszor a kilincset fogta, mély álomba merült, mielőtt a troposzférát elhagyták volna.

Mikor pár órával később elérték a Roonadant – a negyedik bolygót azok közül, melyek a Bonadan rendszert alkotják – és kiszálltak a hajóból, a váróterembe érve rájöttek, hogy lekésték az Ammuudra tartó csillaghajót. A gépüket ugyanis már a startnál különböző csatlakozási problémák késleltették, amiről a kapitány menet közben elfelejtette értesíteni az utasokat. Nyilvánvaló tény, hogy a csillagközi járatokat nem lehet feltartani a bolygóközi közlekedés zavarai miatt. Ezek a hajók hajszálpontosan, menetrend szerint közlekednek,

hogy minden megállónál át lehessen szállni más gépekre. Az ettől való eltérés fölösleges várakozásra kényszerítené az utasokat, ami rontaná az üzletet. Elvégre egy csillagközi útra szóló hajójegy jóval többbe kerül, mint egy bolygóközi.

- Azt bezzeg nem bánják, ha az ember egy ilyen sziklán kénytelen rostokolni! - dühöngött Han, csípőre tett kézzel megállva a csarnokban.

- Fejezd be a siránkozást! Azzal semmire sem megyünk! – bökte oldalba a férfit Fiolla. - Akad egy másik hajó, amellyel eljuthatunk az Ammuudra. Látod? 332-es indulási szektor. A Lady of Mindor.

Solo ránézett a holografikus menetrend listájára.

- Megbolondultál? Az egy Lady-osztályú hajó! Valami turistajárat vagy kirándulóhajó! Nézd meg, hányszor fognak megállni...! Négy különböző bolygónál! Az Ettin, az ESSIONon, a Kallán és az Oslumpexen! Ezzel szép kis kerülőt tesznek az űrben és fogadni mernék, hogy a hiperűr sebességet is csak behúzott fékkel használják!

- Való igaz, nem ez a leggyorsabb út az Ammuudra, de legalább lesz időnk pihenni és beszélgetni. – mondta útítársnője kissé sértődötten. - Vagy inkább visszafordulsz és megpróbálsz kibékülni azokkal, akik végigüldöztek minket egész Bonadanon? Vagy esetleg vársz, amíg ránk akadnak?

Han fájdalmasan gondolt arra, hogy Csubakka és a Millennium Falcon már az Ammuudon várakozik rájuk. Furcsa türelmetlenség fogta el, ahogy az előttük álló több napos útra gondolt. Pedig Fiollának igaza van. Egy Lady-osztályú teknőn aztán soha nem keresnék őket az üldözőik.

- Azt még véletlenül sem feltételezem, hogy lenne elég pénzed kibérelni egy gépet anélkül, hogy csekket kellene használnunk...

Fiolla édesen mosolygott rá és lágyan belekarolt, a helyfoglalási pult irányába húzva a panaszkodó férfit.

- Nem hordok magamnál annyi készpénzt. Pedig egész kis flottára valót gyűjtöttem össze a számláimon a bor-ügyleteimből. Ne türelmetlenkedj, jó? Próbálj meg racionális lenni, Solo!

- Rendben! Legyen ahogy akarod! Így legalább nem vesztegetünk el többet néhány sztenderd napnál.

A helyfoglalási pulthoz menet tucatnyi különböző világból származó utazót hagytak el. Akadtak köztük mozgó hústömegre emlékeztető couratainok, exoskeleton utazó öltönyeikben, akik a legvékonyabb atmoszféraréteghez és minimális gravitációhoz szoktak hozzá. Voltak nyolclábú wodok, melyek igen nehéz léptűek és 2 g sztenderd gravitáció alatt már teljesen ügyetlenül, ugrálva közlekednek. Megfordultak itt szépen kikerekedett jastaalok, akik trillázó hangon kommunikáltak, miközben félig csúszva haladtak előre, szárnyaikat enyhén kiterjesztve. És persze sokan voltak a humanoid megjelenési forma variációit képviselő lények is, csupaszok, szőrösök és pikkelyesek egyaránt.

Hirtelen egy kéz ereszkedett Solo vállára, mire ő olyan gyors mozdulattal pördült meg, amely nemcsak megszabadította a fogástól, de bizonyos távolságot is eredményezett közte és a másik között. Ezzel egy időben jobb kezét a megszokott mozdulattal a fegyverére helyezte... volna. Mert hála a szigorú rendszabályoknak, továbbra sem találta ott kedvenc stukkerét.

- Nyugi, Han! Látom, a régi reflexek nehezen múlnak! – nevetett föl lazán a fickó, aki meglepte őket.

Mivel a koréliei már felkészült, hogy Zlarb ügyfeleivel vagy egy BR szakasszal kell szembenéznie, hirtelen megnyugvást érzett, amiért valaki más képébe bámul. Aztán rögtön elöntötte az aggodalom, amint felismerte az illetőt.

- Roa! Te mit csinálsz itt?

A fickó meghízott, méghozzá nem is kicsit, ám ez mit sem változtatott barátságos

vonásain. Az egyik legjobb csempész és harcos volt a szakmában, akit Han valaha ismert.

Roa atyai kedvességgel mosolygott és őszinte bizalommal nézett rá, mint mindig mindenkire. Felbukkanása pedig fölöttébb meglepő volt ezen a helyen.

- Csak éppen átszállok, mint mindenki más, fiam. És közben rájöttem, hogy téged látlak a megszokott gúnyádban. – válaszolta nemes egyszerűséggel.

A férfi konzervatív szabású bézs öltönyt viselt, puha fehér cipővel és szivárványszínű selyemövvvel. Drága aktatáskát tartott vaskos kezében, mely tulajdonképpen a teljes irodája is volt egyben. Átlagos üzletembernek nézett ki elsőre, sőt másodikra is. Alig emlékeztetett a régi, minden hájjal megkent csempészkapitányra, akinek a koréliei évekkel ezelőtt megismerte.

- Emlékszel Lwyll-re? Emlékszel, biztos vagyok benne...

Az említett nő mellette állt, kifogástalan barna kosztümben, elegáns bőrtáskát tartva jobb vállán. Most előrébb lépett, hogy üdvözlje.

- Helló! Mi van veled, Han? - kérdezte jellegzetes telt hangján, melyet Solo olyan jól ismert.

Lwyll nem változott meg annyira, mint a férje. Most is elképesztően csábító volt a hullámos platinaszőke hajával és finom vonású, lágy arcával, akár Wynssa Starflare a legjobb holofilmjeiben. Igazából Han ugyanolyannak találta őt, amilyen a legutóbbi találkozásukkor volt, alig egy sztemerd évvel ezelőtt.

Nyomban eszébe jutottak a Roával töltött idők, amikor belefáradt abba, hogy egy legyen a becsületes emberek közül. Egy semmit sem számító úrhajós, néhány lépésnyire a teljes szegénységtől. Egy a csillagok vándorai közül, akik az úr kedvéért elhagyták a planétákat, az otthont, a nyugalmas életet. Bizony, belefáradt mindenbe és elszegődött Roához, Csubakkával együtt. Akkor még nem volt az övé a Millennium Falcon, így a csempészkapitány egyik bárkáján teljesítettek szolgálatot, mindenféle rázós ügyekben téve kockára az életüket.

Roa volt az, aki Hant először vitte el egy lélegzetelállítóan izgalmas Kessel-futamra - amely majdnem az utolsó is lett egyben. Solo Roa szervezetében aztán kétes hírnévre tett szert, mint olyan fickó, aki minden örültre képes, félelmetes kockázatot vállalva az illegális haszon megszerzése végett.

A Nar Shaddaa-i csatát követően elváltak útjaik, s Han azóta sem hallott a férfiről, akitől olyan sokat tanult a korábbi években. A csempészek és tolvajok közti kölcsönös megbecsülés mára romantikus mítosszá lett a számára. Így a koréliei első reakciója Roát látva a kellemes meglepetés volt. Ezt hamarosan követte a gyanú, hogy találkozásuk talán nem is a véletlen műve. Lehetséges, hogy – a csillagközi alvilág révén – már hírt kaptak róla, hogy vérdíjat tűztek ki a fejére?

De a férfi egyelőre semmi jelét nem mutatta annak, hogy a BR-t vagy a rabszolga kereskedőket szolgálná. Akkor viszont mit keres pont itt és most?

Fiolla megköszönte torkát, mire Han röviden bemutatta őt is, mint útitársát. Többet nem mondott róla, mert jobb, ha nem tudják, hol dolgozik a nő és mi járatban vannak erre. Roa könnyedén Solo combjára mutatott, ahonnan hiányolta a fegyverövét.

- Szóval, te már kiszálltál a játékból, mi? Nem hibáztatlak érte. Magam is kiléptem, miután feloszlottunk. Lwyllnek és nekem akadt egy meleg helyzetünk, ami már önmagában is elég lett volna. Végül is az üzleti élet nem áll olyan messze a korábbi profilunktól. A bűnözői múlt időnként komoly segítséget jelent. Neked mi az új szenvedélyed?

- Egy behajtó céget alapítottam. Han Solo és Társai Részvénytársaság. - válaszolta a pilóta habozás nélkül.

Egy percig sem hitte el, hogy Roa jó útra tért és rendes állampolgár lett belőle. Biztos most is benne van valami szövevényes ügyben és az öltönye csak álca. Ahogy abban is

biztos volt, hogy az öreg egy szavát sem hiszi el, de megérti reakcióját. Az óvatosság sohasem árt, még a régi kollégákkal szemben sem.

- Ez rád vall! Te mindig azért harcoltál, ami éppen jött. És hogy van a régi haverod, a vuki? Látsz néha valakit a régiek közül? Treggát? Esetleg Vonzelt?

- Csubakka jól van. Épp a Falconra vigyáz, amíg mi teszünk egy kis üzleti kitérőt a kolléganőmmel. Tregga, úgy hallottam kemény fizikai munkát végez az Akrit'taron. Elkapták egy rakomány chak-gyökérrel, szóval egyhamar nem fog szabadulni onnan, hacsak nem amnesztiával. Sonniidot pár hete láttuk Csubival, egy kézbesítő szolgálatot indított itt, a Fennhatóság szektorban és egyik napról a másikra él. A Briil-ikrek halottak; egy járőröző cirkáló lőtte ki őket a Tion Hegemónia határán. Vonzel pedig kényszerleszállást végzett valami névtelen holdon és összetörte magát. Ami megmaradt belőle, már csak egy életmentő klinikának haszon. Egy minden igényt kielégítő szervbankká változott szegény...

Roa szomorúan rázta meg fejét, mire öszülő hajtincsei a szemébe hulltak.

- Igen, elfelejtettem, hogyan is lett vége a társaságnak. Csak keveseknek sikerült, Han. Örülök, hogy te még egészben vagy!

Visszatértek a valósághoz, a jelenbe. Az egykori csempész felhúzta széles vállait, két ujját selyemövébe dugva előkapott egy névjegykártyát.

- Az ötödik legnagyobb import-export cég a miénk a mindenségnek ezen a részén. – dicsekedett minden lelkesedés nélkül, tárgyilagosan. - Van néhány emberünk, a legjobbak az adók és tarifák területén. Ugorj be valamelyik nap, hogy elbeszélgezzünk a régi időkről! Ezen a címen megtalálsz engem vagy Lwyllt.

Han átvette a névjegykártyát és anélkül, hogy megnézte volna, gyorsan a mellényzsebébe süllyesztette. Roa kedves mosollyal a feleségéhez fordult:

- Utánanézek, átvitték-e már a csomagjainkat. Te addig nézd meg, visszaigazolták-e a foglalásunkat a járaton, drágám!

Egy ideig elgondolkodva bámult a koréliaira, a múlton tűnődve.

- Szerencsések vagyunk, hogy megúsztuk igaz, Han?

- Igen, Roa, szerencsések.

Az idősebb férfi vállon veregette, udvariasan biccentve elbúcsúzott Fiollától és minden további érzelmösködés nélkül távozott, elvegyülve a váróteremben mászkáló utasok között. Lwyll ellenben – megvárva, hogy a férje elmenjen – vetett egy mindentudó, lelkes pillantást Solóra.

- Azért te nem vagy teljesen kint belőle! Ugye, Han? Hát persze, hogy nem! Látom a szemedben...! Mindenesetre köszönöm, hogy nem mondtad el neki...!

Megérintette a koréliai vállát, egészen finoman és mosolyogva otthagyta őket.

- Érdekes barátaid vannak.

Ez volt Fiolla egyetlen hozzáfűznivalója a dologhoz, mintha nem jött volna rá, miről beszéltek az előbb. Ám ettől kezdve érezhetően más szemmel nézett a férfira. Fiatalos pillantásában ott lakozott a bizonyosság: Han Solo olyan úrutazások – azaz csempészsutak – sikeres túlélője, amely komoly veszteségaránnyal dicsekedhetett.

- Úgy valahogy. Nem hittem volna, hogy látom még őket az életben.

A távolodó hátát nézve Han az adó- meg tarifa-szakértőkre gondolt és vigyorogva megtapogatta zsebében a névjegykártyát. Na persze, tisztos üzletember meg becsületes fuvarozó! Annyira, mint ők Csubival! Talán majd egyszer meg fogják látogatni, ha legközelebb erre járnak.

- Solo, ébredj fel! - nógatta türelmetlenül Fiolla. - Törődjünk végre saját magunkkal és azzal, hogy a nyakunkon maradjon a fejünk!

A kapitány elhúzta száját a megjegyzésre és sietve a helyfoglalási pulthoz indult. A dolgok állhatnak rosszabbul is – gondolta optimistán. A Lady of Mindor indulásáig

maradt még bő két órájuk.

Miután megvették a jegyeket, körbesétáltak a várócsarnokban, az utasokat kiszolgáló éttermeket, apró üzleteket nézegetve. Fiolla rövidesen elnézést kért és táskáját cipelve elvonult a toalettre. Solo addig megállt egy elegáns fogadószalon bejárata előtt, az odabent sorakozó szerencsejáték asztalokat és pénznyerő automatákat bámulva. Nem volt egy vasa sem, amivel játszhatott volna. Sajnos most teljesen az útitársnője pénztárcájára van utalva, míg a végére nem járnak ennek az ügynek. Kínos.

- Azzal nem segítesz rajtunk, ha bámulod őket! – mondta Fiolla, hátulról odalépve hozzá.

A szerencsejáték asztalokra és zajongó közönségükre mutatott, meglehetősen elítélő mozdulattal.

- Tudom. - vallotta meg a férfi bánatosan. - Csak eszembe jutott, hogy egy olyan szabakkasztalnál ülve nyertem el alig egy éve a Millennium Falcont a Bospinen. Azóta vagyok szabadúszó fuvaros.

- Úgy érted, csempész? - viccelődött vele a lány könnyedén.

A koréiai megfordult, hogy frappáns választ adjon a megjegyzésre. Ugyan mit tudhat egy ilyen fiatal, elkényeztetett kislány az élet árnyékosabbik oldaláról? Valószínűleg sosem kellett nélkülöznie. Aztán – meglátva a nő ruházatát – torkán akadt a szó.

Fiolla tiszta, polikromatikus csillámselyemből készült köntöst és puha kígyóbőr mokaszint viselt. A bokáig érő mélysárga öltözetet a szállodából hozta magával – gondolván, hogy overalljai mindenhová jók lesznek, kivéve a reprezentatív helyeket. Most felvette az elegáns darabokat, a változatosság kedvéért. Egyszerűen gyönyörű volt testhezálló ruhájában, akár egy bálba igyekvő úri hölgy. Solo alaposan megbámulta, aztán vállat vont. Ő továbbra is egyszerű hajózó ruháját viselte, bár a gallérrészt összehúzta, mert kissé hűvös volt a váróteremben.

- Úgy értem, független szállítmányozó, aki nem ragaszkodik a vámvizsgálathoz. Amúgy nagyon csinos vagy ebben a szerelésben.

- Köszönöm! Gondoltam átöltözöm. Nos, akkor talán végigmehetnénk azon, amit eddig tudunk! – javasolta a lány, s egymásba karolva elindultak a 332-es indulási szektor felé.

- Várjunk ezzel addig, míg elindul a hajónk. Aztán felőlem mást sem csinálhatunk. – válaszolta unottan a pilóta.

Alig leplezett oldalpillantásaival még mindig a hölgy előkelő ruházatát szemlélte és a dekoltázsából kigömbölyödő formás halmokat. S mivel férfiből volt, elkerülhetetlenül az jutott eszébe vonzó partneréről, hogy szívesen végigmenne vele mindazon dolgokon, amiket csak tud – ha ilyen csodás idomok kerülnek a kezébe.

TIZEDIK FEJEZET

- Ez a bárka egy gutaütés! Kész csoda, hogy nem hullik szét menet közben, apró darabokra! – jelentette ki Spray a Falcon utasterében, miközben megtette következő lépését a játéktáblán.

Csubakka – mialatt gondosan elemezte Spray nem éppen ortodox stratégiáját – szakított időt arra is, hogy félelmetesen morogjon a sértés miatt. Az öreglány az ő otthona volt már egy éve, nem a végrehajtóé és minden zegét-zugát ismerte, akár a tenyerét. A vuki őszintén szerette a hajójukat, amit Han Solo nyert el a Felhővárosi Szabakk Bajnokságon a szerencsevadász Lando Calrissiantól. Gyönyörű nap volt az a két jó barát életében. Sosem fogják elfelejteni, ahogy először léptek a csempészbárka fedélzetére, úgy mint üzlettársak és újdonsült tulajdonosok. Lando valószínűleg azóta is bánja, hogy

könnyelmű módon föltette kedvencét egy nyerőnek hitt lapra.

A végrehajtónak – aki már hozzászokott a vuki indulatos kitöréseihez – a szeme sem rebbent az óriás bömbölésétől. Idejét az utastér sarkában lévő technikai állomás és a dejarik tábla között osztotta meg, nehéz meccset kínálva a Falcon első tisztjének. Egyidejűleg azzal, hogy a Csillagközi Begyűjtő Részvénytársaság iránti kötelességérzetből a hajó kombinált működési beállításait tanulmányozza és különféle rendszer tesztelő programokat futtasson a komputeren.

Ha jól belegondolok – elmélkedett a vuki –, ez a tynnai nem is rossz másodpilóta. Még a Bonadanról történő felszálláskor is segített. Napnyugta után hagyták el a bolygót, mikorra Solo és Fiolla már biztosan útra keltek valamelyik utasszállítóval az Ammuudra. A kifutón várakozó banditák csak akkor jöttek rá, hogy átverték őket és most törhetik a fejüket, mitévők legyenek.

Spray tehát ügyes segédtisztnek bizonyult a fedélzeten. Profi módon együttműködött a kashyyykival a hiperűr sebességre való átváltásban, bár kissé meglepődött, mikor később megtudta, hogy Han és Csubakka magukban is szoktak repülni. A Falcon vezetéséhez egy fő is elég, úgy lett kialakítva az irányítórendszere. Szarvkormányait és a legtöbb kapcsolóját a műszerfalakon vuki kezek számára is használhatóra méretezték a legutóbbi átépítése során.

- A külső csalóka, nagyra nőtt barátom! – folytatta Spray zavartalanul. - Tisztában vagy vele, hogy az általatok beállított felszerelés jó része csak katonai használatra engedélyezett? És az arzenálotok mennyisége és színvonala is túl magas, még egy őrnaszád számára is? Főleg a tömeg és emelkedési képesség arányában nézve. Ezek a hajtóművek két megrakott YT-1300-ast is simán fölvinnének az űrbe egy normál gravitációjú bolygó felszínéről! Hogyan sikerült Solo kapitánynak ezt elintéznie? A Falcon nem is kaphatna repülési engedélyt sehol a galaxisban!

A vuki szőrös állát két tenyerébe támasztva még közelebb hajolt a játéktáblához, mint aki nem hallotta jól a kérdést. Még ha képes lett volna fennköltén társalogni sztenderd nyelven, akkor sem fecsegne Spraynek ezekről a dolgokról. Főleg nem a törvényszegés azon fajtáiról, melyek az űrközlekedési szabályokkal és a Fennhatóság törvényeivel állnak összefüggésben. A Falcon valóban különleges teherhajó volt és nekik rengeteg munkájukba, meg pénzükbe került ilyen szépen felspécizni a rendszereit. Nem beszélve a hamis és kéz alatt vásárolt papírokról, engedélyekről, azonosító jelzésekről...

A dejarik táblán közben türelmetlenséget mímelve várakoztak a miniatűr holoszörnyek, különféle kihívásokat és mulatságos sértéseket kiabálva egymásnak. Csubakka védelmi vonalán már áthatoltak Spray támadói. A külső és belső fenyegetettség kérdése olyan összetett dolog volt, amely magában hordozta mind a győzelem, mind a veszteség paramétereit. A vuki orra egészen apróra húzódott össze a gondolkodástól. Egyik szőrös ujját kinyújtva bepötyögte következő lépését a vezérlő klaviatúrán, majd hátradőlt a domború gyorsulástompító székből. Aztán erős karját párnaként a feje alá téve, hosszú lábait pedig keresztbe fektetve egymáson nyújtózkodott, élvezve a pihenés örömeit. Szabad kezével megvakarta másik karját, melyet pelyhes szőrének szomatogeneratív hatása igencsak irritált egy ideje.

- Úúú! - nyögte Kék Max, aki a játékot Kuka mellkasából követte figyelemmel.

A munka droid egy nyomáskiegyenlítő tartályon ült az utastér azon részén, ahol számos apró limlom hevert. Többek között műanyag rakodótálcák, faékek, fémdobozok és egy újdonsült üzemanyag sűrítő, amelyet Hannak még nem jutott ideje beépíteni a Luron megsérült ionhajtómű blokkokba.

A kis robot fotoreceptorai ismét Sprayre irányultak, ahogy a tynnai visszatért a technikai állomástól a táblához és gondolkodás nélkül lépett. A végrehajtó magányos támadója, a socorro M'onnok pusztán csalétek volt azon magasabb rendű cél érdekében, hogy az

apró ügynök egy másik szörnyecskéje, a harcias Ng'ok most végre lesöpörhesse a tábláról Csubakka teljes védelmét, elszomorítóan nyitottá téve annak állásait.

- Ez a nyolcadik ilthmari nyitásforma. A magányos támadóval igencsak megfogott téged. – jegyezte meg Kék Max segítőkészen.

Csubakka teleszívta tüdejét, hogy aztán a levegő éktelen átkozódás formájában hagyja el vicsorgó száját. Ám ekkor az irányítóegység komputere figyelmeztető jelzéseket kezdett csipogni feléjük a konzolon.

A hajó első tisztje rögtön elfelejtette haragját és feltápászkodott a gyorsulástompító ülésből. Közben – mintegy véletlenül – egy gombnyomással elsöpörte a táblát, megalázó vereségének nyomait is eltüntetve. Aztán sietett, hogy felkészüljön a normál sebességre való átállásra. Ez lesz az utolsó megállójuk az Ammuudra menet, ahol kilépnek a hiperútból tájékozódni és új irányba fordítani a bárkát. Az Oslumpex rendszer felé közeledtek, ahol a Vinda és D'rag Csillaghajóművek központja működött. S mivel tartoztak nekik néhány lízingelt alkatrész árával, jó lesz minél kevesebb időt tölteni a körzetben.

- Ide nézz! Ezeknek az áramköröknek a többsége folyékony! - kiáltott utána Spray, úszóhártyás kezében egy tervrajzokat megjelenítő adattáblát lengetve értetlenül. - Mi ez? Csillaghajó vagy alkoholdesztiláló...? Sose láttam még ilyet! Honnan szereztétek?

A vuki nem vett tudomást útitársa megjegyzéseiről. Ő sem szerette a folyékony áramköröket, de mivel működtek, egyelőre megtúrte csöveiket és tartályaikat a fedélzeten. Később, ha lesz rá pénzük, személyesen fogja az egészet kihajítani az öreglányból.

- Jó játék volt, Spray. – jelentette be Max, aki maga is remek játékosnak számított, a szerves lényekhez képest legalábbis.

- Három extra lépést adott nekem. – vallotta be szégyenlősen Spray. - Fiatalkoromban sakkversenyeken is részt vettem, azért volt vele könnyű dolgom. Egyébként azt szeretném, ha a technikai felmérés során is ilyen jól alakulnának a dolgok, mint a játékkal. Itt minden annyira modifikált, hogy az alapvető specifikációkat sem tudom nyomon követni...

- Talán mi segíthetünk! – csipogta lelkesen Max, megfélemlítve a Solónak tett ígéretéről, miszerint idegenek előtt tartja a száját (pontosabban hangszóróját) a teherszállító képességeit illetően.

- Max tisztában van a hajó minden rendszerével. – dicsekedett Kuka, gyanútlanul besétálva a végrehajtó által állított csapdába. - Szerintem ő arra is képes, hogy a számodra szükséges információkat előássa a Falcon adatbankjából.

- Mindent, amire szükségem van? Szeretnék végre pontos képet kapni az űrhajóról, hogy felbecsülhessem a piaci értékét! Kérlek, gyere ide a technikai állomáshoz!

Spray a droid előtt haladt, úszóhártyás lábai jócskán csattogtak a fedélzet fémlemezein. Ahogy Kuka nehézkesen leült a forgószékre, Max egy adaptert bocsátott ki. Épp azt, amelyiket Csubakka csak pár napja, a Bonadanra menet javított meg a rabszolga kereskedőkkel való összetűzésük után. Közben hallották, ahogy kikapcsol a zúgó hiperhajtómű és egy alig észrevehető rezdüléssel visszatértek a normál űrbe.

- Bent vagyok a rendszerben. – jelentette ki Max pár másodperccel később.

A műszaki adatokat tartalmazó könyvtárak és állományok százai villantak fel a színes képernyőn.

- Mit akarsz tudni, Spray?

- Minden adatot a legutóbbi időkről. Mindent, amit csak fellelsz az irányító komputerben. Szeretném látni, hogyan is működik ez a bárka.

- A pontos beállítási adatokra és a menet közbeni energiaszintekre gondolsz? - kérdezte Max gyermeki ártatlansággal.

- A hiperűr sebességű ugrásokra, az idő és a sebesség koordinációkra, meg a hozzájuk kapcsolódó fontosabb információra gondolok. Ez alapvető jellemzést adna nekem arról,

hogy mit tud a hajó és mennyit ér...

Pillanatnyi szünet után Max megszólalt:

- Nem megy, Solo kapitány minden fontosabb adatot levédett. Ő és Csubakka az egyedüliek, akik képesek hozzáférni.

Spray elgondolkodva próbálkozott tovább a felmerülő akadály leküzdésével a vuki háta mögött. Sejtette, hogy nem lesz könnyű dolga, de bízott a droidok szakértelmében és naivitásában.

- Nem tudnál találni valami megoldást? Azt hittem, komputerszakértő vagy!

Max sértődötten válaszolt:

- Az vagyok, de nem tehetek ilyesmit a kapitány engedélye nélkül. Mi Kukával csak utasok vagyunk a Millennium Falconon, nem tulajdonosok. Ezenkívül, ha valami hibát csinállok, a biztonsági rendszer mindent letöröl. Korábban már megnéztem ezeket a dolgokat, amikor javítottuk a hajót és láttam, hogy belső támadás ellen is védve vannak a kulcsfontosságú adatok. Még hozzá egy nagyon erős, katonai szintű titkosítással. Bárki tervezte a rendszert, igazi profi volt és semmit nem bízott a véletlenre.

Ahogy a tynnai visszaült a játékasztalhoz és bajuszkáját simogatva csöndben idegeskedett a hallottakon, Kuka lassú hangján megszólalt, szembefordulva vele magas támlájú forgószékekén.

- Amennyire én tudom, egy ilyen általános vizsgálatnak olyan dolgokkal kellene kezdődnie, mint az energiatermelő rendszerek, létfenntartó berendezések, hajtómű beállítások és egyéb adatok a teherbírásról, távérzékelőkről, védőpajzsokról. Szeretnéd, ha Kék Max összeállítana egy listát a jelenlegi helyzetről?

Spray zavarodottnak tűnt. Nem erre számított, de kezdetnek talán megteszi.

- Hogy? Ja, igen, igen! Az jó lenne!

Felkönyökölt az asztalra és lapátfogakkal teli állat tömzsi mancsaiba ejtve a pofaszakállát simogatta koncentráció közben. Biztos volt benne, hogy a Millennium Falcon egy professzionálisan felszerelt csempészhajó, de bizonyítékokat akart szerezni, mielőtt bármit is tesz a tulajdonosa ellen. Ezzel egy időben az YT-1300-as hiperhajtóműve újra felbőgött és továbböröpítette őket az Ammuud felé.

- Hoppá! - ciripelte pár másodperccel később Max, fölöttébb meglepetten. - Ez meg micsoda? Bármi is, a Bonadanra vezető repülésünk során még nem volt ott!

Spray hirtelen nagyon figyelmessé vált. Odaszaladt a konzolhoz, fél füllel a pilótafülke irányába hallgatózva, hogy időben észrevegye, ha a vuki visszatérne az utastérbe.

- Micsoda? Mutasd csak! Ja, az az energiarés? Hmm! Egy apró vezeték a külső burookban. De mi lehet vajon, ami elnyeli az energiát?

- Semmi, ami a tervrajzokon feltüntetett berendezésekhez tartozik. – biztosította Max gondterhelten. - Azt hiszem, szólnunk kellene Csubakkának. Talán valami új cucc, amit még nem vezettek fel a tervrajzra.

Spray – aki sosem szerette a megmagyarázhatatlan dolgokat – hajlandónak mutatkozott az egyetértésre. Talán valami hiba van az energiaellátó hálózatban. Ez a csészealj teljesen át van alakítva és a rendszereinek java része láthatóan házilag lett összehúzerálva. Nem lenne jó, ha menet közben lerobbannának és hetekre vagy akár hónapokra ott rekednének a mélyűrben, messze minden lakott helytől.

A végrehajtó ideges kiáltására a vuki elhagyta a pilótafülkét – bár neheztelt kissé – és átvéve a BLX-5-ös helyét, leült a technikai pulthoz. Ám amikor saját szemével látta a fölöttébb valószínűtlen energiaszivárgást, vastag vörös-arany szemöldökei értetlenkedve összehúzódtak. Hatalmas orrlyukai figyelmesen kitágultak, miközben igyekezett kinyomozni, mi lehet a hiba.

Megfordult és kérdően horkantott Sprayre, aki már elég ideje tartózkodott a kashyyyki társaságában ahhoz, hogy ezt megértse.

- Halvány gőzöm sincs! – mondta keményen a végrehajtó. - Ebben az elfuserált hajóban semmi sem tűnik ésszerűnek. Olyan, mint egy teherszállító, de erősebb hajtómű van benne, mint egy birodalmi cirkálóban. És még gondolni sem szeretek arra, hogy mi másban kelhet még versenyre a hadihajókkal...

Csubakka utasítására Kék Max megmutatta neki egy komputermodellen, hogy pontosan milyen hosszú is az a vezeték, amelynél az energiavesztéseket észlelték. Aztán úgy döntött, hogy ennek bizony muszáj lesz utánanéznie. Még beletelik jó néhány percbe, mire eléri az Ammuudot. Van tehát idejük vizsgálni.

A vuki a sarokban álló egyik ütött-kopott szerszámos ládához cammogott. Előhalászott egy zseblámpát, egy összekarcolt burkolatú hibakereső egységet és egy óriási univerzális csavarkulcsot, majd továbbindult a tat felé Sprayvel és Kukával a háta mögött.

Hátul a gépházban, a külső burkolat közelében a Falcon első tisztje elmozdította az egyik ellenőrző tábla műanyag fedőlapját és bevilágított zseblámpájával a szűk részbe, ahol még a szokásosnál is kevesebb hely volt, mivel a folyadékos rendszerek egy részét ide zsúfolták be. Aztán mivel nem látott rá a kérdéses vezetékre, bedugta fejét a nyíláson. Végül vállig eltűnt a lyukban a szerszámaival egyetemben. A hibakereső kiálló szondarészét az egyik szigetelt kábelre helyezte több ponton is, miközben figyelmesen fürkészte a monitort. Végül meglelte a baj forrását – egy a burkolaton átvezető, szokatlan kinézetű vezeték formájában, ami leágazott a főkábelről. Ez egyáltalán nem hasonlított semmilyen általa ismert meghibásodásra. Inkább úgy nézett ki, mintha valamilyen külső műszer vonná el az energiát egyre nagyobb mértékben...

Pár pillanattal később kibújt a résből, otthagya néhány leszakadt szörszálat a kiálló fémalkatrészekben. Mint a Falcon első számú szerelője és technikai specialistája, elégedetlenségében nagyokat kaffogott. Kuka vontatott hangja, Max nyöszörgése és Spray magas frekvenciájú visítása egyhangúlag követelte a magyarázatot. Csubakka egyik karjának széles mozdulatával félreállította őket és a hajó jobb oldalán lévő raktárhelyiség felé indult, ahol az ő méreten felüli űrruháját tárolták.

A vuki mindig is utálta a szakfandert. Már csak a szabása miatt is, bár ezt a saját fajtársai konstruálták neki tavaly a Kashyyykon, amolyan esküvői ajándékként. És még inkább gyűlölte a gondolatot, hogy kimenjen a burokra, elvégezni egy nagy odafigyelést igénylő, igen veszélyes munkát, miközben egyedül a Falcon védőpajzsának vékony rétege választja el őt a hiperűr fizikai tulajdonságai okozta azonnali megsemmisüléstől. Ennél jobban már csak attól tartott, amit a burkolat másik oldalán fog találni. Esetleg megvárhatná, míg visszalépnek a normál űrbe az Ammuud közelében. Már csak pár perc maradt az érkezésig, a hiba addig csak nem fog elfajulni...

Végül a döntés tőle függetlenül született meg – egy igen hangos csattanás révén. A még mindig nyitott szervizalagútból hirtelen robbanás lángjai csaptak elő. Narancsvörös tűzcsóvák, repeszek, mindenféle gázok és a folyékony rendszerből származó színes gőzpára kíséretében. Ezt a nagy sebességgel elszökő levegő fojtott, folyamatos fűtőkövet, mely arra engedett következtetni, hogy a hajó léket kapott, igazolva a vuki legborúlátóbb feltételezéseit. Most már biztos, hogy nem marad idejük megvárni a normál űrbe való visszatérést. Azonnal tenni kell valamit, méghozzá sürgősen, ha nem akarnak odaveszni.

A Bonadanon eltöltött idő alatt a Hanra és Fiollára váró gazfickók bizonyára óvintézkedéseket tettek annak érdekében, hogy a Millennium Falcon ne tudjon megszökni. Időzített bombát erősítettek a csillaghajó burkához, helyesen mérve fel a pontot, ahol a robbanás a legnagyobb rombolást viheti végbe. A felhelyezés pillanatában ez teljesen árammentes és inaktív volt, nehogy az indítási teszt során észrevegye a komputer. Csak a legaprólékosabb vizsgálat deríthette volna fel, ha a vuki kívülről tüzetesen végignézi a burkolatot.

Amint a hajó mozgásba lendült, a bomba azonnal aktivizálódott, fokozatosan egy vékony lyukat fúrva az elmúlt órákban a héjazatba, amin át egy vezetékekkel elérte a legközelebbi energiakábelt és rácsatlakozott. Így a bárka rendszereitől elvonva a szükséges energiát, szépen feltöltötte magát. Ezt használta fel aztán a robbanáshoz, hogy minél nagyobb léket üssön a hajófalán. Ami csak azért nem szakadt darabokra, mert nem közönséges teherhajó burkolat volt, hanem egy több rétegű, megerősített páncélzat.

A detonáció után a bomba maradványai nyilván leváltak a teherhajóról és eltűntek a hiperűrben. Így repülés közben megsemmisítve a hajtóművezérlő rendszereket, maximális kárt okozhatott volna az YT-1300-asban. Ez az eszköz tulajdonképpen egy nyom nélküli gyilkosság elkövetésére készült. Semmiféle bűnjelet nem hagy hátra, csak felrobbantja a hajót, jelentéktelen energia anomáliává változtatván azt a hiperűrben. Hogy soha, senki ne tudja meg, mi történt valójában.

Csubakka és Spray hátrahőköltek a sokszínű lángcsóvától, amely a repedt folyadéktárolóból tört elő. Teljesen védtelenek voltak; a mérgező gázok oly könnyen megölhették volna őket, akár egy félrekalkulált hiperugrás. Az első gondolatuk így az volt, hogy fedezéket kerestek a füst és a lángok elől a folyosón, nehogy megperzselődjön a bundájuk.

Ellenben Kuka egész jól elboldogult ott is, ahol egy szerves lény nem. Habozás nélkül megkereste a legközelebbi kézi tűzoltókészüléket a bejáratnál, mivel az automata oltórendszer nem kapcsolt be, köszönhetően annak, hogy a Luron teljesen kiürültek a tartályai és a kapitánynak nem volt pénze újratölteni őket a Bonadanon. Merészen belegázolt a sűrűn gomolygó füstbe és bedugta a készülék csövét a nyílásba. Ezzel egy időben a mellkasi ajtói védelmezően összezárultak Kék Max előtt, nehogy baja essen a társának. Aztán kihúzta a biztosító pecket és nekilátott az oltásnak.

Csubakka most talált csak időt arra, hogy egy jólesőt káromkodjon a gépház ajtajában. Az önműködő tűzoltórendszer ugyan megmentette az életüket a Luron, ám a jelenlegi működésképtelensége a halálos ítéletükkel lehet egyenlő, ha a megmaradt néhány kézi tűzoltópalack nem bizonyul elegendőnek. Ráadásul az sem biztos, hogy mindegyik működik még. Amióta övük a hajó, merő gondatlanságból nem ellenőrizték egyiket sem, de remélhetőleg maradt bennük annyi nyomás, ami a tűz elfojtásához kell.

Sistergett a palackból kiszabaduló porfelhő, teljesen betérítve a BLX-5-öst. Ezzel legalább nem lesz baj. Közben még mindig hallani lehetett a szökő levegő sípolását és a felsikoltó szirénákat a fedélzeten, melyek a hirtelen nyomáscsökkenést jelezték. Elvileg a belső rekeszajtóknak önműködően záródniuk kellett volna, hogy megóvják a hajót a teljes dehermetizálódástól, ám az ezt vezérlő biztonsági rendszert már régen kiszerezték. Alkatrészeire nagyobb szükség volt más berendezések működtetéséhez ugyanis. Solo kapitány mindig úgy vélekedett erről, mikor az első tisztje kérdezte, hogy kicsi a valószínűsége annak, hogy léket kapjanak. A Falcon burkolata páncélozott és túlméretezett védőpajzsokkal szerelték fel. Ráadásul ha a személyzet a sérült szakaszban reked, esélyük sem marad eljutni az oxigénmaszkokig.

Csubakka most áldotta a koréliait, hogy kiszereelte a rekeszajtókat záró vészmentő rendszert. Gyorsan magához térve a robbanás okozta dermesztő meglepetésből, előrerohant a technikai állomás konzoljához, Sprayvel a nyomában. Az ellenőrzőpanelen az összes szűrőrendszert maximális teljesítményre kapcsolta, hogy azok mielőbb kivonják a levegőből a toxikus gázokat. Egy pillantással ellenőrizte a kárjelzőket is.

A bomba apró lehetett, de elhelyezésének pontossága elárulta: olyasvalakitől származik, aki meglehetősen jól ismeri a Falconhoz hasonló YT-1300-as teherhajókat. A vuki még a végrehajtó előtt felfedezte, hogy a bombát elhelyező személy nem volt tisztában a csillaghajó ideiglenesen beszerelt folyadékrendszereivel, amik megléte döntően megváltoztatta a szabotázs eredményét. Így a bomba nem fejtette ki teljesen

gyilkos hatását és talán van esélyük, hogy élve megússzák a merényletet.

Közben persze vészesen közeledett a normál sebességre váltás ideje is, amiről a műszerfalán felvillanó jelzőfény tájékoztatta őket. Mindketten átrobogtak a pilótafülkébe, majd hasra esve az igyekezettől, hogy időben odaérjenek. Aztán anélkül, hogy egy pillanatot elvesztegetett volna a leüléssel, Csubakka az ülés fölött átnyúlva dolgozott a kapcsolótáblákon. Szerencsére a folyadékrendszer egy része továbbra is működött és a hipertér most úgy vált szét a hajó körül, akár valami végtelen függöny. Megérkeztek az Ammuudhoz, tíz bolygóátmérőnyire lépve be töle a normál űrbe.

Az első tiszt újabb durva káromkodást eresztett meg. Felkapta Sprayt, a pilótaülésbe ültette és tucatnyi utasítást hörgött neki, miközben az Ammuud sarló alakú világára mutogatott. Az ebben a pillanatban jelent meg előttük, majd ismét eltűnt a robbanás felőli oldalon, mivel a Falcon lassan pörögni kezdett a függőleges tengelye körül.

- Értem! Világos! Bízd csak rám Csubakka! - hadonászott a végrehajtó, bár a felét sem értette annak, amit a kashyyki mondott.

Erre az antropoid faképnél hagyta, hogy végre a lék betömésének szentelhesse roppant szűkös idejét. A fedélzeten közben alig felére csökkent a légnyomás, így kénytelen volt az arca elé kapcsolni egy oxigénmaszkot, amit a főbejárat közelében tároltak. A légkondicionáló már teljes kapacitáson dolgozott, kiszívva a füstöt és gázokat a gépházból és a folyosóról, de ezzel még nem oldódtak meg a gondjaik. Csubakka elrohant az alkatrésztárba, felkapott egy védőszemüveget és egy burokfoltozó készletet és sebesen vágatott vissza a lékhez.

Az oszló füstbe óvakodva megpillantotta Kukát, ahogy a karbantartó alagút előtt áll, jobb karját tövig bedugva a nyílásba. A tüzet eloltotta, ráadásul a kiszökő levegő visítása is abbamaradt. A droid fémtenyérét a résre tapasztotta, ezzel ideiglenesen lezárva azt. A helyzetet mérlegelve – és persze Kék Max tanácsát követve - úgy gondolta, pár percre ez is megteszi, amíg az első tiszt be nem foltozza a léket. A droid most felnézett és megkönnyebbült, mikor meglátta Csubakkát.

- A lyuk meglehetősen nagy, uram. Nem vagyok benne biztos, hogy a kezem sokáig ellent tud állni a nyomásnak. Nem erre tervezték a végtagomat. És a rést körülvevő burok is sérült. Javaslom, hogy használja a legnagyobb foltot a készletből.

Csubakka felmérte a helyzetet. Hogyan lehetne a droid karját kivenni a nyílásból és be is tömni azt egy ennyire szűk helyen? A gyorsan megszilárduló tömítőhabot nem használhatja egy ekkora méretű lyukhoz. Ezért úgy döntött, inkább két foltot szed elő a táskából: egy könnyű kisebbet, amit gyorsan a lyukra helyezhet és egy nagyobb, ami majd ellenáll annak a hatalmas erőnek, melyet a nyomáskülönbség okoz. A kisebbik foltot odaadta a BLX-5-ösnek és utasításokat morgott, hevesen gesztikulálva neki, hogy megértesse magát vele. Dühös volt, amiért nem jutott eszébe az Urduron megkérni a Doki technikusait, hogy lássák el Kukát egy shyriivuk-basic fordítóprogrammal. Amint Han visszatér a fedélzetre, erre a hiányosságra nyomatékosan fel fogja hívni a figyelmét.

De a droid így is megértette, mit akar és felkészült a kívánt erőfeszítésre. Nagy terhek emelésére tervezett erős fémkarját elrántva szabaddá tette a rést és másik kezével gyorsan odanyomta a szigetelőfoltot. Ezután előredőlvén benézett az oltóporral borított lyukon és aggódva látta, hogy az ideiglenes folt örülten remeg a feszültségtől.

Mellette Csubakka is bekukucskált és a helyzetet mérlegelve attól tartott, a lyuk esetleg nagyobb, mint bizonyul, mint gondolta. Határozottan félretolta a munka droidot és megpróbálta bedugni a nyílásba a nagyobbik foltot. De mielőtt ezt rányomhatta volna a résre, a kisebbik tapaszt hirtelen megadta magát: a kinti légüres tér olyan sebesen szippantotta át az ujjnyi vastag repedésen, mintha egyszerűen kámforrá változott volna. A levegő újra sűrűteni kezdett a lyukon és szabályosan kitépte a vuki kezéből a nagyobbik foltot. Ami döngve nekicsapódott a hajófalnak, aztán behajlott és szintén kirepült a

végtelenbe. Ráadásul közben a lék is nagyobb lett, hosszában felhasadva pár centit függőlegesen. Micsoda pech!

A vuki számára hirtelen úgy tűnt, mintha egy szélviharban állna a szívóhatással dacolva. S miközben kirántotta karjait az alagútból, érezte, hogy a vákuum kénytelenkedően húzza a rés felé. Apró tárgyak, törmelékek és elszabadult roncsok röpködtek körülötte, sorra kizúdulva a semmibe. Egyik sem volt elég nagy és szilárd ahhoz, hogy betömje a léket.

Ezzel egy időben Kuka körülnézett a gépházban, Kék Max javaslatát követve, hogy találjon valami kellően nagy és lapos tárgyat, amit ráhelyezhetne a nyílásra, mielőtt az utolsó csepp levegő is eltávozna a fedélzetről és szerves útítársai megfulladnának. Fotoreceptora pár másodperccel később megakadt a padló alatt elhelyezkedő mentőkabin tolóajtaján. Odalépett hozzá és a sarkainál fogva megragadta a szögletes fémlemezt. Fölemelte, majd Csubakka segítségével közös erővel a nyíláshoz tartották. A fedélzeten közben annyira lecsökkent a légnyomás, hogy már alig hallották a szél süvítését és tudták, fél percen belül teljes vákuumban lesznek, ha nem zárják le a lyukat. Erejüket megfeszítve a robot és a vuki ellenálltak a szívóerőnek és beleengedték a járatba a fedőlapot. Az egy pillanattal később kitepte magát a kezükből és óriási csattanással a hasadékra csapódott. Szerencsére nem csípte oda egyikük ujját sem.

Ezzel a nyomáscsökkenés drasztikusan lelassult, időt adva az első tisztnek, hogy fölkapja a tömítőhabos flakont és nem sajnálva az anyagot, körbefújja vele a fémlemezt. A hab egy másodperccel a palack elhagyása után recsegve megszilárdult és betonkeményen lezárta a réseket. Mire végzett, megszűnt a szél és végre biztonságban voltak. Az összeborzolt szőrzetű vuki benézett a nyílásba, megvizsgálta a tömítést és elégedetten felhorkantott. Probléma megoldva. Átmenetileg, amíg leszállnak az Ammuudon.

Megkönnyebbült pillantást vetett a mellette ácsorgó BLX-5-ösre és barátságosan megsimogatta zöldre festett fémkoponyáját egy szívből jövő bók kíséretében. A droid ugyan nem hallotta, mit mondott a légzőmaszkban, mert a gépházban mostanra annyira leesett a légnyomás, hogy a zajok furcsán elhalkultak és távolivá váltak, de a gesztus egyértelmű volt. Jól végezte a munkáját. És ez a fő.

- Max volt az, aki a tolóajtót a figyelmembe ajánlotta. – mondta a droid szerényen, megfélekedve arról, hogy a légritka térben Csubakka sem hallhatja őt.

Otthagyták a gépházat és egyesült erővel lezárták a folyosóra vezető biztonsági ajtót, légmentesen elszigetelve azt a hajó többi részétől. Aztán a vuki visszarohant az utastérbe, hogy friss levegőt engedjen ki a tartályokból, majd amint helyreállt a nyomás, maszkját levéve a pilótafülkébe szaladt ellenőrizni, hogy boldogul az utasból sofőrré előléptetett tynnai a kormányművel. Még mindig érezte ugyanis, hogy nem repül stabilan a Falcon.

Spray éppen bizonytalan kimenetelű küzdelembe bocsátkozott a vezérlőművel. A konzol kapcsolóit nem az ő úszóhártás kezeinek tervezték, így beletelt némi időbe, mire megszokta, hogyan kell bánni velük. Az ablakon túl az Ammuud gyorsan közeledő, felhők borította felszíne látszott. Nagyjából ezer kilométer magasan lehettek ekkor, s enyhén billegve ereszkedtek lefelé.

- Az alapvető funkciókat sikerült megőrizni. – jelentette fegyelmezetten a vukinak. - Ráálltam a bolygó egyetlen ürrepülőterének érzékszűrőjére. Orbitális őrjáratuk nincs, úgyhogy muszáj lesz leszállnunk. Még két perc a légkörbe lépésig. Gondoltam, felkészítem őket egy esetleges kényszerleszállás lehetőségére, nem hallgatva el a becsapódás eshetőségét sem...

A vuki hangosan bömbölve ellenezte a tervet és kis híján ott helyben agyonütötte a túlbuzgó végrehajtót. Aztán inkább behuppant túlméretezett segédpilóta-székebe és átvette a vezetést. Csakúgy, mint Han, ő is szerette kerülni a felhajtást, ha erre mód nyílt.

Úgy találta, hogy a vezérmű kielégítően reagál és minden esélyük meg van rá, hogy szirénák, kísérőgépek, fékezőhálók, tűzoltó robotok és tízezer hivatalos kérdés nélkül landoljanak a planétán.

Pontosított kicsit a hajó irányán, hogy még a felső légkör elérése előtt a navigációs számítógép által jelzett érkezőfolyosó közepére állítsa a Falcont. A villogó műszereket vizslatva úgy tűnt, a hiperűr hajtómű vezérlése némi kárt szenvedett, de az irányítórendszer többi része tűrhetően működik.

Kuka, aki csak mostanra ért oda, Csubakkához fordult, megkapaszkodva az ülésében. Mellkaslemezei újra nyitva álltak, hogy Kék Max is lássa az eseményeket.

- Azt hiszem van itt valami, amit tudnia kell, uram. Max éppen most végzett elemzést a technikai állapotot illetően. A robbanás okozta sérülés megrongálta az ionhajtómű két legközelebbi blokkjának főegységét. Azzal a kettővel együtt, amik még a Luron sérültek meg a lövöldözés során, már csak kilenc fűvókánk működik. Így az elérhető tolóerőnk hetven százalék alá esett.

- De le tudunk szállni így is, ugye? - firtatta Spray idegesen.

A tynnai láthatóan megbánta már, hogy erre a repülő bádogteknőre tette úszóhárttyás lábait.

- Gond nélkül. A repulzorok jól működnek és mivel a Falcon hajtóművei sokkal nagyobb teljesítményűek a szükségesnél, még hat blokk sérülése esetén is tovább tudnánk repülni.

- Végre egy jó hír! Azt hiszem, nem volt rossz ötlet Solo kapitánytól, hogy ennyire túlméretezte a hajója berendezéseit! - horkant föl a végrehajtó, értékelve a helyzetben rejlő iróniát.

Egy szabvány felépítésű YT-1300-asban repülve mostanra már mind halottak lennének. A csészealj közben belépett az atmoszférába és viszonylag simán ereszkedett lefelé. Alattuk a szakadozott felhőzet résein át meglehetősen jól kivehették a szárazföld körvonalait. Az Ammuud a végláthatatlan erdők és havas hegyvidékek világa volt, több kisebb tengerrel és hatalmas sarki jégmezőkkel. Az űrkikötő, amely valahol előttük lehetett, a mérsékelt övi zónában helyezkedett el.

- A kapitány szereti bebiztosítani magát vészhelyzetek esetére. - mondta nyugodtan a droid. - Van viszont egy másik problémánk is. A folyadékos rendszer sérülése miatt mindkét Girodyne SRB42-es főhajtóműben leállt az ionizációs kamrák belső nyomását szabályzó rendszer. Így a vészszellőzők automatikusan kinyíltak a tetőn és most a világűr vákuumában működnek az izzószálak.

- És az miért gond? Talán fel fogunk robbanni? - tudakolta a tynnai rezgő bajusszal.

Max válaszolt a kérdésre vékonyka hangján:

- Nem a robbanás a legfőbb veszély. Ezek biztonságos izzószálak, de a nyomásváltozásra fölöttébb kényesek működés közben. Ha belépünk a sűrű atmoszférába, a levegő behatol a szellőzőkön át és a nyomástól könnyen elszakadhatnak. A nyílásokat csak kézzel lehetne lezárni kívülről, ami légköri repülés közben gyakorlatilag lehetetlen. Amíg nem javítjuk meg az égéstér nyomásszabályzó rendszerét...

- Nem landolhatunk! - fejezte be a mondatot helyette Spray, döbbsen pislogva útitársaira.

- Nem pontosan! - csicseregte a kis komputer tudálékosan. - Ez csak annyit jelent, hogy nem landolhatunk túl mélyen.

A csillaghajó enyhén megrázkódott, ahogy keresztülrepültek egy légörvényen. Alattuk gomolyfelhők takarták el a felszínt, s ezüstös villámok cikáztak a feltornyosuló páradrokok között. Épp egy zivatar volt a mélyben, amit okosabb lett volna jelen helyzetükben inkább elkerülni. A vuki ezért tartotta a magasságot és továbbrepült a korábbi irányban. Így valószínűleg túl fognak szaladni az űrkikötőn, de ez nem annyira vészes, mint a drága és nehezen pótolható izzószálak kiégése az ionizációs kamrákban.

- Légy óvatos! - kiáltotta a végrehajtó Csubakkának. - Ez a bárka még mindig a Csillagközi Begyűjtő Rt. zálogában van!

A kashyyyki erre öblös üvöltést hallatott. Meg volt a véleménye a dologról. A műszerfalán e pillanatban felvillant egy vészjelző, arról tudósítva őket, hogy az izzószálak egyike elszakadt és a vezérlőrendszer automatikusan leállította a motort. Tehát a bolygó atmoszférájában máris elérték a kritikus magasságot. Az első tiszt gyorsan felrántotta a kormányt, hogy pár száz méterrel följebb kerüljenek, majd átállította az elosztórendszert. Innentől az egyetlen megmaradt ionmotorjuk szolgáltatja hajtóanyaggal működni a megmaradt fúvókák. Ha ez is leáll, vitorlázórepülésben kell landolniuk, ami sem az öreglánynak, sem behemót pilótájának nem az erőssége. Becsapódni ugyan nem fognak, mert a repulzorgenerátorok lefékezik a bárkát a talajnak csapódás előtt, de akár hónapokra is itt ragadhatnak, mire sikerül új alkatrészeket szerezniük valahonnan.

A vuki horkantott néhányat, s közben azon mesterkedett, hogy a kritikus szint fölött tartsa az YT-1300-ast. Még jó, hogy a bekövetkező sebességcsökkenés segítette a manőverben, ahogy felhúzta a Falcon orrát, mintha vitorlázógép lenne a rozzant teherhajó.

- Ennél lejjebb nem mehetünk. – jegyezte meg Kuka fölöslegesen.

- Milyen magasan vagyunk? - kérdezte Spray sürgetően.

Az FKR érzékelői már észlelték a kikötő kozmodrómját egy magas hegyvonulat lábánál, pár kilométerrel előttük.

- A leszálláshoz túl magasan. De azok a hegyek elérhetők lesznek. – csicseregte Kék Max optimistán.

Csubakka módosított kicsit az irányukon, aztán tanulmányozni kezdte a felszínkövető radar szolgáltatása képet, hogy felmérje a távoli hegyvonulatokat a leszállópályán túl. A terve egyszerű volt: mivel nem ereszkedhetett mélyebbre a légkörbe, egy kellően magasan fekvő területet kell találnia a hegyekben. Csupán remélni tudta, hogy az ottani légnyomás nem károsítja a megmaradt ionmotorjukat. Bozontos mancsával intett a társainak, majd vehemensen a háta mögé mutatott.

- Azt hiszem, azt jelzi, hogy spóroljunk az energiával és készüljünk fel a kemény landolásra. - mondta Kuka a tynnainak.

- Gyerünk! Kapcsoljuk le a fölösleges rendszereket és rögzítsük, amit lehet! - csatolta ki biztonsági övét Spray remegő kezekkel.

Mindketten fölálltak és hátrarohantak az utastérbe. Bedobálták a különböző szabadon hagyott tárgyakat a tárolókamrákba és hajóládákba, lezárva azok tetejét. Nagyjából rendet raktak a fedélzeten, majd továbbhaladtak a hajó bal oldala felé és a hálókabint is ellenőrizték. Végül odaértek a gépház lezárt ajtajához.

- Már a légkörben vagyunk, úgyhogy van elég nyomás ahhoz, hogy bemenjünk! Gyere, segíts kinyitni! - intett a végrehajtó a droidnak, ami teljesítette kérését.

Hangos szisszenéssel egyenlítődtött ki a nyomáskülönbség a két helyiség között. Beléptek a gépterembe és összeszedték a szanaszét hagyott szerszámokat, meg a foltozókészletet. Spraynek feltűnt a padlón tátongó lyuk, benne a Falcon egyetlen megmaradt mentőkabinjával. Kuka korábban elmesélte neki, hogy a másikat hónapokkal ezelőtt elvesztette az öreglány egy hasonlóan rázós kényszerleszállás alkalmával. A tynnainak ekkor valami fontos dolog jutott eszébe:

- Mi lesz Solo kapitánnyal? Hogy fogja megtudni, mi történt velünk?

- Attól tartok, ezt nem tudom megmondani, uram. – vallotta be a robot türelmesen. - Nem látok semmiféle módot arra, hogy biztonságosan hagyjunk neki üzenetet anélkül, hogy kompromittálnánk magunkat a kikötői hivatalnokok előtt...

A végrehajtó bajuszát rezegtetve elfogadta a választ. Ő sem örült volna neki, ha a helyi hatóságok rájönnek, hogy egy csempészhajó szállt le náluk és lefoglalják a bárkát – ő előle.

- Úgy látom van egy hegesztőfelszerelés a mentőkabinban. Jobb, ha kiszeded onnan! A biztonság kedvéért!

A BLX-5-ös engedelmesen behajolt a kétszemélyes kapszulába és körülnézett.

- Nem látok semmit. – közölte értetlenül.

Hirtelen lökést érzett hátulról. Spray minden erejét összeszedve betaszította a kabinba.

- Menj, keresd meg Solót! - kiáltotta utána és rácsapott a kioldószerkezetre.

Belső és külső toloajtók záródtak össze, mielőtt a meglepett droid bármit is szólhatott volna. A mentőkabint rögzítő fémrudakra helyezett töltetek apró robbanások kíséretében leválasztották azt a csészealj hasáról és kilőtték az atmoszférába. A kormányrakéták egy másodperccel később működésbe léptek és irányba fordították a zuhanó fülkét, benne a döbbenet és értetlenkedve kapaszkodó Kukával. A Falcon közben emelkedett kicsit, a legmagasabb hegyek felé véve az irányt és hamarosan eltűnt a felhők között. A kis mentőegység pedig hófehér ejtőernyőt bontva ereszkedni kezdett az alatt elterülő leszállópálya felé.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Bár Solo meg volt róla győződve, hogy rettenetesen unni fogja az utazást a Lady of Mindor fedélzetén, ez szerencsére nem így történt. A nyomozáson kívül számos dologról beszélgettek Fiollával a következő két napban. Han élvezetes és lelkes útitársnak találta a nőt; sokkal inkább, mint bárki mást az utasok közül. Ennek ellenére a kabinja ajtaját az éjszakának megfelelő idő alatt állandóan zárva tartotta. Nem szerette volna, ha kellemetlen meglepetésre ébred, különösen most, hogy fegyvertelenül kellett utaznia. Igazából nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen hosszú ideig stukker nélkül valahol.

Az étkezések közti üres órákban jól elszórakoztatták egymást, jobbra a kilátó fedélzetén sétálva vagy a hajó bárjában iszogatva. Fiolla elmagyarázta neki, hogy ő és asszisztense meghallgatáson tartózkodtak a Bonadanon egy másik ügyből kifolyólag, amikor a hordozható üzenetrögzítő komputere meghibásodott. Így Maggét vette igénybe, melynek nagyobb kapacitású processzora és hatalmas adattárolója volt, lévén a legújabb típus. A Fennhatóság rövidesen ilyen gépekkel szereli föl a magasabb beosztású alkalmazottait. Ő még nem kapta meg az új számítógépét, mivel a nyomozás miatt nem volt ideje érte menni a központba.

Néhány jól megválasztott parancs akkor betekintést nyújtott számára a bonadani hatóságok titkos információs rendszerébe. A vezetékek nélküli hálózat segítségével a bolygó bármely pontjáról hozzáférhetett a rendszerhez, Magg jelszavát használva. A társa nem tudott erről, mivel épp nem volt elérhető a telefonján. A jelszót a fickó balga módon felírta egy cetlire és a laptop aljára ragasztotta. Arra az esetre, ha netán elfelejtené... Oltári baklövés ez adatvédelmi szempontból, amiért a hálózat biztonságtechnikai szakértői a hajukat tépnék, ha kiderülne. Fiollának viszont pont kapóra jött a dolog.

A nő – legnagyobb meglepetésére – friss feljegyzéseket talált a gépen a rabszolgavadász csoportok működéséről és Zlarb kifizetési könyveléséről is. Fogalma sem volt róla, ezeket Magg honnan szerezte és miért nem mutatta meg őket neki azonnal. Ha a srácot elkapták, akkor talán már nem is fog választ kapni a kérdéseire soha.

Han nem kommentálta a dolgot, mert figyelmét még mindig a játékosok kötötték le a hajó kaszinójában. Ez a helyiség a kilátó fedélzet közelében bújt meg és roppant népszerűnek bizonyult az utasok körében. Főleg hímnemű egyedek látogatták, akik szerencséjüket vagy tudásukat tették próbára az „Ötödik Pont”-on, a „Beugrató”-n, a „Hazug-döfés”-en, a „Vektor”-on és vagy féltucat egyéb klasszikus játékon. Solo két

sztenderd napja lépett a Lady-osztályú luxus utasszállító fedélzetére és azóta próbált kiagyalni valamit, hogy beállhasson egy kicsit a játékosok közé.

Miután a felszállást követően kipihte magát a kabinjában és a robot komornyikkal kitisztította ruházatát, átment Fiollához és hosszan elbeszélgetett vele a legkülönbébb témákról. Aztán sorra kimerítették a rendelkezésükre álló lehetőségeket, amivel csak szolgálhatott nekik a hajó. Először beültek a könyvtárba és utánaolvastak az Ammuuddal kapcsolatos információknak. Majd elvitte a lányt a bárka mozijába és megnézték egy új romantikus filmet, amiben a birodalom szerte ünnepelt szőke holosztár, Wynssa Starflare bolondította magába a férfiakat. Ezt követően iszogattak és táncoltak kicsit az egyik bárban, visszafogottan flörtölve egymással a parketten. Később kart karba öltve körbesétáltak a kilátófedélzeten és figyelték a többi utast, akik alig meglepő módon ugyanezen tevékenységgel voltak elfoglalva. Végül pedig következett a kényszerű tétlenség, ami mostanra kezdett szinte elviselhetetlenné válni a férfi számára.

De amikor kölcsönt akart kérni Fiollától, a nő határozottan kijelentette, ebben nem támogatja. Annak ellenére sem, hogy a koréliei többször leszögezte: befektetései busás haszonnal járnának. Rámutatott: ha nem vesztegeti el a pénzét külön kabinra, most rengeteget adhatna neki kölcsön.

- Üzlettársak vagyunk, nem hálótársak. És egyelőre nem akarom felfrissíteni a papásmamással kapcsolatos ismereteimet. – ez volt a lány tömör válasza a közös kabinra. - Azon kívül, ha olyan híres szerencsejátékos vagy, hogy lehet, hogy abban a rozsdamarta süteményes dobozban repülsz körbe-körbe? Ahelyett, hogy egy rendes csillagjachtod lenne?

Han zavartan témát váltott, nem kívánván megfelelni a kényelmetlen kérdésre.

- Két szabvány napja veszteglünk ezen a szemétdombra való roncsra! Kész csoda, hogy egyáltalán eljutottunk vele az Ammuudig! Kezdek megbolondulni az unalomtól! A Falcon annyi idő alatt odaröpített volna minket, amennyi ezeknek a bolondoknak az indítóállomás feltakarításához szükséges!

Felállt az asztalkától, ahol étkeztek és bosszúsan bámult az étterem békésen eszegető közönségére. Rajta kívül láthatóan senkit nem idegesített a Lady of Mindor lassúsága. Elvégre ez turistahajó volt, nem egy futárgép. A háromszáztíz méter hosszú, négyszögletes kaszniban kényelmesen elfért a hatszáz utas és a százhusz fős személyzet, valamint a kisegítő droidok hada. Ráadásul közel ezer tonna rakományt is vittek a meglátogatott bolygókra, így a ki és berakodás miatt minden kikötőben órákig álltak, ami majd megőrjítette a türelmetlenkedő csempészt.

- Legalább nemsokára meglátjuk a kapitány által beígért ammuudi meteorhullást. Azt hiszem, megyek és még egyszer odaadom a ruháimat a robotkomornyiknak. Csak úgy, a móka kedvéért.

Fiolla kedvesen megragadta a férfi csuklóját. Rögtön megérezte, hogy megbántotta Solót és szerette volna valahogy kiengesztelni.

- Ne légy már olyan elkeseredett! És kérek, ne hagyj itt egyedül! Félek, hogy a Ninn-pap megint letámad a formális absztinencia előnyeiről tartott előadásával. És ehhez most kivételesen ne fűzz kommentárt...! Na jó...! Gyere, befizetlek egy menetre a „Csillagok háborúján”. Ezt még mi is megengedhetjük magunknak.

Mostanra nem sok utas maradt a játékszínpadon, mert a Lady of Mindor már a soron következő megállójához közeledett a hiperűrben. A legtöbben a holmijukat csomagolták vagy az utolsó percek bokros teendőit végezték a leszállás előtt. A koréliei csinos útitársának engedve beadta derekát és átment vele a zsetonjátékok bankjához. Fiolla ekkor utánozni kezdte Han ruganyos lépteit a folyosón végighaladva. Karját lóbálta, vállát hátracsapta és kissé túlozva himbálta csípőjét, mintha láthatatlan lézerpisztoly húzná az oldalát. Ugyanúgy pásztázta végig a termet, összevont szemmel, arrogáns tekintettel, mint

ő, továbbra is egyszerre lépve vele.

Mikor Solo észrevette, rögtön magára ismert. Körülnézett, keresve, hogy kinek jutott eszébe nevetéssel próbálkozni. Szerencsére senki sem figyelt rájuk.

- Befejeznéd? - kérlete fojtott hangon a lányt. - Még a végén kihív valaki párbajra.

Fiolla féloldalasan rávigyorgott, pont úgy, ahogy a pilóta csinálta az elmúlt napokban, kaján magabiztossággal.

- Akkor majd megállítja egy sugárcsapás, kisfiam! Én gyors vagyok, mint a villám! A mestertől tanultam!

Eltűlzott koréliei akcentusát hallva Han elnevette magát és fél kézzel átölelte a hölgyet, baráti gesztussal. Igazán szórakoztató a társasága, még úgy is, hogy nem akart papás-mamást játszani vele a hosszúra nyúlt utazás során. Pedig szívesen felfrissítette volna a lány ezzel kapcsolatos elméleti és gyakorlati ismereteit...

- Színésznőnek kellett volna menned, nem könyvelőnek! Amúgy nagyon dögös párbajhős lenne belőled... egy kalandfilmben!

A „Csillagok háborúja” játékgép két hajlított monitorból és egy vezérlőegységből állt, amely a játékalomások között, alul helyezkedett el. Fölötte magasodott a hatalmas holotank, részletes csillagtérképekkel a galaxis ismert területeiről. A konzol botkormányaival mindkét játékos hajók ezreit küldhette csatába a komputer modellezte űr mélyére, hogy bolygókat szálljanak meg, illetve megütközzenek egymással.

Han megállította a nőt, amint az egy zsetont készült bedobni a gép nyílásába.

- Tudod, sosem rajongtam igazán a „Csillagok háborújáért”. Túlágosan is hasonlít a munkámhoz.

- Ezt úgy mondod, mint aki végigharcolta a Klónok háborúját! - gúnyolódott vele a lány.

- Akkor mit szólnál egy utolsó andalgáshoz a sétálófedélzeten?

- Az már inkább kedvemre való lenne!

Otthagyták a játéktermet és felmentek a csigalépcsőn két szintet. Legnagyobb meglepetésükre teljesen egyedül voltak a hajó eme részében. A többi utas már belefáradt a hely egyhangúságába. A sétálófedélzet fala nem volt más, mint egy üvegacélból készült, vékony, talán tíz méter hosszú, két méter magas ablaklemez, a hajótest vonalát követő íveléssel. Egy kisgyermek lelkesedésével bámulták a hipertér lenyűgöző fényjelenségeit. Rövid idő múltán agyuk és szemük megpróbált rendet teremteni az üvegacélon túli kéklő káoszban, amelyből szabálytalan alakzatok tűntek elő – legalábbis úgy vélték.

Fiolla látta, hogy Han még mindig zavartan viselkedik az előbbieket miatt. A férfiak olyan érzékenyek tudnak lenni, ha kétségbe vonják a hozzáértésüket! Lágyan belekarolt a pilótába és megértően a szemébe nézett. A gesztusaival próbálta jelezni neki, hogy nem akarta megbántani.

- Csubira gondolsz, ugye? - kérdezte végül óvatosan.

- Aha. Nem lesz vele gond. Remélem, nem izgatja magát a késésünk miatt és nem csinál valami bolondságot...

A hangosbemondó közben elrecsegte az utolsó figyelmeztetést a normál sebességre való átállás előtt – bár ez inkább a személyzetnek szólt, mintsem az utasoknak. Nem sokkal később Fiolla torkából halk, elragadtatott kiáltás tört fel, amint a hiperűr sebesség okozta kaotikus felhőrajzolat hirtelen a csillagok és a normál űr fekete mezejévé olvadt.

A hajó pozíciója miatt nem láthatták sem a rendszer napját, sem annak kísérő bolygóit. Az acélüvegen túl felbukkanó csillagképek teljesen ismeretlennek tűntek számukra. Egyikük sem járt még a Fennhatóság szektornak ezen részében. Pontosabban Han megfordult már a közelben, az Urduron, de erről eszébe sem volt beszélni a nőnek. A Jessával való románca csak nemrég szakadt meg és különben sem volt olyan bolond, hogy a Doki titkos bázisáról fecsegen egy fennhatósági köztisztviselőnek.

- Ez a látvány mindig lenyűgöz! - csodálkozott Fiolla. - Téged nem?

Solo válaszolni akart, ám ekkor hirtelen szirénák szólaltak meg körülöttük, végig a hajó egész hosszában. A világítás hunyorgni kezdett, majd teljesen kikapcsolt és az átmeneti sötétséget felváltotta a sokkal halványabb vészvilágítás. Ezzel egy időben utasok rémült kiáltásai visszhangzottak a folyosón a kabinok irányából.

- Mi történik itt? - aggodalmaskodott útitársnője, erősen megkapaszkodva felkarjában.
- Netán egy örövény?

- Nem örvény ez! - állapította meg a pilóta magabiztosan. - Mindent lezártak, kivéve a tartalékrendszert. Bizonyára a pajzsba igyekeznek energiát áramoltatni.

Megfogta a lány kezét és sebesen visszaindult a lépcső irányába. Ha valami külső veszély fenyegeti az óriás utasszállítót, például egy meteorvihar, nem a legbiztonságosabb hely a törékeny transzparacél ablakok előtt ácsorogni.

- Hová megyünk? - kérdezte a nő idegesen.

- A legközelebbi vészsiliphez vagy mentőcsónak állomáshoz! - üvöltötte Han a választ, hogy túlkiabálja a szirénákat.

Rohanni kezdtek lefelé az alsóbb szintekre. Az egyik szalonba érve elcsodálkoztak azon, mennyire elhagyatott. Csupán egy ezüstszerű E-3PO pincér droid sietett át a termen, hogy elfoglalja a riadó esetére kijelölt helyét. Ahogy a főfolyosóra értek, a hajó enyhén megrázkódott alattuk. Han a sokat tapasztalt űrjáró gyakorlatával tartotta meg egyensúlyát, miközben elkapta Fiollát is, mielőtt az egy lámpaernyőnek tántorodott volna.

- Valami nekünk jött! - állapította meg a koréliai. - Talán aszteroida becsapódás...

Mintha csak a mondottakat támasztaná alá, abban a pillanatban hermetikusan záródó, súlyos rekeszajtót hallottak a helyére csúszni valahol a fedélzeten. A Lady of Mindor külső burka sérülést szenvedett! Most már biztosak voltak benne, hogy tényleg valami komoly katasztrófa történhetett. És jól tették, hogy eljöttek a sebezhető kilátófedélzetről.

Egy fekete bőrű, karcsú légiutas-kísérő rohant végig a folyosón, egyik karja alatt narancssárga mentőtáskával. Mikor Han látta, hogy nem fog megállni, két kézzel megmarkolta zsinóros öltözkét.

- Engedjen! - mondta a fickó, miközben igyekezett szabadulni. - A saját részlegükben kellene lenniük! Minden utasnak el kell foglalnia a helyét!

A koréliai erősen megrázta, nem törődve a figyelmeztetéssel. Ő válaszokat akart kapni, nem kioktatást, hogy mit tegyen ebben a helyzetben.

- Előbb mondd meg, mi folyik itt!

- Most hallottam a fedélzetmestertől, hogy megtámadtak minket! Kalózkod! Kilőtték a főhajtóművet, amint átváltottunk a hiperűr sebességéről...!

A hír annyira meglepte Hant, hogy eleresztette a férfit. Az, miközben továbbrohant, még visszakiáltott nekik:

- Térjenek vissza a részlegükbe! Mielőtt megrohannának minket...!

Solo azonban nemigen szentelt figyelmet az utasításnak, sem az egymásnak ellentmondó parancsokat harsogó hangszóróknak. Fiollával a nyomában továbbhaladt a folyosón, mígnem összetalálkoztak egy csomó pánikba esett utassal, akik közt alig tudtak utat törni maguknak.

Még egy jól felszerelt hadihajón sem megy mindig simán a harcra való felkészülés. Elég, ha a légénységi szállásokon és az étkezdékben kialakuló tolongásra, lökdösődésre gondolunk. Így érthető, hogy egy olyan luxus utasszállítón, mint amilyen a Lady of Mindor, a harcászati riadó, ha nem is volt teljesen ismeretlen, mindenesetre komoly zavart okozó procedúrának bizonyult. És akkor még enyhén fogalmaztunk...

A gyakorlatban a megrémült személyzet és a cselekedeteikkel egymást akadályozó, döntésképtelen tisztak igazi káoszba változtatták a fedélzetet, percekkel a riadó felhangzása után. Han az eddigi kalandos élete során sosem került még ilyen forró helyzetbe, de azt biztosan tudta, hogy nem követheti a felkészületlen légénység

utasításait. Azoknak valószínűleg fogalmuk sincs, mire képesek a kalózok.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte a nő, mialatt számos hangoskodó utas mellett haladtak el, egymás kezét szorongatva.

Látták, hogy többen az értékmegőrző ajtajánál csoportosulnak. Mások nehéz csomagjaikat vonszolva siettek valamilyen irányba vagy a gyermekeiket igyekeztek menteni, maguk sem tudva, hová. Egy kék bőrű, túskefrizurás hölgy a házi kedvenceit vezette pórázon, másik kezében elegáns bőrretiküljét szorongatva. A három mooka fülsértő hangon vonyított és lihegve csóválták tollas farkukat. Többen a személyzettel veszekedtek, védelmet vagy tájékoztatást követelve tőlük. Egy idősebb, görnyedt hátú hiit férfi pedig rosszul lett és összeesett. Két fajtársa és egy pincér droid próbálták félrevonszolni a tömeg útjából, mielőtt halálra taposnák.

- Hozd a maradék készpénzt és az irataid a kabinodból, aztán megkeressük a legközelebbi mentőcsónakot! - kiáltotta Solo a lány fülébe, mikor a kabinjaikhoz értek.

A kapitány hallotta a légmentesen záró szakaszolóajtók csapódását a folyosókon és megpróbált visszaemlékezni ezeknek a régi típusú luxus utasszállítóknak a belső felépítésére. Sajnos az utazás során elfelejtette átnézni a kabinja ajtajára erősített tapétaképernyőn lévő tervrajzot, merő lustaságból. A Birodalmi Katonai Akadémián ugyan a tananyag része volt a galaxisban használatos leggyakoribb hajótípusok szerkezetének ismerete (a Lady-osztályt is beleértve), de azóta bizony jó pár év eltelt, hogy Han az iskolapadot koptatta és most igencsak meg kellett erőltetnie magát, hogy eszébe jussanak a tanultak. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy egy automata szakaszolóajtó mögé szoruljanak, elvágva a menekülés lehetőségétől.

- Han, várj meg! - rántotta vissza Fiolla.

Mokaszinos lábát igencsak szednie kellett, hogy utolérje a szinte rohanó koréliait. Nem értette, miért akar a férfi elmenekülni a fedélzetről, de ismerte már őt annyira, hogy ne ellenkezzen vele.

- Nálam van a pénzem és minden iratom. Hacsak nem akarsz a robotkomornyiknak borravalót adni, felőlem indulhatunk!

A pilóta ismét meghökkent kissé. Tetszett neki, hogy a nő minden eshetőségre készülve magánál hordja legfontosabb dolgait. Ez előrelátásra vall. Mégse olyan zöldfülű az útítársa, mint korábban gondolta.

- Nagyszerű! A hajófar felé megyünk! Ha jól emlékszem, akkor ott, az elektromos központ előtt kell lennie egy vagy két mentőcsónaknak.

Futás közben rájött, hogy a makrotávcsőve és a Falconról elhozott nyomkövető berendezés a kabinjában maradt, de hamar lemondott róla. Úgyis karcos volt már az egyik lencséje és a hajó raktárában akad még pár kukker tartalékban. Azokból az időkből, mikor távcsöveket és nagy hatósugarú felszíni érzékelőket csempészték Csubival egy kereskedelmi tiltólistára tett független bolygóra Ploovo megbízásából.

Előttük egy vastag szakaszolóajtó épp kezdett becsukódni. A kapitány úgy látszik teljesen el akarja szigetelni a hajó egyes részeit, hogy lassítsa a kalózok előrenyomulását. Ezzel persze a védők munkáját is ellehetetleníti, de Solo most nem ért rá emiatt dühöngeni. Teljes erőből rohant, vad kiáltásokkal biztatva útítársát, hogy ugorjon utána a gyorsan szűkülő ajtónyílásba. Fiolla elegáns tigrisbukfencclal vetődött át a lyukon, s miközben felpattant, csillámselyem ruhájának bokáig érő szára nagy reccsenéssel szétszakadt.

- Aúúh...! Na ne! Még ez is! Egy havi fizetésembe került ez a mutatvány! - panaszkodott a lány ingerülten, miután feltápászkodott a padlószőnyegről.

Kelletlenül tapogatta fájó bal vállát és hátgerincét, ahol megütötte magát a bukfenc során. Aztán megvizsgálta mélysárga szoknyáján a hasítékot, ami felfedte áttetsző harisnyába bújtatott, formás lábszárát.

- Ha megvárjuk, míg átöltözzöl az overallobba, a túloldalon rekedtünk volna. Amúgy nem ártott a rucidnak egy kis igazítás. Legalább rendesen tudsz járni benne. - állapította meg Han, elnézegetve az eredményt.

Fiolla csak a szemét forgatta a megjegyzésre és a térde körül hősiesen leszaggatta szoknyája szegélyét, hogy ne akadályozza a továbbiakban.

- És most mi következik? Harc vagy futás?

- Mindkettőből egy kicsi. A teknő kapitánya volt olyan bolond, hogy bezárta a szakaszolóajtókat. Mit gondolsz, hogy fog a legénység a készenléti helyére jutni? - zsörtölődött a férfi a fejét csóválva.

- Szerintem nem is akar harcolni a fickó. - zihálta a nő, igyekeztén a koréiai sarkában maradni. - Csak időt akar nyerni, míg megérkezik a segítség.

Rohantak tovább, a kanyarban majdnem beleütközve egy szürke, MK-sorozatú karbantartó droidba. Ebben a szekcióban meglepően kevés utassal találkoztak a folyosókon és a személyzetből is csak néhány embert láttak, akik összedugva fejüket azon tanakodtak, mitévők legyenek. Egy ocsinin fajú párocska bömbölő csecsemőjét próbálta csitíztatni, míg három nyugdíjaskorú ryn asszonyosság – izgatottan csóválva hosszú farkát – arról vitázott, hová rejtsek az ékszereiket.

- Nem hiszem, hogy egy ilyen utasszállító legénysége sokáig ellenállhatna egy kalózhajónak! Te nem így gondolod, Han?

- Ja! Pedig jobban tennék, ha küzdenének! A kalózok ugyanis nem arról híresek, hogy dédelgetik a foglyaikat...

- Ezt úgy mondod, mintha jól ismernéd őket...!

- A Drea Renthal név mond neked valamit? - vetett rá metsző pillantást Solo.

- Igen...! Azt hiszem hallottam róla a hírekben! Valami kalózkapitány, ugye?

- Az! Együtt harcoltunk a Nar Shaddaa-i csatában!

- Hűha...! Érdekes barátaid vannak!

- És hidd el nekem, ő még a civilizáltabb kalózok közé tartozik, aki nem szokta ok nélkül megölni a foglyait!

Lihegve előadott csevegésük félbeszakadt, mert egy hosszú, henger alakú mentőcsónakhoz érkeztek, ami egy mélyedésbe volt rögzítve a Lady of Mindor tatjának bal oldalán. Senki sem volt a közelben, aki láthatta volna, mit csinálnak. Han habozás nélkül letörte a kioldókar pecsétjét, majd hátranyomta a kallantyút, a tolóajtó mégsem akart kinyílni. Újból előre, majd visszanyomta, elátkozva közben a hajó karbantartó tisztjét, amiért nem nézett utána a biztonsági felszereléseknek. Ha ez most egy igazi katasztrófa lenne, bizony itt pusztulnának.

- Hé! Hallgass csak! - intette csendre Fiolla a több nyelven káromkodó férfit.

A hajó kapitánya – úgy tűnt – visszanyerte önuralmát. A fedélzeti hangosbeszélőbe krárogott, miután kikapcsoltak a vészjelző szirénák és átmenetileg kísérteties csend borult az utasszállítóra.

- Figyelem! Minden utas biztonsága érdekében... - kezdte kissé bizonytalanul. -... és a személyzet tagjai miatt úgyszintén! Nos, úgy döntöttem, hogy elfogadom a megadási feltételeket, amelyeket a támadó hajó diktál. Biztosítottak róla, hogy senkinek sem esik bántódása, ha nem tanúsítunk ellenállást és nem kísérelünk meg mentőegységeket útnak indítani. Éppen ezért blokkoltam minden mentőcsónak kioldórendszerét. Bár a hajó megrongálódott, nem fenyeget minket közvetlen veszély. A sérült rekeszeket lezártuk, a létfenntartó rendszerek mindenhol működnek. Ezúton rendelem el, hogy minden utas és a személyzet összes tagja működjön együtt a fedélzetre szálló csapatokkal, amint a kalózhajó összekapcsolódik a Lady of Mindorral!

- Ostoba! Miből gondolja, hogy betartják a szavukat? - motyogta inkább csak magának Han. - Túl sok időt töltött személyszállítással a boldogtalan.

Elidőzött a gondolatnál, mert valamit furcsának találtak a csempészküldetéseken edződött ösztönei. Egyáltalán, mikor volt utoljára kalóztámadás a Fennhatóság területén? Közel egy kiépített védelmű bolygóhoz? Még ha kint lennének a Peremvidéken vagy a mélyűrben, megértené a dolgot, de itt? Pár fényévre az Oslumpextől? Az ehhez hasonló incidensek szinte teljesen ismeretlenek az űrnek ezen a részén. Itt valami nem stimmel. Nem romolhatott ennyit az űrbiztonság az utóbbi néhány hétben!

- Solo, oda nézz! - mutatott Fiolla egy nyitott tolóajtóra a hajó külső burkában.

A férfi odafutott és látta, hogy szabad az útjuk az egyik lőálláshoz. Bár a Lady of Mindor egy szimpla utasszállító, azért a tervezői gondoltak az efféle esetekre is. A hajótörzs két oldalán körben négy darab ikercsöves légvédelmi lézerágyú állt ki a burkolatból. Könnyű vadászgépek ellen hatásosak lehetnek ha védekezni kell, de egy masszív hadihajóval szemben nem sokat érnek. Azért nem árt benézni a fülkébe, hátha többet tudnak meg a kalózokról.

A tolóajtót bizonyára még a legelső utasításokat követve nyitották ki, így a nehéz sorozatvető most szabadon árválkodott. Vagy azért, mert a felelős személyzet nem jutott el a posztjáiig vagy mert a kapitány visszarendelte őket. Átlépve a rövid összekötő folyosón Han fürgén a párnázott tűzérülésbe lendült, Fiolla pedig megállt mögötte a szék támlájába kapaszkodva.

A lőállást körülvéő, kidomborodó üvegacél falon át jól látták a kalózhajót maguk előtt. Ezt a fényelnyelő feketére festett, karcsú ragadozót, amely eltakarva a csillagokat és a távoli Ammuud vékony sarlóját, éhes piócaként igyekezett rátapadni a jóval nagyobb utasszállító oldalára. Éppen az egyik légzsiliphez készült csatlakozni, ami a Lady of Mindor közepén helyezkedett el, a tüzelőállástól jó száz méterrel előrébb. Beletelt néhány másodpercbe, mire Solo felismerte a típusát. Egy Starwind-osztályú sétahajóból alakították át erősen felfegyverzett kalózhajóvá a gazdái. Lehetett vagy ötven méter hosszú, ionhajtóművei sárgán izzottak a tatján, mint két gonosz szem az éjszakában. A tetejéről egy lövegtoronyba szerelt quad lézerágyú csövei irányultak feléjük.

- Ismerem ezt a hajótípust. - suttogta a férfi feszülten. - Nem lehetnek rajta többen huszonöt-harminc főnél. Simán legyőzhetnénk őket, ha a személyzet értené a dolgát.

Az előtte várakozó ikerágyú kondenzátorainak töltése maximumon állt. Minden kijelző zöld, a löveg harcra kész. Előttük a cél, szinte karnyújtásnyira. Tökéletes célpont, egyszerűen eltéveszthetetlen. Vállát a támasztéknak vetve Han előredőlt a párnázott tetejű célzóberendezés felé, s megragadta az elsütő szerkezetet.

- Mi jár a fejedben, Solo? - érdeklődött Fiolla feszülten.

Nem tetszett neki, hogy a férfi egyedül akar csapást mérni a jókora túlerőben lévő ellenségre. Ha amazok visszalőnek, szilánkokra robbantják az előttük lévő üvegburát – velük együtt. Az utasszállító védőpajzsai ugyanis nem működtek.

- Ha manőverezni kezdünk, nekik is fel kell venniük a lendületet. – magyarázta a koréliei türelmesen. - Ha viszont várunk, kényelmesen átsétálhatnak a szemünk előtt. Leadunk egy sortüzet a hajójuk gyenge pontjaira. Talán még kárt is tehetünk bennük. A dokkolónyílásra, a szenzorablakokra és a fegyverzetre érdemes ilyenkor célozni.

- Vagy esetleg megöletjük magunkat, nem? - jegyezte meg a lány bosszúsan. - No meg persze mindenki mást is, aki ebben a dobozban utazik...! Ezt nem teheted!

- A fenébe is! Ez az egyetlen dolog, amit tehetünk! - fordult felé a férfi ingerülten. - Gondolod, betartják a szavukat és amint felmarkolták a zsákmányukat, szépen távoznak majd? Anélkül, hogy bárkit megölnének? Én nem hiszem...! Láttam már kalózok által szétcincált hajókat utólag. Hallottál a norulaci banditákról? Akik minden nőt megerőszakolnak válogatás nélkül, a férfiakat meg kidobálják a zsilipen meztelenül? Nekem semmi kedvem úszni egyet az űrben! Ha nem tudunk meglépni, egy masszív ütéssel legalább beviszünk nekik!

Figyelmen kívül hagyva a nő minden ellenvetését, vállát újra a támasztéknak vetve átnézett az irányzékon. A kalózhajó fenyegető sziluettje a szálkereszt közepére került. Lélegzetét visszafojtva a csempész olyan pozícióra várt, amelyben a lövés az ellenséges hajó valamely létfontosságú részét érheti, jól tudván, hogy csak egyetlen sorozatot adhat le. A parancsnoki híd nem került a lövonalba, a raktérrel és a legénységi résszel pedig nem foglalkozott, mivel sejtette, hogy a gazfickók nagy része ilyenkor amúgy is a légzsilip előtt gyülekezik, az átszálláshoz készülődve. A kalózoknak eddig könnyű dolguk volt. Még hátirakétás csáklásokat sem kellett kiküldeniük, a Lady kapitányának gyávasága miatt.

Han figyelte egy ideig az ellenséges hajót, amint az lassan odaoldalazott a hajójuk burkolatához, végig a tatját mutatva neki. Olyan könnyű lett volna szétlőni az ionhajtóműveit, hogy ne tudjanak elmenekülni a BR cirkálók elől! De akkor biztosan elfoglalnák az utasszállítót, ezzel próbálva távozni a rendszerből. És egyszerű fosztogatás helyett túsdrámává fajulna az akció. Így végül eltolta magát a dupla csövű ágyútól és sóhajtván kimászott a tüzelőállásból. Fiollának igaza van. Nem éri meg lemészároltatni az utasokat egy szép lövés kedvéért. De azért megadni sem fogják magukat, az holtbiztos!

- Induljunk! - javasolta a nőnek, aki megkönnyebbülten követte őt vissza a folyosóra.

- Mi ez a hirtelen támadt józanság?

- A megérzés a specialitásom. – felelte Han lágyan. - És támadt egy ötletem. Most keressünk egy térképet!

Elindultak visszafelé, amerről jöttek és a koréiai rövidesen megtalálta a főfolyosó falára ragasztott egyik tervrajzot, ami az utasok számára volt hivatva mutatni, mi hol van a Lady of Mindoron. Ezt gyorsan leszakította helyéről és tanulmányozni kezdte, megállás nélkül dűnnyögve valamit az orra alatt.

A nő közben maga után vonta a férfit, vissza a használhatatlan mentőcsónak irányába. Talán valahogy áttörhetnék a biztonsági zárat és leléphetnének innen – vélte makacs elszántsággal, bár maga sem bízott a sikerben. Viszont ahogy teltek a percek, úgy kúszott egyre feljebb a végtagjaiban a dermesztő félelem a rájuk váró sorstól. Fiollának semmi kedve nem volt megtudni, vajon a támadók a norulaci martalócokhoz tartoznak-e.

Rögtön ezután enyhe rázkódás következett, ahogy a kalózhajó meglehetősen ügyetlenül az utasszállítónak ütközött. Han rögtön megtorpant és behúzta Fiollát egy mellékfolyosó ideiglenes biztonságába. Még mindig nem jött erre senki. A tati rész úgy látszik még a szakaszolóajtók lezárása előtt kiürült.

Mivel semmi sem történt, fél perccel később továbbmentek, előre a hajó közepe felé. A szakaszolóajtók ekkor hirtelen kinyíltak, átjárhatóvá téve a fedélzetet mindenki számára. Akár egy hátra fektetett teknősbéka, a Lady of Mindor teljesen védtelenül várta, hogy a támadók azt tegyenek vele, amit csak akarnak.

Már közel jártak a zsilipekhez, mikor végre megpillantották útitársaikat. Nem messze előttük, a kapitány utasítására az utasok ostoba csordája gyülekezett a kalózhajóhoz kapcsolódó zsilipkamra előterében. Hannak eszében sem volt csatlakozni hozzájuk, inkább behúzódtak egy fali mélyedésbe, ahonnan a korábbi rázkódások során kidőlt az odaállított virágdézsza. Fiolla közben felfedezte előttük a Ninn-papot hosszú, zöld ruházatában, meg egy ocsinin fajú fennhatósági segédellenőrt valamelyik agrárvilágból, aki növénybeoltással foglalkozott; és tucatnyi más embert, akiket korábban megismert. Mindannyian visszarettentek a légkamra belsejéből kiszűrődő sziszegés hallatán. Az átzsilipelés megtörtént.

Az emberek és más lények úgy rebbentek szét, mint valami felriasztott madárcsapat, amint a kamra belső tolóajtaja félresiklott és bemasíroztak a fedélzetre a fegyveres úrútonállók. A megszállók – valamennyin páncélozott úrruha – lézerpisztolyokkal, energilándzsákkal és vibrobaltákkal voltak felszerelve. Úgy festettek, mint megannyi álarc nélküli, sebezhetetlen hóhér, koromfeketére mázolt öltözkükben. Lehetek vagy húszan-

huszonötten. Sisakrostélyaikon keresztül szigorú utasítások harsantak, mire az utasok kiabálása hallatszott válaszul.

A megszállók csapata nem vesztegette az idejét csevegésre, inkább a luxushajó parancsnoki hídjá felé nyomultak előre. Gránátokkal, fúziós-vágókkal, plazmafáklyákkal és utászfelszereléssel; arra az esetre, ha a kapitány mégis visszavonná a megadásra tett ígéretét. Néhányan közülük a hall felé terelték a csak tessék-lássék ellenálló utasokat, a többiek pedig három-négy fős csapatokra oszlottak és megkezdték a kutatást a légkamrától kiindulva minden irányban.

- Tűnjünk innen!

Han Fiollát egy belső folyosóra vezette, ahonnan újból megindultak a hajó tatja felé. A férfi fél kézzel még mindig a szerkezeti rajzot tartotta, időnként rápillantva, hogy ellenőrizze, merre járnak. Pár méter után egy szerszámos kamrához érkeztek, ahová gyorsan behúzódtak, mielőtt bárki meglátta volna őket. A helyiségen belül, a polcok takarásában egy jellegtelen szellőzőrács búj meg a falon. Ez abba a karbantartó alagútba nyílt, amely végighúzódtott a hajó teljes hosszában.

Normális esetben a tolóajtó zárva volt, de elhelyezték rajta egy biztonsági kilincset arra az esetre, ha a hajó vészhelyzetbe kerül. Han úgy vélte, ez most igencsak vészhelyzet és leszakítva róla a plombát, halkán kinyitotta. Benézett, majd fürgén becsusszant a karbantartó alagútba, különböző vezetékek, csövek és vastag kábelek közé. A szellőzés sosem volt erőssége ezeknek a járatoknak, így aztán vastag porréteg fedett mindent a hajó ziháló ventilátorai miatt.

Fiolla csúf kis grimaszt vágott, ahogy benézve felfedezte a koszt.

- Mire jó az, ha elrejtőzünk? A végén még egyedül maradunk a magányosan hánykolódó hajón...!

- Foglaltattam két helyet a következő járatra, hölgyem! Innen indul! Na gyerünk, ne keresd magad...!

A lány egyik kezével felhúzza szűk selyemszoknyáját, fejét lehajtva bebújik utána. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy össze kell mocskolnia a drága polikromatikus ruháját és valószínűleg a mikroszálas harisnyája is el fog szakadni mászás közben.

- Csupa kosz leszek! És nincs másik ruhám!

- A bőrödet féltsd, ne a göncödet! És csukd be az ajtót, mert huzat van! - szólt rá a csempész visszapillantva, mire a nő összekucorodott és behúzta maga mögött a rácsot.

Így legalább nem fogják fölfedezni sietős távozásukat. Négykézláb indultak előre a sötétben, ujjakkal tapogatva ki a falakat, s Han közben átkozta magát, amiért nem szerzett valahol egy zseblámpát. Az alagútban nem voltak jelzőfények, így csak a pár méterenként nyíló szellőzőrácsokon beszivárgó halvány fénysugarak alapján tájékozódhattak.

- Hé! Miért olyan komplikált az élet körülöttem? - zihálta egy idő után a lány, némileg elkeseredetten. - A kalózok elvennék a pénzemet és békén hagynának, de nem! Han Solo nem tűrheti az ilyesmit!

A férfi gúnyosan elmosolyodott a kritikára. Mennyit tud nyafogni ez a csinibaba! Nem akarta felvilágosítani kényeskedő tettestársát, hogy korántsem lovagiasságból teszi mindezt. Zakatoló gondolatai végre formát öltöttek, ahogy megsejtette az események mögötti valószínű okokat. Mivel Fiolla lemaradt mögötte, egy tágasabb szakaszon megállt pihenni, bevárva önegységét. A könyvvizsgáló hölgy nehézkesen odamászott mellé és lehasalt egy vastagabb csővezetékre, leerve tenyeréről a port és néhány szőrszálat.

- Az nem ötlött még fel az okos kis fejedben, hogy ez egyáltalán nem kalóztámadás?

- Mi...? Honnan tudjam, mi ez? Még nagyon kevesen láttak vendégül közülük.

- Addig jó neked! Higgy nekem, ez nem az! Lehet, hogy igazi kalózok, de ez nem egy tipikus rablótámadás! Bőven találnának hízótabb és biztonságosabb célpontokat is a

peremvidéken. Óriási rizikót vállalnak azzal, hogy itt támadnak, a BR őrzőjáratok közvetlen közelében. Ne feledd, csak pár percnyi repülésre vagyunk az Ammuudtól, ahol biztos van néhány hadihajó. Aztán ott az a képtelen ötlet, hogy nem lehet mentőcsónakokat indítani! Szerinted miért?

- Nehogy a pénzes utasok meglépjenek a motyójukkal?
- Nem! Ezek kutatnak valaki vagy valakik után! És azt hiszem, mi vagyunk azok!
- Neked üldözési mániád van!
- Kösz a bókot! Neked meg elbűvölően naiv a mosolyod...! De most másszunk tovább!

Még pár méter hátra van!

Folytatták a kúszást, bár a kosznak köszönhetően hamarosan fülig mocskossá és ingerlékennyé lettek mindketten. Izzadtak a füledt melegben, amint átmásztak, átbújtak és átpréselődtek a különböző akadályokon. Ezt a járatot bizony nem arra tervezték eredetileg, hogy kényeskedő, jól öltözött utasok bújócskázzanak benne föl-alá.

- Jaj nekem! Ha tudtam volna, mibe keveredem, inkább feladom az egészséget!
- És még te akarsz hősnő lenni? Aki elkapja a rabszolga kereskedőket? Na ne röhögtess...!
- Te imádod ezt, ugye? Hogy mindenféle koszos lyukakban mászkálhatsz...! - dohogott a lány sértődött képpel.

- Csitt! Halkabban! Még meghallja valaki odakint! - bökött a koréiai a következő ajtórácsra, ami mellett elhaladtak.

Han megfeszített iramot diktált a csővezetékek és kábelkötegek között. Időnként beleverték fejüket az alacsonyan csüngő vezetékekbe és keresztben futó merevítő gerendákba. Végre találkoztak egy vészlámpával, aminek halványvörös fénye alig törte meg a sűrű sötétséget. Fölötte egy függőleges aknában a férfi megtalálta a tolóajtót, amit keresett – a megerősített hajófal közelében.

- Hol vagyunk? - kérdezte Fiolla szípgova, s próbálta visszatartani az orrát csiklandozó tüszentési inger.

- Pontosan a bejáratí légkamra alatt. – válaszolta Solo, mutatóujjával a fejük fölé bökve.

- A Lady of Mindor mostanra valószínűleg hemzseg a megszállóktól.

- Aha! És kifogásolta valaha bárki az idegenvezetésedet?
- Soha senki. – vigyorgott rá a kapitány magabiztosan. - Te vagy az első, akinek nem tetszik a kirándulás!

Felmászott egy rövid létrán, a nő pedig kétkedve követte. Mikor Han megpróbálta kinyitni a járatot lezáró tolóajtót, rájött, hogy az beszorult. Vállát a rácsos fémlemeznek vetette – közben majdnem elvesztette egyensúlyát – de ez sem segített. A kijáratot lezárták vagy megette a rozsdá, bármi elképzelhető volt.

- Ez nem kirándulás, hanem örülség...! Nesze! Próbáld ezzel! – nyújtott felé egy piszkos fémrudat Fiolla.

Ahogy a koréiai lenézett, látta, hogy a lány a létra fokai közül szedett ki egyet. Kész csoda, hogy nem hullott még darabjaira ez a bárka – vélte fejcsóválva. S roppant elégedetten állapította meg magában, hogy bár a Millennium Falcon egy meglehetősen rozoga űrhajó, de a Lady of Mindor még nála is lepusztultabb – bizonyos helyeken legalábbis.

- Csak azért mondd, mert még egy férfi sem vitt el téged kalandtúrára! – ugratta a nőt videron, miközben beakasztotta a vasat a tolózár fogantyújába.

- Dehogynem! Csak azok nem ilyen kalandok voltak...! Kinyitnád végre azt a vackot, hogy kimászhatunk innen? - fintorgott a hölgy, hátát a fémfalnak vetve.

- Mindjárt, szépségem! De maradj csöndben! Nem tudjuk, van-e valaki a túloldalon!

Némi óvatos feszegetés után nehézkes nyikorgást hallottak és a fémlap lassan félrecsúszott. A pilóta résnyire nyitotta a tolóajtót és mögötte – ahogy azt remélte is – egy

tágas raktárhelyiséget pillantott meg. Pontosan a fő légzsilipbe vezető előtér mellett voltak. Itt lógtak a körben sorakozó szekrényekben a legénység karbantartó csoportjának készenléti őrruhái a különböző szerszámokkal és segédeszközökkel, például manőverező hátirakétákkal felszerelve, bevetésre készen. És senki sem volt a szobában.

Fiollát maga után húzva fölmászott, majd lecsukta a fedőlemezt, oly csendesen, ahogy csak tudta. Egy ekkora űrhajó fedélzetén mindig rengeteg a mechanikus zaj, így remélhetőleg nem hallották meg az előtérbe vezető ajtó túloldalán lévők vagy nem érdekelte őket a zöreje. A lényeg, hogy senki se jöjjön ide, utánanézni a dolognak.

- Nem hiszem, hogy egy-két őrnél több lenne a zsilipkamrában. – magyarázta suttogva a ruháját porolgató leányzónak. - Elvégre nem kell támadástól tartaniuk. Mivel a Ladyn rengeteg az utas, mindenki átjött ide. Így a kalózhajó fedélzetén nem maradhatott több két vagy három fegyveresnél.

- És most mit csinálunk? - utánozta Fiolla a férfi akaratlan suttogását.

- Nem rejtőzködhetünk itt soká. Ha kell, érzékelőkkel fésülik át a hajót utánunk. És kétlem, hogy ezen a teknőn lennének árnyékolt területek. Szóval csak egyetlen hely van, ahol eltűnhetünk előlük.

A nőnek elállt a lélegzete, amikor rájött, hogy a kapitány mire gondol. Ellentmondásra nyitotta száját, a mai napon már sokadjára, ám Han egyik ujját finoman az ajkaira helyezte és cinkosan rávigyorgott.

- Ezek rabszolgatartók, nem pedig kalózkodók. Nem véletlen ez a felhajtás, hogy élve akarnak minket elfogni. Kíváncsiak, mennyit tudunk, aztán örökre elhallgattatnak. Nem tudom, mennyi az esélyünk, de ha csak neked sikerül eljutni a Falconra, magadhoz veheted Zlarb adatrögzítő lemezét. Mondd meg Csubinak, hogy a termoruhám belső zsebében van, a kabinomban. Ő tudni fogja, hogy tőlem tudod.

A nő mondani készült valamit, de Solo újfent csendre intette. Most tényleg nem volt alkalmas a pillanat a hosszadalmas eszmecserekre és vitatkozásra.

- Harcolunk és futunk, emlékszel? Na, ezt fogjuk csinálni!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A légkamra bejáratánál álló őr a sisakrostélyába épített képernyőn keresztül figyelte a Lady of Mindor megsejtesését. A kalózcsoport belső rádiólánca zúzó beszélgetésekből és a parancsnok által továbbított taktikai adatokból úgy tűnt számára, hogy minden simán megy. Az utasszállító hajót az előzetes terveknek megfelelően foglalták el, elsőként a kulcsfontosságú pontokat biztosítva a fedélzetén. Miután a légzsilipet, a hátsó technikai állomást és elől a parancsnoki hidat a hatalmukba kerítették, nem kellett komolyabb ellenállásra számítaniuk a gyengén felfegyverzett és megfélemlített legénység részéről. A kereskedelmi űrhajósok inkább megadták magukat, nem akarván vérüket ontani a támadás miatt méltatlankodó utasaikért.

A kalózbanda parancsnoka ezután összetereteltette a hajó középső részén lévő nagy terembe az embereket és egyéb lényeket, ahol haladéktalanul megkezdte a foglyok kifosztását. Közben két fős kutató osztagok indultak el több irányba, hogy végigjárják a számukra kijelölt területeket, rendületlenül nyomulva előre a néptelen folyosókon. Elkóborolt vagy bujkáló utasokat kerestek, minden helyiségbe, szekrénybe, tárolófülkébe benézve, rutinosan maguk elé tartott fegyverekkel. Ha minden jól megy, fél órán belül távozhattak a zsákmányukkal. Épp, mielőtt az Ammuudon állomásozó fennhatósági járőrnaszadok ideérnének a Lady of Mindor segélykérésére.

Pár percnyi eseménytelen várakozás után valami furcsa zöreje szűrődött ki a közeli

szerszámos kamrából. Ez rögtön felkeltette az őt figyelmét, mivel nem hasonlított az űrhajók belsejében megszokott átlagos háttérzajokra. Bár nehéz volt a hangtompító sisakon keresztül azonosítani, úgy tűnt, mintha fém érintkezne fémmel. Valamit elhúztak a fémpadlón!

A martalóc összevonta szemöldökét és gránátvetővel felszerelt DC-17m lézerpuskáját készenlétben tartva közelebb lépett. Neki csak egy feladata van mai a támadás során. Biztosítani a szinte teljesen kiürült kalózhajóra átvető légzsilipet, nehogy egy esetleges ellentámadás esetén elvágják a társai visszavonulási útját. A gránátvetőjében lévő töltetet repeszromboló fejjel látták el. Ha elereszti a főfolyosón, a szilánkjai miszlikbe aprítanak mindenkit, akin nincs páncélszkafander. Kissé otromba fegyver a Klón háború idejéből, de egy utasszállító hajó legénysége ellen megteszi.

Bárki legyen is a szerszámosban, célszerű lesz inkább a sugárvetőt ráfogni - vélte az őt józanul. Ezért vállára akasztva nehéz puszkáját, előhúzta oldaltokjából a DL-18-as lézerpisztolyát és kinyitotta a tolóajtó zárját. Óvatosan benézett a félhomályos kamrába. Úgy tudta, a helyiség üres; hisz korábban már átkutatták és lezárták azt a társai. Mivel nem találta a falon a világítás kapcsolóját, a férfi aktiválta a sisakjába épített infravörös szenzort. Nem szeretett volna beleszaladni valami csúnya meglepetésbe, így először az érzékelővel pásztázott körbe a szobában, ahol látszólag senki sem tartózkodott. Egy csomó fogasra akasztott munkaszakfandert és célszerszámot látott, meg műanyag ládákat sorakozni a fal mentén.

Aztán észrevett egy guggoló alakot, aki sikertelenül próbált elrejtőzni a készenléti ruhák között. Egy halálra rémült fiatal nő volt az, szakadt és koszos mélysárga estélyiben. Barna bőrű, fekete hajú, karcsú és roppant csinos. Biztos nem a személyzet tagja.

Az űrkalóz kibiztosította fegyverét, s körülnézett megint, de csak szerszámokat és űrruhákat látott a sisakjába épített infravörös szenzoron át. Belépett a kamrába és pisztolyával mutogatva határozott, parancsoló hangon megszólalt:

- Hé maga! Jöjjön ki azonnal! Akkor nem esik bántódása!

Így is történt, bár nem egészen a bandita elképzelései szerint. A nő engedelmesen kilépett a ruhák takarásából. Ezzel egy időben súlyos vasrúd érkezett hirtelen oldalról, az egyik űrruha mögül. Telibe találta a fickó csuklóját, kiütve belőle a sugárvetőt és csaknem eltörve kezét, a páncélkesztyű jelentette védelem ellenére. Az állig felfegyverzett martalóc felüvöltött és összegörnyedt a fájdalomtól, valamint a megdöbbenéstől. Ösztönösen odanézett, keresve támadóját a sötétben, ahelyett, hogy visszahátrált volna a folyosóra. És ekkor az egyik narancssárga űrruha életre kelt előtte, otthagya fogását, mint valami kísértet! A kezében tartott vasrúd ismét lecsapott, mellbe taszítva a férfit, hogy nekitántorodott a falnak. Már tudta, hogy csapdába csalták és csak másodpercei vannak, hogy riassza társait, mielőtt igen nagy bajba kerülne.

Igyekezett adóvevőjét működésbe hozni, ám egy újabb ütés érte a fejét és letépte a készüléket a sisakjáról. A nő közben előreugrott, hogy megkaparintsa pisztolyát, ami gazdátlanul hevert a padlón. Az őt ép kezével a DC-17-eséhez kapott, hogy előbb löje le támadóit, minthogy megszereznék a stukkert, de valami halk nesz és egy újabb lendületes ütés elvonta figyelmét. Bár a csapást a páncélzat és a fémsisak úgy-ahogy felfogta, még így is elég erősnek bizonyult ahhoz, hogy a fickó behorpadt fejfedővel, kábán zuhanjon tőle a földre.

Han Solo – az infravörös szenzorok számára láthatatlanul mozogva hőszigetelt űrruhájában – a betolakodóra vetette magát. Lerántotta válláról a lézerkarabélyt, szó nélkül odadobva társnőjének, majd lehúzta ellenfele fejéről a sisakját. A biztonság kedvéért még egyszer tarkón vágta a fekete bőrű, szakállas férfit a nála lévő vasrúddal, ügyelve rá, hogy azért ne törjön el a nyaka. Aztán késlekedés nélkül nekilátott kihámozni a martalócot fekete páncélszkafanderéből. Amint ezzel megvolt, gyors mozdulatokkal

áthúzott a kalóz teste alatt egy rögzítőhuzalt. Tíz másodperccel később az ájultan heverő fiatal pasas meg volt kötözve.

Fiolla – két kezében tartva a zsákmányolt fegyvereket – izgatottan figyelte az eseményeket. Aztán amíg Solo a banditával bajlódott, kikukkantott egy pillanatra a folyosóra, nem akadt-e szemtanúja az iméntieknek. Szerencsére senki sem volt a zsillipkamra közelében. Erre behúzta az ajtót és megállt a koréliei mellett, oly lazán tartva a nehéz DC-17m-et, mintha világ életében ezt gyakorolta volna.

- Ez könnyen ment! - jelentette ki túlzott optimizmussal.

- Azért, mert egyedül volt és a bandavezér a legtapasztalatlanabb fickót állította ide hátvédnek! Tudsz bánni azzal a mordállyal?

- Persze! Kaptam kiképzést a legtöbb kézfegyverre!

- Azért ne hősködj! Csak akkor lőj, ha feltétlenül muszáj!

Han kibújt a narancssárga úrruhából és fölvette a fekete kalóz öltözetét. Kicsit bő volt rá, de hosszában megfelelő. Felnyitotta behorpasztott sisakja arclemezt és bocsánatkérő mosollyal elvette a nőtől a nagyobbik fegyvert. Szakavatott mozdulatokkal megvizsgálta, közömbösen nyugtázva, hogy a gazfickó a gránátvetőjéhez csak repeszromboló fejjel ellátott tölteteket hozott magával az övtáskájában. Ezek nem tudnák megsebesíteni a páncélozott úrruhába bújt kalózokat, bár ahhoz elég hatásosak, hogy kárt tegyenek a védtelen utasokban és a személyzetben, hosszú időre bakta tartályba küldve őket. Feltéve, ha túlélik a fémszilánkokkal való találkozást. Fiolla közben kizsebelte szürke kezeslábast viselő foglyukat, egy kreditekkal teli pénztárcát, meg néhány azonosító iratot találva nála és máris jobban érezte magát a sikeres akciótól.

- Mit csinálsz? - érdeklődött a kapitány halkán.

- Nincs nagyobb öröm annál, mint kirabolni egy rablót! - bölcsekedett a lány félszeg vigyorral.

- Ja...! Próbáltad már az adóelkerülést? Az is kész gyönyör...!

Mindketten felnevettek, persze csak visszafogottan, nehogy meghallja valaki évődésüket a folyosón. Solo vállára vetette a puskát és a lábánál fogva behúzta az eszméletlen kalózt az egyik sarokba. Jobban örült volna a lézerpisztolynak, de pillanatnyilag ez a régi, Klón háborúból visszamaradt katonai cucc is megteszi. Lecsapta koromfekete sisakja arclemezt és az ajtóhoz lépett. Hangját tompán lehetett hallani a ruhából.

- Nem tudjuk, hogy a fickónak kell-e jelentkeznie vagy sem, így az egyetlen, amit tehetünk, hogy máris indulunk. Készen állsz?

A nő elszánt képpel feltartotta zsákmányolt stukkerét. Erre a koréliei észbe kapott és jelezte neki, hogy dugja el a ruhája alá. Mivel azonban a könnyű selyem estélyi fölöttébb szorosan követte a lány alakját, az apró zsebekbe nem bírta volna belegyömöszölni az otromba mordályt. Fiolla rövid habozás után körülnézett a karbantartó helyiségben és kerített az egyik ládából egy szerszámtartó szíjat. Szégyenlősen elfordulva a türelmetlenül toporgó férfitől, felhúzta szoknyáját és a jobb combja belső oldalához kötötte a fegyvert.

- Kész vagyok! - jelentette büszkén egy pillanattal később, mikor eligazgatta magán szakadozott és koszos ruháját.

A kapitány bátorítólag megsimogatta vállát kesztyűs kezével, értékelve a hölgy igyekezetét. Egész jó csempész lenne belőle, ha egyszer úgy dönt, hogy szakmát vált.

- Legyél engedelmes fogoly és próbálj meg rémült arcot vágni!

- Az nem esik nehezemre! - nyögte a lány grimaszolva.

Kiléptek a folyosóra. Odakint még mindig nem bukkant föl senki, hogy utánanézzon a hirtelen eltűnt őrszemnek. A kalózok a Lady of Mindor fosztogatásával és minden valószínűség szerint az ő keresésükkel voltak elfoglalva.

Bezárták maguk mögött a kamra tolóajtóját és pillanatok alatt átvágtak az előtéren,

majd a zsilipkapun. Beléptek a kalózhajóba. Az itteni folyosó is üresen tátongott. A Starwind-osztályú jachton nem látszott, hogy belül jelentősen átalakították volna. Fehérre festett falai tiszták voltak, fekete padlója enyhén karcos. Eredetileg unatkozó birodalmi arisztokraták és elkényeztetett milliárdosok számára tervezték a Kuat Hajógyár mérnökei, amivel kedvükre száguldozhatnak a világűrben. Gyors, fordulékony, elegáns, továbbá kiválóan alkalmas rá, hogy felvágjanak vele a hasonszőrű fickók előtt. A fedélzetén tíz luxuskabin található középtájon és az utasok szórakoztatása érdekében holoszínházzal, zéró-g relaxációs teremmel, könyvtárral és virtuális játszótérrel is felszerelték.

Han megpróbálta felidézni magában a jármű tervrajzát. Shug Ninx műhelyében a Nar Shaddaan egyszer látott egy lopott Starwindet, amit új tulajdonosa csempészhajóvá kívánt átépíttetni az öreg szerelőzsénivel. A fedélzetén ugyan nem járt, de merő kíváncsiságból megnézte az egyik műhelypad fölé kivetített szerkezeti ábráját és tetszett neki a gép.

Mivel a jobb oldali zsilipen keresztül léptek a fedélzetre, egy T elágazás volt előttük. Ettől jobbra található a raktér egész a hajó elejéig, balra pedig a zéró-g relaxációs terem. Azon túl az étkezőbe és a luxuskabinokhoz lehet eljutni, valamint a bal oldalon sorakozó legénységi szállásokig. Solo úgy emlékezett, a Starwind orrában két oldalon egy-egy mentőcsónak található, amiket ritka kivételként hiperhajtóművel is felszereltek, hogy utasaik egy mélyűri hajóbaleset után is biztonságosan eljuthassanak a legközelebbi lakott bolygóra. Ha szerencsájük van, ezek még megvannak és az egyikkel elpályázhatnak innen – vélte reménykedve.

A T elágazás előtt mindketten megtorpantak, Fiolla kilesett a sarkon túlra.

- Sehol senki! - suttogta feszülten. - Most mi legyen?

- Jobbra megyünk, a mentőcsónakhoz!

Elindultak. Han maga előtt terelte a lányt, mintha a foglya lenne és minden pillanatban várta, hogy összefussanak egy kalózzal. Az egész ziháló banda minket keres – gondolta egyre nyugtalanabban. Két kézzel tartva a DC-17m-et, ujját az elsütőbillentyűre helyezte, biztos ami biztos alapon. Ha észreveszik őket, talán ki tudja dumálni magát azzal, hogy a fiúk számára hozta át a csinibabát, későbbi szórakozás céljából. Vajon figyeli valaki a belső biztonsági kamerák képét a pilótafülkében? Remélhetőleg nem. Közben elhaladtak egy raktárajtó előtt, ahol a folyosó elkanyarodott. Utána már csak egy tíz méteres egyenes szakasz következik, egész a mentőcsónak indítóállásáig...

- Hé, ti ott! Megállni! - hangzott fel ekkor mögötte a durva kiáltás.

Számított rá, mégis meglepetésként érte a dolog. Mintha villám hasított volna gerincébe, úgy rándult össze, s egész testén végigfutott a jeges borzongás. Aztán úgy tett, mint aki nem hallja a felszólítást és tovább taszította az előtte botorkáló, szintén megrémült Fiollát. Már csak pár méter és megmenekültek! Ám a hang újból ráüvöltött:

- Nem hallod? Hé! Állj már meg...!

Han megperdült és célra emelte fegyverét. Ismerős arcot látott a folyosó közepén. Az a fekete bőrű férfi volt, akinek Zlarbball kellett volna találkoznia – a rabszolga kereskedő üzenetrögzítőjén látott videofelvétel szerint. Ő és egy másik fickó – szintén páncélozott úrruhában – felcsapott sisakkal épp az oldaltáskájuk körül matattak. Nem a zsilipen keresztül jöttek utánuk, hanem a hajó hátsó részéből érkeztek és még éppen észrevették Solót és a nőt, mielőtt eltűntek volna a folyosó kanyarulatában. Micsoda pech!

A katonai pisztolytáska közismert hátránya, hogy bár rendkívül strapabíró, de nem könnyű belőle fegyvert rántani. Ezért nem használják azok – Han Solót is beleértve – akik a gyorsaságban látják a túlélésük zálogát. Ennyi erővel akár otthon is tarthatnák a fiókban – gondolta a pilóta cinikusan és habozás nélkül célzott. Fiolla közben felsikkantott a háta mögött, inkább meglepetten, mint ijedten.

A két férfi végre felismerte, hogy nem előzhetik meg a csempészt. Hátrahőköltek, karjaikkal védve arcukat. A koréliei tüzelt, közvetlenül a martalócok feje fölötti világítótestet

célozva meg. A repeszgránát hangos süvítéssel kiröppent a DC-17m bal oldalára szerelt vetőcsőből, fehér füstcsíkot húzva maga után. Egy pillanat alatt megtette az alig nyolc méteres távot és a plafonnak ütközve azonnal robbant. Ezernyi éles fémszilánk szóródott szét a zárt térben, hatalmas zajjal kopogva a falakon és a középén ácsorgó kalózok fekete úrruháján.

Azok gondolkodás nélkül hasra vetették magukat, lezárva sisakjuk páncélozott rostélyát, hogy védjék arcukat az izzó repeszektől, melyek egy része Han lábáig is eljutott, tova pattogva a padlón. A robbanás füstje beburkolta őket, mindenféle törmelékek hullottak a hátukra. Mikor végre abbamaradt a szilánkok jégverésre emlékeztető zápora a fedélzeten, úgy tűnt, a kalózok nem sebesültek meg, mégis fekvé maradtak a helyükön. Han a derékövén lógó táskába nyúlt és egy újabb töltetet csúsztatott az ormótlan vetőcsőbe a biztonság kedvéért. Majd vaktában leadott néhány lövést a lézerkarabéllyal is, hogy elvegye amazok kedvét az üldözéstől. Aztán megperdült és előretaszította Fiollát a folyosó kanyarulata irányába, hogy mielőbb fedezékbe jussanak és ellenfeleik ne tudják egy sorozattal lekaszálni őket.

- Futás!

A lányt egyértelműen sokkolták a történetek, mert ügyetlenül botladozott mellette. Késve próbálta előráncigálni combjai közül a fegyverét, de nem maradt ideje használni, mert a pilóta határozottan a folyosó végét lezáró zsilipajtóra mutatott.

- Szállj be és készülj az indulásra! Fedezlek!

A nő megértette, s végre összeszedve magát rohanni kezdett a mentőcsónak indítóállása felé. Han pedig a sarok mögé húzódva kidugta puskáját és vaktában kilőtte a második gránátot is, miközben tűzvörös lézernyalábok süvítettek utánuk, füstölő lyukakat robbantva a szemközti fémfalba. Újabb detonáció, repeszkopogás, tompa kiáltások töltötték be a folyosót. Valakit eltrafálhatott, mert a lövések átmenetileg abbamaradtak. A csempész megkockáztatott egy gyors pillantást ellenfeleire. Amazok a zsiliphez vezető oldaljáratba húzódtak, négykézláb mászva a törmelékek közt. A rend kedvéért odapörkölt nekik néhányat a karabéllyal, aztán visszahúzódott és megfordulva rohanni kezdett Fiolla után.

A lány addigra elérte a mentőcsónak indítóállását és kinyitotta a kétszárnyú zsilipajtót. Mögötte egy minden szükséges holmival felszerelt nyolcszemélyes úrsikló állt a méretre szabott dokkban, amibe egy rugalmas összekötőcsövön keresztül lehetett belépni. Fiolla gondolkodás nélkül előresietett az orrába és kapkodva tanulmányozni kezdte az egyszerű felépítésű műszerfalat. A tervezők gondoltak rá, hogy pilótagyakorlattal nem rendelkező utasok is vezetni tudják az alig öt méter hosszú kapszulát, ezért minden kapcsoló mellett jól olvasható feliratok virítottak basic nyelven. Egy gombnyomás és bekapcsoltak a sikló fedélzeti rendszerei. Két másodperc alatt lefutott a vészindítást megelőző teszt, majd felvillant a kormánymű előtti képernyőn a startra kész állapotról tudósító üzenet. Egy újabb pöccintésre nyílni kezdett a dokk szögletes kapuja.

A nő ezután megfordult és visszatért a hátsó ajtóhoz, pisztolyát tüzelésre emelve. Láta, hogy Han nehézkesen trappolva súlyos úrruhájában mindjárt odaér hozzá, s fedezni akarta a férfit visszavonulás közben. Solo mögött szürkés füst kavargott a folyosón, a kalózhajó fedélzetén pedig jókora késéssel megszólaltak a riadósirénák, tűzveszélyt, behatolókat és mentőcsónak indítást jelezve egyszerre.

- Ugorj be! Te vezetsz! - kiáltott rá a koréliaira, félrehúzódva az útjából.

Han ízes káromkodás kíséretében bevetődött az ajtón és puskáját az egyik székre dobva előremászott a pilótaülésbe. A mentőkabin szűkösége meglepte. Kicsit nagyobbra számított, nem egy konzervdobozra. De még ez is jobb, mint a semmi. Letépte fejéről a sisakot, két kezéről a kesztyűt, s közben hallotta, hogy Fiolla megereszt néhány lövést a folyosón közeledő üldözőik irányába. Majd csattanva bezárulnak mögöttük a zsilipajtók és

a konzolon felvillan a légmentes zárást jelző felirat.

- Kösd be magad! Indulunk! - kiáltotta hátra sem nézve, s jobb kezével rácsapott a rögzítőkarmokat kioldó gombra.

Alig hallható kattanással szétnyíltak az orbitert tartó fémbilincsek. A pilóta durván előretolta a sebességszabályzó kart, amitől az aprócska gép megugrott, mintha farba rúgták volna. Hengeres törzse kicsúszott a dokkolónyílásból és egyre gyorsulva elszáguldott a Lady of Mindor szögletes, szürkés-kék törzse mellett. Egy pillanattal később Solo éles kanyart vett, erősen elcsavarva a botkormányt és elegáns hurkot leírva a tőlük jobbra tornyosuló utasszállító mögé került, hogy takarásban legyenek a kalózhajó felől nézve. Így a tűzérek nem tudnak rájuk lőni és biztonságban eltávolodhatnak az összekapcsolt járművektől.

Mögötte Fiolla felkiáltott a szédítő start hatására, inkább meglepetésében, mint félelmében. Lézerpisztolyát elejtette és tiszta erőből kapaszkodott az ülése karfájába, nehogy kirepüljön belőle, mivel nem maradt ideje becsatolni a biztonsági övét. Ilyen körülmények között esélye sincs előremászni a koréiai melletti székbe, mert a csónakot nem szerelték fel tehetetlenség csillapító generátorral.

Han stabilizálta az úrsikló pályáját, majd a gyermekien egyszerű műszerfalat kezdte tanulmányozni, hogy kiismerje magát a rendszeren. Aktiválta a robotpilótát és képernyőre hozta a navigációs atlaszt. Körülbelül tíz bolygóátmérőnyire voltak az Ammuudtól, de sajnos rossz irányba repültek, kifelé a semmibe. A Lady of Mindor úgy fordult az elmúlt percekben, hogy a kalózhajó a planéta felőli oldalán legyen. Nyilván azért, hogy a martalócok időben észrevegyék a közeledő BR cirkálókat és szükség esetén tüzet nyithassanak rájuk. Vagy a szökevény mentőcsónakra, amennyiben a pilótája olyan ostoba lenne, hogy céltáblának kínálja a hátsó felét. Ha viszont tartják az irányukat, csak egyre messzebb kerülnek mindentől és miután a kalózhajó elszakadt kifosztott prédájától, biztosan utánuk fog jönni. Hacsak...

A kezelőmenüt böködve az érintőképernyőn végre rátalált a hiperhajtómű irányítórendszerére. Ezzel meglóghatnának a kalózok elől, kiugorva a műszereik hatóköréből – vélte a férfi optimistán.

Fiolla közben odamászott hozzá és leült a jobb oldali első ülésbe, gondosan becsatolva magát az újabb nyaktörő manőverek előtt. Mert az egyértelmű volt a lány számára, hogy nem fogják ennyivel megúszni a szökést. Előttük a végtelen csillagmező terpeszkedett, mögöttük – a hátsó ablakon kipillantva – lassan ponttá zsugorodott az utasszállító szögletes törzse.

- Meglóghatunk előlük? - kérdezte halkán, megtörve a kabint betöltő feszült csendet.

- Mint jó csempész a vámosok elől! – felelte Han anélkül, hogy tekintetét levette volna a monitorról. - Nem jöhetnek utánunk, amíg az embereik vissza nem térnek a fedélzetre. Ha pedig utánunk küldenék a másik mentőcsónakot, igencsak jó pilótát kell a székébe ültetniük, mert ma szerencsés napom van.

- Ezt jó tudni! - motyogta a hölgy, sápadtan kibámulva a szélvédőn.

A kapitány közben módosított kicsit az irányukon, majd beprogramozott egy mikrougrást a navigációs számítógépbe. Fejében pillanatok alatt összeállt a terv, miként rázhatják le üldözőiket és juthatnak biztonságba egy hármassugrásnak nevezett manőver segítségével, amit még az akadémián tanult sok évvel ezelőtt.

- Most ugrunk néhányat! - közölte utasával vidáman és hátrahúzta a hiperűr sebesség váltókarját a konzolon.

Egyetlen másodpercig tartózkodtak csupán a hipertérben, aztán máris visszatértek a normál világűrbe.

- Hé! Hová megyünk? - fakadt ki Fiolla, nem értve a koréiai tervét.

- Az Ammuudra, természetesen!

Han meredeken elfordította a hajót, új irányba állva vele és ismét ugrott. Aztán újabb erős pályamódosítás és mikrougrás következett, aminek végén felbukkant az orruk előtt a planéta hatalmas félgömbje. Három bolygóátmérőnyire voltak tőle, de a másik oldalán, mint ahonnan indultak. Teljes biztonságban és takarásban az űrkalózoktól.

- Így ni! Most pedig szépen leszállunk és megkeressük a Falcont! - jelentette ki a csempész, roppant elégedetten a saját teljesítményével.

Büszkén mosolyogva oldalra nézett, ám Fiolla valamiért nem örült úgy a történeteknek, ahogy elvárta volna tőle. Solo csak ekkor vette észre: valami annyira megrázta lelkileg, hogy még most is a hatása alatt áll. Ismervén már a hölgy természetét, időt szánt egy kérdésre, mielőtt nekilátott volna előkészíteni a leszállást.

- Valami baj van...? Eltekintve attól, hogy kidobhatod a szép ruhádat...

- A férfi, akire rálőttél...

- A fekete hajú? Ő volt az, aki az üzenetet hagyta, amiről már meséltem. Ő volt Zlarb kapcsolata. - a nőhöz fordult és éles hangon kérdezte: - Miért?

- Ő volt Magg! – mondta Fiolla, teljesen belesápadva a felismerésbe. - A gondosan kiválasztott és alaposan ellenőrzött múltú személyi asszisztensem...! Magg!

TIZENHARMADIK FEJEZET

A Millennium Falcon magasan a hegyek között, egy völgy közepén megbújó kicsiny tavacska partján talált menedéket, több száz kilométerre az Ammuud csillagközi kikötőjétől. Ebben a magasságban állandóan hideg volt, s többnyire szürkés felhők takarták az eget. Reggelente ráadásul talaj menti köd ülte meg a völgyet, sűrűn és nyúlósan. A javarészt sziklás felszín alól csupán néhol bukkantak elő szívós fücsomók és parányi bokrok, ha a Nap délutánra leolvasztotta róluk az éjszaka hullott hóréteget. A területre utak nem vezettek, csak vadcsapások, keresztül a hegyeken átvezető kanyargós hágón. Civilizációnak, településeknek nyoma sem volt a környéken, amennyire leszállás előtt ezt Csubakka meg tudta állapítani.

Hogy a légi megfigyelők elől elrejtse a sérült csempészhajót, egy meredekebb sziklafal mellett landolt, mely egész nap árnyékot vetett az YT-1300-asra. A biztonság kedvéért már első nap vékony hóréteget terítettek szét Sprayvel a Falcon tetején, ami később csak vastagodott az éjszakai havazásoktól. Csubakka még azt sem bánta, hogy egy erősebb szélvihar komoly hótörést épített az űrhajó oldalához, félig betemetve a nagyjavításért könyörgő öreglányt. Valószínűleg napokig, ha nem hetekig fognak itt dekkolni a behajtóval, amíg Han Solo és az a lány rájuk talál. De legalább lesz ideje rendesen befoltozni a bomba által ütött lyukat és kipófozni néhány rakoncátlankodó fedélzeti berendezést.

A második nap délelőttjén Spraynek feltűnt, hogy nem hallja a vuki motoszkálását az űrhajóban. Amióta Kukát katapultálta a bárkáról, hogy várja meg a kapitányt a kikötőben, Csubakka nem nagyon beszélgetett vele. Pontosabban rá se morrant. Részben azért, amit Kukával tett az első tiszt tudta és beleegyezése nélkül, részben mert Spray nem értette a vuki makogásokból és hörrenésekből álló nyelvét. A tynnai tehát kinyitotta a zsilipajtót és kióvakodott a hűvös szélbe, hátracsapva hegyes füleit. Körbeszimatolt. Az itteni éghajlat kissé hideg volt neki, de napközben el tudta viselni védőruha nélkül is. Akárcsak a vuki, aki pár méterrel odébb szorgoskodott a raktárból kihordott holmik között.

Spray örömmel fedezte fel, hogy a múlt éjszakai vihar nem sok havat hagyott maga után, ezért leóvakodott a rámpán, hogy megnézzé mit csinál a kashyyyki. Tegnap a javítási munkálatok során szorgalmasan segített neki, adogatta a szerszámokat és ügyködött a technikai állomáson, figyelve a rendszerellenőrző tesztek futását. Mostanra

valamelyest megkedvelte ezt a repülő ócskavasrakást, ami leharcolt kinézete ellenére egészen használható hajónak bizonyult a bajban. Bár nehéz lesz majd árverésen értékesíteni a sok szabványostól eltérő barkácsmegoldás és illegálisan beszerelt katonai felszerelés miatt.

Csubakka éppen egy különböző berendezésekből és eredetileg másféle célra szánt alkatrészekből, felszerelésekből álló, érdekesnek tűnő szerkezetet állított össze a hóban. Három teleszkópos lábon álló valami volt ez, kábeltekercsekkel, támasztékokkal, fogantyúkkal, kampókkal, csövekkel, energiatelepekkel és akadt rajta egy égbolt megfigyelő érzékelő is. A végrehajtó óvatos érdeklődésére némi morgással elmagyarázta a vuki, hogy mire készül. Bár makogását a tynnai nem értette, a gesztusokból és az alkatrészek felhasználásából rájött, mit akar mondani az antropoid. Fokozott biztonságuk érdekében passzív mozgásérzékelőt készült elhelyezni a hegygerincen, ami fölöttük húzódott. Így sokkal szélesebb kilátást nyerhettek, mint amit a Falcon műszerei tettek lehetővé, körülvéve a völgy falaitól. Az állványra szerelt forgatható kamerát a pilótafülkéből lehet majd távirányítani, az esetleg erre járó repülőgépek vagy űrhajók észlelése során.

- Értem. Bár szerintem az a hegy magasabb, mint innen látszik. Biztos, hogy fel tudsz rá kapaszkodni ennyi cuccal? Még hegymászó felszerelésünk sincs! Meg aztán, nem tudom, visszatérsz-e sötétedésig? - firtatta a részleteket Spray aggódva.

A Falcon első tisztje megállta, hogy ne horkantson fel gúnyosan. Ő már tegnap felmérte a környéket és talált egy járhatónak tűnő csapást a gerincen. Gyorsan megteszi az utat, ha ez a lassú mozgású, úszóhártás tynnai nem fogja elkísérni. Jobb ha itt marad és inkább tovább bütyköli a robbanás során megsérült alrendszereket.

Persze a végrehajtó rászolgált az engedékenységre, hiszen eddig jól viselte magát. Fegyelmezetten segített a kényszerleszállásnál és szorgalmasan matatott a javítható alkatrészeken. Nem az ő hibája, hogy nincs hozzászokva a túlélésért folytatott harchoz és az ilyen vad körülményekhez. Ráadásul alkatilag sem kimondottan neki való ez a vidék.

Csubakka fürgé mozdulatokkal jelezte szándékát. Úgy tett, mintha kinyitná a ládát, felállítaná és felcsapná a tartólapot, mintha az érzékelő egységet akarná a fejére feltenni. Ennek jelentése egyértelmű volt: egyáltalán nem kíván hosszú ideig távol maradni.

- De mi lesz a grazerekkel? - akadékoskodott Spray, a közelben legelő csordára mutatva, mely a lejtőn fölfelé igyekezett egy alattuk fekvő völgyből.

A szarvasra emlékeztető emlősállatok saját, természetes tempójukban közeledtek, egyenletes sebességgel cammogva végig a vidéken. Hatlábú, barna és fekete bundájú lények voltak, a megtermettebb példányok súlya elérte a fél tonnát is. Cserjéket, kövi zuzmókat és harsány zöld fűféléket tépkedtek, miközben agancsos fejüket fel-le emelgetve kérődztek. Tegnap már több csorda is keresztülvágott a területen, de egyik sem mutatott érdeklődést a jókora helyet elfoglaló Millennium Falcon és két utasa iránt. Eddig távol tartották magukat a jövevényektől, rendszeresen beleszagolva a levegőbe, nehogy meglepjék őket a ragadozók. A vuki sejtette, ahol növényevők vannak, ott vadászok is lesznek, ezért ő és Spray csak fegyveresen hagyták el a hajót a biztonság kedvéért. Ki tudja miféle vérengző fenevadak lapulnak meg a hóban vagy a sziklák között, óvatlan áldozatra lesve.

Az antropoid nyugodtan széttárta izmos karjait, mutatva, hogy az állatok nem jelentenek akadályt. Felszerelésének nagy részét begyömöszölte egy bőrtáskába, amit a tölténytáskája mellé akasztott, a jobb csípője fölé. A többi a szerszámok közé göngyölte egy olajos rongyba, majd vállára dobta a hevedereket és magához vette sugárvetőjét. Miután ellenőrizte, hogy működőképes a fegyver, és van hozzá elég lövedéke, a teleszkópos állványt megmarkolva nekiindult a hegynek. Kellemes séta lesz ez a friss levegőn, vélte optimistán.

- Jó! És vigyázz azokkal a teremtményekkel is! - mutatott a levegőbe búcsúzóul Spray.

A vuki felnézett a szórványos felhőkkel borított égre. Miként az előző napon, úgy most is néhány ammuudi pteroszaurusz – hatalmas, hosszúcsőrű repülő hüllő – körözött odafent zsákmány reményében. Korábban ezek magányosan vagy párban vadásztak, de most tucatnyi barna szörnyeteg röpködött egy csapatban a völgy fölött. Csubakka ferde szemmel pillantott a végrehajtóra, fegyverét jelentőségteljesen megrázva és közben sokatmondóan mormogott: jobb, ha a hüllők vigyáznak vele. Méretre szabott bocskorba burkolt nagy, loncsos lábai gyorsan vitték előre a köves talajon és az elszórt hófoltokon át. Terhe nem volt olyan nehéz, hogy akadályozta volna a járásban, így jó ütemben haladt és hamarosan már az emelkedőn baktatott felfelé a hegygerinc egyik legmagasabb pontja irányába. Alig negyed órába került odaérnie az ösvényen, melyet valószínűleg állatok tapostak ilyen tisztára az évszázadok alatt.

Odafenn széles sík területet talált és a gerincen túl egy valamivel nagyobb völgy tárult elé. Annak a közepén is csillogott egy tavacska, körötte négy és hatlábú fajokba tartozó állatcsapatok legelészték. Csubakka nem nagyon pazarolta az időt nézelődésre, inkább letette terhét és kibontotta szerszámaikat. Egy nagyobb sziklára ülve sietősen összeállította az érzékelő állványát. Bár bundája vastag volt és megvédte a hágó irányából fúvó hideg szélről, azért nem akart a szükségesnél több időt a szabadban tölteni. Rengeteg munka várja még az öreglány fedélzetén.

Mikor az érzékelőfej a helyére került, lenézett, hogy ellenőrizze az úrhajót. Ebből a távolságból alig lehetett észrevenni a hó alól kibukkanó szürke burkolatot, vagyis jó munkát végeztek az álcázásával. Nem látta Sprayt, de ezen sem lepődött meg. A végrehajtó valószínűleg visszatért a fűtött fedélzetre. Hogy a vuki vonásai mégis aggodalmat árultak el, azt a legelésző csordák közelsége indokolta. Fő hordájuk a hajótól kevesebb, mint húsz méterre örvénylett jelenleg. Az állatok szerencsére nem mutattak semmi hajlandóságot arra, hogy károsítsák a csészealjat. Viszont ez a csorda sokkal nagyobbnak tűnt, mint a korábbiak: előőrseik már a völgy túloldalán nyíló hágó felé igyekeztek, a csapat végét mégsem lehetett látni. Egyre több és több állat közeledett az alacsonyabb lejtők felől. A borjak és vemhes nőstények a csorda közepén haladtak, a bikák elől és a széleken trappoltak. Az egész társaság rendezetten, ráérősen és céltudatosan mozgott. Pillanatnyilag megnyugodva Csubakka visszafordult munkájához, hogy ellenőrizze a kémlelőegység működőképességét.

Ekkor távoli robajt hallott éles füleivel. Azonnal felkapta fejét, a sziklák között visszaverődő szokatlan zaj forrását kémelve. Mintha kőomlás történt volna vagy valaki puskával lőtt inkább? Ezt nehéz volt megállapítani hirtelenjében. Az állatok, melyek egy perccel ezelőtt még ártalmatlannak tűntek, most meglódultak. A roham egyre szélesedő eleje – ahogy Csubakka látta – a tengernyi bozontos hát fölé magasodó hegyes agancsok erdejévé lett. A szárnyas hüllők mélyrepülésben húztak el a rohanó csorda szélén, hátborzongató, jajongó rikoltásokkal. A vuki nem pazarolt időt arra, hogy eldöntse, vajon a hüllők idézték-e elő a rohamot a támadásaikkal, hogy leválasszák a gyengébbeket és a lassabban mozgókat a nyájról. Felnyalábolta eszközeit és körbepillantott, valami menedék után kutatva. Egyre több állat özönlött az alacsonyabb lejtőkről, így rohamuk mindig új lendületet nyert. Többé már nem látszottak esetlennek: száguldó, hatlábú erőgépekké váltak – a legapróbb termetű kifejlett példány is körülbelül négyszer annyit nyomott, mint a vuki. Irdatlan sebességgel vágattak, mert a rettegés sarkallta rohamukat.

Ám a keskeny átjárót a következő völgy felé már eltorlaszolta a száz és száz küszködő, összepréselődő kérődző. Csubakka látta, hogy a grazerok egymást lökdösve agancsaikkal kezdik megtölteni az alsó völgyet. Lerakta felszerelését, hogy futásnak eredjen az úrhajó felé, mikor észrevette, már elvágta a menekülésének útját. Az állatok a körül a magaslat körül kavartak, amin ő tartózkodott. Elkerülték a meredek lejtőt, ami az alacsonyabb völgybe vezetett. Egy gyors helyzetfelmérés elárulta, hogy a vadállatok még mindig

óvakodnak a Millennium Falcon számukra ismeretlen törzsétől, de ha a hátvéd az átjáróig duzzad, áldásos tartózkodásuk bizony könnyen véget érhet...

A vuki őszintén remélte, Spraynek lesz annyi esze, hogy felhúzza a rámpát és bevesse az űrhajó fegyverzetét, elriasztva lövéseivel az állatokat. Ekkorra – természetesen – a kérdőzők már az egész hegygerincet betöltötték és a meredekebb lejtőkön felfelé tülekedtek, mivel a megrekedt csorda nyomása egyre fokozódott.

Csubakka fogta megtöltött nyílvetőjét és tárgyilagosan felmérte helyzetét, megfigyelve az állatokat alatta és körülötte. Fiatalabb korában többször vadászott már ezekhez hasonló lényekre a szülőbolygóján, a Kashyyykon és más planétákon is, még a Klón háború előtt. Pontosan tisztában volt a csorda erejével és szinte megállíthatatlan rohamának veszélyeivel. Rövid habozás után úgy döntött, ha megpróbálna áttörni a tömegben vagy velük együtt rohanni, az kész öngyilkosság lenne. Annyira eluralkodott már rajtuk a pánik, hogy rögtön megtámadtak volna bármilyen kívülállót, aki közéjük keveredik. Másrészt pedig...

Félúton megállt gondolatban, ahogy egy árny jelent meg felette. A visító kiáltás figyelmeztette a lecsapó veszélyre. Gondolkodás nélkül vágta le magát a földre, nyomban odébb gurulva a kemény sziklákon, hogy belesajdult a háta és oldala. Fegyverét közben testéhez szorította, csövét az égnek emelve, hogy forró meglepetésben részesítse a rá vadászó pteroszauruszt. Széles bőrszárnyak hussantak felette a levegőben, éles karmok csattantak össze a semmit markolva. A repülő hulló sziszegve tovaszállt, enyhe hullabúzt hagyva maga után a szélben. Dühös rikoltást hallatott, majd szűk ívben megfordult, hogy újra támadjon. Közben egy másik ragadozó szintén megpróbált lecsapni Csubira, kihasználva, hogy a vuki a földre került. Talán könnyű prédának vélte a szőrös, két lábon járó teremtményt, amiből belakmározhat majd, így nyílegyenesen lecsapott rá, szélesre tárt szárnyakkal fékezve le fölötte.

Az első tiszt feltérdelt, vállához kapta nyílvetőjét. Nem maradt sok ideje, hogy beállítsa a célzófókuszt. A húr magas hangú pengését követően robbanás következett be, ahogy a töltet elkapta a hulló szárnya tövét. A lény sebesülten változtatott irányt, vért fröcskölve magából és éktelen hangon rikoltozott.

Csubakka hátrazuhan, miközben megragadta fegyverének első részét, hogy újra felhúzza azt. Még egy robbanólövedéket eresztett a ragadozóba, amely félig repülve, félig zuhanva csapkodott a közelében, súlyos sebekkel a bordái között. A pteroszaurusz másik szárnya is megsérült, s bár egy utolsó erőfeszítéssel eltávolodott a vukitól, már nem tudott a levegőben maradni. Szétroncsolódott szárnyai nem vitték tovább, s a magaslat felé robogó kérdőzők közé hullott. A grazerék azonnal felismerhetetlen masszává taposták, maradványait beledöngölve a kavicsos talajba.

A társa ekkor érkezett hosszúra nyúlt fordulójából, aki a robbanások hallatán ugyan átmenetileg odébb állt, de most visszatért, hogy felmérje a terepet. A vuki veszélyes, viszont nem legyőzhetetlen zsákmánynak tűnt a számára fentről, ezért megpróbálkozott a rácsapással.

Csubakka megértette végre, hogy miért verődött össze ennyi szárnyas hulló a völgyben. Most volt esedékes a kérdőzők éves vonulása. Ez a vad hegyvidéken át a friss legelők felé elkerülhetetlen áldozatokkal járt. Út közben mindig lemorzsolódnak a gyengék és a sebesültek, könnyű zsákmányként a légi vadászoknak. A szárnyasok primitív agya felismerte a lakoma esélyét. Az a távoli moraj, ami az előbb megriasztotta a csordát, talán egy erre dolgozó bennszülött vadász puskájából származott, aki kilométerekre innét elejtett egy hatlábút. Az antropoid számára végzetes pillanatban...

A vuki újból megemelte nyílvetőjét és higgadtan figyelte a közeledő pteroszauruszt. Az végül lecsapott rá, hogy elejtse prédáját. Karmai marásra készen, hosszú, keskeny csőre szélesre tárva. Tiszta célpontot nyújtott, el sem lehetett téveszteni.

Csubakka pontosan beállította a fókuszot és egyenesen az állat feltáruló torkába tüzelt. A szárnyas fenevad csontos koponyájának teteje azonnal felrobbant. Aggyveleje szanaszét fröcskölve betérítette a hőmezőt, miközben halott teste szétroncsolódott koponyával lefelé zuhant, bukdácsolás közben felszántva a földet. A vuki félreugrott az útjából, mivel a tetem éppen ott ért földet, ahol állt.

A megfogyatkozott létszámú szárnyasok már jóval óvatosabban közeledtek a gerinchez. Látták két társuk hirtelen pusztulását és úgy tűnik, tanultak a történekekből. Kifeszítették hártvás szárnyaikat és távolságot tartva mind egymás között, mind a rejtélyes idegentől, aki végzett fajtársaikkal, valami könnyebben elérhető zsákmány után néztek. Csubakka újratöltött, majd fürkész pillantást vetett a völgybe.

A legelő állatok tömege a magaslatra vezető ösvényen gyorsan közeledett felfelé. Néhány csoport még most is a gerinc lábánál kavargott. A vuki több sorozatot lőtt eléjük, föld- és közuhatagot zúdítva lefelé, megrémítvén ezzel a kóválygó kérődzőket. Ám a sereghajtók egyre több állatot tereltek a fennsík irányába. Túl riadtak és ostobák voltak ahhoz, hogy átlássák az előbbi robbanások okait. Többé már nem lehetett visszatartani őket, még végtelen mennyiségű munícióval sem.

Ekkor vörösen izzó jelzőrakéta tűnt fel a földet szóró paták fölött a Millennium Falcon irányából. Csubakka felismerte a hajó vészjelző rendszerét. Sziréna és kürt hangja keveredett a patadobogásba, leszállófények villogtak félkörívben az öreglány mellett. A vészjelzőt arra tervezték, hogy felhívja a kutató alakulatok figyelmét egy esetleges kényszerleszállás esetén a roncsra. De vadriasztónak is kitűnő, ha nincs más megoldás.

Mikor a kérődzők a hajó felé közeledtek, Spray ehhez a megoldáshoz folyamodott, hogy mentse a helyzetet. Jól gondolkodott és Csubakka tudta, nem is akad nála más, amitől sikert remélhetne. Kétkedett abban, hogy az űrhajó fegyverei biztonságos ösvényt vághatnának a megzavarodott kérődzők seregében. A tynnai különben sem az a fajta lény, aki habozás nélkül képes lenne lemészárolni egy csomó növényevőt, pusztán azért, mert az orra előtt rohagnak.

Újabb repülő hullő sivítása harsant és a vuki látta, amint tőle úgy száz méterre egy pterosaurusz felemelkedik, karmaiban valamivel, ami leginkább egy sebesült borjúnak tetszett. A csempész ősi átkot morgott a lény felé és egy pillanatig azt kívánta, bárcsak ő is bírna szárnyakkal. Mancsait rázva vadul bögött, mintha barátja, Han Solo örült megszállottsága uralkodott volna el az elméjén. A koréliai szokott ilyen pillanatokban eszelős dolgokat művelni, mintha egyáltalán nem féltene az életét. Aztán hirtelen megdermedt, mert eszébe villant a megmenekülésének módja. Igen! Ez az! Ha sikerül, az tényleg olyan örült dolog lesz, amilyen tervekkel Han szokott előállni reménytelen helyzetekben.

Amint kidolgozta magában a részleteket, vállára dobta nyílvetőjét és vadul kotorászni kezdett a magával hozott felszerelések között. Az állványt sajnos fel kell áldoznia a terve érdekében, de ez pótolható veszteség. Feldöntötte a frissen kihelyezett berendezést és mindhárom lábát a karja alá szorította, majd szorosan megfogta a szögletes tartólapot. Hatalmas izmai kidagadtak a karján, ahogy görbíteni kezdte a kemény fémlemezt. Lassan hajlott a lap, de végül kénytelen volt engedni a behemót nyers erejének. Mikor elérte a kívánatosnak tartott formát, Csubi elégedetten felhőrdült az eredményt látva.

Letette az állványt és megszállottan dolgozni kezdett rajta, időnként lepillantva a növekvő zűrzavarra odalent a völgyben. Az állatok ismét nekilódultak az emelkedőnek, s a vuki úgy gondolta, bár rendelkezik a szükséges anyagokkal és szerszámokkal, mégis az idő lesz az, ami majd eldönti, sikerrel jár vagy veszíteni fog.

A mellette heverő hullő görcsbe rándult tetemét könnyedén a vállára vehette, tekintve, hogy a csontok üregesek voltak, csökkentendő a lény önsúlyát. A meghajlott tartólapot a dög vértől csöpögő álla alá erőltette és kampókkal meg csavarokkal hevenyészve

odaerősítette. Olyan keményen, amennyire csak a csont szilárdsága engedte. Közben igyekezett nem tudomást venni a véresen tátongó koponyáról és a dögbúzról. Az állvány három lába közül kettőt kitolt a lehető leghosszabb állásba, a hullő szárnyai mellé igazítva azokat. A szárnyak végeit beakasztotta a lábakba, amihez bizony igénybe kellett vennie hatalmas erejét is, mivel a porcok nem engedtek egykönnyen. Az egész nem tűnt túl stabilnak, de elméletileg működni fog. Mindenes táskájából összeválogatta az összes kampót – három-négy jutott minden oldalra – és azokkal rögzítette egymáshoz az állványlábakat és a szárnyszéleket.

Egy pillanatra megállva látta, hogy a patások már az ő magaslatának aljában gyülekeznek, szorosan összetömörülve, agancsaikat himbálva, időnként összeakasztva. Még nem jöttek közelebb, de ez rövidesen megváltozik, ahogy az utánuk érkező társaik előrébb nyomják őket. Így hát megsokszorozott erővel folytatta munkáját, ellenállva a kísértésnek, hogy inkább a fegyveréért nyúljon. Azzal úgysem állíthatná meg a csordát.

Az állvány középső lábát a hullő hosszanti tengelyébe húzta ki. A szárnyas kitűnő siklótest volt, de hiányzott róla a kiálló csont, amire a madarak erős repülő izmai tapadnak. Így hát a vuki pillanatnyi gondolkodás után úgy döntött, hogy átszúr egy sor rögzítőkarikát a bőrön a teremtmény gyenge szegycsontja körül. Szerencsére a hullőnek csak elég csökevényes farka volt. Csubi nyelt egyet és próbált nem foglalkozni a hányingert keltő szaggal.

Ezután következett a legnehezebb probléma, a fő tartórúd. Az antropoid megfogta az egyik merevítőt, átdöfte a madár testén a szegycsonthoz közel, úgy, hogy jó másfél méter kilógjon a végéből. Ezt a hosszanti tengelyhez rögzítette. Aztán a leghosszabb merevítőt keresztben rákötözte erre, oldaltengelyként a lábazat biztosítására. Nem törődött az undorító folyadékkal, ami a szárnyasból csordogált. A lényeg, hogy ez is csökkentette az alkalmatosság súlyát, miáltal csak a siker esélyét növelte.

Perceket töltött azzal, hogy kábeleket vágott és illesztett, arra sem fordítva időt, hogy kipróbálja őket. A szárnyvégeket, a csőrt és a tetem farkát a fő tartóoszlophoz illesztette.

Munkáját szüneteltetni kényszerült, mikor néhány állat – megküzdve az emelkedővel – agancsát éppen felé irányította. Új tárat illesztett nyílvetőjébe és a földbe lőtt, robbanásokkal riasztva el a grazereket. Ettől a patások kis időre meghátráltak, ám a völgy azóta megtelt és az újabbak számára már nem akadt hely odalent. A vuki tudta, hogy néhány pillanat kérdése csupán és a csorda megszállja a magaslatot, könyörtelenül eltaposva őt. Méltatlan halál lenne ez a számára, aki annyi háborút, verekedést és veszélyes helyzetet túlélt már, hogy pont itt, ezen a primitív bolygón pusztuljon el egy csapat ostoba kérődző patája alatt... Nem, nem lehet így vége! Biztosan más sorsot szántak neki a vukik istenei!

A hullő lábai elsősorban nem a járást szolgálták, mindenesetre megfelelőek voltak ahhoz, hogy Csubakka támaszként használja őket, kimerevítve és összedrótózva végüket. A vállakat is rögzítette a karókkal, aztán hozzákábelezte a szárnyhoz, az orrhoz és a csökevényes farokhoz. Végül körbejárta a testet, rögzített minden csavart, a megérzésére bízva a szerkezet feszességének megítélését. Életében először épített sárkányrepülő, pusztán a fiatalkori emlékei alapján, amikor néhányszor használt ilyen szerkezetet a Kashyyyk lombos óriásfái fölött.

Megemelte az alkotmányt, izmai csak úgy duzzadtak loncsos irhája alatt. A puskáját és a szerszámokat sajnos itt kell hagynia, de inkább ezek vesszenek el, mint az élete. Lenézett a völgybe és örömmel látta, hogy a roham lendülete valamelyest alábbhagyott. Forrón remélte, hogy esetleg megspórolhatja tákolmánya kipróbálását. Az egész alig volt több egy groteszk siklószárnynál, amit még kormányozni sem igen lehet majd. Ha rosszul startol el vele, ki tudja hol köt ki odalent a völgyben.

Ám az események hirtelen új irányt vettek, meghiúsítva a vuki reményeit. A patások

szó szerint felpréselték társaikat a gerincre. Az előbbi zárótűz csak egy pillanatra állította meg őket, aztán újból elindultak feléje. Nem maradt több ideje a tétovázásra. Muszáj elrugaszkodnia a biztos anyaföldről, most vagy soha.

Csubakka fogta félig kiürült töltényövét, néhányszor maga köré tekerte, hogy jó szoros legyen, aztán mindkét karját átbújtatta rajta. Elöl egy darab kábellel kötötte össze, ráhurkolva magát a vázra ott, ahol a fő tartóoszlop találkozott a hosszanti tengellyel. Vállára vette az alkotmányt, enyhén meggörnyedve a súlya alatt. A lény teste a vázra nehezedett, de mivel könnyű volt, az erős támasztékok megtartották.

Ekkor egy bika – agancsát bajonettként szegezve előre – vadul Csubi felé indult. A vuki kitért az útjából, de majdnem beleütközött egy másik hímbe. A hegygerincet már teljesen ellepték az állatok. Az első tiszt – aki immáron semmit nem veszíthetett – egy alkalmas lesiklőhelyre tántorgott a szárnyas tetemével a hátán. A vadak most még kitérték útjából, riadtan szemlélve a hatalmas, torz valamit, ami bűzlött, akár egy élő pteroszaurusz. Aztán olyan szögben, amit megfelelőnek ítélt, elrugaszkodott a szikláról a Falcont rejtő völgy irányába. Nem lett volna meglepve, ha a szárnyakat kifordítja a szél és ő leesik a dübörgő paták ezrei közé. De az erős légáramlat – ami a gerinc mentén fújt – kiöblösítette a bőrhártyákat és a felfelé szálló áramlat az utolsó pillanatban magával ragadta a vukit.

Dermesztő pillanat volt, mikor Csubakka a testét bedöntve kormányozni igyekezett a szerkezetet és rájött, hogy ez nem nagyon fog menni. A hulló csőrét a megfelelő kábel meghúzásával jobbra fordította és erősen megtartotta az összekötött lábakat, hogy a hevenyészett siklórepülő orrát ismét szélirányba állítsa.

Még így is rémítőnek tűnt a süllyedés mértéke. A tákolmánya sokkal inkább tűnt ejtőernyőnek, mint igazi siklógépnek, s egy pillanatra felrémlt benne, milyen nevetségesen is festhet odalentről nézve, ahogy életveszélyes akrobata mutatványát végzi a csorda fölött. Maga mögé emelte lábait a jobb súlyelosztás végett és megemelte az orrot egy ösztönös mozdulattal, hogy jobban emelkedjen. Nem sokat törődött a sebességgel, inkább az irányt akarta tartani a Millennium Falcon felé.

Sok olyan úrhajón és légköri repülőn ült már az elmúlt évtizedekben, amely hasonló elvek alapján készült, ez mégis teljesen új dolog volt a számára. S nem csupán a nyitott „pilótafülke” okán, hanem mert ennek nem volt motorja. Majdnem megállt egy helyben az orr megemelése után, ezért gyorsan visszább engedte gépe elejét, nehogy átessen a fékeződés miatt. Így is csak nehezen tudott újból mozgásba lendülni.

Végre elkapta egy erős áramlat, ami a hegygerinc felől indult. Ez felkapta a szárnyakat és egy pillanattal később a vuki már repült is. A hajtómű nélküli repülés rémülete, az alatt dübörgő halálos paták és a belsőségekből csöpögő bűzös folyadék ellenére Csubakka azon vette észre magát, hogy nagyot bömböl lelkesedésében. Lassan leengedte a szárnyas orrát, ám a kísérletezés során elvesztette a szelet – s majdnem gyors leszállásra kényszerült az égnek meredő agancsok halálos erdejében.

Hibáját felismerve ünnepélyesen lemondott arról, hogy további aeronautikai felfedezéseket tegyen. Most a túlélésre kell koncentrálnia, a pteroszaurusz alapú siklógép képességeit majd máskor fogja tesztelni. Ha lesz hozzá kedve még egyszer fölszállni vele, ami nem túl valószínű.

Középre helyezve testsúlyát aprókat korrigált és igyekezett visszaemlékezni a különböző áhítatos énekekre, ősi fohászokra távoli fiatalságából. Alatta kérődzők tülekedtek hangosan és dühösen, széttaposva a ritkás bozótost, de a vuki már csak a szél zúgását hallotta. A többi szárnyas jó messze elkerülte az új és bizarr vetélytársat. Túl testes és szokatlan volt, tehát nem bíztak benne.

Csubakka úgy saccolta, több, mint harminc kilométeres óránkénti sebességgel halad. Ezt látva hirtelen rádöbbsent, hogy akad még egy probléma: hogyan fog élve leszállni? Ekkora sebességnél a talajnak csapódni egyenlő a felbukással, ami a sziklák között nem

lesz valami kellemes élmény.

Újabb finom iránykorrekcióval a Falcon tetejének vette az irányt. Ha le tudna rá szállni, a fagyott hórétegen nem ütné meg magát annyira és talán a parabolaantennát sem dönti fel rögtönzött alkotmányával. A csorda utolsó tagjai is elhagyták már a hajó környékét, ami érintetlennek tűnt. Spray most nyilván a pilótafülkében van és döbbenet figyel a „vukimadár” szárnyalását. Végre kikapcsolta a vészjelző rendszert, elhallgattak a külső szirénák és lekapcsoltak a jelzőfények.

A pteroszauruszból eszkábált sikló nem bizonyult elég hajlékonynak, ráadásul több rögzítőkarika kiszakadt a bőréből a változó terhelés miatt. Csubi hamar rájött, hogy a sebesség csökkenése megfoszthatja őt attól a felhajtóerőtől, ami eddig a levegőben tartotta tákolmányát. Fokozatosan próbálta hát visszavenni mind a sebességet, mind a magasságot, de így is túlszaladt a teherhajó lapos tetején. Az orr részt ezután vízszintes helyzetbe hozta és boldogan horkant fel, mikor újabb alkalmas helyet talált a landolásra. A kis hegyi tavacska tűnt fel előtte, enyhén hullámzó sötétkék víztükrével. Úgy látta, még éppen átsiklik a part menti sziklatömbök felett, ezért tág fordulóval próbálkozott a karmokat maga felé húzva. Ha a sziklafal irányából közelít, pont elérheti a tőle balra húzódó homokos partszakaszt, ami tökéletes lenne a leszállásra.

Sajnos a terve nem jött be, mert a kábelek a megterheléstől sorra kiszakadtak a hulló szárnyaiból. Így nem maradt ideje rá, hogy elemezze, miben hibázott. A következő pillanatban ugyanis már kifordult szárnyakkal zuhant a tó sötét felszíne felé. A másodperc töredékéig látta saját tükörképének villanását a vízen, mielőtt elég meredeken belecsapódott volna. Hatalmas csobbanás, amivel egy időben felordítva nagy levegőt vett, aztán a siklógép súlya máris a mélybe nyomta őt. Rögtön elengedte a tákolmányt és bátran alámerült a dermesztően hideg közegbe, ami lefékezte szőrös testét.

A tó kicsi volt, de igencsak mély. A környező lejtőkről lecsorgó hólé táplálta és némi fagyűrő moszaton kívül nem élt meg benne semmi. Még el sem merült teljesen, a vuki máris igyekezett kiszabadítani magát a tartóköteleiből. Hamar rájött, hogy a döglött hulló nem valami jó úszó. A szárnyak összezsapódtak körülötte, a fémkeret súlya pedig lefelé húzta a jeges mélységbe. Vadul küzdött, de még mindig nem sikerült kiszabadítani magát az alkalmi hámból, amivel a vázhoz bilincselte testét. Így hiába tud úszni, légzőkészülék nélkül csak egy-két perce lehet hátra a fulladásig. A nehéz töltényheveder a törzse körül tovább súlyosbította helyzetét. Még jó, hogy a puskáját nem akasztotta a nyakába extra teherként.

Kapálózás közben egyre jobban belegubancolódott egy laza kábelbe. És rá kellett jönnie, hogy óriási ereje mit sem ér a tó vizének lágy ellenállásával szemben. Túl sokáig tartotta vissza lélegzetét, s az kis buborékok formájában máris kezdett kiszökni az ajkai közül, ahogy tovább igyekezett megszabadulni a süllyedő tákolmánytól. Egyre nehezebben látott és azon kapta magát, hogy családjára és erdei otthonára gondol, meg a feleségére, akit hátrahagyott a Kashyyykon. Lehet, hogy mégis balsorsot szántak neki az istenek? Űrhajós létére vízbe fúl egy úszómedencényi tavacskában? Nem éppen dicső halál egy magafajta öreg harcos számára...

Aztán egy sötét alakot pillantott meg, aki gyorsan odasiklott hozzá és könnyedén bogozni kezdte az összegubancolódott kötélzetet körülötte. Nem látta, hogyan csinálja, csupán azt tudta, hogy a tynnai az utolsó pillanatban érkezett a megmentésére. Két úszóhártyás kéz ragadta meg a derekánál, erősen felfelé lökve, miközben mögötte tovább süllyedt a siklógép roncsa a feneketlennek tetsző mélybe. Idegesítően hosszú másodpercekkel később a Millennium Falcon első tisztje reszketve a tó felszínére bukkant, ami vadul hullámzott körülötte. S ha már ott volt, nagyot prüszkölt a világba és teleszívta tüdejét a friss, életadó levegővel.

Olyan buzgalommal szuszogott, hogy nyomban fulladozni és köhögni kezdett, keserű

vuki arckifejezést vágva szerencsés megmeneküléséhez. Spray közben a háta mögé került, gyorsan úszva annak ellenére, hogy egyik kezében súlyos vágóeszközt tartott.

- Fantasztikus volt! - áradozott a végrehajtó lelkesen fújtatva. - Soha nem láttam ehhez foghatót! Mikor ráébredtem, hogy túlsiklasz a hajón és a tóban fogsz landolni, nyomban utánad eredtem egy hidegvágóval! Biztos voltam benne, hogy a roncs le fog húzni...!

Megragadta a vuki vállait és szelíden tolni kezdte maga előtt a part irányába. Csak pár métert kellett megtenniük, mégis beletelt vagy fél percbe, mire elérték a sziklákat. Az antropoidnak addigra teljesen megdermedtek a végtagjai és már alig bírt mozogni a jéghideg vízben.

- Hát, ez meredek volt! Nem gondoltam volna, hogy elérlek, mielőtt megfulladnál! A talaj nem igazán az én elemem, tudod...!

Aztán, ahogy lábai talajt fogtak és ügyetlenül kievickélt a partra, Csubakka arra a következtetésre jutott, hogy ő is hasonlóképp áll a levegővel.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Az Ammuudon kurta volt a hajnal ezen a reggelen. A központi csillag egy szabvány órán belül felmászott a felhőtlen, világoskék égre és álmosan beragyogta a tájat. A bolygó egyetlen csillagközi úrkikötőjében azonban, ahol a forgalom normálisan csak a késő délelőtti órákban élénkül meg – a menetrend szerinti járatok érkezésével, illetve indulásával –, a mai reggel fölöttébb mozgalmásra sikeredett.

Minden átmenet nélkül szólaltak meg szerte a támaszponton a szirénák, légvédelmi riadót harsogva az éppen szolgálatba álló személyzetnek. A kikötő polgári alkalmazottai, akárcsak a droidok, megszakították munkájukat és kiabálva, egymást kérdezgetve szaladtak előírt helyeikre. Egy izgatott hang rövidesen közölte a hangosbeszélőben, hogy kalóztámadás történt a bolygó közelében és egy hajó egyenesen idetart. Ez nem gyakorlat, mindenki készüljön fel a védekezésre és a kárelhárításra.

A rendfenntartó erők emberei közben fegyelmezetten, a kiképzésen tanultak szerint eljárva lezárták a bázist és sorra becsukták a hangárok és raktárépületek megerősített kapuit. A légvédelmi tüzérek ellenben kinyitották a páncélozott kupolákat, felfedve az ágyúállásokat a kikötő körül, végig a felhőkbe törő hegyek lábainál. Fél perccel a riadó felhangzása után két tucat nagy teljesítményű turbólézerágyú csöve meredt fenyegetően az ég felé. Dacára apró méretének, az ammuudi kikötő ütőképes, széleskörű arsenállal rendelkezett. Bár energiapajzzsal nem volt felszerelve, ami megvédezhette volna épületeit egy légitámadástól, elhárító fegyverei képesek voltak rá, hogy forró meglepetésben részesítsék a közelébe merészkedő ellenséges gépeket.

Fél órányi feszült várakozás után parányi űrhajó tűnt fel a felhőtlen égen, ezüstösen csillogva a reggeli napfényben. Pilótája finoman begyújtotta a fékezőrakétákat és egyenesen ereszkedve alá, visszafogott hajtómű sziszegés kíséretében közeledett a betonpályához. Turbólézerek, mobil rakétaindító állások, többcsövű gépágyúk követték útján, mohón várva, hogy tüzelhessenek, amint ellenséges szándék legapróbb jelét észlelik. A kikötő védelméért felelős parancsnok rádión már értesült a planétát oltalmazó járőrgépek indításáról, amik rövid küzdelembe bocsátkoztak a Lady of Mindort kifosztó kalózhajóval és nem állt szándékában bármit is a véletlenre bízni. Úgy irányította lefelé az érkező járművet, hogy ideális pozíciót nyújtson a tüzéreinek.

A közeli katonai légibázisról ezzel együtt a magasba emelkedett négy sötétbarna Mankvim-814-es elfogó vadászgép, ám egyelőre távol maradtak a magányos mentőhajótól. Pilótáik nem óhajtották megnehezíteni a légvédelem dolgát azzal, hogy

útjába állnak a leszállni készülő ismeretlen gépnek. Az égbolt mostanra egyetlen hatalmas, potenciális tűzfelületté vált, ahogy a szabályzat előírja.

Az aprócska komp engedelmesen szállt le – pontosan a kikötő főépülete előtt – a számára kijelölt helyen. Bár egyáltalán nem látszott veszélyesnek, a rend kedvéért önjáró lövegek és páncélozott csapatszallítók gurultak oda minden irányból, amikből marcona fegyveresek ugráltak elő. A nagyobb ágyúállások közben visszahúzódtak kupoláik védelmébe, mert a riadót másodfokúra mérsékeltek.

Az óvóhelyekről elősorjázó munkások, rakodó droidok és egyéb gépek elégedetten nyugtázták, hogy nincs okuk a félelemre. Visszatértek hát szokásos feladataikhoz – egyetlen kivétellel. Senki sem figyelt a mélyzöldre festett burkolatú, régi munka droidra, ami valami üres rekeszt hordozva komótosan megindult a leszállópályán keresztül. Egyenesen a rendfenntartók által körülvett űrhajó irányába.

Miután kinyitotta a mentőkabin elülső tolóajtaját, s megcsapta arcát a friss levegő, Han odafordult a biztonsági övével bajlódó társához. Leszállás közben beletelt némi időbe, mire sikerült megemésztienie a Maggel kapcsolatos információkat, főleg mert a fapados vezérlőrendszerű gép irányítására kellett elsősorban koncentrálnia. Ráadásul a légi irányító ideges kérdéseire is muszáj volt válaszolnia, ha nem akarta megkockáztatni, hogy merő buzgalomból lelőjék őket. Most, hogy végre szilárd talajt értek, hirtelen kibukott belőle a kritika.

- Fiolla! Irigylésre méltó a képességed, mellyel az asszisztenciádat kiválasztod! Ez minden, amit mondhatok!

- De hát mondtam már, nem? Beható biztonsági ellenőrzésen esett át! – védekezett a nő mérgesen. - Tehettem volna többet? Szondáztattam volna meg az agyát?

Solo megértően bólogatott a javaslatra, mielőtt megfordult volna, hogy kimásszon a gépből. Ideje üdvözölni a helybelieket.

- Nem is rossz ötlet! Mindenesetre ez a fordulat sokat elárul az ügy háttéréről. Mikor beléptél a fickó számítógépére a Bonadanon, nem holmi friss kutatási anyagokat találtál, hanem a lényegét. Magg a hivatali gépén tárolta a rabszolga kereskedők titkos anyagait. Ott aztán tényleg soha nem keresné őket senki! Biztos ő a vándor könyvelője és biztonsági embere is a bandának egyben. Azért küldött ki a pusztába a robogón, hogy eltüntessen az útból. Nem kellett volna elmondanod neki, hogy használtad a gépét és milyen érdekes dolgokat találtál rajta. És azt is lefogadom, hogy azt a menő, detektorbiztos fegyveredet is ő bütykölte meg...

Fiolla gyorsan magához tért a meglepetésből, ezt a férfinak el kellett ismernie. Hamar elfogadta, amit látott és ennek megfelelően nyomban felülvizsgálta nézeteit.

- Nem az én hibám! Ki hitte volna, hogy pont a főkolompos lesz a beosztottam! – mutatott rá logikusan a nő. - Na, kiszállunk végre?

Han ugyanis megtorpant előtte, mielőtt lelépett volna a betonra. Széles háta eltakarta a kilátást a tájra. Nem válaszolt a kérdésre, mert különféle, halálos hatásukban mégis hasonló fegyverek csöveivel kényszerült szembenézni. Így teljesen lefoglalta az, hogy – legjobb formáját adva – barátságosnak, ne pedig fenyegetőnek tűnjön. Ujjaival integetve felmutatta üres kezeit a fogadóbizottság előtt.

Sötétkék öltözetet viselő szakállas férfi lépett hozzá egy otromba DC-15A lézerkarabéllyal a kezében. Fess egyenruhája nem látszott szabványosnak, de a Fennhatóság Biztonsági Rendőrségének jelvényét hordta széles karpántján. Itt úgy látszik ez a divat.

Han emlékezett rá a Lady of Mindor könyvtárában olvasott anyagokból, hogy az Ammuudot a Testületi Szerződés alapján hét – egymással gyakran rivalizáló – klán koalíciója irányítja. Az egyenruhák változatosságából kitűnt, hogy mindegyik küldött egységeket az űrkikötő biztosítására. A sötétkék, barna, szürke és fekete páncélruhás

biztonságiakon kívül voltak ott öltönyös fickók, egyszerű munkaruhát és különféle tunikákat viselő egyének, valamint ezüstszínű tűzoltószkafanderbe öltözött emberek is.

- Mit jelentsen ez az egész? - csattant fel a BR-ek parancsnoka ingerülten.

Láthatóan nem ilyen utasokra számított. Az úrkikötő ügyeletes tisztje rádión arról tájékoztatta az előbb, hogy a kalózhajó egyik mentőcsónakja kíván leszállni náluk, ezért készüljenek fel az utasok foglyul ejtésére.

- Kik maguk és mi történt odafent? - bökött teátrálisan fegyvere csövével az égre.

Han végigpillantott a félkörívben ácsorgó fegyvereseken és kezét még magasabbra tartva felvillantotta legnapsugarasabb mosolyát. Amit kifejezetten az ilyen alkalmakra tartogatott, amennyiben hatósági emberrel kerülne szembe.

- A Lady of Mindor utasai voltunk, amíg meg nem szállták valami kalózok. Kettőnknek sikerült megszökni a fedélzetről. És fogalmunk sincs, mi történhetett a többiekkel.

A tiszt úgy nézett rá, mintha valami egzotikus létformát látna az állatkertben. A koréliei szinte érezte a fickó fejében kavargó gondolatokat, melyek közt előkelő helyen szerepelt az „ilyen állat pedig nincs” kitétel.

- A mélyúri nyomkövetőink szerint a kalózhajó pár perce szakadt az utasszállítóról és eltűnt a körzetünkből. A Lady of Mindor mozgásképes, úgyhogy rövidesen lekísérik ide a naszádjaink. Úgy tudjuk, egyik mentőcsónakját sem lötte ki a támadás során, tehát ez a jármű csakis a kalózhajóról jöhetett!

- Meg tudjuk magyarázni! - vigyorgott kényszeredetten Solo, türelmesen rábólintva az okfejtésre.

Továbbra is feltartott kezekkel leóvakodott a létrán a megkopott salakbetonra. Közben olyan védtelennek érezte magát a lézerfegyverek célkeresztjében, mint egy hátára fordított trandoshi óriásteknős a tengerparton.

- Átlopóztunk az üresen maradt kalózhajóra és elkötöttük az egyik úrsiklójukat. Nagy mázlink volt, hogy nem állítottak őrköt hozzájuk.

- Na persze! - horkant föl a tiszt fenyegetően. - Mondja, maga teljesen hülyének néz? Láthatnám az igazolványaikat?

- Nem volt időnk bepakolni a táskáinkba! – mentegetőzött Han, feltartott kezeivel integetve. - Túl gyorsan történt minden. A holmijaink a hajón maradtak, a kabinunkban. Csak futottunk, beugrottunk ebbe a dobozba és megpucoltunk a rossz fiúk elől.

A tiszt láthatóan elbizonytalanodott a teljességgel hihetetlen történet hallatán. Annyira képtelenség volt amit a koréliei mondott, hogy biztos nem lehet hazugság. Ha félre akarná vezetni őket, valami sokkal hihetőbbet talál ki mentségére.

- És éppen idejében menekültünk el! – tette hozzá Fiolla, előlépve a tolóajtó nyílásából. - Lesegítenél, drágám?

A kikötői őrség tagjai közül többen közelebb léptek, hogy segítsenek. Minden szem a létra tetején nézelődő ifjú hölgyre szegeződött. Fiolla ugyanis pompázatosan nézett ki még így, tépett ruhában is, koszosan a karbantartó alagút porától. Ezzel még inkább alátámasztotta Han szavait.

Solo – még mielőtt bárki segíthetett volna – hozzálépett és derekánál fogva finoman leemelte a földre. Közben fölöttébb jól esett hallania, hogy drágámnak szólítják, még ha csak a szerep kedvéért is. Hónapok óta nem hallott már ilyen kedves szavakat egy nőnemű lény szájából.

Az ügyeletes tiszt közben homlokát masszírozta szabad kezével, s próbálta eldönteni, mit csináljon velük. Végül a legkézenfekvőbb megoldás mellett döntött.

- Hát jó. Attól tartok, el kell vinnem magukat a Reesbon erődbe.

Amint kiejtette az utolsó két szót, a körülöttük ácsorgó páncélmellényes fegyveresek közül valaki ellentmondott neki.

- Miért pont a Reesbonba? Miért nem a mi klánunk főhadiszállására, a Glayydba? Mi

vagyunk itt többen!

Han most már arra is emlékezett, hogy a Reesbon és a Glayyd csak a két vezető klán abból a hétből, amik kezében a hatalom összpontosul már évszázadok óta az Ammuudon. Mor Glayyd, az egyik klán feje pedig nem volt más, mint az a férfi, akivel találkozni akartak. Gyorsan körbepillantott a tágas leszállópályán sorakozó különféle űrhajókon, de a Millennium Falcont nem látta sehol. Vagy nem értek még ide vagy máshol lapulnak, az ő érkezésükre várva. Ellenállt a kísértésnek, hogy érdeklődjön a hajója felől, mivel Csubakkát nem akarta belekeverni az ügybe. Már így is túl nagy feltűnést keltettek a holofilmbe illő landolásukkal.

Pillanatnyilag az jelentette a problémát, hogy elszállítják őket valami erődbe. Nem tudta még biztosan, mit is mondana a Glayyd-vezérnek, de hogy egy porcikája sem kívánja, hogy bezárják a Reesbonok családi otthonába, abban biztos volt.

- Tulajdonképpen azért vagyok itt, mert akad némi elintéznivalóm Mor Glayyddal. – vetette közbe ártatlan pofával.

Azt mindjárt sejtette, hogy az ügyeletes tiszt ezért elég haragos lesz, de arra már igazán nem gondolt, hogy felkelti a Glayyd emberek gyanúját is. Pedig éppen ez történt. A biztonságiak mögül előlépett egy őszülő halántékú férfi, világosbarna tunikában, mellén apró aranyozott jelvénnel, aki valószínűleg a Glayyd klán rangidős képviselője lehetett és átvette a szót.

- Ugye nem kétli, hogy ezt a dolgot Mor Glayyd ugyanolyan becsületesen ki tudja vizsgálni, mint Mor Reesbon?

A tiszt és klántagjai jóval kevesebben voltak, így hamar belátta, hogy nem kerekedhet felül sem a rangja, sem az ereje által. Hannak úgy tűnt, a kikötői rendőrséget bizonyos véleménykülönbségek osztják meg. Lehet, hogy a harcban összetartanak, de amint vége a riadóállapotnak, azonnal újra fellazul a fegyelem a klánok között. A Reesbon tiszt összeszorította száját, de végül beleegyezett a riválisok kérésébe.

- Rendben. Biztosítok maguknak egy földi járművet. De kíséretet nem adhatok melléjük, mert az összes fegyveres gépet a kikötőben kell tartani. Még tart a készültség.

Ekkor egy lassú, fémes hang szólalt meg Han mögött.

- Uram! Mit gondol, jobb ha magukkal megyek, vagy maradjak inkább itt a hajóval?

A kapitánynak ugyancsak nehezebbre esett megállni, hogy ne essen le az álla a meglepetéstől. Kuka állt az orbiter tolóajtájában és úgy tett, mintha utasításokat várna egy kalandos landolás után.

- Azt hittem csak ketten vannak! – csattant fel a rendőrök egyike, vádló éllel a hangjában.

Fiolla fürgébben kapcsolt, mint Han, lazán vállat vonva a dolog fölött.

- Ketten vagyunk, ez meg a személyi droidunk! – magyarázta fensőbbes eleganciával. - Az ammuudi klánok talán a gépeket is beleszámolják a népességbe?

Han még mindig Kukára bámult, s próbálta megemésztetni a történeteket. Ez meg honnan a koréliai pokolból került ide? Akkor sem lepődött volna meg jobban, ha a BLX-5-ös egy születésnap babazsúrról táncol ki rózsaszín túllszoknyában. Aztán sebességbe kapcsolta agyát és egyszerűen intett a robotnak.

- Azt hiszem, jobb ha velünk jössz! – tanácsolta, kezével eltakarva mosolyát.

Kuka engedelmesen lekászálódott az ajtóból és megállt mellettük a fűben. A Reesbon tiszt közben visszatért, miután adóvevőjén beszélt az irányítóközponttal.

- A gépet már elküldték a központi járműparkból, azonnal itt lesz. – tájékoztatta őket hivatalos hangon.

Azzal a közelben ácsorgó Glayyd emberekhez fordulva – akikkel az imént vitatkozott – zordan elmosolyodott.

- Bízom benne, hogy Mor Glayyd mielőbb jelentést tesz a többi klánnak erről az ügyről.

Egyébként úgy tudom, neki más sürgős ügyei is akadnak, amelyek esetleg elszólítják...

A Glayyd-klán tagjai megmozdultak, többen közülük haragosan a fegyvereikhez nyúltak, mintha a Reesbon tiszt valami szélsőségesen provokáló megjegyzést tett volna főnökükre. De az már visszatért páncélozott járművéhez és saját emberei kíséretében elhajtott a helyszínről.

A Glayydok vezetője persze azonnal többet akart megtudni a Han és klánvezére közti kapcsolatról.

- Előre bejelentkeztek a vezetőnknel?

- Nem. Sajnos nem volt rá lehetőségünk. – ismerte be Solo becsületesen. - De ez egy rettentően sürgős ügy, ami legalább olyan fontos neki, mint nekem!

Elébe vágván a további kérdéseknek, Fiolla erősen Han karjára támaszkodott. Egyik kezét szeméhez emelte és oly meggyőzően játszott a el, hogy közel jár az ájuláshoz, hogy azonnal gátat szabott a további kíváncsiságoknak.

- Elnézést uram! Tudja, a barátnőm sok mindenben ment keresztül! – mentegetőzött a csempész bocsánatkérő mosollyal. - Ez volt az első eset, hogy kalóztámadás ért minket. Esetleg leülhetnénk, amíg a jármű megérkezik...

- Persze! Bocsássanak meg! – dörögte a Glayyd tiszt megértően. - Helyezzék magukat kényelembe itt, a csapatszállító utasfülkéjében! Rögtön értesítem Mor Glayydot az érkezésükről.

- Ó, mondja meg neki, hogy elnézést kérünk, ha valami fontos üggyel vonjuk el a figyelmét! – udvariaskodott Han arra gondolva, amit a Reesbon tiszt mondott az imént. - Egyébként miben zavarjuk meg? Ha szabad megkérdezni...?

A Glayyd szemei Hanra villantak. Tekintetéből nem sok jót lehetett kiolvasni.

- Mor Glayydnak egy halálos párbajt kell megvívnia rövidesen. – válaszolta a tiszt és öles léptekkel eltávozott, hogy leadja jelentését a kikötői irodán.

A szállítójármű fülkéjében letelepedve végre magukra maradtak, mert a fegyveresek többségét visszavonták az állomáshelyeikre. Csak négy biztonsági maradt a közelükben, leeresztett puskákkal biztosítva a leszállóhajó környékét. Szerencsére mind hallótávolságon kívül voltak. Han így megkockáztatta, hogy röviden kikérdezze a droidot az elmúlt napok eseményeiről. Kuka rögtön megélénkült, s precíz összefoglalót tartott nekik arról, ami a bonadani elválásuk óta történt vele.

- És mit tettél, mikor a mentőkabin földet ért? - tudakolta végül a pilóta, azon idegeskedve, hogy a rabszolga kereskedők milyen károkat okoztak szeretett hajójában.

Kezdett komolyan dühös lenni a gazfickókra. Ha egy is a szeme elé fog kerülni, jaj lesz neki!

- Attól tartok, Spray időzítése nem nevezhető éppen tökéletesnek, uram. – válaszolta a robot türelmesen. - A várostól kissé távolabb landoltam, a hegyek lábánál. De legalább elég messze ahhoz, hogy ne tűnjek fel a kikötő távérzékelőinek. A védelem meglepően jó errefelé. A reptérre vezető utat gyalog tettem meg, azon igyekezve, hogy ne váljak feltűnővé. Aztán csak vártam, hogy önök megérkezzenek. Be kell vallanom, az utasterminálra érkező hajókra koncentráltam. Az nem jutott eszembe, hogy ilyen körülmények között fognak leszállni. Mellesleg megtudtam pár dolgot az itteni viszonyokról.

- Várj, kapcsolj vissza egy kicsit! - utasította Han. - Mit értesz az alatt, hogy nem voltál feltűnő? Hol voltál?

- Tettem, amit egy munka droidnak tennie kell. – felelte Kuka magától értetődően. - Egyszerűen beléptem a kikötőbe a munkagép-ellenőrzőn keresztül és Kék Max javaslatára olyan tevékenységbe fogtam, ami éppen kínálkozott. Mindenki feltételezte, hogy egy betáplált programot hajtok végre, hisz mi másért dolgozna itt egy droid? Soha, senki nem kérdezett, még a munkacsoport-vezetők sem. S mivel igazából sehova sem voltam

beosztva, senki sem keresett, mikor otthagytam egy feladatot, hogy egy másikba fogjak. Tulajdonképpen munka droidnak lenni nem is rossz álca, kapitány...!

Fiolla élénk érdeklődést mutatott a robot magyarázata iránt.

- De ez emberi lények félrevezetését is jelentette. Nem ellenkezik ez az alapprogramoddal?

Han megesküdtött volna, hogy a droid szerénykedik, miközben kimagyarázza magát a részleteket firtató hölgy előtt.

- Cselekedeteim magukba foglalják az ön és a kapitány jólétének nagy valószínűséggel való biztosítását. Sőt annak megelőzését, hogy maguknak bármilyen bántódásuk essék. Ez pedig az emberek ártalmatlan következményekkel járó félrevezetését tiltó program felett áll prioritásban. Mikor láttam a mentőhajót landolni, nagy valószínűséggel feltételeztem, hogy önök érkeznek meg. Elvégre ismerem már Solo kapitányt annyira, hogy Kék Max segítségével kiszámíthassam a valószínű cselekedeteit.

- Hé! Ennyire azért nem vagyok kiszámítható! - méltatlankodott nyomban a koréliai, sértett önérzettel.

- Való igaz, uram! A kabinban lehettek volna mások is. - bólintott a BLX-5-ös megértően. - Tehát fogtam egy űrhajós rekeszt a főraktárban és átcipeltem a mezőn, míg a gép mögé nem értem. Aztán megvártam, míg meghallom az ön hangját és beléptem a hátsó toloájtón keresztül. Amint mondtam...

- Senkinek sem tűnik fel egy robot. – fejezte be a csempész, immáron roppant elégedetten. - Ezek csak arra vigyáztak, nehogy meglépjenek az utasok. Az senkinek nem jutott eszébe, hogy valaki, pont egy droid felszökni akar a fedélzetre! Ez szép volt Kuka! Ha innen kikerülünk, tesztek róla, hogy szép, élénk színekkel fessenek újra! Na, hogy tetszik? És mi a helyzet ezzel a párbajjal?

- Abból, amit itt – különböző emberektől és néhány intelligensebb automatától – megtudtam, az derül ki, uram, hogy a klánok között egy igen merev becsületkódex van érvényben. Mor Glaydyd, a legbefolyásosabb klán vezetőjét végzetesen megsértette egy kívülálló, aki egyébiránt remek lövész. A többi klán nem kíván beavatkozni, mivel szívesen látnák Mor Glaydyd halálát. Az ősi szabályoknak megfelelően egy klántagnak sem engedélyezett, hogy beavatkozzon az ügybe. Ha Mor Glaydyd nem hajlandó kiállni vagy a kihívót megölik, illetve megsebesítik a párbaj előtt, akkor szégyenben marad és elveszíti a tömegek bizalmát az ellenőrzése alatt álló városokban. Továbbá megszegi esküjét, amit a klán védelmezőjeként tett a kinevezésekor.

- Oda kell érnünk hozzá, ez előtt a bolond párbaj előtt! - magyarázta Fiolla Hannak türelmetlenül. - Nem engedhetjük meg magunknak, hogy megöljék!

- Biztosíthatlak, ezzel ő is ugyanígy van! – válaszolta a pilóta szárazon.

Ekkor megérkezett járművük, egy masszív, feketén csillogó karosszériájú, négykerekű terepjáró. Ezen a bolygón még nem szorították ki a gumikerekes gépeket a repulzoros terepsiklók valamiért, gondolta Han, miközben kikászálódott a páncélozott csapatszállítóból.

- Meggondoltam magam! – mondta a koréliai az elénk siető Glaydyd-embereknek. - A droid itt marad a kompnál, vigyázni rá. Mivel végeredményben nem az én tulajdonom, csak zsákmányoltuk a kalóztól, gondolom a fennhatósági helyszínelőknek szükségük lesz rá, ha ideérnek. Felelősséget érzek, hogy épségben adjam át nekik.

Nem akadt ellenvetés az ügyben. Az egyik öltönyös fickó csak annyit dörögött válaszul, hogy az ő embereik is őrizni fogják a bárkát, amíg a Fennhatóság nyomozói megérkeznek. Egyébként nincs ellene kifogásuk, hogy a robot itt maradjon. Kuka tehát visszatért a hajóba, Han és Fiolla pedig kényelmesen elhelyezkedtek a kerekcsapattal kárpitozott belsejében. A Glaydyd biztonságiak rájuk csukták a masszív ajtót és kurta intéssel elbúcsúztak tőlük.

A gépkocsi utastere meleg és kényelmes volt, tucatnyi embernek is elegendő ülőhellyel. Inkább kisbusz volt, mint személygépkocsi, jókora hátsó csomagtérrel. A vezető és egy öltönyös kísérő elöl, üvegacéllal elválasztott fülkében kapott helyet. Az elektromos motor majdnem teljesen zajtalanul gördítette előre a gépet a betonon, s alig érezték a billenést, mikor áthajtottak egy bukkanón és ráfordultak a kikötő kijáratához vezető útra. Nem lehet olyan gyorsan közlekedni gumikeréken, mint egy lebegő siklóval, viszont határozottan van benne valami klasszikus – ismerte el magában a kapitány elégedetten. Más, fejlettebb bolygókon csak a gazdag sznobok járnak kerek luxushintókon, élvezve a zötykölődést az egyenetlen felszínen.

Az űrkikötő főbejáratánál megálltak egy pillanatra, míg az őrség tagjai félrehúzták előttük a riadó miatt felállított masszív utakadályokat. Miután elhagyták a kozmodróm területét, útjuk a közeli nagyvároson keresztül vezetett, ami eléggé elhanyagolt állapotban volt első pillantásra. Épületei inkább fából és kőből, mintsem olcsó fúziós alapanyagból készültek. Vasbeton szerkezeteket, üvegacél házakat egyáltalán nem lehetett látni, mintha a modern technika gondosan elkerülte volna a bolygónak ezt a részét. Ez azért is különös volt, mert közben az űrkikötő épületeit a Fennhatóság területén megszokott színvonalúra készítették. A városban az utcákat ráccsal fedett elvezető árkok szabdalják. Ezek nyitott csatornába vezettek két oldalt, melyek több helyen eldugultak a hulladéktól és a vörös, salakos víztől. Valószínűleg sokat esik erre felé az eső, azért van szükség ilyen felszíni csatorna rendszerre.

Az utakon nagyon kevés kerek jármű haladt még az övéken kívül, lebegő gépeket pedig egyáltalán nem láttak. A bennszülöttek inkább gyalog közlekedtek, többen közülük kis kordékat toltak-húztak, mindenféle holmikkal megpakolva. Az emberek, akiket elhagytak, a legkülönbébb öltözeteket viselték. Akadtak köztük prémvadászok, űrhajó-technikusok, erdei rendőrök, karbantartó-hibaelhárítók, teherfuvarosok és utcai árusok. A nagy lökdösődésben néha a különböző klánokból származó fiatal emberek és takarosan öltözött fiatalasszonyok is feltűntek. Ez utóbbiak kezében fonott kosarak, ritkábban műanyag szatyrok voltak láthatók. Személyi droidok és más háztartási automaták nem mutatkoztak az utcákon.

Minden hibája és tökéletlensége ellenére Han jobban kedvelte az ilyen nyitott, lármás helyeket, mint a lehangoló, agyonszabályozott Bonadant vagy a Fennhatóság bármely főbb világának ápoltszerűségét. Itt biztos nincs minden utcasarkon fegyverdetektor meg biztonsági kamera. Ez a hely valószínűleg soha nem lesz profitorientált, túlkorszerűsített turistaparadicsom, ahol az ingatlanspekulánsok és területfejlesztési menedzserek elképzelései szerint zajlik az élet. És persze soha nem kerül majd be a galaktika üzleti vérkeringésébe sem.

Fiolla összehúzta szemöldökét, mikor a külvárosi nyomornegyedek mellett haladtak el. A faviskók leginkább a pusztulófélben lévő lythosi telep városkák házaira emlékeztették őt, ahol a mezőgazdasági területek elsivatagosodása miatt nem maradt munka és aki csak tehette, elmenekült onnét.

- Vétek, hogy ilyen zugok még mindig léteznek a szektor fennhatósága alatt! - mondta elégedetlenül, a viskókra bökte mutatóujjával.

- Akadnak ennél sokkal ilyenebb dolgok is a Fennhatóság területén! – hívta fel a nő figyelmét Han szelíden.

- Tartsd meg magadnak a véleményedet a Fennhatósággal kapcsolatban! - vágott vissza Fiolla azonnal. - Valamivel tájékozottabb vagyok ebben a kérdésben, mint te! A kettőnk közti különbség az, hogy én próbálok is tenni valamit azért, hogy javíthassak a helyzeten! Az első lépésem az lesz, hogy bekerülök az igazgatótanácsba...

Solo csendre intő mozdulatot tett, jelezve, hogy mások is tartózkodnak a járműben. Bár üveglap választotta el őket a helybeliektől, mégis okosabb lenne mellőzni a fecsegést.

Szinte teljesen biztos volt benne, hogy azért érkezett olyan sokára értük a jármű, mert a biztonságiak bepoloskázták a kedvükért. Nyilván nagyon kíváncsiak rá, honnan csöppentek ide és mit akarnak valójában a klánvezérüktől.

Fiolla futó grimaszt vágott, aztán keresztbe fonta karjait és mérgesen bámult kifelé az ablakon. A továbbiakban nem szólalt meg, amíg céljukhoz nem értek, úgy két kilométerre a város határától, ahol a Glayyd-erőd magasodott előttük egy meredek domboldalon. Hatalmas, fúziós technikával összeolvasztott szürke kőfalak tömege alkotta, elektronikus detektorokban és lőrésekben gazdag síkfelületekkel borítva. Sarkait masszív őrtornyok vigyázták, bennük éberem őrködő biztonságiakkal. A létesítményt a háttérben húzódó hegyek lábainál emelték, ahonnan jól rá lehetett látni a városra és az űrkikötőre. Ősi építmény lehetett, nyilván háborús időkben szolgált a klán otthonául egykoron. Falai mögött akár egy kisebb hadsereg is meghúzódhatott volna, az erődítmény méretei alapján legalábbis. Han feltételezte, hogy a belső részek mindennek nevezhetők, csak éppen lakályosnak nem. Nem szívesen élt volna ilyen rideg, barátságtalan helyen. Mintha az űrkorszak előtti időkbe csöppentek volna, olybá tűnt az egész vár, ahogy hengeres tornyaival följük magasodott, komoran és fenyegetően.

A jármű átsuhan az erődítmény lábánál tátongó nyitott kapun és megállt egy sziklafalba vájt garázsnál, amit a Glayyd-klán fiatal gyalogosai őriztek. Csupa színes tunikás férfi, kezükben lándzsákkal, derékövükön pisztolytáskával. Nem tűntek különösebben óvatosnak, pedig a koréliei magától értetődőnek találta volna, ha a járművet belépés előtt átvizsgálják. Talán van a kapuban valami korszerű, rejtett érzékelőjük, amivel átvilágítják az érkezőket.

Kiszálltak a kocsiból és körülnéztek. Az örök egyike odajött hozzájuk és udvariasan köszöntötte őket, majd lándzsájával barátságosan intve a liftaknához kíserte kettejüket. Az odavezető folyosó szűk volt és hűvös, a plafonon elektromos világítótestek hunyorogtak a korszerű technika egyetlen jeleként. A srác alig nőhetett ki a kamaszkorból, s láthatóan büszke volt rá, hogy a klánja fellegvárában szolgálhat. Elsőként lépett az apró liftbe, majd félreállt, hogy ők is beférjenek és a vezérlőpanelen beállította a célállomást. Gyorsan emelkedtek fölfelé, talán valamelyik toronyba. Mivel a fülkében nem működött semmiféle légnyomás kiegyenlítő, Han fülei egykettőre bedugultak. Legalább száz méter magasan állhatott meg a lift, enyhe zökkenővel torpanva meg a száguldás végén.

Mikor kitarultak az ajtók, tágasabb és levegősebb helyiségben találták magukat, mint ahogy azt az előzmények után várták volna. Egy gyéren, de tetszetősen bebútorozott szobába jutottak, melynek csipkefüggönyökkel fedett hatalmas üveglablakain beragyogott a délelőtti Nap fénye. Noha a berendezés elavultnak tűnt a bonadani luxusszálló után, mégis finomnak, szinte uralkodói előcsarnokba illőnek lehetett volna nevezni. Bizonyította, hogy lakói élvezik és igénylik a luxust, bár nem abban a formában, ahogy az a Fennhatóság más részein megszokottnak számít.

Egy Fiollánál néhány évvel fiatalabb lány várt rájuk. Súlyos, kézimunkákkal díszített selyemruhát viselt, körben ezüstös csipkeszegéllyel. Nyakában kék sál lobogott, barna haja hasonló színű szalaggal volt hátrakötve óriási copfba. Bal arcán egy kékeszöld elszíneződés korábban elszenvedett sérülésre engedett következtetni. Han valószínűnek tartotta, hogy ütéstől származik. Valaki nemrég felpofozta a hölgyet. Ennek ellenére kísérletet sem tett rá, hogy tapasszal vagy kozmetikai szerekkel eltakarja a foltot. Arcán reményteljes és egyben aggódó kifejezés ült, ahogy beljebb invitálta őket a terembe.

- Üdvözlöm önöket! Kérem jöjjenek és foglaljanak helyet! Azt hiszem, elfelejtették bejelenteni a nevüket...

Mulasztásukat pótolandó, gyorsan bemutatkoztak, majd óvatosan belesüppedtek a felkínált kényelmes karszékekbe. Han várta, hátha a nő megkérdi, vajon kívánnak-e inni valamit, de csalatkoznia kellett. A fiatal teremtes annyira zavarban volt, hogy önnön

udvariatlansága teljesen elkerülte figyelmét.

- Ido vagyok, Mor Glayyd testvére. – mondta gyorsan, leülve velük szemben.

Fejét kissé félrehajtva szemlélte őket, különösen Fiolla tépett, koszos ruháján ütközött meg. Sejthetően nem ilyen vendégekre számított.

- A kikötői tisztünk nem részletezte, milyen ügyben jöttek, de úgy döntöttem, hogy fogadom magukat. Remélem, hogy ittlétük érinti a jelenlegi problémánkat.

- A párbajra gondol? - kérdezte Fiolla egyenesen.

Ido bólintott, összeszorítva halványpiros ajkait. Így már érthető, ha ideges.

- Azt hiszem, nem! – válaszolta Han gyorsan, hogy távol tartsa magát az ügytől.

Semmi kedvet nem érzett hozzá, hogy beleavatkozzon a bennszülöttek vitáiba. Ő a rabszolga kereskedők után jött, kizárólag azért, hogy megkapja a pénzét. Erre a kalóztámadás óta többször emlékeztette magát, nehogy túlságosan belemerüljön az egyre terebélyesedő bűnügy piszkos részleteibe. Azzal foglalkozzon csak Fiolla, végtére ő akar bekerülni a Fennhatóság igazgatótanácsába.

A könyvvizsgálóhölgy epésen pillantott rá, mert nem osztotta véleményét.

- Ebben az esetben úgy gondolom, a testvéremnek nem lesz ideje magukat fogadni. – folytatta Ido elszomorodva. - A párbajt már kétszer elhalasztották, bár mi nem kértük és további késlekedést nem fogunk megengedni.

Han még vitatkozni akart, de Fiolla, aki jobb diplomata volt nála, azonnal másra terelte a beszélgetést. Inkább arról érdeklődött, mi a kihívás oka. Ido szégyenlősen az arcán éktelenkedő sérülésre mutatott.

- Ez az oka. – felelte egészen halkan. - Attól tartok, hogy ez a kis zúzódás a bátyámra nézve halálos sérülésnek bizonyul majd. Egy világunkon kívülről származó férfi megjelent itt néhány nappal ezelőtt és valamiért kieszközölte, hogy bemutassák nekem egy fogadáson. Rövid sétát tettünk a tetőterazon az ő meghívására, majd feldühödött valamin, amit mondtam vagy legalábbis úgy tűnt. Aztán megütött. Többen látták a dolgot, nagy botrány lett belőle. A bátyámnak nem maradt más választása, mint megtenni ezt a kihívást. Párbaj életre halálra a sértés miatt. Azóta megtudtuk, hogy az illető híres céllövő, aki már sok ellenfelét megölte. Az egész ügy egy összeesküvésnek tűnik, melynek célja a bátyám elpusztítása. De most már késő meghátrálni. Sajnos nem kerülhetjük el a párbajt.

- Mi a neve ennek az idegennek? - kérdezte Han érdeklődve.

- Gallandrónak hívják. – válaszolt a lány. - A másik nevét senki sem tudja. Állítólag az Ylix rendszerből származik, ami a M'shinni szektorban található.

Solo nem emlékezett, hogy ismerné, de Fiolla arca elárulta, ő már hallott felőle. Felhúzta szemöldökét, majd elkomorult. Tud néhány különös információt – gondolta a férfi nyugtalanul. Talán nem is olyan naiv ez a lorrdi nő, mint korábban hittem.

- Azt reméltem, maguk esetleg azért jöttek, hogy megelőzzék a párbajt vagy beavatkozzanak. – vallotta meg Ido fátyolos hangon. - Senki más a többi klánból nem fogja megtenni, mivel irigyelnek minket a hatalmunkért. Szívesen látnák a bátyám halálát, mert a családukban nincs más rátermett férfi, aki alkalmas lenne a klán vezetésére. Az Ammuudi Társadalmi Kódex szerint pedig sem klánunk tagjai, sem azok szolgálai nem vehetik át a testvérem szerepét. Csupán egy másik kívülálló teheti meg a mi érdekünkben vagy a saját érdekében. Úgy értem, ha az ügyünk őt is közvetlenül érinti.

Miközben a lány beszélt, Han arra gondolt, ha ő lenne Mor Glayyd helyében, most éppen a várost járná – zsebében a családi ékszerekkel és minden mozgósítható kemény valutával –, hogy vásároljon egy gyors úrhajót és időben megpattanjon erről a sárgolyóról. Jóleső gondolatait Fiolla lány hangja szakította félbe:

- Ido, kérem engedje meg, hogy beszéljünk a bátyjával! Talán mégis tehetünk valamit önökért!

- Rendben! Kérem várjanak itt!

Ido túláradó örömmel elsietett, selyemszoknyája lobogott a lábai körül. Han pedig – figyelmen kívül hagyva az esetleges lehallgatókészülékeket – mérgesen kirobbant.

- Megőrültél? Mit tehetnél, hogy segíts rajta?

A lány értetlenül bámult rá. Számára úgy tűnik teljesen világos volt a helyzet.

- Én? Semmit! De te a helyébe állhatsz és megmentheted!

- Mi?! - üvöltött fel a férfi magából kikelve.

Fürgén felpattant és majdnem feldöntötte az arrafelé bóklászó FA-5-ös robotkomornyikot. Az elegáns ruhába öltöztetett karcsú android elektronikus sikollyal döcögött odébb vékony fémlábain.

- Normális vagy? Még azt sem tudom, mi áll a párbaj hátterében! - háborgott a koréiai emelt hangon.

Fiolla azonban nem válaszolt, ezért végül lehiggadt és visszahanyatlott székébe. Aztán úgy nézett a nőre, mint tapasztalt pszichiáter egy különösen súlyos esetre.

- Én csak azért vagyok itt, mert keresek valakit, aki tízezerrel tartozik. Soha még csak nem is hallottam ezekről az emberekről! De úgy tűnt, te jól ismered azt a revolverhőst. Mi is a neve?

- Gallandro. Ha ő az, akire gondolkodok, akkor a területi igazgató személyi alkalmazottja. Már többször hallottam emlegetni a nevét különféle zűrés ügyekben. Állítólag háborús hős, aki egy időben zsoldosként és fejvadászként dolgozott többfelé a galaxisban. Aztán idejött és beállt Odumin emberei közé. Ő végzett a Malorm testvérekkel a Matra VI.-on, akik hírhedt gyilkosok voltak. Később valami korrupciós ügy kapcsán folyt utána nyomozás, amiről nem derültek ki részletek. Mondtam, hogy Odumin, a területi igazgató is sáros ebben az egészben? Valószínűleg ezek azok az „intézkedések”, amiről Magg tájékoztatta Zlarbot. Ha Gallandro megöli Mor Glayydot, akkor semmi reményed többé arra, hogy megtaláld Zlarb főnökeit és behajtsd rajtuk a pénzedet. De ha besegítesz a klánfőnök érdekében, akkor még mindig megkaphatjuk, amit akarunk!

- Na persze! És ugyan ki törődik olyan apró részletekkel,... - firtatta a csempész ingerülten -... minthogy Gallandro netán megöl engem?

- Azt hittem, te Han Solo vagy! Aki azt hangoztatja, hogy többre megy az életben a lézerpisztolyával, mint egy nyitott bankszámlával! Ha tévednék, javíts ki...! Azonkívül Gallandro nyilván visszalép, amint megtudja, elcsenték az esélyét rá, hogy megölje Mor Glayydot. Lehet, hogy nem is merne szembeszállni a nagy Han Solóval! Mármint az igazival! De látom, veled ugyan nem fogja összetéveszteni!

Más körülmények között a koréiai értékelte volna a gunyoros hangvételt, de most az ő bőrére ment a játék és esze ágában sem volt szitává lövetni magát egy hivatásos céllövő bajnokkal. Az a Gallandro biztos nagyon érti a dolgát és villám keze van, ha elvállalt egy ilyen melót – vélte józanul.

- Annál jobb! Nem beszélhetnénk végre másról?

- Solo! Solo! - ingatta fejét kecsesen a lány.

Úgy korholta a férfit, mintha az anyukája lenne.

- Kiiktattad Zlarbot. Láttad Magget a rabszolga kereskedőkkel és tudod, amit én tudok. Gondolod, hogy valaha is békén hagynának? A Fennhatóság szektor határain túlra is üldözni fognak a pribékjeik, kapitány! Az egyetlen esélyed, ha megmented Mor Glayydot és megszerzed tőle mindazon információkat, amik ismeretében én mindenkit felelősségre vonhatok. Az összes korrupciós hivatalnokot – élükön Oduminnal – aki ezzel az üggyel és a rabszolga kereskedők bandájával kapcsolatban áll. És ne felejtjük el a tízezret sem, amivel tartoznak neked.

- Azt soha ne felejtjük el! Mi van vele?

A csempész azonnal rosszat sejtett, amint az ő pénzére terelődött a szó.

- Hát, ha nem sikerül megszerezni tőlük, úgy én esetleg tudnám ezt kompenzálni.

Jutalom egy állampolgárnak a jól végzett munkájáért vagy üzleti ajánlat az igazgatótanácstól, meg ilyesmik...

- Csak tízezret akarok, egy fillérrel sem többet! – szögezte le Han, feltartott mutatójával.

Aztán borostás állát masszírozva próbálta átgondolni a kialakult helyzetet. Fiollának azért egy dologban igaza volt: a rabszolgatartók kétségtelenül folyton a nyomában lennének. Neki pedig semmi kedve átköltözni miattuk a galaxis túlsó végébe, hogy csóró fuvarosként tengesse élete hátralévő napjait valami peremvidéki szektorban. Nem ilyen karriert képzelt el magának, amikor Csubival otthagyták a Hutt Őrt és eljöttek a Tingel Karba szerencsét próbálni.

- És semmi kitüntetés, meg vállon veregetés, ünnepi vacsora, meg ilyesmik! Csak megköszönöm és a hátsó ajtón át eltűnök.

- Ahogy akarod. - egyezett bele a nő megértően. - Ezt könnyen elintézhetem neked, ha nem érdekel a hírnév. De semmi sem lesz az egészből, ha hagyod, hogy Gallandro megölje Mor Glaydydot!

Ebben a pillanatban feltárult a terem távolabbi végében lévő díszes faragású ajtó. Gyorsan elhallgattak, az érkezők felé fordulva kíváncsian. Ido tért vissza testvérébe karolva. Han meglepődött Mor Glayyd fiatalságán. Valamivel korosabb fickóra számított inkább, nem egy éretlen kölyökre.

A klánvezér választékosan volt öltözve, barna zekéjén fonatok, díszek, a derekán ezüstszőgekkel kivert pisztolytáska, ami Solo számára véglegesen igazolta arisztokrata voltát. A férfi kicsivel alacsonyabb volt testvérénél, karcsú és meglehetősen sápadt, sovány arcú. Haja – színe, akár a húgáé – hátul össze volt fogva rövid copfban.

Ido bemutatta őket egymásnak, klánbeli címe szerint nevezve meg testvérét, ám ő maga a keresztnévén szólította a fiút.

- Bemutatom a bátyámat, Mor Glaydydot. Ewwen, Han Solo kapitány azért jött, hogy beavatkozzon a párbajba. Kérlek, egyezz bele és fogadd el a segítségét!

Mor Glayyd bizonytalannak tűnt. Bal keze hüvelykujját derékszíjába akasztotta, s figyelme elkalandozott Fiolla koszos, szakadt ruházatán, illetve az alóla kivillanó idomokon.

- Igen? És milyen okból?

Han az orra nyergét masszírozta hüvelyk és mutatójával. Őszintén szólva egyáltalán nem akarózott neki magára vállalni a felelősséget és a kockázatot ebben az ügyben. Azóta már többször megbánta, hogy nem hallgatott Sonniodra és belement az Issagrán felkínált üzletbe. A mellette ülő könyvvizsgálónő nem szólt semmit: bízott benne, hogy a férfi kitalál majd valami elfogadható választ.

- Izé, szóval... mert volna egy bizonyos ügyletem magával. Egy dolog, ami talán érdekelné. Tudom, ez némi magyarázatra szorul...

Ebben a pillanatban felhangzott a közeli szekrényen álló csicsás videotelefon hívó szignálja. Mor Glayyd elnézést kért és a szerkezethez lépett. Valószínűleg egy akusztikus függőnyt is bekapcsolt közben, mert a többiek semmit sem hallottak a beszélgetésből. A láthatatlan erőtérbuborékot egy jókora berendezés generálta, amit a videotelefon alatti szekrénybe rejtettek. Mikor fél perccel később visszafordult, az arca teljesen érdektelennek tűnt. Láthatóan más, fontosabb dolgok kötötték le elméjét, mint a koréiai körülményeskedő szövegelése.

- Úgy tűnik, nincs időnk a magyarázatára, Solo kapitány. Gallandro és a segédje megjelent a kapunál és állig fegyverben várnak rám.

Gondolj a pénzre! - szuggerálta magát Han kétségbeesésében. Nem hitte volna, hogy ilyen hamar sor kerül a párbajra. A halál közelsége hirtelen megugrasztotta a szívverését és érezte, hátát kiveri a víz. Végül csak megszólalt, kissé kelletlenül vállalva fel a harcot az ismeretlen ellenféllel.

- Miért ne találkozhatnék vele... maga helyett... én?

Mikor látta, hogy valószínűleg vitatkoznia kell a büszke fiúval, sietve folytatta:

- Jusson eszébe a testvére és a klánért vállalt felelőssége! Felejtse el a büszkeségét és ne sétáljon be a csapdába! Ez itt a valódi, nagybetűs Élet!

- Igen, Ewwen! Kérlek, egyezz bele! - kérlelte Ido is a testvérét. - Úgy könyörgök ezért, mint valami jótéteményért!

Mor Glayyd egyikről a másikra nézett, majdnem megszólalt, de aztán mégis inkább tartotta a száját. Nem akart puhánynak vagy gyengének mutatkozni, ezt Solo azonnal megérezte rajta. Mégiscsak ő a klán vezére, a helybeli élharcos!

- Ezt nem kérhetném a klánom egyetlen tagjától sem. – mondta végül óvatosan, s finoman biccentett, engedve a kérélésnek. - De halálom esetén a testvérem és a klánom tagjai a többi klán martalékául esnének. Ezt pedig nem engedhetem. Nos! Hát jól van, legyen ahogy ön akarja! Mostantól az adósa vagyok önnek. Induljunk a fegyverterembe!

Bezsúfolódtak a liftbe és elindultak lefelé a vártoronyból. Út közben egyikük sem szólalt meg, amiért Han igen hálás volt a fiataloknak. Mélyeket lélegzett, nehogy megint beduguljon a füle a nyomásváltozástól és próbált lélekben felkészülni a párbajra. Legutóbb akkor kellett így kiállnia valaki ellen, mikor a Csillagvégen sarokba szorították, de annak már több hónapja. Talán nem ártott volna rendszeresen gyakorolni a pisztoly előrántását a Falcon fedélzetén, az üres óráiban. Akkor egy picivel jobban érezné magát és nem izzadna annyira a tenyere az idegtől.

Fél perccel később nyílt az ajtó és egy széles folyosón találták magukat, ami ellenőrző detektorokon és két fiatal őrszemen keresztül egy jókora terembe vezetett. Innen több páncélozott ajtó nyílt körben, rajtuk bennszülött nyelven, ismeretlen írással készült feliratokkal. Nem kellett hozzá sok ész, hogy a két vendég kitalálja, mit őriznek a rejtett biztonsági rendszerek a mögöttük meghúzódó szobákban.

Mor Glayyd kurta parancsára az itt várakozó két idősebb férfi – szintén egyenruhában – elfordított pár kapcsolót az oldalsó vezérlőpanelen. Kikapcsoltak a riasztók és csikorogva feltártult előttük az összes páncélajtó. A helyiségekben hunyorogva bekapcsolt a világítás és máris szabadon lehetett válogatni a bőséges kínálatból.

Az erőd fegyvertára hideg, visszhangos, boltíves szobákból állt, melyek tömve voltak különféle sugárvetőkkel, kémiai fegyverekkel, robbanóanyagokkal, személyi védőfelszerelésekkel, energia-lándzsákkal, hagyományos szűrő és vágó eszközökkel, valamint speciális izomerő növelő exoskeleton ruhákkal. Látszott a gyűjteményen, hogy a klán beszerzői nem spóroltak a pénzzel és a Fennhatóság szektor minden részéből (sőt, azon is túlról) összehordták ide a használhatónak tűnő haditechnikát. Mintha egy egész hadsereget akarnának felszerelni, évekre elegendő munícióval. Solo elismerően bámult körbe, a készletek piaci értékét próbálva futólag felbecsülni. Ennyiből tíz Millennium Falcont vehetne magának és még sörre is maradna egy kevés.

Munkapadok és szerszámok is akadtak a legtöbb helyiségben, melyeken javították vagy megmunkálták a fegyvereket. A koréliai nem csodálkozott, mikor az egyik ajtón bekukkantva vállról indítható légvédelmi rakétavetőket és gyalogsági aknákkal teli ládákat pillantott meg. Ezek javarészt a Klón háborúból visszamaradt eszközök voltak, a Köztársaság Nagy Hadseregének készleteiből leselejtezve. Kint a szabadban úgy tűnt, békés hely az Ammuud, de az arisztokráciának nyilván pontosabb képe van a helyi viszonyokról, mint a magafajta könnyelmű turistáknak.

Han szeretett volna kicsit válogatni a pisztolyok között, de Mor Glayyd intett neki. Előbb találkozzanak a kihívóval, megbeszélni a párbaj részleteit. Fegyvert választani ráér utána is. Az emberek léptei visszhangzottak a hűvös kövön, ahogy a lőtér felé indultak.

A hosszú terem túlsó falán kivetített céltáblák függtek a levegőben, készen arra, hogy lehulljanak, amint találat éri őket. De amire most készültek löni, azok nem holotáblák

voltak hanem roppant sebezhető emberi testek.

A lőtér innesső végén öt ember várakozott türelmesen. A csempész biztos volt benne, hogy meg tudná nevezni őket; mármint a betöltött tisztjüket. Ezeknek a világoknak az archaikus és hivatalos párbajkódexei évezredek óta szinte ugyanazt a személyzetet követelték meg. Tuti, hogy az a középkorú nő, akinek olyan aggódó az arckifejezése és egy hivatásos orvosi táska lóg az egyik válláról, az a sebész. Solo persze kételkedett abban, hogy az ilyen közeli tűzpárbajnál a dolga nem pusztán a vesztes halálának bejelentésére korlátozódik majd.

Az idősebb férfi – a Glayyd-ház elegáns libériájában – valószínűleg Mor Glayyd segédje. Beesett, sebhelyes arca volt és a kinézete, de még inkább a mozgása alapján a veterán harci oktatója lehetett a klán vezetőjének. Egy másik fickó – akin Han felismerte a Reesbonok családi színeit – a másik segéd szerepét látta el az ellenfél mellett. Volt ott egy fehér hajú, idősebb úr is, fekete ruházatban, ujjain jókora aranygyűrűkkel, aki egy lépéssel hátrébb állt és igyekezett leplezni aggodalmát. Úgy tűnt, ő lesz a párbaj döntője.

A csoport utolsó tagját volt a legegyszerűbb azonosítani. Bár Han soha nem látta őt korábban, már az első pillantásra felvilljogtak a belső vészjelzői. Az idegen valamivel magasabb volt nála, de zömökebbnek látszott. Könnyedén és peckesen tartotta magát. Szürke nadrágból, magas gallérú tunikából és rövid, szürke zakóból álló, komornak ható öltözetet viselt. Ezt enyhítendő hosszú, fehér sálát tekert a nyakára. Őszülő haja egész rövidre volt vágva, lecsüngő bajszán apró aranykarikák lógtak. Épp levette zekéjét és félbehajtva bal alkarjára terítette. Szépen megmunkált fegyverszíj övezte derekát, amin a lézerpisztoly kézmagasságban a jobb csípőjéhez simult. Nem követte a céllövő bajnokoknál galaxis szerte általános gyakorlatot, vagyis nem jelölte rovasokkal a legyőzött ellenfeleinek számát. Fegyverének markolata tiszta volt és ezüstösen csillogó. Nem úgy tetszett, mint akinek szüksége van efféle hivalkodásra.

De leginkább a szemei indították be Han belső vészjelzőit és teljesen meghatározták számára a férfi foglalkozását. Ezek a szemek mélyek és tiszta kéknek voltak, mozdulatlanul meredtek előre. Szinte teljesen biztos, hogy enyhén távollátó a pasas, mint a mesterlövészek többsége. Az ilyenek képesek eltalálni húsz méterről a szúnyog töké a pattanást, ahogy azt mondani szokták párbajozós körökben.

A szemek egy másodpercre elidőztek Mor Glayydon, majd megpihentek Hanon, hűvösen felmérve őt. A kettejük összevillanó pillantása nem kívánt magyarázatot. Ösztönösen megéreztek egymásban az igazi ellenfelet.

- Mint kihívott fél – szólta Mor Glayyd segédje –, Gallandro a lőpárbajt választotta és meghatározta a távolságot is. Húsz lépésről fognak tüzelni és összesen három lövésük van. Előkészítettük kedvenc fegyvereit, Mor Glayyd. Mindkét fegyvert megvizsgálta mindkét segéd és rendben találtuk őket.

Még mindig Gallandro szemébe nézve Han megtette a végső lépést. Merészen előrelépett és beleszólt az események menetébe.

- Valamit be kell jelentenem Mor Glayyd részéről. Úgy hallottam, jogot formálhatok arra, hogy helyette mérkőzzem.

Morgás támadt a segédek és a kihívó között, csak a sebész nő ingatta fáradtan a fejét. Ő értette legkevésbé, miért vágnak az emberek arra, hogy szitává lyuggassák a bőrüket.

Han kihasználta a szünetet és az említett fegyverekhez lépett, hogy megvizsgálja őket. Hanyagul továbblépett a különböző váll- és alkarszerelésektől; egyik sem tartozott a kedvencei közé. Éppen két olyan pisztoly között próbált dönteni, melyek leginkább emlékeztettek a sajátjára, mikor észrevette, hogy Gallandro áll mellette.

- Miért? - kérdezte a lövész klinikai kíváncsisággal.

- Nem kell megmagyaráznia! – vetette ellene Ido, akire eddig senki sem figyelt.

Pedig elvileg miatta fog vér folyni percekben belül a lőtér hideg betonpadlójára.

Közbeszólása érezhetően még jobban felkavarta a kedélyeket, mint a koréliei fellépése az utolsó pillanatban.

- Nekem Mor Glayddal van elintéznivalóm. Magát még csak nem is ismerem. – mondta Gallandro türelmesen, higgadtan.

- De azt azért tudja, hogy én gyorsabb vagyok, mint a kölyök, igaz? - válaszolt Han kedélyesen, ugyanakkor vérfagyasztó nyugalommal.

Közben egy rövid csövű DL-22-es sugárvetőt vizsgálgatott. Nem olyan jó, mint az ő speciálisan átalakított DL-44-es stukkere, de a markolata és a súlya megfelelő. Érdeemes lenne pár lövést leadnia vele próbaképp, mielőtt élesre fordulnak a dolgok.

Aztán tekintete találkozott Gallandróéval, ami továbbra is olyan nyugodt maradt, mint egy uszoda vize hajnalban. Ezernyi fontos információt cseréltek ki telepaticusan egymás között, annak ellenére, hogy egyikük arckifejezése sem változott. Egy szót sem szóltak, s mintha a levegő is megfagyott volna közöttük. Hannak immáron nem lehettek kétségei afelől, hogy a párbaj bekövetkezik.

Ám Gallandro váratlanul megfordult és hangosan megszólalt, minden jelenlévőhöz intézve szavait:

- Mor Glayyd! Szükségét érzem, hogy bocsánatot kérjek a történetek miatt. Ajánlom magam önnek és kedves nővérének jóindulatába...

Mindezt közömbösen, mintegy kellemetlen kötelességének eleget téve közölte, s nem is törte magát azzal, hogy őszintének tűnjön.

- Bízom benne, hogy megbocsát nekem és ez az egész komolytalan incidens mihamarább feledésbe merül.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha Mor Glayyd vissza akarná utasítani a bocsánatkérését. Miután megmenekült a biztos haláltól, ez a fiú nem bánta volna, ha látja Gallandrót halálra sebzetten fetrengeni a földön. Solo már éppen azon volt, hogy bizony elfogadja helyette – mivel nem érzett különösebb késztetést a gyorstüzelő versenyhez, ha már egyszer el lehet kerülni. De Ido – jó érzékkel – megelőzte.

- Mindketten elfogadjuk a bocsánatkérését! Azzal a kikötéssel, hogy amilyen gyorsan csak lehet, elhagyja otthonunkat és ezzel egyidejűleg a világunkat is... És soha többet nem tér vissza az Ammuudra!

Gallandro a nőről Hanra nézett, aki még mindig kezében tartotta a sugárvetőt. Zekéjét felemelve a revolverhős udvariasan biccentett Ido felé és máris indulni készült. Részéről rendben volt a dolog, bár a Reesbon segéd kelletlen képpel szemlélte az események illetlen alakulását. Aztán egy pillanatra megtorpant, hogy még egy utolsó pillantást vessen a korélieira.

- Talán legközelebb! – ajánlkozott Gallandro tünékeny mosollyal.

- Bármikor, amikor rászánja magát! - hunyorított vissza barátságosan Solo.

Gallandro közel állt a nevetéshez, aztán egy szusszanással lenyelte vidámságát. Hirtelen megfordult, féltérde ereszkedett és villámsebessen előkapva lézerpisztolyát egy-egy lövedéket küldött, halálos pontossággal a terem távolabbi végében lebegő első három céltábla középebe. Majd felegyenesedett, fegyverét kétszer megforgatta az ujjá körül és könnyedén a pisztolytáskába csúsztatta, még mielőtt a jelenlévők egyáltalán felfogták volna, hogy mi is történt. Bámulatosan gyors volt, akár egy olajozott harci droid.

- Talán legközelebb. – ismételte meg Gallandro csendesen bólogatva.

Ismét meghajolt a hölgyek felé, beleértve a sebészt is, majd szemével maga mellé intette zavartan toporgó Reesbon segédjét és messze visszhangzó léptekkel elsétált az erőd kijárata felé.

- Huhh! Ez bejött! – sóhajtott Fiolla megkönnyebbülten. - De azt hiszem, nem kellett volna évődnöd vele, Solo. Nekem úgy tűnt, kissé... veszélyes a fickó!

Han a három világító táblát bámulta a tökéletes lövésekkel, majd a távozó Gallandro

után nézett – őszintén elhűlve. Nem törődött most a lány naiv megjegyzésével. Egyáltalán semmivel sem törődött, csak tűrte, hogy agya finoman elzsibbadjon. Mert Gallandro a legveszélyesebb lövész volt, akit valaha is látott az életben. És – ebben biztos volt – bizony gyorsabb nála...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

- Úgy hívták, Zlarb. – mondta Han Mor Glayydnek, a megmenekült fiatalember dolgozószozájában üldögélve. - El akarta rabolni a hajómat a Luron és meg akart ölni engem, meg a társamat. De csúnyán ráfizetett a dologra. Miután meghalt, átkutattam a holmiját. Volt egy listája ammuudi járműkölsönzőkről és különféle úrhajókról, valamint egy üzenet az egyik társától, amiben a maga nevét említették. Sajnos az adatrögzítő éppen nincs nálam, de ha megpróbálná a fickó nevét előkeresni a klánja feljegyzéseiből...

- Erre nincs szükség! – szakította félbe Mor Glayyd, komor pillantásokat váltva nővérével. - Nagyon jól ismerem a nevét!

- Értem! Nos, Zlarb főnökei tízezerrel tartoznak nekem! – jelentette ki Han szenvedélyes hangon, ösztönösen gesztikulálva. - És én meg akarom kapni a pénzemet!

A klánvezér hátradőlt, mire a testhelyzetéhez alkalmazkodó kerevet hozzásimult. Már nem tűnt olyan fiatalnak és tapasztalatlanak, mint korábban. Új szerepében minden nappal egyre öregebb, érettebb és megfontoltabb lett. Őt nézve a csempésznek volt egy olyan sejtése, hogy a fickó nem fog segíteni neki, mert az érdekei nem esnek egybe az övéivel. Már sajnálta, hogy nem tartotta magánál a fegyvertár csodás darabjainak valamelyikét. Azzal esetleg jobb belátásra bírhatná ezt a kölyköt, akinek sápatag bőrét épp az imént mentette meg a kilyuggatástól.

- Mit tud az ammuudi klánokról és a Kódexükről, Solo kapitány?

A kérdés meglepte a koréliait. Idefelé jövet a Lady of Mindor könyvtárában utánaolvasott a témának, de csak felületesen. A klánok nevei: Glayyd, Reesbon, Tikeris, Owphrin, Melchett, Almowri és Odoon nem sokat mondtak számára, miként a bolygó politikai viszonyait szabályozó törvénykönyvet sem ismerte.

- Azt, hogy a Kódex majdnem véget vetett a hatáskörének a mai napon. – válaszolta végül fanyar képpel.

Túlzottan is őszinte kritikája talált, mert a fiatal Glayyd rövid tűnődés után megadta magát.

- Lehetséges. A Kódex az, ami összetartja a klánokat és megakadályoz bennünket abban, hogy egymás torkának ugorjunk. Nélküle újra lehanyatlana társadalmunk a primitív hordák szintjére. Háborúzó vademberek lennénk, akik számos évszázaddal ezelőtt voltunk. De a hitet elárulni és az esküt megszegni – ami szintén benne van a Kódexben – annyit jelent, mint kidaszítottá, nem létezővé válni a közösség számára, bármi legyen is az ember korábbi pozíciója. És még egy klán Morja sem állhat a Kódex felett.

Á, hadd találjam ki, hová akar ezzel kilyukadni! – dühöngött magában Han, de nem szólt semmit. Végül is érthető, hogy nem fogják neki ezüstitálcán kínálni a rabszolga kereskedők fejét, némi készpénz társaságában, amiért egy merész blöffel beavatkozott a helyiek belügyeibe.

- Ezek az ügyletek, a klánom és Zlarb emberei között ebbe a kategóriába sorolhatók. Mi nem kérdeztünk semmit. Elfogadtuk a megrendelést az úrhajók kölcsönzésére, anélkül, hogy törődtünk volna vele, mire is használják őket. Zlarb és társai kifejezetten igényelték a diszkrét eljárásunkat. És sokat fizettek nekünk.

- Mindez azt jelenti, hogy nem fogja elmondani, amit tudni akarok? - érdeklődött Solo,

borostás állát vakargatva.

A fiú védekezését hallva kezdett komolyan viszketni az ujjá egy jó kis párbaj után.

- Ez azt jelenti, hogy nem mondhatom meg. Visszahívhatja Gallandrót, ha kívánja! – vágott vissza Mor Glayyd keményen.

A nővére aggódónak tűnt, s már szólni kívánt, mikor Fiolla közbevágott:

- Felejtse el! Az ügy lezárva. De Zlarb emberei megszegték Hannak adott szavukat. Ez nincs benne a Kódexükben? Maguk árulókat védelmeznek?

Mor Glayyd megrázta fejét, s lágy mozdulattal intett, ahogy egy tapasztalt politikus tenné, aki ügyesen kibújik a felelősség alól.

- Látom nem érti a dolgot, hölgyem. Senki sem szegte meg a szavát velem vagy az enyéimmal szemben, vagyis a Kódexünk szerint nem ért minket sérelem. Az, hogy mi történik a külvilágiakkal, nem a mi dolgunk. Nem avatkozunk bele a galaxis népeinek életébe, cserébe viszont elvárjuk, hogy ők is hagyjanak minket békén.

- Ennyit erről. Csak az időnket vesztegetjük. – mondta csalódottan a kapitány Fiollának.

Csubakkára gondolt és a Millennium Falconra. Miattuk, de csakis miattuk hajlandó volt egyelőre félretenni a tízezer kredit kérdését. Ez az ügy végtére is nem számított annyira, mint az, hogy a vuki még mindig odakint bolyong valahol az ammuudi hegyekben. És a sérült teherhajót próbálja helyrepofozni egy makacs végrehajtó társaságában, aki arra készül, hogy lefoglalja az otthonukat. Az egyetlen értékesnek mondható vagyonukat, amivel valaha is rendelkeztek. Mielőbb utánuk kell indulnia, hogy segítsen helyrepofozni az öreglányt és akkor elhúznak innét, biztonságosabb űrszektorokba.

Ám – mintegy végső döfésként, az eltávozott Gallandróra célozva – megszólalt.

- Látta, hogy ezek milyen emberek! Maga összejátszik a rabszolga kereskedőkkel, a kettős játékot űző méregkeverőkkel!

Mor Glayyd és testvére olyan hirtelen ugrottak fel, hogy a karszékek szinte szétlapultak a padlón az erejüktől, amint hátralókték őket.

- Mit mond? - sziszegte eltorzuló arccal a lány. - Méregkeverők?!

Han azért mondta ezt, mert a Zlarbnál talált felszerelés jutott eszébe és mert ösztönösen sejtette, hogy érzékeny pontjukra tapint ezzel a becsületükre kényes ammuudiaknak. Nos, úgy tűnik sikerült ráhibáznia. Ebből talán még hasznot húzhat, ha ügyesen forgatja a szavakat.

- Zlarb egy Malkite méregkeverő készlet tulajdonosa volt. – dűnnyögte fáradtan, s látszólag közönyösen.

Mintha a világegyetem legtermészetesebb dolga lenne, hogy az efféle alvilági figurák méregkeverő felszereléssel szaladgálnak a zsebükben. A két fiatal összenézett, aztán a lány szólalt meg, kissé rekedtesen a felindulástól.

- Az előző Mor Glayyd, az apánk nem egészen egy hónappal ezelőtt halt meg. Megmérgezték. – közölte ldo szomorú hangon. - Nem hallott a haláláról?

Mikor Han finoman megrázta fejét, Mor Glayyd folytatta a történet ecsetelését.

- Csak a legbizalmasabb klántagok tudják, hogy méreg okozta Agmor Glayyd halálát. Ez példa nélkül álló eset a történelmünkben. Az ammuudi klánok soha nem használtak eddig mérget egymás ellen. Ráadásul elővigyázatossági intézkedéseket is teszünk, ám az ételkóstolóink egyike sem mutatott semmiféle tünetet az apánk utolsó vacsorája előtt.

- Nem is fognak a Malkite méregtől. – mondta neki Han bizalmasan. - Úgy tudom, ez két komponensű anyag, ami külön-külön teljesen veszélytelen vegyületekből áll. Még az ételvizsgáló műszerek, sőt a légminta elemzők sem veszik észre. Ezért olyan népszerű alvilági körökben. A Malkite méreggel gyilkolónak elég a kóstolók közelébe kerülnie, hogy beadja nekik az ellenszert, ami megakadályozza a komponensek közti reakciót. A kóstolók soha nem veszik észre mi történt és az áldozat meghal, amint összekeveredik benne a kétféle kotyvalék. Azt javaslom, csináltasson tesztet – méréseket a kóstolóin! Lefogadom,

megtalálja szervezetükben az ellenszer nyomait. Azt ugyanis ki lehet mutatni, mert elég lassan mosódik ki a szövetekből...

Han Fiollára nézett, színpadiasan felvonta szemöldökét. Ha ez sem lesz elég, hogy vallomásra bírja a klánvezért, akkor semmi. Mindketten érezték, csupán karnyújtásnyira vannak az óhajtott céltól, hogy nyomára bukkanjanak a bűnözőknek és megkapják, amit akarnak. Talán ismét szerencsájuk lesz...

- Ezt nem tudom elhinni! - nyögte Ido, egészen belesápadva a gondolatba.

- Nos, szerintem a mérgezés lehet az a javaslat, amiről Magg beszélt azon a felvételen, amit Zlarbnál találtam. Nem tudom, a párbaj ezzel hogyan függ össze. Hacsak...!

Nem fejezte be a mondatot, bízva benne, hogy vendéglátóik maguktól is rájönnek az igazságra. Mor Glaydyd láthatóan megrázta, amit hallott, de nem kapcsolt olyan gyorsan, mint azt a koréliei elvárta volna tőle.

- Ezek szerint...! Akkor...!

Testvére fejezte be a mondatot helyette, lehajtott fejjel fogva meg a bátyja kezét:

- Ezek szerint minket is elárultak, Ewwen.

Az elszomorító felismerést határozott tettek követték, így fél órával később Han már az erőd udvarán álldogált egy ajándékba kapott szürke öltönyben. Belső zsebébe nyúlva újra ellenőrizte, biztos helyen van-e az a bonadani gyártmányú elektronikus adattábla, amit Mor Glayyd adott neki nemrég. Ott volt.

Megnyugodva odasétált az úrsikló hátsó ajtajához, ahol Kuka már elkezdte az alkatrészek berakodását. A klánvezér utasítására több ládányi drága műszaki felszerelést kaptak az erőd raktárosától, aki semmit sem kérdezett, csak engedelmeskedett a felettese utasításainak és kerekas targoncán hozta ki az udvarra a drága holmikat. Az új cuccok YT sorozatú teherhajókhoz való, javarészt hagyományos és igen megbízható elektronikus áramkörök és jelátalakítók voltak – nem úgy, mint azok az átkozott folyadékrendszerek a Falconon. Mindezt Mor Glayyd saját javítóműhelyéből kapták, teljesen ingyen a fáradozásaikért jutalmul.

A kalózhajóról elkötött orbitert percekkel korábban egy sokkerekes trélerre emelve, ponyvával letakarva szállították a Glayyd birtokra az űrkikötőből. A Lady of Mindor elleni támadás miatt indult fennhatósági nyomozás ugyan még nem zárult le, de a mentőhajót már átvizsgálták a BR-ek és átengedték az érte küldött szállítócsapatnak. Mivel hivatalosan a komp utasai Mor Glayyd foglyai voltak, azt csinálhatt velük és a csónakkal, amit csak akart. Ő pedig nagylelkűen átengedte a koréliainak, hogy legyen mivel a Millennium Falcon után repülnie.

Az erőd saját leszállópályájára állított mentőjármű rövidesen üzemanyaggal feltöltve, ellenőrizve várta a startot. Kora délután volt, az eget vékony felhőzet borította el. A meteorológusok szerint nem várható sem havazás, sem vihar a környéken, úgyhogy ideálisak lesznek a körülmények a hegyek közt megbújó teherhajó felkutatásához. Az Ammuud körül nem keringenek olyan érzékeny műszerekkel felszerelt nyomkövető műholdak, melyekről meg lehetett volna találni az engedély nélkül landolt csészealjzat, ezért muszáj lesz a kapitány ösztöneire és a Kukától kapott információkra hagyatkozva utánaindulniuk.

Han már az útvonalat tervezte egy kölcsönként holografikus térképen, melynek tartalmát gyorsan áttöltötte az orbiter navigációs számítógépébe. Amikor a klán emberei meghozták a járművet, hálásan megjegyezte, hogy igazán nem kellett volna ekkora munkát végezniük, elvégre simán visszamehettek volna Fiollával az űrkikötőbe is. De Mor Glayyd úgy vélte, ha innen indulnak, az kevésbé lesz szembetűnő a többi klánnak, mintha a bolygó legforgalmasabb helyéről szálltak volna fel. A klánvezér egyébként lelkes közreműködést mutatott, mikor a kémiai gyorsteszték kimutatták, hogy a csempész gyanúja nem volt alaptalan. A kóistolók szervezete valóban tartalmazott még némi Malkite

ellenanyagot.

- Biztos nem kívánja, hogy mi is elkísérjük? - kérdezte a fiú immár másodszor, a leszállópálya szélén ácsorogva.

- Az túl feltűnő lenne, amennyiben a rabszolga kereskedők vagy a többi klánok figyelnek bennünket. Magára itt van szükség, hogy megvédje a családját és persze önmagát az esetleges újabb merényletektől. És csak remélni tudom, hogy a kikötő légvédelme nem lő szét minket az égen, miközben elsuhanunk innen...

- Sokan lesznek az embereim közül ma őrségben. – biztatta Mor Glayyd, először vigyorodva el, amióta találkoztak. - És maguk úgy vannak feltüntetve, mint egy szokásos légi őrző a Glayyd-földek felett. Szóval háborítatlanul mehetnek. Mi pedig a távolból figyeljük magukat és ha szükségük lenne ránk, akkor olyan gyorsan indulunk, ahogy csak tudunk. Egy egész elfogóvadász századot helyeztettem készenlétbe a biztonság kedvéért. Ha megjelenének a kalózok, tudja! És sajnálom, hogy az ön Millennium Falconja a radarjaink által belátott zónán kívülre repült, miután elhaladt az űrkikötő mellett...

- Semmi stressz, megtalálom! De mostanra már valószínűleg a Lady of Mindort is megjavították. A fedélzetén hagyott holmijainkat kérem vegye magához. Majd visszajövünk értük. Nemsokára ez a hely hemzsegni fog a BR-ektől. Gondolja, hogy távol tudja őket tartani? Biztos keresni fogják a mentőcsónakot.

Mor Glayyd elképedt a kérdéséről.

- Solo kapitány! Azt hittem, megértett! Az embereim nagyon jók a kérdések meg nem válaszolásának terén! Egyikük sem fogja megsérteni a hallgatás törvényét, különösen akkor nem, ha a Biztonsági Rendőrség kérdezi őket!

- Rendben. Szeretem a diszkréciót.

Pár perccel később Hart és Parn-Gorra Fiolla csatlakozott hozzájuk a főépület irányából érkezve, Ido társaságában. Csakúgy, mint Han, mostanra ő is kölcsönkapott, kényelmes ruhát hordott, mivel nem akarta megvárni, hogy poggyásza megérkezzen a nemrégiben landolt utasszállítóról. A nő egyébként gondolatban már lemondott a holmijairól. Végtére egyik sem volt pótolhatatlan vagy megfizethetetlenül értékes. A könyvvizsgáló igazgatóhelyettes hőszigetelt pilótaruhája csillogó acélkék volt, mellén a klán jelvényével és magas szárú űrhajócsizmájában roppant kecsesen mozgott a kifutópályán. Annyira, hogy a közelben ácsorgó lándzsás őrszemek bizony rajtafelejtették éber tekintetüket egy időre, akárcsak Solo.

Bár igyekezett nem kimutatni, de a nő félt és mérges is volt, mikor Ewwen Glayyd feljegyzéseiből nyilvánvalóvá vált számára, hogy magas beosztású fennhatósági vezetők is érdekeltek a rabszolga kereskedelmi ügyletekben. Sajnos a bizonyítékaik még hiányosak voltak. Találniuk kell ellenük mást is, ha fülön akarják csípni az egész bandát.

- Kérem emlékezzenek ránk, Fiolla kisasszony! Remélem hallunk még magáról, ha az ügye sikerrel lezárul! – szólt búcsúzóul Mor Glayyd ünnepélyesen. - Ha már mi nem állhatunk bosszút, legalább hadd legyünk tanúi a magukénak...!

- Tudni fog róla, ezt megígérem! És én tudom, mit jelent az ígéret egy Mor Glayydnek! - felelte Fiolla ünnepélyesen. - Ha mindezt a fennhatósági bíróság elé tárom, azt hiszem, magát is ki tudom hagyni az eljárásból, de azt ajánlom, hogy legközelebb jobban válogassa meg a klienseit!

A klánvezér búcsúra emelte kezét. Hálás volt a nőnek, amiért falazni fog neki a tárgyalás során. Egy ilyen súlyos bűnügy igencsak megtépázná a többi klán előtti tekintélyét.

- Többé nem fognak minket kihasználni, ebben biztos lehet!

Ido helyi szokás szerint arcon csókolta Hant és Fiollát, aztán a testvérek hátraleptek, kíséretükkel együtt.

- Viszlát! - intett a koréliei megkönnyebbülten és felsegítette társnőjét a komp ajtajába.

Kuka már elfoglalta helyét az orbiterben, gondosan beszíjazva magát az egyik hátsó ülésre, ahonnan türelmesen nézte, ahogy a kapitány bezárja a zsilipajtót. A férfi és a nő komótosan az elülső székekbe telepedtek, pár mozdulattal életre keltve az úrsikló fedélzeti rendszereit.

- Na, vágjunk neki! Hajtómű indul! - dűnnyögte Solo, megmarkolva a botkormányt.

Másodpercekkel később a mentőkabin halk susogással fölemelkedett az erőd udvaráról, s a hegyek felé vette az irányt. Közepes magasságon repültek, kisvártatva belemerülve az alacsonyan húzódó felhőzetbe, ami jótékonyan eltakarta őket a lenti megfigyelők elől, amíg a lakott területek fölött suhantak. Mikor elérték a hófedte hegyvonulatokat, Han egészen alacsonyra ereszkedett, egyik szemét az alatt elterülő kietlen tájon, másikat a navigációs térképen tartva. Viszonylag lassan, kényelmes tempóban manőverezett végig a hegycsúcsok között, a Falcon nyomát keresve. Tudta, hogy Csubakka álcázta az öreglányt, ennek ellenére biztos volt benne, képes lesz megtalálni a levegőből szeretett hajóját.

Az első hosszabb hágón túljutva szerencsére kitisztult az ég, így nem kellett attól tartania, hogy a vidékre telepedő felhők vagy a köd eltakarja előle a kopár felszínt. A magasságmérő szerint egyre feljebb emelkedtek, csaknem a hóhatár fölé, mégsem látott egyelőre semmi említésre méltót. Csupán legelésző grazercsordák eredtek futásnak a sziklás, gyér fűvel borított talajon, mikor a komp elsuhant feltartott agancsaik felett.

- Mégis, hogy akarod megtalálni a hajódat? - kérdezte végül Fiolla, a segédpilóta székében ücsörögve tétlenül. A tájat bámulta előttük, ennél többet pillanatnyilag nem tehetett.

- Az érzékelők nem alapos kutatásra készültek ezen a tákolmányon, igaz?

Han arrébb rakta a konzol tetejére fektetett DL-22-es sugárfegyverét, amit Mor Glaydytól kapott, hogy jobban hozzáférjen egyes kisegítő műszerekhez. Társnőjének igaza volt, ő mégis nevetett és legyintett a megjegyzésre. Boldog volt, hogy ismét a levegőbe emelkedhetett. A többi majd jön magától.

- Igaz! De azért jó kis tákolmány ez! Pont megfelel a célnak! Még ha hiánytalan felderítő felszerelése lenne is... nem sokra mennénk vele ilyen tagolt terepen! Látod ezeket a csúcsokat és a számtalan völgyet, szakadékot? Csupa hó és kő, meg gleccserek. Napokba telne, mire végigjárjuk az összes lehetséges leszállóhelyet. Ezért inkább a detektorok helyett ezt fogom használni! - s drámaian megkocogtatta homlokát a mutatóujjával.

- Jaj nekem...! Ha nincs ennél értelmesebb ötleted, akkor remélem, akad a fedélzeten egy leereszthető hágcsó! - válaszolta Fiolla szarkasztikusan, pontosan utánozva a férfi mozdulatait. - Mert ebben az esetben jobbnak látom, ha kiszállok...

Han a kis hajót cirkáló pályára állította, elégedetten a helyzetükkel, mivel immáron elég mélyre ereszkedett ahhoz, hogy a csúcsok között elkerülje az úrkikötő távérzékelőit.

- Figyelj, kedvesem! - mondta leereszkedő félmosollyal a hölgynek. - Mi most megismételjük azt a pályát, amelyen Csubi repült, mikor áthaladt a kikötő felett. És én tudom, hogyan gondolkodik, hogyan navigál. Mondjuk, hogy most én vagyok Csubi a sérült Falconnal, s fent kell maradnom háromezer méteren a sérült ionhajtóművem miatt, ahogy Kuka mondta. Ismerem a társam stílusát, szóval nem esik nehezemre, hogy utánozzam őt. Például soha nem landolna ott fenn, annál a három csúcsnál. Nem belátható a terep közöttük, s így az ember sose lehet biztos benne, mikor lepi meg az ellenség váratlanul. Amott, az a völgy szintén nem jó, mert túl meredek a falai és omlásveszélyes az egész. Olyan helyet kell találnia, ahol leteheti a hajót anélkül, hogy a hajtómű izzószálai felrobbannának. A Falconnak elvileg még siklórepülésben is képesnek kell lennie eljutni addig a szögletes szikláig. Ott sokkal jobb a látási viszonyok és nem fenyeget lavinaveszély sem. Biztos vagyok benne, hogy az én óvatos, öreg vuki barátom

is így intézi a dolgokat. Eldugott helyet keres, ahol észrevétlenül leszállhat, elvégezheti a kisebb javításokat és nyugodtan várhat rám. Meg fogom találni, elhiheted!

- Ezt nevezed tervnek?! - csattant fel Fiolla, nem értékelve hosszadalmas magyarázkodását. - Ennyi erővel akár össze-vissza is cikázhatnánk a nevét kiabálva a tolóajtón keresztül!

A férfi szúrós pillantást vetett rá. Nem tetszett neki a nő makacs ellenkezése és türelmetlen kritikája, amivel állandóan próbára tette amúgy is feszült idegeit. Ha nem lenne a csaj ilyen agresszív, már régen beleszeretett volna. De úgy tűnik, a jelen körülmények nem igazán kedveznek a kettejük románcának. Milyen kár!

- Azt mondtam, megtalálom! - szólt rá kemény hangon.

Fiolla végre megérezte, milyen elkeseredett aggodalmat fojt el magában a pilóta, mikor Csubakka biztonságáért aggódik. Gyorsan visszafogta hevességét és bátorítóan a vállára tette kezét, őszinte gesztussal kérve elnézést tőle a stílusa miatt.

- Tudom, hogy megtalálod, Han! - mondta csöndesen, vigasztalón. - És ne haragudj, amiért megint kételkedem a szakértelmedben! Mostanra igazán megtanulhattam volna, hogy érted a dolgot!

- Te meg jól tudsz bókolni...! Szóval ideális páros vagyunk! - vigyorgott rá a koréliai, szokott stílusában.

TIZENHATODIK FEJEZET

Spray végrehajtó kígyózó testtel tekergett a hideg vízben. Végre otthon érezhette magát kedvenc közegében. Bukfencezett, alámerült, orsózott, majd a felszínre bukkant pusztán a móka kedvéért. Vékony farka és hártyás ujjú mancsai lendületesen és méltóságteljesen irányították hőszigetelő prémmel borított törzsét a kristálytisza folyadéokban. Orrlyukait teljesen összezárta, így akár percekig is a víz alatt tudott maradni és megszemlélhette a sziklás fenéken tenyésző mohákat. Más látnivaló amúgy sem akadt errefelé, még néhány kagyló és csiga sem, amiket kifoghatott volna magának uzsonnára.

A sportpálya méretű, tiszta vizű hegyi tavacskát a környező magaslatokról lecsorgó patakok és rendszeres havazások táplálták. Átlagos mélysége négy-öt méter körül lehetett, bár legmélyebb pontján elérte ennek háromszorosát is. Vize még Spray ízlésének is túl hideg volt, de irhája elfogadható hőmérsékleten tartotta egy ilyen rövid úszás időtartamára. Fiatal korában sokkal jegesebb vizekben is megfordult a szülőbolygóján és most örült a lubickolásnak, mert az úszás élvezete már hosszú ideje nem adatott meg neki.

Végül a tynnai meglelte, amit keresett: egy, a tó alján lakó soklábú, héjas állatkát. Nem tudni, hogy került ide, a hegyek közé, de egy biztos: ha a végrehajtón múlik, nem is marad itt sokáig. Spray ekkora kifogyott a szuszából, mert túl sokáig búvárkodott a mélyben ahelyett, hogy ehető zsákmány után nézett volna. Felmerült hát friss levegőért, majd gyorsan alábukott, remélve, hogy hosszabb üldözés nélkül elkaphatja az állatkát.

A rákocska nem vette észre Spray árnyékát, sem a szokatlan hullámokat, amiket vetett maga körül úszás közben. Vidáman eszegetett a mohamezőn, egészen az utolsó pillanatig, de akkor már késő volt. Alighogy elkezdett gyorsítani, vadul kalimpálva ízelt lábaival, a tynnai elcsípte hátulról. Óvatosan, nehogy az ollók vagy lábak megsértsék az ujjait. A vadászat hevében sikerült akkora hullámokat kavarnia a tó fenekén, hogy ezzel egy másik hasonló állatkát is felriasztott szendergéséből.

A pompás ebédre gondolva boldogan csapott le, megkésztetve a napi zsákmányt. Mivel közben elfogyott a levegője, a tó felszíne felé vette az irányt, s vidám kiáltással

bukott a víztükör fölé, hogy újból teleszívja tüdejét.

A zsákmányt meglengette feje fölött, büszkén megmutatva Csubakkának, aki a parton állt és őt várta. A vuki éhesen és elégedetten kaffogott. Mikor a végrehajtó kimászott a partra, ő egy üres szerszámos ládát tartott feléje. Spray óvatosan belehelyezte zsákmányát, a kashyyyki pedig fürgén rácsapta a tetejét, mielőtt a virgonc ebédjük megszökhetett volna belőle. Aztán elismerően megborzolta a tynnai bozontos fejét.

- Pont a kellő időben érkezél. – prüszkölte Spray a vukinak, s lerázta szőréről a vizet. - Azt hiszem ezzel jelentősen megcsappant a tó rák populációja, de talán nem pusztulnak ki ennyi veszteségtől. Menjünk, csináljuk meg őket!

A hajó szűkös élelmiszer tartalékát nem érte kár a kényszerleszállás közben, de az elmúlt napokban szinte teljesen elfogyott. Csubakka ugyan próbálta beosztani a maradék konzerveket, ám ezzel csak elodázta a probléma megoldását. Az Issagra Állomáson tett legutóbbi látogatásuk óta nem volt pénzük Han Solóval, hogy rendesen feltöltsék a készleteiket, így mostanra kritikussá vált a helyzetük. Még ha el is jutnának a hegyeken át valamiféle civilizáció közelébe, akkor sem tudnak maguknak élelmet vásárolni. Hacsak nem adnak el valamit az öreglány fedélzetén hányódó fölösleges lomok közül. A vuki szeretett volna vadászni, de a legelésző állatok mostanra elhagyták a völgyet és nem tűntek fel újból. Az elhullott grazerket felfalták az éhes pterosauruszok, majd azok is odébbálltak és szinte teljes csend ülte meg a vidéket. Milyen kár, hogy akkor nem jutott eszébe a zsákmányszerzés, amikor bőven lett volna rá lehetősége! Egyetlen olyan hatlábu kérődző húsából egy hétig is élélhetnének itt ők ketten. Ha a kapitány nem kerül elő hamarosan, méghozzá egy nagy köteg pénzzel, igencsak komoly bajban lesznek.

Ám a tynnai ügyességének köszönhetően azért mégis akadt némi élelem az asztalukra. A rák ugyan nem tartozik a legféltőbb enivalók közé, de jobb mint a szájuk szélét rágni. A csorda elvonulását követően a végrehajtó javaslatára felosztották egymás közt a teendőket. Csubakka a javításokat, Spray pedig az élelem utánpótlást vállalta magára. Most, hogy az ebédrevalót megszerezték, visszaindultak a Falconhoz. Jó száz méteres gyalogtúra vezetett az úrhajóhoz, ami elé fölállítottak egy barna túlélősatrárt a délelőtti folyamán. Benne asztalnak és székeknek használható ládák és dobozok sorakoztak, előtte pedig konyhai felszerelések várták, hogy használatba vegyék őket.

A víz percek alatt felforrt a régi fémtartályban, amit Spray egy elektromos fűtőlapra helyezett a rámpa közelében. A szabadban állították fel az ideiglenes konyhát, hogy ne a fedélzetet koszolják össze ételkészítés közben. A raktárban találtak még pár kiló tartós lisztet, amiből a tynnai némi ügyetlenkedés után ropogós kenyérszerűséget sütött egy hegesztővel felizzított vaslapon. A mostoha körülmények azokra a nyomorúságos időkre kezdték emlékeztetni a vukit, amikor igazán meg voltak szorulva Han Solóval hónapokkal ezelőtt. A nélkülözés még a barátságukat is próbára tette, de végül valahogy mindig kivágták magukat a bajból és rájuk mosolygott a szerencse. Vajon merre járhat most a koréliai? Ideért már az Ammuudra? Jó lesz, ha igyekszik, mielőtt teljesen elfogynak a rákok a tavacskából.

Spray nem sokat vesződött a zsákmány pucolgatásával. Az állatkáknak szinte minden része ehető volt, a kemény páncéljukat kivéve, így egészben dobta bele őket a rotyogó fazékba. Oldalt, egy tábori asztalkán közben kinyújtva, megdermedve várta a tészta egy tálcán, hogy feltegye sülni a vaslapra. Fiatalkorában hónapokig dolgozott egy szálloda konyháján, így egész tűrhető kenyeret tudott sütni. A dagasztás végére persze még az orra hegye is fehérlett a lisztől, ami hangos hahotázásra ingerelte a vukit, amikor először meglátta. Mostanra egészen összeszoktak ők ketten, s a végrehajtó kezdte sajnálni, hogy előbb-utóbb véget fog érni a barátságuk, amint ez az ügy rendeződik és elválnak útjaik.

Ahogy egy fakanállal kavargatta a fővő ételt, a tynnai hirtelen felkapta fejét, füleit ide-oda mozgatva a hideg szélben. Valami szokatlan zaj közeledett feléjük a magasból.

Csubakka szintén az eget kémlelte, majd hangos kiáltással egy pontra mutatott. Kisebb légi sikló vagy inkább egy úrsikló repült át a hegygerinc felett, pontosan feléjük tartva. Mivel a légtérfigyelő berendezést szétaposta előző nap a csorda, nem volt semmijük, ami előre figyelmeztette volna őket az érkezőkre.

A vuki bömbölve figyelmeztette Sprayt, hogy húzódjon be a sátor takarásába és hátáról lekapva a mindig nála lévő nyílvetőjét, kibiztosította fegyverét. Nem mintha sok kárt tehetne vele az űrhajóban, de még ez is jobb a semminél – gondolta magában, a helyzetet mérlegelve. Az ezüstsínű jármű gyorsan közeledett, alig ötven méteres magasságban. Csak az repül így, aki keres valamit. Vagy valakit. Remélhetőleg nem a helyi biztonsági erők járőrgépe lesz az, akik az illegális landolás miatt kutatnak utánuk.

Arra már nincs ideje, hogy felrohanjon a fedélzetre és a pilótafülkéből működésbe hozza a Falcon terepszagatóját vagy felmásszon a tetőn lévő lézerágyú kezelőfülkéjébe. Gyorsan körbepillantott, de a hajó oldalán kívül más fedezék nem akadt körülöttük. Intett a tynnainak, hogy maradjon takarásban, ő maga pedig a leengedett rámpa mögé húzódott. Szerencsére Spraynek volt annyi esze, hogy – Csubakkához hasonlóan – teljes csendben várjon, sorsára hagyva rotyogó ebédjüket a szabadban. Még jó, hogy nem raktak tüzet. A füst azonnal elárulná őket, míg az elektromos főzőlapot csak akkor veszik észre, ha infrakamerákkal figyelik a terepet. Mindketten mozdulatlanra dermedtek, nehogy bármiféle mozgás rájuk terelje az utasok figyelmét.

Az űrkomp halkan süvítve elhúzott felettük, s Csubakka hallotta a kormánymű feszülésekor keletkező jellegzetes hangot, amint a pilóta visszafordította gépét a tó fölé. A vuki utánafordult és néhány pillanat múlva felüvöltött örömeiben, mikor a kis hajó billegéssel jelezte leszállási szándékát feléjük. Ez egyedül Han Solo lehet!

Az első tiszt a ropogós havon keresztül kiügetett a szabadba, torkából csaholó hangok törtek elő, melyek az egész völgyet visszhanggal töltötték be. Spray – kezében a fakanállal – nyomban csatlakozott hozzá.

Miután az ezüstös burkolatú orbiter leereszkedett a Falcon mellé, sziszegve felpattant az ajtaja. Han ugrott elő, elegáns szürke öltönyben. A vuki odarohant hozzá, csak úgy fröcskölte a kásás havat lábaival és örömeiben boldogan megölelte barátját. Vidám kiáltásai betöltötték a völgyet. Mikor első örömük elmúlt, a vuki észrevette Fiollát is az ajtónyílásban. A derekánál fogva óvatosan leemelte a hölgyet a talajra és kedves makogással üdvözölte.

Utoljára Kuka mászott elő a járműből, figyelmesen körbenézve a völgyben. Csubakka barátságos morgással őt is köszöntötte. Visszafogta segítőkész karjait, nem akarván úgy tenni, mintha a droidnak szüksége lenne rá. Az első tiszt Kuka mellészére mutatott, azt firtatván, vajon Kék Max is jelen van-e.

- De jó, hogy látlak, öreg cimbora! Majdnem elhaladtunk felettetek! – szólalt meg Han, kurtán biccentve a végrehajtónak. - Túl jók vagytok az álcázásban!

A Millennium Falconra célzott, melyet mostanra szinte teljesen befedett a hó. Hogy a tetőn kiálló parabola antennát is elrejtsek, a vuki Spray segítségével különböző fajtájú és méretű cserjéket hordott köréje, melyeket az éjszakai szélviharok miatt erősen oda kellett kötözniük. A teherhajó így szinte teljesen eltűnt az álcázás alatt, csupán a pilótafülke egy része, a lézerágyú csövei és a rámpa látszottak ki a hóból.

- Üdvözlöm, kapitány! Épp ebédidőben jöttök! - intett a fazék felé a tynnai, majd visszarohant ellenőrizni a ráklevest.

- Szerencsére észrevettük a lábnyomaitokat mindkét oldalon a hajó körül. Meg a tábori főzőt és az asztalt. – folytatta Han, fázósan összehúzva nyakánál téli öltönyét. - Így aztán visszafordultam, hogy jobban körülnézzek. Örülök neki, hogy egészben vagytok! Az öreglánynak nem esett komoly baja, Csubí?

A Falconhoz sétáltak, hogy szemügyre vegyék a gépet. Spray és a vuki lelkesen

buzdították az érkezőket, jöjjenek fel a fedélzetre, ahol melegebb van. A kapitány csak addig késlekedett, míg előkotorta az űrsikló fedélzetéről a magukkal hozott új áramköri egységeket és más alkatrészeket. Mikor a csomagolást kibontotta, egy pillanatra úgy tűnt, másodpilótája elsírja magát örömeiben, de aztán csak megszorította barátja vállát, s Kukával közösen mindent felhordtak a csempészhajóra.

Solo kíváncsian járta körbe régen látott otthonát, a társa makogását hallgatva az elszenvedett sérülésekről és az elvégzett javításokról, no meg a hiányzó felszerelésekről és készletekről. Közben pár szóban ő is elmesélte, milyen kalandjai voltak Fiollával idefelé jövet és hol tartanak a nyomozásban. Az ebédről teljesen meg is feledkeztek, ahogy egymás szavába vágva mesélték a történeteket. Végül Spraynek kellett asztalhoz ráncigálnia őket, lelkesen hadonászva fakanalával, mint a csapat szakácsa. A túlélősátorba lépve a szegényes koszt láttán a koréliei szomorúan csóválta fejét.

- Sajnálom, srácok, hogy nem jutott eszembe kaját kérni Mor Glayydtól! Nem hoztunk magunkkal élelmet, úgyhogy amint helyrekalapáltuk a Falcont, indulunk a legközelebbi bevásárlóközpont felé...! Ahol Fiolla lesz olyan jó és állja majd a számlát! Igaz?

- Igen! Úgyis vennem kell magamnak egy váltás ruhát meg más apróságokat...!

Aztán ahogy négyen megosztottak a két apró rákocskán, meg a frissen sült kovásztalan kenyéren, folytatták az izgatott csevegést. A sátor bejárata előtt ácsorgó Kuka mozdulatlanul hallgatta beszámolójukat, s máris azt számolgatta Kék Max segítségével, hány órába fog telni nekik kijavítani a teherhajó sérüléseit. Végül visszatért a bárka utasterébe és egy vaskos energiakábelt csatlakoztatott a tápegységéhez, hogy munka előtt feltöltse magát. Amióta Spray katapultálta őt a fedélzetről, még nem volt ideje újratölteni az energiasejtjeit. Ebéd után Han megkereste a munkarobotot és morcosan rákérdezett a Falcon egyetlen megmaradt mentőkabinjának oktan elpazarlására. A kapszula egyszer használatos volt, szóval most vennie kell majd egy újat a helyére, drága pénzen. Feltéve, hogy lesz miből. A BLX-5-ös szabatos választ követően a koréliei felelősségre vonta Sprayt, aki bocsánatkérően magyarázkodott, mikor a droid katapultálása került szóba.

- Az igazat megvallva, kapitány – mondta lehajtott fejjel -, ahogy Csubakkának már elmagyaráztam, az ötlet hirtelen fogalmazódott meg bennem és a rendkívüli helyzet miatt nem volt időm az első tisztje engedélyét kérni. Tudtam, hogy azonnal kell cselekednem.

Majd a robothoz fordult és így folytatta:

- Elnézését kérem, de úgy tűnt, ez az egyetlen, amit tehetek. Nem erősségem a hirtelen döntéshozatal. Csináltam, amit tudtam, mielőtt még akadt volna időm magyarázkodni vagy töprengeni a részleteken. Talán a belső indíttatásom jelen esetben elhamarkodottnak nevezhető, de jó szándék vezérelt.

- Teljesen megértem, uram. – válaszolt nagylelkűen a droid. - És a dolog szerencsésen alakult mindannyiunk számára. Hála önnek, hogy olyan gyorsan gondolkodott és cselekedett. Azt hiszem, Kék Max is egyetért velem.

Mindnyájan úgy vélték, jobb ha most figyelmen kívül hagyják azt a magas, méltatlankodó hangot, mely a droid mellkasi paneljei mögül hallatszott.

Ezt követően mindannyian munkához láttak. Kuka, Fiolla és Spray lapátot ragadtak és több órás munkával eltakarították a hajó körül és a tetején felhalmozódott havat. A kapitány javaslatára főként arra törekedtek, hogy a vezérlőfülkét, a hajó orrot és a főhajtóműveket szabaddá tegyék. A tetőt borító hó maradékát a szél úgyis le fogja sodorni, ami pedig odafagyott a burkolatra, azt majd elgőzölgötte a napfény, ha kiértek a világűrbe. Han és Csubakka addig a belső javításokkal bajlódott. Kék Maxot elkérték Kukától és rákapcsolták a technikai állomásra, hogy nyomban ellenőrizhesse a friss bekötések pontosságát.

A kamari gyártmányú folyadékrendszereket egyenként távolították el a fedélzetről.

Csubakka különösen nagy örömét lelte abban, hogy olyan messzire hajította ki azokat a hajóból, amennyire csak tudta. Dobásai olyan jól sikerültek, hogy Han szinte sajnálta, miért nem egy nyilvános atlétikai versenyen mutatja be tudományát. Megbocsátotta barátja indulatait, hiszen ezek a folyadékrendszerek mostanra épp akkora átkot jelentettek a számukra, mint amekkora áldást annak idején, amikor beállították őket.

Ahogy újabb és újabb részeket cseréltek ki, úgy nőtt a leselejtezett adapterek, csővezetékek és tartályok halma a bárka közelében. Kár, hogy a kamari technológia semmi mással nem kompatibilis, különben jó pénzért túladhathának rajta valamelyik kikötőben. Így azonban csak hulladék az egész, amiből a másra is használható darabokat elraktározzák, a többit azonban okosabb kihajítani. Mivel tökéletesen ismerték a hajó minden négyzetméterét, gyorsan haladtak a munkával. Eredetileg is úgy állították be a folyadékrendszereket, hogy a majdani kiszerezésük a lehető legegyszerűbb legyen.

Mikor egy újonnan beépített részegységet aktiváltak, Han az adóvevőjén megkérdezte Maxot, vajon a technikai állomásról nézve is rendjén valónak látszik-e a működése.

- Jól szuperál, kapitány. – válaszolta általában a komputer gyermeki hangja.

Ha valami baj volt, azt gyorsan helyre lehetett hozni az illesztések ellenőrzésével. A problémák többsége egy ilyen régi űrhajóban amúgy is a kontakthibáknak köszönhető, az egymással nem tökéletesen kompatibilis csatlakozók miatt. A Falcon alkatrészei több tucat bolygó több száz gyárából kerültek ki az elmúlt évtizedekben, melyek nem mindig tartották magukat tizedmilliméter pontossággal a galaxis szerte elfogadott technológiai szabványokhoz.

Elégedetten a munka menetével, Han így szólt a gépházban szorgoskodó első tisztjéhez:

- Időt kellene szakítanunk arra is, hogy a motorok áramköreit újra csúcsteljesítményre állítsuk. Anélkül bármely fennhatósági hajó simán utolérhet minket, olyan lassúak vagyunk. De előbb tűnjünk el az Ammuudról. Nem érzem magam itt biztonságban. Gyere Csubi, lássunk neki a legnehezebbnek! Állítsuk be a hiperűr hajtómű vezérlőrendszerét! Ez nem vehet több időt igénybe, mint...

- Solo kapitány! Baj van!

Max vékonyka hangja ijedtségről árulkodott a rádióban.

- A nagy távolságú érzékelők három radarjelet mutatnak felettünk!

Csubakka gyors kérdést csaholt Han felé, aki ingerülten felfortyant:

- Mit számít, kik lehetnek? Nem az ünnepélyes búcsúztatásunkra érkeznek, az biztos! Mor Glayyd emberei csak akkor jöttek volna, ha a segítségüket kérem! A hajó álcázását már eltakarították a többiek, szóval észre fognak venni! Nem akarom, hogy a földön csapjanak le ránk!

Azzal magára hagyta a vukit és a rámpához rohant, hogy szóljon a szabadban szorgoskodó társainak.

- Vendégeink jönnek! Mindenki a fedélzetre, azonnal felszállunk!

- Kapitány! A parafényrendszer vezérlőműve még nincs kalibrálva! - sikongott közben Kék Max a fejhallgatójában.

- Most nincs időnk rá! Tegyétek fel a burkolólapokat és rögzítsetek mindent! - szólt a többieknek, majd előrerohant a pilótafülkébe. - Csubi, vészindításra készülj!

Han levágta magát az ülésébe, szereléstől koszos kezei ide-oda jártak a saját konzolján és Csubakka kapcsolótábláin. Felpörgette a hajó Quadex reaktormagját, hogy legyen elég áramuk a starthoz, majd melegíteni kezdte az ionhajtóműveket. Ezután aktiválta a külső kommunikációs és videorendszert, habár kételkedett benne, hogy a kamerák ilyen távolságból bármit is közvetítenének. Csupán három gyorsan mozgó pont látszott előtte a radarernyőn, amint egyenesen a Falcont rejtő völgy felé igyekeznek. Még talán két vagy három perc és fölöttük lesznek. Böven van idejük elstartolni és a

manőverezéshez szükséges magasságba emelkedni.

Mégis, egy pillanattal később, mikor éppen a hajó fegyverzetét helyezte üzembe, villogó kijelzést észlelt az egyik oldalsó monitoron. A rádióadásokat figyelő berendezés szerint állandó helyzetjelző adást sugároz valaki innen, a közelből. Nem a hajóról, de a völgyből és valószínűleg ezt követve érkeznek azok a gépek. Ujja lecsapott a billentyűkre, irány és távolságmeghatározást kérve az adóval kapcsolatban. Még fel sem villant a képernyőn az eredmény, máris tudta, honnan jön a jel. Elfojtott egy cifra káromkodást, ahogy számos következtetés száguldott át az agyán a következő másodpercekben.

A mentőkabin! Valaki elárulta őket a rabszolga kereskedőknek! Most jutott csak eszébe, hogy ajándékba kapott sugárfegyverét óvatlanul a kompban hagyta. Nincs már rá ideje, hogy elszaladjon érte vagy a kabinjába menjen egy tartalék stukkerért. Ha tényleg áruló van az utasok között, akkor mielőbb el kell kapnia, mielőtt újabb kárt csinál a frissen rendbe hozott teherhajóban!

Vadul körbenézett, miközben a megoldás ott lógott közvetlenül mellette. Csubakka fegyveröve ugyanis, benne egy DL-44-es lézerpisztollyal a navigátor székén függött. Remek fickó! Gyorsan felcsatolta és magához véve a tartalék energiatelepeket tartalmazó muníciós táskát is, hátrafutott az utastérbe.

A többiek még javában pakolászta. Burkolólemezeket illesztettek a helyükre, szerszámokat szedegettek össze innen-onnan. Spray a rámpán igyekezett fölfelé, kezében a tábori konyha felszereléseivel, nem akarván azokat hátrahagyni. Csubakka a technikai állomáson szorgoskodott, a hajtóművek hőmérsékletét ellenőrizve, s Kék Maxszal vitatkozott a vészindítás kockázatairól. A vuki rögtön észrevette a sugárfegyvert a feldúlt arccal közeledő kapitány markában és kérdőn felhorkant.

- Kiszúrtak minket! - magyarázta Han feszülten. - Valaki adásra állította a mentőkabin adóvevőjét! Eddig tarthatott, míg bemértek minket a hegyek között! Nyilván orbitális pályán várakoztak a jelre...!

Megtorpant az utastér közepén és jelentőségteljesen Fiollára pillantott. Nem emelte rá a stukkert, de a tekintete mindent elárult.

- Mi? Azt hiszed én voltam? Szóval még mindig nem bízol bennem! – hitetlenkedett a nő, csalódottan ingatva fejét.

Szándékosan lassú mozdulattal lezárta az előtte heverő szerszámos láda tetejét és felállt, csípőre tett kézzel megállva a férfival szemben. Nem úgy viselkedett, mint egy lelepleződött áruló, de mivel jól értett a színészkedéshez, Solo sem a szavait, sem a gesztusait nem hitte el neki.

- Tudsz valaki mást magad helyett? Spray a kabinnak még a közelében sem járt és arra sem emlékszem, hogy én tettem volna ilyesmit!

- Nem én voltam, Han! Ezt nem gondolhatod komolyan...! - méltatlankodott a lány, segélykérően pillantva a többiekre.

- Dehogynem!

Han a vuki mellé húzódott, átadta neki a pisztolyt. Fiolla ugyan fegyvertelen, de azért jobb óvatosnak lenni vele. Ha a társa, Magg a rabszolga kereskedőknek dolgozik, talán ő is benne van az ügyben. Ez a lakatlan völgy kiválóan alkalmas rá, hogy szép csöndben elintézzék őket és megszabaduljanak a kellemetlen tanúktól. Nem kockáztathatja meg, hogy a nő – legyen bármilyen csinos és kedves is egyébként – a veszét okozza.

- Emeld föl a kezed és ne csinálj butaságot!

Azzal a megdöbben Fiolla mellé lépett és gyorsan, szakszerűen megmotozta. Tetőtől talpig végigtapogatta a lány acélkék pilótaruháját, de nem talált nála stukkert, még egy zsebkést sem. Ez persze nem oszlatta el a gyanúját, csak még zavarosabbá tette az amúgy sem valami tiszta helyzetet.

- Szerintem te csinálsz butaságot, Han! - jegyezte meg a nő halkán, kelletlenül túrva,

hogy a férfi kiforgassa a zsebeit.

Nem tiltakozott a motozás ellen, inkább Csubit és Kukát figyelte, meg a késve érkező végrehajtót, hátha azok mellé állnak. De csalódnia kellett. Spray – kezében a lábassal és a főzőlappal – szótlanul nézte az incidenst a folyosóról. Láthatóan nem értett semmit az egészből, de bölcsen hallgatott, emlékezve a kapitány heves természetére.

- Jól van! Maradt még néhány teendőnk! Spray, te is kellesz hozzá! Csubi, kísérd a vendégünket a hálókabinba és zárd rá az ajtót. Később majd megvitatjuk, ki árult el minket! Kuka, zárd be a főzsilipet és tartsd szemmel Fiollát! Nem hagyhatja el a kabint! Ha szökni próbál, állítsd meg és szólj nekünk...! Ja, és kössétek fel jól a nadrágotokat, mert viharos időnk lesz!

Megfordult és öles léptekkel a pilótafülkébe sietett, a végrehajtóval a nyomában, aki kénytelen volt a padlóra ejteni holmijait. Fiolla mondani akart valamit, aztán a vicsorgó vukira pillantva inkább integetett felemelt kezeivel, jelezve, hogy fegyvertelen és nem óhajt ellenállni. Szó nélkül indult a hálókabin felé, komoran lehajtva fejét.

Han a navigátorszékbe ültette Sprayt, pár szóban kikérdezve, mennyire ért a műszerekhez. A kapott válaszok valamelyest megnyugtatták afelől, hogy a tynnai nem teljesen használhatatlan, ha úrhajóvezetésről van szó. Mikor az első tiszt megérkezett, s visszaadta társának a pisztolyát, mindhárman becsatolták magukat. A bárka fedélzeti rendszerei közben indulásra kész állapotba hozták magukat és minden lámpa megnyugtató fényeket villantott körben a műszerfalakon. A koréiai előbb arra gondolt, vészjelzést ad le Mor Glayydnek, de gyors pillantást vetve a radarernyőre inkább lemondott erről. Az ismeretlen hajók már a nyakukon voltak, nem várhatnak a távolból érkező felmentőseregre. Mivel legalább három, de lehet, hogy több hajó közeledik hozzájuk, csupán saját magukra számíthatnak.

Az ágyúk kondenzátorai feltöltve, a védőpajzs generátorok üzemkészek, a burkolat hermetizációja teljes. Ideje felszállni. Tompa súrlódás hallatszott, ahogy a Millennium Falcon dübörögve felemelkedett a talajról, s közben jókora hókupacok csúsztak le a remegő héjazatáról, nagyot puffanva a környező sziklákon. Mialatt a szemközti hágó irányába vezette hajóját, a kapitány behúzta a támlábakat és működésbe hozta a felszínkövető radart.

Az űrsiklót sajnos itt kell hagyniuk, de később talán visszajöhetnek érte – feltéve, hogy túlél a kalandot. Elvégre már az övé a lopott hajó, a kalózok valószínűleg nem fognak leszállni érte. Biztosan el tudnák adni a kompot valami helybeli fickónak ahelyett, hogy hagyják a hóban szétrohadni.

A hajtóművek fűlsértő morgása közben megkérdezte a vukit:

- Milyen pilóta a fickó? - és hüvelykujjával Sprayre mutatott.

Az első tiszt kézmozdulata nem tűnt túl meggyőzőnek, bár utána kellenlenül rábólított és felhőrrént. Ami azt jelentette, hogy a végrehajtó valószínűleg soha nem fogja megcsinálni a Kessel-futamot, de megfelelő lesz a jelenlegi vészhelyzetben.

- Ragyogó! – mormolta Solo nem túl lelkesen és gyorsan hátrahúzta a botkormányt.

A Millennium Falcon hajtóműlánya megperzselte alattuk a hegyoldalt, hősugaraik elgőzölgötték a havat, felfröccsenő sarat és fűcsomókat, apró ágakat repítve szerteszét. A teherhajó kecsesen felemelkedett a hegyek takarásából és dübörögve kilőtt a tiszta ég irányába. Késő délutánra járt az idő, a Nap már lenyugodni készült a horizonton. Vértörő sugarai szinte végigfolytak a havas lankákon, elnyújtva alatt az árnyékokat.

Han segédpilótájára hagyta a vezérművet és felállt székéből, hogy Spray fölé hajoljon. A tynnai viszonylag nyugodtan bámult vissza rá, egészen addig, míg rá nem jött, mit várnak tőle a társai.

- Nos, a helyzet úgy áll, hogy nincs hiperűr hajtóművünk, mivel nem jutott időnk beállítani a rendszert. Ez röviden annyit jelent, hogy nem pattanhatunk meg előttük. Az

érzékelőink szerint a gépek aprók és gyorsan közelednek. Valószínűleg vadászpilóták. Előbb vagy utóbb beérnek minket, mert az ionhajtóműveink nem üzemelnek csúcsteljesítményen. Nem versenyezhetünk velük, viszont kilőhetjük őket, ha Csubi és én ülünk a lövészfülkékben. Na most, valakinek azért irányítania is kell a hajót. Fiollában nem bízom, Kuka meg nem ért az ilyesmihez. Úgyhogy hacsak nem érzed úgy, hogy jobb ha te kezeled a fegyvereket, elárulom, rád gondoltam!

- Kapitány! Én még életemben nem lőttem fegyverrel! – kapkodott levegőért Spray idegesen.

- Ez az, amit le mertem volna fogadni! – sóhajtott Han fejcsóválva. - No! Ül már ide!

Kezét idegesen vakargatva Spray a pilótaülésbe mászott, bár némileg vonakodva. Solo beállította azt a tynnai magasságához és kicsit közelebb tolta a kapcsolótáblához, hogy mindent elérjen. A lény felszegte nyúlfogú állát a különböző kijelzőkre, érzékelőkre és mérőberendezésekre meredve. Gyenge látása révén elsősorban a műszerekre kellett hagyatkoznia, de azért tudta, mit csináljon.

- Csak tartsd fent az orrát és próbálj meg finoman manőverezni! - utasította a koréliei, miközben lélekben azon imádkozott, hogy a végrehajtó képes legyen megküzdeni a feladattal. - És igyekezz megőrizni a hajó eladási értékét, ha ez inspirál! Egyébként semmi egyénieskedés! Maradj az atmoszférában és a többit hagyd ránk! Világos?

- Miért nem megyünk fel az űrbe?

- A levegő az üldözőket is lelassítja. Így könnyebb célpontot nyújtanak. Ha gáz van, menekülj be egy felhőbe, azzal időt nyerünk. És próbálj meg a bolygó úrkikötője felé manőverezni közben. A helybeliek talán segíteni fognak. Az irányt itt láthatod, a navigációs monitoron. Sok sikert!

Azzal Han és Csubakka hátraszaladtak a főfolyosó belső oldalán nyíló függőleges aknához, amiben egy hosszú létra vezetett a felső és alsó lövészfülkékhez. Bárcsak máshogyan is el lehetne intézni – gondolta a csempész elkeseredetten. Kezdett nagyon elege lenni abból, hogy folyton harcolnia kell ahelyett, hogy békés fuvarokat vállalna és szépen felmarkolná értük a jól megérdemelt fizetséget.

- Remélem nem jöttél még ki a gyakorlatból, Csubi! - morrant a társára, aki hasonlóan elszánt hörgéssel válaszolt, magabiztosan veregetve vállon kapitányát.

Han a felső lövészállás felé mászott és közben érezte a létra remegését, ami elárulta, hogy segédpilótája megindult lefelé. A fülkébe érve bezökkent a kézi vezérlésű AG-2G quad lézerágyú mögé és fejére illesztette a kommunikációs pántot.

A hajó mesterséges gravitációja itt kilencven fokban elfordult, ami lehetővé tette, hogy hátával merőlegesen üljön az aknának, a fedélzethez képest fekvő helyzetben. Ugyanezen okból Csubakka egyenesen lefelé nézve helyezkedett el, anélkül, hogy a biztonsági övének lógott volna. A rend kedvéért Solo is bekötötte magát az ülésbe, nehogy a találatok során fellépő rázkódás miatt kiessen belőle. Egy pöccintés a vezérlőtáblán és a nagy teljesítményű Dennia-löveg életre kelt.

A férfi futólag hátrapillantott a túloldalra. Közvetlenül barátja széles vállára látott rá az akna túlvégén. Csubakka is megfordult, öklét rázva biztatóan intett neki. Mindketten leadtak egy-egy próbálövést, hogy meggyőződjenek arról, mindegyik lézervető működőképes a transzparacél ablakon túl felfüggesztett szürke konténerben. A Falconnak akkora tűzereje van, hogy egy korszerű fennhatósági járőrnaszád is megirigyelhetné. Végül megrángatták körben a szarvkormányt, ellenőrizendő, vajon a szervomotorok reagálnak-e a befogó rendszerre és pontosan követik annak mozgását. A lézerágyúk tökéletesen üzemképesek voltak. Az lehet, hogy a teherhajó fedélzetén a berendezések többsége kész ócskavasrakás, de a fegyverek mindig csillognak-villognak. A magukfajta csempészek számára az ilyesmi nem luxus, hanem létkérdés.

- Kész vagyok! Legyen a szokásos a tét! – szólát át Han a mikrofonján keresztül - És

kétszeres a duplázóban elért találatokra!

Csubakka beleegyezően horkantott. A fogadás csak izgalmasabbá teszi számukra a játékot, mintha egy gyakorlószimulátorban ülnének, s nem valódi, hús-vér ellenséggel kellene fölvenniük a harcot.

Közben Spray izgatott hangja ért fel hozzájuk a pilótafülkéből:

- Figyelem, kapitány! Három radarvisszhangom van a közeledőkről. Más gépek nincsenek a környéken. Gondolom a ti képernyőtokon is látszanak már! Azt hiszem, rajtunk vannak!

TIZENHETEDIK FEJEZET

Abban a pillanatban, amikor Spray értesítette társait, az újonnan érkező hajók is egyértelműen bejelentették jöttüket. A Millennium Falcon ugyanis durván megremegett a védőpajzsokat ért hatalmas erejű energiacsapásoktól. Néhány műszer figyelmeztető jelzést villantott a tynnai orra előtt, magára vonva egy pillanatra a figyelmét, aztán a végrehajtó erősen megmarkolta a botkormányt és meredeken bedöntve a bárkát kitért a tűzvonalból.

- Támadnak! – üvöltötte Spray, ám ezzel mind Han, mind Csubakka tisztában volt.

Mindketten a célzómonitoraikat figyelték, az ellenség felé irányozva lövegeiket. A távmérő adatai alapján feszülten várták a pillanatot, mikor az ellenség elég közel lesz hozzájuk a válaszcsapáshoz.

- Jól van öcsi, csak ne üvölts! Nem vagyunk süketek!

Megragadva a gépágyú markolatát, Han igazított kicsit a fegyver irányán, hogy befogja a legkézenfekvőbb célpontot. A legfelső hajót, mely igyekezett őket megelőzni. Tudta, hogy a vuki ugyanígy fog cselekedni a saját térfelén, alul. Meg kell akadályozniuk, hogy több irányból támadjanak rájuk, megosztva figyelmüket és tűzerejüket. Már sokszor végigcsinálták ezt, s tisztában voltak a saját feladatukkal. De ami még fontosabb, azzal is, hogy a másik miként cselekszik ilyenkor. A gyenge pontot most a tynnai jelentette, akinek manővereznie kellett a teherhajóval, próbálva távol maradni az üldözőktől.

A tűzvezető komputer felrajzolta a navigációs rácsot két párhuzamos síkban a Falcont jelző golyóbis körül, melyből a felső jelentette a koréliai célzómezejét. A számítógép vékony vonallal mutatta a célpontok röppályáját, nyílhegyként ábrázolva Han előtt az ellenséges gépeket.

Eddigi tapasztalatai alapján a Falcon kapitánya mindig megosztotta figyelmét a komputeres modell és a saját szemével látottak között. Soha nem hagyatkozott teljesen a számítógépekre vagy bármilyen más gépre, szerette ugyanis látni, hogy mire lö. A célpontok azonban gyorsabban száguldottak, mint várta. Nem lassította le őket olyan mértékben a légkör, ahogy remélte és meglepően jól manővereztek. Ennek alapján úgy gondolta, kis hatósugarú vadászgépek lehetnek, amiket egy nagyobb hajóról indítottak az űrből, esetleg egy felszíni támaszpontból a közelből.

Szóval barátaink, a rabszolga kereskedők még mindig nem szálltak le rólunk – állapította meg összevont szemöldökkel. Pillanatnyilag megfélemedezett róla, hogy igazából ők voltak azok, akik a gazfickók nyomába eredtek, holmi pénzszerzés és nagy leleplezés céljából. Bármi volt is Fiolla szerepe ebben a bonyolult játékban, most egy hajóban ülnek. Talán fel lehetne használni a nőt túszként, hogy egérutat nyerjenek, ha minden kötél szakad. De előbb végez a körülöttük ólálkodó hiénákkal.

Gyors lövéseket adott le, próbálva befogni a kijelölt harci gépet. Végre elég közel érték hozzájuk amazok, hogy szabad szemmel felismerje a támadókat. Mankvim-814-es

elfogóvadászok voltak, jellegtelen szürkére festve. Amennyire meg tudta állapítani, nem viseltek azonosító jelzéseket, szóval biztos nem az ammuudi légierőhöz vagy a fennhatósági flottához tartoztak. A négycsövű lézerágyú lövegei kettesével tüzelni kezdtek, megszórva a célpontot narancsvörös energianyalábokkal, de a kis gép olyan sebességre kapcsolt, hogy újból kikerült Han célkeresztjéből, mielőtt a korélieinak esélye lett volna lelőni.

Hajójuk közben úgy rázkódott az ismétlődő találatoktól, akár valami gyermekjáték a szélviharban. A megerősített védőpajzs csak nehezen állt ellen a vadászok egyesített lézertüzének, mert Spray nem tudott olyan vadul manőverezni, hogy kikerüljön az útjukból. Han távolról hallotta a hasi fegyverek dübörgését és Csubakka méltatlankodó üvöltéseit, ami elárulta, hogy a vuki szintén elvétette az első lövéseket.

Aztán az egyetlen aprócska, háromszög alakú fény mellett még kettő jelent meg a kapitány monitorán. Solo fürgén igyekezett korrigálni gépágyúja helyzetét, de annak szervomotorja ellenállt neki, nem bírván követni a hirtelen rántásokat.

A Mankvimok alakzatba állva, hátulról közeledtek és ismétlődő lézertüzük szabályosan kettészelte a Falcon felső pajzsát. Mély rezgések rázták meg a hajót, Han pedig önkéntelenül is arca elé kapott karral védte magát az üvegburán túl felvillanó vakító fényzöntőtől. Azt hitte, eljött a vég és mindjárt hamuvá ég, ám a pajzs csodálatos módon mégsem vált le. A jelentős nívóesés ellenére éppen csak megtartotta a rácsapó energiahullámokat, melyek systerő tűzviharként borították be a csempészhajó tetejét. A három támadó ezután szétválva elhúzott, hogy újabb alakzatot vegyenek fel a következő rácsapáshoz. Ha nem illegálisan beszerzett katonai pajzsgenerátort használnának, most szitává lyuggatták volna őket ezek a sorozatok.

Az ellenséges gépek nagyjából kétszer akkorák lehetek, mint az a mentőkabin, amit Han és Fiolla elkötött a kalózhajóról, így nehéz volt eltalálni őket. A Klón háború idejéből származó könnyű elfogóvadászok gyorsak voltak és jól felfegyverezettek, ráadásul pilótáik igencsak értették a dolgukat. A hiperhajtóműve nélkül egyértelmű volt, hogy a Falcon nem loghat meg előlük, ezért csupán egyetlen lehetőségük maradt: küzdeni a végsőkig.

Az YT-1300-as újra megdőlt és kissé szögletesen elfordult, ahogy Spray kitérő manőverrel próbálkozott. Han – aki ezzel ismét elvétette a lövést – hamar elveszítette amúgy is csekélyke türelmét és vadul a mikrofonjába üvöltött:

- Semmi vagánykodás, Spray! Csak kövesd a támadás irányát és próbáld visszavenni a sebességünket! Hagyd a légi akrobatikát! Ha nagyon ugráltatod, nem tudjuk leszedni őket!

A tynnai erre rögtön egyenesbe hozta a hajót és lefékezett. Két vadászgép elhúzott a jobb és a bal oldalon, a harmadik pedig meredek rácsapással felülről készült támadni. Han egyelőre nem tüzelt. Tudta, hogy ellenfele még lőtávolon kívül van, ezért remegő térdekkel várta a megfelelő pillanatot. Ez a legnehezebb a légi harcban: türelmesen ülni a helyén, miközben a szíve örülni kalapál és ujjja görcsösen lebeg az elsütő billentyű fölött. Nem szabad elkapkodni a dolgot, had jöjjön csak közelebb az áldozata.

Spray közben kicsit mélyebbre ereszkedett a magas hegyek közé, hogy legalább alulról védve legyenek a támadóktól. Sajnos nem jutott elég közel a talajhoz, mert amazok rögtön felismerték a tervét. A baloldalt közeledő interceptor hirtelen lebukott és a Falcon hasa alá került, hogy fölfelé kényszerítse. Solo hallotta Csubakka fegyvereinek szervomotorjait, amint azon igyekeznek, hogy a célzóberendezés parancsának engedelmeskedve elfordítsák a tüzelőblokkot...

Ő is megpróbálta befogni az alábukó gépet, mielőtt kikerülne a célzómezejéből. A fülkén kívül elhelyezett vetőcsövek precízen követték a legkisebb változtatást is. A komputer a monitor négyzetrácsain ábrázolta az ellenség várható irányát és sebességét. Han a fegyverrel teljes fordulatot vett, miközben székével ő is körbefordult és leadott egy

újabb sorozatot. Fegyvereinek szakadatlan tüze vörösen izzó rombolást zúdított a támadóra. Csak részben érte el célját, mivel a Mankvim pajzsai kitartottak és a gépnek némi imbolygást követően sikerült kimenekülnie a tűzvonalból.

- Svindler! - üvöltötte magából kikelve Han.

Az utolsó pillanatig makacsul nyomon követte apró célpontját, miközben reménytelen erőfeszítést tett, hogy elkapja. Ekkor távoli robbanás moraját hallotta beszűrődni a fülkébe, majd győzelmi kiáltás visszhangzott végig az összekötőaknában. Csubakka megtörte a kezdeti kudarcosorozatot és végre elkapta az egyik gépet. A Mankvim-814-es füstöt okádva darabokra hullott, izzó roncsai másodpercekkel később egy havas hegyoldalba csapódtak.

A harmadik elfogóvadász közben jobbra lefelé, hegyesszögben keresztelte annak a gépnek az útját, amelyikre Han vadászott. Az újonnan érkező pilóta szinte állandóan az elsütőszerkezeten tartotta ujjait, ám a lövegeiből villogó zöld fényű sugárzapor megszegyenülten változtatott irányt a Falcon védőpajzsán. Elkínzott elektronikus sikoly és csipogás szűrődött fel a főfolyosóról az újabb találatok nyomán. A pajzsgenerátor figyelmeztetése arról árulkodott, hogy az egyelőre még ellenálló védőburok – s így az egész űrhajó is – igazán nagy veszélyben forog.

Han felismerte, hogy nem képes újból befogni kiszemelt áldozatát, s mit sem törődve az adóvevője nyújtotta lehetőségekkel, egyenesen leüvöltött az aknába:

- Csubi, egy benne van a duplázóban!

A duplázó a hajót körülvevő lapos, gyűrű alakú terület volt, ahol a két lövonal átfedte egymást. Han és első tisztje között állandó fogadás tárgyát képezte, hogy a Dennia-lövegekkel ki tud több ellenséges gépet leszedni, s a duplázó sávban elért találatok kettőnek számítottak. Mivel ott egymással konkurálva kellett kilőniük a célpontokat.

Ebben a pillanatban azonban a férfi azt sem bánta volna, ha Csubakka az ingét is elnyeri. Mindegy melyiküknek sikerül, csak szedjék már le végre valamelyiket, mert leválnak a védőpajzsok! Tulajdonképpen abban sem volt biztos, hogy nem most következik-e be a vég. Ha ezt is elhibázzák, rohamosan csökken az esélye annak, hogy az öreglánya súlyos sérülések nélkül ússza meg a csatát.

A vuki nyomban célra tartotta fegyverét és csupán egy hajszállal, de ismét elhibázta a támadót. Karmazsinvörös tűzcsíkkal szabdalta szét az eget, míg a célpont orsózva felvágódott a magasba, hogy megmeneküljön a pusztulástól.

- Spray, tartsd a szemed a hosszútávú érzékelőn! - szólt Han a mikrofonba. - Ha az anyahajójuk fölénk ólálkodik, a Csillagközi Behajtó Rt.-nek nem lesz mit elérvereznie egy gázfelhőn kívül!

A koréliei szintén elvétette a Mankvimot, ami most megint Csubakka lövonalába került. Ő azonnal heves ágyútűzzel fogadta, de a gép pilótája egy briliáns manőverrel meglógott, mielőtt még a pajzsa megsérült volna. Ugyanebben a pillanatban smaragdzöld lézersugarai elérték a Millennium Falcon felső pajzsát és a hajó hatalmasat rázkódott. Ez a találat ült, átszakítva a burkolatot és lyukat égetve a tetőbe. Ha a világűrben lettek volna, most sivítva kiszökik a levegő és megfulladnak, mielőtt elérnék az oxigénmaszkokat. Így azonban csak apróbb károkat okozott a csészealj bal oldalán. A hajó tulajdonosai rövidesen megéreztek orrukkal a füstölgő áramkörök orrfacsaró műanyagbűzét a szellőzőn keresztül.

- Kuka! Keresd meg a sérülést a bal oldalon és zárd le a helyiséget! Lehet, hogy tűz van! Maradt még oltóanyagunk?

- Igen, kapitány! Úton vagyok!

- Kezdek nagyon dühös lenni ezekre a kurafiakra! Spray, tartsd már egyenesen a gépet...!

- Solo kapitány! Egy nagyobb űrhajó közeledik délnyugati irányból! Orbitális pályáról jön lefelé, elég meredeken. A jelenlegi paramétereket figyelembe véve kilencven

másodperc múlva elér bennünket...

Han túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy válaszoljon a végrehajtónak. Hallotta, amint első tisztje ismét felkiált dühében és egy másodperccel később meglátta a hajót, amit a vuki képtelen volt eltrafálni. Ma úgy tűnik egyikük sincs igazán formában. A Mankvim-814-es elegáns ívben húzott fel a Falcon hasa alól. Pilótája felkapta a gép orrát, látva, hogy a duplázó sávban fokozott veszélynek van kitéve. Most egy darabig inkább a csempészhajó fölötti légtérben manőverezett, hátha ott nagyobb biztonságban lesz a találatoktól. Ám nem volt szerencséje.

Solo ugyanis már egyáltalán nem törődött a löelemképző komputerrel. Pusztán szabad szemmel célzott, ösztönösen, ahogy fiatalabb korában tanulta a Caridai Akadémián. Az éppen fordulni igyekvő vadászgép erre egy szemvillanás alatt hatalmas tűzgolyóvá változott. A robbanás epicentrumából szilánkok ezrei fröcsköltek szanaszét, amit feketén gomolygó füstcsóva követett az alkonyi égen.

- Egy-egy! - kiáltott fel a koréliai büszkén, társához intézve szavait.

A harmadik Mankvim – mely éppen ekkor lendült támadásba ismét – levált a csészealjról, hogy elkerülje a robbanást. Közben fordult egyet, miáltal újra bekerült a duplázóba. Han és Csubakka egyidejű ösztüze végre sikerrel járt és a támadó terjedelmes detonációval enyészett semmivé. Lángoló roncsai a hegyoldalt borító vékony hórétegbe csapódtak, jókora területen szóródva szét. A két tűzér egyszerre üvöltött fel örömeiben, hogy zengett tőle az egész fedélzet.

- Ez az! Na végre! - ordította Solo lelkesen, átintgetve az aknán keresztül a barátjának.

Azonban mindketten tudták, ezzel még nincs vége a játszmának. Sőt, most jön a neheze, amivel Spray már biztosan nem tudna egyedül megbirkózni. A férfi késlekedés nélkül letépte fejről a fülhallgatót, kioldotta biztonsági övét és egy ugrással a létránál termett. Nem vesztegetve az időt mászással, lábait a rúdra kulcsolva lecsúszott rajta. Aggasztotta az anyahajó közelsége, bár a fülkéből még nem lehetett szabad szemmel kivenni alakját. Ahogy elérte a főfedélzeti szintet, Csubakkát látta felfelé igyekezni. A vuki elégedetten mormogott és Han a nagy sietség közepette is szakított időt arra, hogy fülig érő vigyorral megvédje igazát.

- Hogyhogy én fizessek?! Én kaptam el a duplázóban, te hozzá sem értél...! Még ilyet!

A kashyyki tiltakozva kaffogott, miközben együtt siettek előre a vezérlőfülkébe. Annak megvitatását, hogy ki tartozik kinek, egyelőre el kellett halasztaniuk. Ahogy elfoglalták helyüket a pilótaszékben, a bal hátsó ülésre telepedő végrehajtó nagyot sóhajtva megkönnyebbült.

- A közeledő hajó iránya egy-kettő-öt per egy-hat-zéró. – közölte feleslegesen, mert Han addigra ezt már leolvasta a kijelzőről.

Maga felé húzva a botkormányt gyorsított, s miután a pajzsot a megfelelő szögbe állította, nem törődve a túlterhelést jelző lámpák villogásával, fél kézzel becsatolta magát az ülésbe. Spray valamivel alacsonyabban tartotta a gépet, mint ahogy azt a koréliai szerette volna. Mivel a hiperhajtómű továbbra is működésképtelen volt, normál versenyfutásra kellett számítani. Ha időben eléri az ammuudi úrkikötő zónáját, segítséget kérhetnek a légvédelemtől.

- Kapitány, a tüzet eloltottam és lezártam a helyiséget! - jelentette közben Kuka a belső hírközlőben. - Kék Max nem észlelt jelentős károkat.

- Nagyszerű, öcskös! Akkor most kapaszkodjatok meg szépen egymásban! Még nincs vége a bulinak!

Miután meggyőződött róla, hogy az üldözőjük jóval lőtávolon kívül van, az elérhető legnagyobb sebességre kapcsolta az ionhajtóműveket és bevitte a Falcont egy szakadozott felhősávba. A célkövető radarok elől ugyan nem rejti el őket, de legalább

megnehezíti a vizuális azonosításukat.

A következő pillanatban fogcsikorgató erejű robbanás rázta meg a csempészbárkát. A harcelemző egység kijelzése szerint a másik hajó igen nagy távolságból adta le a lövést, aminek így nem sok esélye volt a pajzs áttörésére. Ezt csak figyelmeztetésnek szánták, hogy legyenek szívesek megadni magukat.

- Na jó! Lássuk, kik vagytok! - dűnnyögte a pilóta, kiemelve gépét a felhőkből.

A taton elhelyezett vevők egyikével befogta üldözőjüket, hogy lássa kivel van dolga. Nem tévedett, valóban a rabszolga kereskedők éjfékete Starwindje száguldott a nyomukban. Az álkalózhajó, amely megállásra kényszerítette a Lady of Mindort. Ez elgondolkodtatta Hant Fiollát illetően. Vajon miért kapcsolta be a lány a mentőkabin adóvevőjét – ezeknek? Tudhatta volna, hogy őt is meg fogják ölni, ha lecsapnak az öreglányra! Lehet, hogy a rabszolga kereskedők Fiollát is keresik? Talán összekülönbözött velük valamin? Bárhogy erőltette az agyát, sehogy sem akart összeállni a kép. És hol van a Mankvimok anyahajója? A Starwind túl kicsi ahhoz, hogy három interceptort szállíthasson a burkolatához kapcsolva, ráadásul az utasszállító elleni támadás során sem látta őket. Tehát lennie kell valahol még egy járművüknek, ami elég nagy a vadászgépek hordozásához. Ezt nyilván fent hagyták orbitális pályán hátvédnek.

De nem jutott több ideje arra, hogy magyarázatokat keressen, mivel a martalócok hajója egyre csökkentette a távolságot, s úgy tűnt, ez ellen nincs mit tenni. A Starwind annak ellenére, hogy bő kétszer akkora volt, mint a Falcon, igen nagy sebességgel száguldott a légkörben. Burkolata áramvonalasabb volt, mint az YT-1300-as teherszállítóé, főként ezért tudta beérni őket. A felszinkövető radar szerint még több száz kilométerre voltak az ammuudi úrkikötőtől, alattuk egy folyóparti kisváros házaira borult rá az alkonyi napfény.

Ha lenne időm, hogy beállítsam a hiperűr hajtóművet – morfondírozott magában a koréliai –, még mindig meg tudnánk lépni előlük! Persze nyilván ők is gondoltak erre és ha emelkedni próbálnék a világűrbe, azonnal fölém kerülnek, hogy utamat állják. Esetleg ránk küldenek még néhány vadászgépet.

Markáns férfihang reccsent ekkor a kommunikációs pult felől:

- Millennium Falcon! Add meg magad! Ellenkező esetben, a legnagyobb sajnálatunkra végezni fogunk veled!

A kapitány megragadta mikrofonját és kapásból visszaszólt a fickónak, nem rejtve véka alá megvető véleményét:

- Han Solo nem lesz ingyen vacsora, Magg!

Fiolla egykori asszisztense nem szóban folytatta a beszélgetést: a kalózhajó újra tüzet nyitott rájuk. Hiába menekült be egy sűrű felhőbe, a lövések egyre közelebből záporoztak az ide-oda cikázó csészealjra.

Csubakka bömbölve figyelmeztette társát, hogy a Falcon pajzsának energiaigénye kezd komoly problémát jelenteni a túlterhelt generátorok számára. Han erre az összes elvonható energiát oda összpontosította, minden fölösleges dolgot lekapcsolva a fedélzeten. Bár az üldöző jármű hatékonyabb fegyverzettel rendelkezett, szerencsére még mindig a hatásos lőtávolon kívül tudtak maradni tőle.

- Tudom! Én is látom...!

A kapitány – jobb híján – szabálytalan pályán repülve igyekezett kitérni a lézersugarak elől, de miközben az űrhajó hangos sivítással szelte az Ammuud jeges levegőjét, az üldözők mégis apránként egyre közelebb kerültek hozzájuk. Amire most számíthatott, az a bravúros pilótamunka, a kevésnél valamivel több szerencse és egy jól irányított sortűz volt, amely netán a közelébe kerülő jacht érzékeny pontját érintené.

- Nem kell aggódni, még egészben vagyunk!

Villámsebesen irányt változtatott, miáltal egy narancsvörös turbólézersugár épp csak

elvéttette a Falcont. Alattuk és előttük jókora lyukakat robbantottak a sziklás talajba az energianyalábok, mire a közelben bóklászó vadállatok rémülten menekültek szerteszét. Még mindig meglélphetnének, hacsak nem...

Kimondatlan aggodalmát beteljesítve a hajó megingott és úgy rázkódott, mintha fájdalomában tenné. A vuki és Spray egyszerre kiáltottak fel rémületükben, azt gondolván, darabokra hullik körülöttük a bárka, ám az valami csoda folytán mégis egyben maradt. A vadul villogó műszerek megerősítették, hogy a pusztító sugárzapor talált, ismét a bal oldalon szakítva át a pajzsot és a burkolatot, alighanem a hálókabin vagy a zsilipkamra közelében a vészjelzők adatai szerint. Ha igaz, amit a belső szenzorok jeleznek, immár a legkisebb esélyük sincs a Falcon megmentésére.

- Na, ez nem jó! Most kezdjétek el imádkozni, srácok...!

Tovább csökkent a távolság a két jármű között és Han tudta, hogy csakhamar utoléri őket. Próbálta legyőzni az önmagával szemben érzett sajnálkozást, aminek egyszerűen nem volt helye ebben a pillanatban a gondolatai között. Kezei fürgén ide-oda jártak a kapcsolótáblán, mert arra sem jutott ideje, hogy segédpilótájának elmondja, mire készül.

A kapitány teljes energiára kapcsolta az átrendezett háritószögű védőpajzsokat a csészealj felső részén. Mielőtt az üldözők bármit is tehettek volna eszelős csempészmanővere ellen, a Millennium Falcon vadul kitért a következő sugárchapás elől és előre felé bukfencezve a Starwind hasa alá került. Pályája mélypontján csupán két hajóhossznyira húzott el a talajtól, újabb rémült hördülésekre készítetve Csubakkát és a végrehajtót, akik azt hitték, mindjárt becsapódnak a hómezőbe. Solo azonban időben fékezett, elkerülve a biztos pusztulást a lehető legszűkebb ívűre vett fordulóval, miáltal sikeresen megzavarta az ellenség lézerágyúinak löelemképzőit egy másodpercre.

- Na ezt csináljátok utánam, tökfek! - mondta a koréliai elszánt tekintettel, miközben stabilizálta röptét a támadókhoz képest.

Most már teljes erővel hajszolta hajóját, egyáltalán nem kímélve a technikát és amikor elérte a kívánt szöveget, a távirányítással előrefordított quad lézerágyúkkal tüzet nyitott a jacht fekete hasára. Nem tudta átszakítani a védőpajzsukat, de legalább jelezte nekik, hogy nem veszélytelen ellenfél. A kalózhajó megpróbált utánafordulni, ám az YT-1300-as folyamatosan mögötte és kicsivel alatta maradt, hogy ne tudja a lövegeivel olyan könnyen befogni őket. Ennek köszönhetően csak a két alsó lézerágyújuk bírta elérni a csészealjat, így átmenetileg biztonságban voltak.

A megdöbbszent ellenséges tüzérek eszeveszetten igyekeztek korrigálni az irányt, hogy újból ráfordítsák a sugárvetők csöveit. A Starwind közben fordulni és emelkedni kezdett, próbálva lerázni makacs ellenfelét, mely hirtelen üldözöttből üldözővé vált és folyamatosan lőtte a hátsó védőpajzsait, egyelőre minden eredmény nélkül. Han tudta, itt van a legnagyobb biztonságban, legalábbis amíg a saját védőpajzsa fel nem mondja a szolgálatot. Ám a generátor kitarzott és a koréliai vad légi akrobatamutatványai megóvták a hajót a meglepett üldözők sortüzétől.

Azaz majdnem megóvták. Hatalmas robaj visszhangzott végig a fedélzeten. A Falcon vészjelzői olyan állásba lendültek, mintha a hajó már nem is létezne. Csubakka gyors kárbecslést végezve hangosan kiabált, miközben Han újból gyorsított és oldalra leborítva elhagyta a rabszolgá kereskedő hajót. Szeretett volna még egy támadást intézni amazok ellen, de az öreglány sérülései miatt inkább újfent menekülőre fogta a dolgot. Ezt a csatát semmiképpen sem nyerhetik meg, bármennyire szeretné lesöpörni a kalózokat az égből.

Han ezután Sprayhez fordult, kissé rekedtes hangon utasítva a tynnait:

- Baj van! A ma beszerelt egységek valószínűleg megsérültek! Már alig irányítható a hajó! Nincs tőlük semmiféle visszajelzésem! Nézd meg, talál-e valamit a technikai állomáson! A manőverező hajtóművek tartalék irányítórendszerét akarom visszakapni!

A végrehajtó az összekötő folyosó falának támaszkodva eldöcögött intézkedni. Az

utastérben legnagyobb meglepetésére Fiollára és Kukára talált, akik egymás mellett ültek a gyorsulástompító székekben. A tynnai a nőre bökött, nem értve a helyzetet.

- Neki nem a kapitány kabinjában kéne lennie, Kuka?

- Kiengedtem, mert nagyon dörömbölt. - vallotta meg a droid, némi büntudatot csempészve fémes hangjába. - A kisasszony azt ígérte, nem csinál semmi rosszat.

- Abban a kabinban nincs biztonsági ülés! Az előbb össze-vissza törtem magam a padlón meg a plafonon, miközben Solo műrepülést végzett! - méltatlankodott a lány durcásan, sajgó könyökét tapogatva.

- Sajnálom, de kritikussá vált a helyzetünk! És nem biztos, hogy megússzuk élve!

A végrehajtó a technikai állomás előtti forgószékbe huppanva vizsgálni kezdte a kijelzőket. A pulthoz rögzített Kék Max egy sor hibakijelzést küldött a főmonitorra, mialatt azért küzdött, hogy áthidalja a sérült rendszereket. Spray a száguldó jelekre sandított, képtelen lévén feldolgozni a szünet nélkül áramló információözönt. Közben idegesen vakarta stressztől remegő mancsait.

- Még mindig viszket a kezed, Spray? - kérdezte Fiolla ártatlanul.

- Nem, ez semmi komoly, csak a... - kezdte volna mondani az, de aztán elhallgatott és megfordulva székében döbbsen meredt a nő szemébe.

- Illetve... úgy értem...

- A sebgyógyulást gyorsító kezelések mindig viszkető utóhatással járnak, igaz? - folytatta a lány, figyelmen kívül hagyva Spray ellenkezését. - Azóta vakarod, mióta először találkoztunk. Solo említette, hogy ő okozta valakinek ezt a sérülést, még a bonadani úrkikötő hangárjában. Beleharapott a támadója kezébe. Te voltál az, ugye?

Kevesebb kérdés bujkált a nő hangjában, mint állítás. Mellette Kuka fémfejét forgatva nézett egyikről a másikra és próbálta feldolgozni a hallottakat. Spray azonban nyugodt maradt.

- Igaz! El is felejtettem, hogy milyen éles eszű vagy, Fiolla!

- Igen, ami azt illeti...!

Ekkor a Falcon újból megrázkódott a rabszolga kereskedő hajó következő találata nyomán. Ha nem történik sürgősen valami csoda, rövidesen kényszerleszállás lesz a vége az ütközetnek és akkor hamuvá lövik őket a felszínen.

- És te piszkáltad meg az adóvevőt is, ugye? - csattant fel Fiolla agresszíven. - De hogyan? Hannak igaza volt, a kabin közelében sem jártál!

- Ez így is van, elhiheted! – állította Spray, őszintének ható józansággal a hangjában. - Én nem is gondoltam, hogy a dolgok ilyen következményekkel járnak majd. Irtózom minden fölösleges erőszaktól. Remélem, ez a csata is hamarosan véget ér. Az ambiciózus ex-asszisztens már közel jár hozzá.

A nő még mindig nem döntötte el, mennyit higgyen el abból, amit Spray mond. Végül így szólt:

- De ugye tudod, hogy mindezt elmondom Solo kapitánynak is!? Feltéve, hogy túléljük a dolgot.

Kuka vörös fotoreceptorait egyikről a másikra kapkodta, miközben azon morfondírozott, itt merje-e őket hagyni, hogy értesítse Hant a legújabb fejleményekről? De mielőtt megmozdulhatott volna, a Millennium Falcon ismét megrázkódott, s Kék Max kiabálása szerint találatot kapott a gépház.

- Kétlem, hogy ez most már bármin is változtatna. – felelte Spray feltűnően nyugodtan.

- És azt hiszem, a számodra is az lesz a legjobb megoldás, ha együttműködsz velem. Az életed kritikus fordulóponthoz érkezett Hart és Parn-Gorra Fiolla!

Elöl a pilótafülkében közben Han és Csubakka lassan kifogytak a lehetőségeikből. A kalózhajó sugárágyúi ismét szembenéztek velük, ez alkalommal semmi esélyt nem adva a túlélésre. A következő sortűz áthatol majd a végzetesen meggyengült pajzson és a

Millennium Falconból csak holmi tűzfelhő és széthulló roncskupac marad. Solo egyfolytában töltötte a pajzsokat egy utolsó nagy ösztűzre készülvén, hogy legalább megpróbálja elhárítani a biztos halált. Jó esetben nem fognak hamuvá égni és le tudja tenni egészben a bárkát egy sík területen ahhoz, hogy aztán ott végezzenek velük az üldözőik. Ám a várt kegyelemdőfés valamiért nem jött. Viszont Csubakka a radarernyőre mutogatott és izgatottan felkiáltott. A kapitány eltátotta száját és megdörzsölte szemeit, amint meglátta a hatalmas hajót a rabszolga kereskedők gépe mögött feltűnni.

Az Ammuud légkörébe ereszkedő monstrum egy régi Victory-osztályú csillagromboló volt és a Fennhatóság Biztonsági Rendőrségének azonosítóját sugározta. A hatalmas, kilencszáz méter hosszú hadihajó egy remekül felfegyverzett ürerdítmény volt, sötétszürke páncélzattal borítva. Hogy honnan került elő, az korántsem érdekelte Hant annyira, mint az, hogy miként fog cselekedni.

A rabszolga kereskedő hajó szintén észrevette a rombolót, igaz jócskán megkésve és azonnal beszüntette a tüzelést. Őket is meglepte a teljes sebességgel közelítő óriás, ami Thandon Thumper néven azonosította magát és felszólította a harcoló feleket, hogy haladéktalanul adják meg magukat. A Victory pozícióját és nehézfegyverzetét látva Solo rögtön belátta, hogy a menekülésre már esélyük sem maradt. A BR csatahajó ráadásul rájuk irányította a vonósugarait is, így rövidesen azon vették észre magukat, hogy mindkét harcoló hajót hatalmas, láthatatlan marok tartja fogva. A csata ezzel meglepő fordulatot vett, bár korántsem ért véget.

Valaki a rabszolga kereskedők hajóján igen rosszul mérte fel a helyzetet és idegességében leadott egy sortüzet a Thandon Thumperre a felső ágyúállásból. Az energianyalábok ártalmatlanul verődtek vissza a monstrum áthatolhatatlan védőpajzsáról, viszont válaszul egy turbólézer csapás óriási lyukat ütött az éjfékete Starwind tetejébe, porrá zúzva annak lövegtoronyát. A füstölgő kalózhajó ezek után nem tanúsított további ellenállást és megadta magát. Tehetetlenül hagyta, hogy a romboló alján feltárolt szögletes nyílason keresztül felhúzzák annak hangárjába. A Millennium Falcon kommunikációs rendszeréből közben nyílt utasítás hallatszott:

- Figyelem! Mindkét hajó személyzete maradjon a helyén! Kövessék a parancsainkat és ne tanúsítsanak ellenállást!

Volt valami ismerős ebben a hangban, de Solo egyelőre nem tudta eldönteni, ki lehet az. Egy biztos, korábban már hallotta valahol ezt az orgánusmot és sajátos akcentust...

- Állítsák le a hajtóműveket és minden berendezést inaktívválgassanak, a kommunikációs rendszer kivételével!

Mivel a rabszolga kereskedő hajó már betöltötte a Victory zsilipcsarnokát, a Falcont a föld felé irányították. A csatahajó lebegve megállt felettük, ék alakú teste eltakarta a sötétedő eget. Mint valami csúcsragadozó, úgy látott neki vacsorája elfogyasztásának, kommandós csapatokat küldve a kalózhajó fedélzetére egy széles összekötő folyosón keresztül, amit a jobb oldali zsilipjéhez nyújtottak ki ebben a percben.

Nem hadakozva tovább az elkerülhetetlennel, Han kiengedte a leszállótálpakat. A sérült csempészhajó úgysem szabadulhat a vonósugár szorításából, s látta, hogy a BR romboló bosszantása milyen következményekkel jár. Miután egy sima, fűvel borított magaslaton landoltak az alatt elterülő tágas völgy közepén, leállította a hajtóművet. Inaktíválta a pajzsot, az érzékelőket és a fegyverzetet. Végül gyengéden oldalba lökte rosszkedvűnek tűnő partnerét:

- Az öreglánynak annyi, de a fő, hogy mi túlélünk. Tartsd készenlétben a nyílvetődet! Esetleg meglephetünk, ha már kint vagyunk és elbújhatunk a bokrok közt. Szerintem Mor Glayyd hasznát venné két jó pilótának. Ha nem sikerül, már csak az lesz az egyetlen gondunk, hogy milyen újságokra fizessünk elő a börtönben...

Csubakka vicsorogva jelezte, mi a véleménye az életfogytig tartó újságolvasásról.

Egymásra néztek, s Han eltökélte, hogy most sem adja magát olcsón. Ennél sokkal szorultabb helyzetekből is kivágták már magukat az elmúlt években, mióta együtt csavarognak a galaxisban. Csak a csempészek istene legyen hozzájuk kegyes egy picikét.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A fennhatósági csatahajó alig ötven méterre ereszkedett alá, rövid manővereztetés után stabilizálva magát a földre kényszerített Millennium Falcon fölött. Repulzor hajtóművei jól hallhatóan zümmögtek, megtartva a több százezer tonnás fémtestet a talaj fölött, szinte moccanás nélkül. Nyikorgó ülésében előrehajolva Solo pont rálátott a befogott rabszolgatartó jacht fekete aljára, melyhez immáron két BR-osztaggokkal zsúfolt folyosót is csatlakoztattak. A kalózbárka megszállása folyamatban volt és valószínűleg rájuk is ez a sors vár.

Kíváncsi lennék, mit szólsz mindehhez, Magg – gondolta a koréliei kárörvendően. Nincs az a dörzsölt ügyvéd, aki ebből a sárból kimosson téged, legyenek bármilyen magas rangú, titkos pártfogóid is a Fennhatóság hivatali apparátusában. Ez volt az egyetlen meglegeedés-morzsa a jelenlegi problémák között, aminek a csempész örülni tudott, de ez is több a semminél. A lényeg, hogy bosszút állt a gazfickókon, akik az életére törtek az elmúlt napokban és sikerült alaposan beleköpnie a levesükbe.

Körülöttük ezalatt teljesen besötétedett, főként a Victory árnyékának köszönhetően, ám a csatahajó hasán sorakozó nagy teljesítményű reflektorok rövidesen metsző fénybe borították a füves felszínt. A távolban, tőlük úgy két kilométerre nyugat felé egy ritkás facsoport dacolt a hideg széllel. Egy kisebb erdő, az innenső szélén néhány földszintes épülettel. A kapitány észrevette, hogy a mezőgazdasági farm lakói elősereglenek a házakból, kocsiszínekből és a völgy közepén lebegő irdatlan fémtömeget nézik. Biztos nem láttak még ekkora hadihajót élőben – vélte, kissé irigykedve rájuk. Ő is szívesebben nézné olyan messziről a BR-eket, mint innen, karnyújtásnyiról. De sajnos az erdőcske túl messze van ahhoz, hogy futva elérjék a vukival – vélte pesszimistán. Százszor is megpörkölhettek őket fentről a Thandon Thumper tűzérei, mielőtt a lombok közt elbújhatnának előlük.

Amíg ezen elmélkedett, egy szürke utasszállító kabin ereszkedett alá a romboló egyik mellékszilipjéből, lassan és zajtalanul. A vonósugár tartotta szerkezet hengeres, légmentesen zárt konzervdoboz volt, sínszerű támasztólábakkal. A tetején jókora acélhurok, aminél fogva egy daru kiemelte a szilipből, hogy a vonósugár gondjaira bízza.

Az üvegezett falú kabinból – ahonnan egy csomó lövöldözésre vágyó katonát vártak – mindössze egyetlen ember lépett elő. Han most már tudta, hogy ő adta az utasításokat a kommunikációs rendszeren keresztül. Gallandro volt az, az ylix-i párbajhős.

A szürke egyenruhás férfi kimért léptekkel közeledett a Falconhoz a felettük ragyogó reflektorok sárgás fényében. A gyér növényzettel borított völgyben sehol sem voltak hófoltok, a közelben legelésző állatok pedig mind elmenekültek a csatahajó hatalmas tömegét látva.

Gallandro megállt, fázósan összehúzta magán a ruhája gallérját, majd jobb kézzel levett valamit a fegyverövről és a szájához emelte. Egy pillanattal később már a hangja is hallatszott a kommunikációs terminálból, a BR hajó rádióján keresztül.

- Solo! Hall engem?

Ahelyett, hogy válaszolt volna, Han inkább kétszer megvillantotta bárkája leszállófényeit. Nem volt kedve bájcsevegni a mesterlövésszel.

- Ugyan, Solo! Hogy lehet ilyen barátságtalan azzal az emberrel szemben, aki megóvta a bőrét?

Könnyen – gondolta Han morózusan – ha az illető annyira ravasz és olyan gyorsan bánik a lézerpisztollyal, mint ő. De azért beleszólt a fejmikrofonjába:

- Ez a maga kisdéd játéka, Gallandro!

A másik hangjából elégedettség csendült ki:

- Így már sokkal jobb! Hát nem kellemesebb, ha szívélyes az ember? Biztos vagyok benne, hogy tisztában van a valósággal. Ha másnak nem is, maga oknyomozónak nagyon jó. Nyissa ki az ajtót és fáradjon le, legyen szíves. Itt majd elsimítjuk ezt az ügyet.

Han szíve szerint villamosszékre küldte volna Gallandrot, de egy pillantás a romboló felé elégnek bizonyult ahhoz, hogy meggondolja magát. Két- és négycsövű turbólézerágyúk tucatjai irányultak sebzett hajójára. Egyetlen rossz mozdulat és mindannyian véletlenszerűen szétszórt ionizált részecskék felhőjévé válnak az Ammuud kietlen felszínén. Söhajtott egyet és kikapcsolta biztonsági övét. Talán kint valami közbejöhét, de itt bent semmi biztató nem jutott eszébe pillanatnyilag.

Megfordult és csak ekkor vette észre, hogy Spray áll mögötte. Egy pillanattal később Fiolla jelent meg a tynnai mellett, csípőre tett kézzel az ajtóban. Mindketten kibámultak a szélvédőn a felettük tornyosuló monsturmra, ami megmentette az életüket.

Hannak ekkor átfutott az agyán, hogy a nőt esetleg túszként felhasználhatnák, de átgondolva, hogy a lány élete hányszor forgott már veszélyben, kételkedett abban, hogy ez visszatartaná Gallandrot. Úgy tűnt, az a férfi tudja, mit jelent könyörtelennek lenni. Ezen kívül nem is volt biztos benne, hogy a mesterlövész elhinné: hidegvérrel meg tudná ölni a csinibabát. Pedig a helyzetük reménytelenségét látva Solo nagyon közel járt hozzá, hogy végezzen az áruló néemberrel.

- Itt vannak a barátaid! – mondta Fiollának keserűen, hüvelykujjával felfelé bökve.

A Victory alapján a Fennhatóság igencsak buzgón kezeli ezt a dolgot. A kisasszonynak igazán nagy fejesnek kell lennie, hogy egy csatahajót küldtek a megsegítésére. Ám a hölgy csupán a fejét csóválta összevont szemöldökkel és nem szólt semmit. Inkább megfordult és a főzsilip felé vette az irányt. Spray közben furcsán nézett Hanra, majd ő is a lány után eredt. A folyosón összefutottak Kukával, akinek láthatóan fontos mondanivalója lett volna, de a koréliei belefojtotta a szót:

- Menj a vezérlőfülkébe, öreg cimborá és figyeld a dolgok állását! – utasította halkan, búcsúzóul megveregetve a droid fémvállát. - Ha nem jönénk vissza, tiéd a hajó! Hacsak a Csillagközi Begyűjtő Rt. meg nem kaparintja! Sok szerencsét neked, meg Kék Maxnak! Rátok fér, mert az utóbbi időben pocsék volt az üzletmenet.

- De uram...! - kezdte volna mondani a robot a maga vontatott módján.

Tájékoztatni akarta kapitányát, mi történt az előbb az utastérben. A csempész azonban már nem foglalkozott vele, a többiek után bandukolva. A BLX-5-ös végül elhallgatott, igazi gépi szomorúsággal teljesítve a férfi talán utolsó parancsát. Lehet, hogy percekben belül úrhajó tulajdonos lesz belőle? A szokatlan lehetőség komolyan foglalkoztatni kezdte problémamegoldó programjait, jelentős processzor kapacitást foglalva le benne a következő percekben.

Mikor Han kinyitotta a zsilipajtót és a rámpa zúgva leereszkedett, Gallandrot találta a feljáró előtt várakozva. A mesterlövész udvarias fejbőlintással válaszolt mogorva pillantására.

- Nemrég említettem önnek, kapitány, hogy talán lesz még egy másik alkalom.

A kihívás egyértelmű volt. Solo arra gondolt, hogy a pisztolyához kap, de aztán eszébe jutott, hány turbólézerágyú csöve mered rá fentről. Ez így nem tisztességes. Ökölbe szorítva jobb kezét inkább elvetette a tűzpárbajt, mint lehetőséget, felidézve magában a másik páratlan gyorsaságát. Talán majd később, ha kedvezőbbek lesznek a körülmények,

méltó választ ad a provokációra. Ha addig él is. Mert igaz ugyan, hogy a vele szemben álló férfi egyenrangú ellenfél vagy még egy kicsit jobb is nála, de egy csatahajóval a feje fölött nincs értelme a hősködésnek.

Gallandro mindezt kiolvasta a koréiai arckifejezéséből és nyomban hangot adott őszinte kiábrándultságának.

- Jól van, Solo! Egyelőre megtarthatja a lézerpisztolyát. Arra az esetre, ha netán meggondolná magát. Nem hiszem, hogy fel kellene hívnom a figyelmét, hány fegyver irányul most magára. Kérem, ne tegyen semmit meggondolatlanul anélkül, hogy közölné velem!

Han és Csubakka a feljáró két oldalán lépett le, de Gallandro elég távol állt ahhoz, hogy mindkettejüket szemmel tartsa. A vuki ugyanúgy tisztában volt a helyzettel, mint Han. Kibiztosított nyílvetőjét a vállán átvetve hagyta.

A pilóta úgy hitte, hogy pazar üdvözlés, de legalábbis szívélyes fogadtatás várja majd Hart és Parn-Gorra Fiollát, a könyvvizsgáló igazgatóhelyettest. De Gallandro csak nyájas mosollyal és fejbiccentéssel üdvözölte, továbbra is a feljárónál várakozva. Spray volt az utolsó, aki megjelent az ajtóban, kissé bizonytalanul mozogva, mint mindig a szárazföldön. Rövid farka ide-oda lengett mögötte, a reggeli úszástól fényesen csillogott a bundája. Gallandro megkülönböztetett szívélyességgel hajolt meg felé, ám szemét továbbra is a csempészekre tartotta.

- Odumin! – szolt Gallandro nyájasan. - Isten hozta, uram! Ismét nehéz feladatot oldott meg, még hozzá fényes sikerrel! Látom, nem vesztette el érzékét a gyakorlati munkához!

Spray lekicsinyítő mozdulatot tett, felnézve a jóval magasabb, arisztokratikus tartású mesterlövészre.

- Csak szerencsém volt, barátom. De be kell vallanom, hogy időközben rájöttem: a papírmunkát sokkal jobban szeretem.

Csubakka fojtott mordulásokat hallatott meglepetésében. Han ugyancsak szájtátva bámult a tynnaira. Mindenre számított, csak erre nem. A végrehajtó...? Végül megjött a hangja, ahogy megsejtette, miféle konspirációnak esett áldozatául az elmúlt napokban.

- Odumin? Maga a területi igazgató? Maga áruló, alattomos féreg! Meg kellene, hogy...!

Fenyegetően felemelte öklét, de elakadt, mert nem talált szavakat, hogy a helyzetet méltóképp ecsetelje máskor oly bőséges szókincsével.

- Ezt aligha érdemlem meg, uram! – korholta Spray sértett hangon. - Én tényleg úgy kezdtem, mint sok végrehajtó, de aztán előrébb jutottam a Fennhatóság szektor ranglétráján. Nem emberi lény lévén célszerűnek találtam, ha – másokat felhasználva közvetítőnek – jómagam névtelen és ismeretlen maradok. Mivel a rabszolga kereskedelem a Biztonsági Rendőrség irányítása mellett szintén az én hatáskörömbbe tartozik, kénytelen voltam önálló nyomozást végezni néhány megbízható emberem segítségével. Ezek közé tartozik Gallandro is.

Összefűzte mellén a hártás ujjait és egy tanár öntelt arckifejezését öltötte fel. Han azon kapta magát, hogy felháborodása ellenére is figyel rá.

- Ez egy nagyon szövevényes ügy. – kezdte Spray, azaz Odumin. - Ami azzal kezdődött, hogy hónapokkal ezelőtt jelentéseket kaptunk több bolygóról, különféle fajú polgárok tömeges elrablásáról. A tettesek nem kértek értük váltságdíjat, ezért gyanítottuk, hogy rabszolgának vitték el őket. Mivel a nyomozásunk eredménytelennek bizonyult, segítséget kértünk a Birodalmi Hírszerző Hivataltól, amely pár hete megerősítette, hogy felélénkült a rabszolga kereskedelem a közeli Chorlian szektorban.

- Had találjam ki! Zygerriaiak? - szolt közbe Solo fintorogva.

- Igen. Ők vették át a mi területünkről elhurcolt lényeket és adták tovább a különféle megrendelőknek. A birodalmi hírszerzés megkért minket, hogy kövessük visszafelé a nyomokat és próbáljuk leleplezni a Fennhatóságban működő rablóbandát. Így kerültünk

végül hosszas nyomozás után a Bonadanra, méghozzá magukkal egy időben. - mesélte Spray, egyre jobban belelendülve a történetbe. - A bolygó körüli adatforgalmat lehallgatva szereztünk tudomást magáról, azaz Zlarbról. Azt hittem, hogy maga a rabszolga kereskedők egyik szállítója. Sajnos késve értem az úrkikötőbe, így mikor láttam, hogy a várótermet elhagyva a hangár felé indul, azt a következtetést vontam le, hogy a társaival készül találkozni. Akadt ott néhány eszköz: egy pár munkáskesztyű és egy kis ipari oldószer, amely altatónak is megteszi. Ezek sugallták azt az elhamarkodott lépést, hogy megkíséreljek bizonyítékokat szerezni magától, de úgy, hogy közben az üzletfeleit teszem gyanússá. Ám ön igen leleményesnek bizonyult, kapitány!

Han mérgesen felhorkantott, ahogy eszébe jutott a közelharc a hangárban.

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy nekem mert ugrani abban a vaksötétben!

Spray méltóságteljesen kihúzta magát, amitől majdnem a koréliai válláig ért.

- Ne essék abba a hibába, amibe mások is. Sokkal többre vagyok képes, mint az első pillanatban látszik. A maga felsőbbrendű látása ott mit sem ért és biztos voltam benne, hogy hamarabb elszédül a gázoktól, mint én. Mivel jóval tovább képes vagyok visszatartani a lélegzetemet. A küzdelmünk után Gallandro ellenőrizte magát és tájékoztatott róla, kicsoda valójában. Egy csavargó csempész, akit különféle kihágások és zavaros ügyek miatt jó ideje körözzünk. Ekkor már tudtam, hogy mi lesz a megoldás.

Han összehúzta szemöldökét a csavargó kitételeire. Ő jobb szerette a szabadúszó úrhajós vagy független szállítmányozó kifejezéseket használni magára.

- A megoldás?

Spray hegyes orrát és finoman rezgő bajuszkáját simogatva Csubakkához fordult.

- Emlékszik a játéktáblán a magányos M'onnok vadászra, akit azért küldtem előre, hogy fellazítsa a védelmét? A legösibb trükkök egyike ez és nem csak a dejarikban. Solo kapitány, maga volt az a vadász, az én megoldásom. A rabszolga kereskedők tudták, hogy nem BR alkalmazott és, hogy nem túl népszerű a hivatalos szerveknél. Az elhamarkodott döntéseivel aztán olyan akciókra kényszerítette őket, melytől sebezhetőkké váltak – amint látja – a számomra is.

Mindez Hannak még valamit eszébe juttatott.

- És mi a helyzet Fiollával? - biccentett a nő felé kíváncsian.

Spray válaszolt helyette, elégedetten dicsérve meg a szemlesütve ácsorgó lányt.

- Ő pontosan az, akinek mondja magát. Egy agilis, hűséges alkalmazott. Az ügyet követő nagytakarítás üressé tesz majd néhány elsőrendű állást a szervezetemben. Úgy tervezem, hogy a kisasszonyt bőségesen megjutalmazva látom viszont, mint helyettes területi igazgatómat. Mivel úgy hiszem, ez a poszt hamarosan megüresedik.

- Elsőrendű állás a Fennhatóságban! - köpött egyet a földre Han megvetően. - Maguk a legrosszabb rablóbanda, amely valaha is fertőzte az úrt!

- Nem mindenki gazfickó csak azért, mert az államapparátusnak dolgozik, Solo! – válaszolt Fiolla hasonló ellenszenvvel. - Ha valaki belülről próbál változtatni, mint Spray... izé, Odumin, akkor, ha elég magas a pozíciója, sok hasznosat tehet.

- Értse meg, kapitány! Kérem! – győzködte tovább a tynnai hevesen gesztikulálva. - A mi képességeink kiegészítik egymást! Maga soha nem fog figyelemre méltó kárt okozni egy olyan szervezetnek, amely annyira gazdag és hatalmas, mint a Fennhatóság. Állítom: ha az olyanok, mint Fiolla, maga vagy éppen én együttműködünk, akkor azokat a dolgokat is véghez tudjuk vinni, amelyekhez a lézerpisztoly bizony kevés. Úgyhogy nem értem, miért hibáztatja őt emiatt.

Hogy a választ elkerülje, Han inkább Gallandróra nézett.

- És mire volt jó ez a párbajhősködős dolog?

A lövész nagyvonalúan legyintett a provokatív kérdésére.

- A Glayyd-klán külön problémát jelentett számunkra. Sikerült megtudnunk, hogy a

rabszolga kereskedők tőlük bérelt űrhajókat használnak a foglyok Zygerriára szállításához. Ám amikor bizonyítékokat akartunk szerezni, hamar kiderült, hogy a titkos adataikat tartalmazó számítógépek egy megsemmisítő szerkezettel vannak összekapcsolva az erődjük pincéjében, melyhez csak a leghűségesebb klántagok férnek hozzá. Nem kockáztathattuk meg, hogy razziát tartva náluk erőszakkal betörjünk oda, aztán az információk vizsgálata közben véletlenül felrobbanjunk. Ezért valahogy rá kellett vennünk őket az együttműködésre. A dolgunkat megkönnyítette, hogy nemrég megölték az idősebb Mor Glayydöt, aki ki akart szállni az üzletből, mikor rájött, mire használják a tőle bérelt űrhajókat és terepsiklókat. Ezekkel szállították tovább a rabszolgákat az ideiglenes telephelyeikről a Chorlian szektorba. A bűnözők ezért titkos tárgyalásokba bocsátkoztak a Reesbon-klánnal, hogy a továbbiakban tőlük béreljenek inkább űrhajókat a rabszolgák szállításához és vidéki rejtekhelyeket az átmeneti elhelyezésükhöz. Agmor Glayyd a halála előtt pár nappal tudomást szerzett erről és egy futáron keresztül kapcsolatot létesített Oduminnal, mivel félt, hogy a klánját elárulják és elveszti vezető pozícióját az Ammuudon. Sajnos hamarosan megmérgezték – úgy tűnik, Zlarb utasítására. Én előbb érkeztem ide, mint Zlarb társai és a Falcon kényszerleszállása után Oduminnak sikerült felvennie velem a kapcsolatot rádión.

Gallandro mindenféle büszkeség nélkül, tárgyilagosan mesélte a történeteket, ahogy a detektív történetek végén szokta a nyomozó ismertetni a részleteket.

- A Kódex különleges szabályai alkalmat kínáltak arra, hogy a Glayydokat lekötelezzem magának, Solo. Nem esett túlságosan nehezemre, hogy magamat alkalmas szövetségesnek tüntessem fel a Reesbonok előtt. Ami őket illeti, tőlük származott az az ötlet is, hogy párbajra hívjam Mor Glayydöt. Egyébként nem öltem volna meg a srácot, csak harcképtelenné teszem, ha mégis bekövetkezik az összecsapás.

- Lenyűgöző gondolkodásmód! – dicsérte meg Spray fölemelt mutatójával. - És az is a maga ötlete volt, hogy a Reesbonok emberei beprogramozzák a mentőkabin adóvevőjét, mielőtt elszállították volna az űrkikötőből?

Gallandro szerényen meghajolt, Han pedig szerette volna fenékebe rúgni önmagát. És minden jelenlévőt is. Senki sem kapcsolta be a rádiót, az magától árulta el a helyzetüket a rabszolga kereskedőknek. Meg persze a BR-eknek is, akik orbitális pályáról követték végig az útjukat és vártak a kedvező alkalomra.

- Várjon egy percet, Spray! – állította meg végül a tynnait, mert valamit még mindig nem értett. - Hogyan tudta felvenni az embereivel a kapcsolatot? Maguk be voltak szorítva a hegyek közé Csubival!

Odumin kelleetlen arcot vágott, s széttárta karját.

- Hát... igen! A technikusaink várták a jeladásomat, de háborítatlanul, titokban kellett használnom a Falcon felszerelését. Mivel megvolt az esély arra, hogy Gallandro nem érhető el azonnal.

Ekkor a vukihoz fordult:

- Tartozom önnek egy bocsánatkéréssel, Csubakka. Ahhoz, hogy távol tartsam magát a hajótól a szükséges időre, ráijesztettem a legelésző vadakra egy jelzőlövedékkel. Én csak félre akartam állítani magát, egy időre elszigetelve a hegygerincen. Halvány sejtelmem sem volt arról, hogy ilyen sokan vannak az állatok, s hogy maga veszélybe kerülhet. Igazán sajnálom.

Csubakka úgy tett, mintha nem hallaná a mentegetőzését és Spray nem erőltette tovább a dolgot. A vuki meg arra gondolt, ha itt helyben megfojtja a kis gazfickót, azzal csak gyarapítaná az egyébként is túl hosszú bűnlajstromát.

- Szóval maga is csak holmi bérelt fegyver! – szólt Han gúnyos éllel Gallandróhoz. - Kifutófiú a Fennhatóságnál! Igazam van?

A lövész jót mulatott magában a sértegetésen.

- Sok időnek kell még ahhoz eltelnie, hogy maga véleményét alkothasson rólam, Solo. Tudja, én voltam már a maga helyében. Csak éppen túljutottam rajta. Régen belefáradtam abba, hogy várjam az értelmetlen halált. Hogy állandóan nyitott szemmel aludjak, a párnám alatt kibiztosított stukkerekkel. Inkább kerestem magamnak valami kényelmesebb szakmát a párbajhősködésnél. Most van jövőm. Nem lennék meglepve, ha egyszer majd maga is hasonlóképp érezne. Amikor rájön, hogy a hűrt nem lehet a végtelenségig feszíteni anélkül, hogy el ne szakadna.

Soha – gondolta Han makacs elszántsággal és Gallandrot még rejtélyesebbnek találta, mint azelőtt. Egy koréliai sosem adja meg magát az efféle kényelmes megoldásoknak. A hatalom szolgálata valami olyasmi, ami alapvetően ellenkezik az ő személyes meggyőződésével. Inkább beáll a lázadók közé, minthogy fejet hajtson a nagyurak előtt.

- Mivel elkaptuk Magget és társait, ráadásul a szükséges bizonyítékok is a kezünkben vannak, azt hiszem, az ügyünk nyeresre áll. – szólt elégedetten Spray. - Rövidesen kiszabadítjuk az elmúlt hetekben elrabolt luriakat és más fajú polgárokat, akik még az Ammuudon vannak. Aztán a birodalom lecsap a Zygerriára és felszámolja a hálózatnak azt a részét is. Amint lehet, megkeresik és kiszabadítják az eladott foglyokat is, a rabszolgatartók pedig mehetnek a börtönbe.

- Akkor ránk nincs is szükségük! – próbálkozott Han reménykedve.

- No, ez nem teljesen így van! – felelt a területi igazgató szomorúan. - Attól tartok, nem engedhetem csak úgy szabadon magukat, tekintettel a bűnlajstromukra. De megpróbálok némi enyhítést kérni a bírónál.

Solo kétkedő arcot vágott ezt hallva. Túl szép lett volna, ha most simán futni hagyják őket.

- A fennhatósági bíróság előtt?

Spray fájdalmas pillantást vetett Hanra, aztán elnézett felette. Nyilván ő is érezte a dolog reménytelenségét. Ha a két csempész az ítélőszék elé kerül, idővel kiderülhetnek még azok az ügyeik is, amik miatt nem is őket gyanúsítják. Valószínűleg sosem jutnak ki a börtönből élve. A tynnai az üres utasszállító kabinra tekintve végül így szólt:

- Gallandro nem hozott magával senkit? Ki fog a Millennium Falconnal visszarepülni az úrkikötőbe?

- Majd ők maguk! – javasolta a kérdezett, Hanra és Csubakkára mutatva. - Elég rossz állapotban van a teherhajó, sok találatot kapott. Náluk jobban senki sem tudná elvezetni. Reméljük a kikötőig még eljutunk vele. Én velük megyek, hogy jól viselkedjenek.

Spray megrázta fejét. Láthatóan nem tetszett neki az ötlet.

- Ez merő meggondolatlanság lenne, barátom. Szükségtelen kockázat. Tudom, hogy nem élvezte, mikor visszalépni kényszerült a kihívástól, de ez is a feladatának része volt. Nincs szükség további provokációra.

- Én fogom visszavinni őket! – ismételte meg Gallandro hűvösen. - Ne felejtse el, hogy bizonyos feltételek szerint dolgozom önnek, amelyekben megállapodtunk.

- Igen. – mondta halkan a tynnai, inkább csak magának, miközben pofaszakállát simogatta.

Lehet, hogy ő volt a területi igazgató, de az egykori mesterlövésznek még ő sem tudott teljes mértékben parancsolni. Hannak meg volt kettejükről a véleménye. Spray ekkor a koréliaihoz fordult búcsúzóul:

- Ez Gallandro ügylete, én nem avatkozom bele. De nyomatékosan tanácsolom, hogy tartózkodjék minden meggondolatlan cselekedettől, Solo kapitány! – baráti kézfogásra nyújtotta mancsát. - Sok szerencsét maguknak!

Han figyelmen kívül hagyta a kinyújtott kezét, dacosan félrenézve inkább. Egyfolytában Fiollára bámult, ám a lány szégyenlősen kerülte tekintetét. Amikor felbérelte őt és Csubakkát, nem volt róla szó, hogy jutalmul síttrre vágják őket a fáradozásaikért. De hát ez

történik akkor, ha az ember segít a hatalomnak igazságot tenni. Végül minden jótett elnyeri méltó büntetését. A tynnai ezután a vuki felé fordult, ám az tüntetőleg átkarolta nyílvetőjét és szintén a levegőbe bámult. A területi igazgató szomorúan eresztette le kezét, megértve neheztelésüket.

- Ha úgy alakulna, hogy sikerül elkerülniük a börtönt, akkor – azt tanácsolom – hagyják el a Fennhatóság területét. Amilyen gyorsan csak tudják és soha ne térjenek vissza. Fiolla, mi most jobb, ha indulunk. Ah, és Gallandro, kérem intézkedjen, hogy megkapja Zlarb adattárát Solo kapitánytól! Az egy fontos bizonyíték a számunkra!

- Úgy lesz, uram! - biccentett a mesterlövész komolyan.

Spray – azaz Odumin – lassú léptekkel elkacsázott, a kabinhoz sietve a füves talajon. Fiolla szótlánul követte, anélkül, hogy egyszer is visszatekintett volna a többiekre. Gallandro sóhajtva Csubakka felé nyújtotta kezét.

- Attól tartok, mindkettejüket le kell fegyvereznem, nagyra nőtt barátom. Kérem a nyílvetőjét!

A vuki dühösen morogva mutatta meg hatalmas tépőfogait, melyeket jelen pillanatban szívesen kipróbált volna rajta. Ám nem volt kétséges, hogy arról a helyről, ahol állt, a lövész mindkettejükkel végezhetett volna. Legalábbis úgy tetszett, ő biztos ebben.

- Add oda neki, Csubi! – utasította Han, oldalba bökve barátját.

A kashyyyyki ránézett, mérgesen vakkantott egyet és kelletlenül ugyan, de átnyújtotta a nyílvetőt. Gallandro vigyázott, hogy kívül maradjon a hatalmas karok veszélyeztette zónán. A bal vállára akasztotta a fegyvert, majd a koréiai pisztolyát is elkérte, a derékövéebe tűzve a DL-44-est. Végül a feljáró felé mutatva a fedélzetre küldte őket.

- Lassan itt a mi időnk, Solo kapitány! – sóhajtotta kétértelműen.

Még szerencse – vélte Han, miközben Gallandro előtt lépdelt fölfelé. Máris azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna meg a fickótól. Akkor talán meglephetnének a romboló elől és megbújhatnának valami csöndes helyen, amíg helyrepopofozzák a hiperhajtóművet és a többi sérülést.

- Most pedig – szólta Gallandro elégedetten -, ha a segédpilótája volna szíves előkészíteni a hajót, addig mi mehetnénk is az adatokért.

Elkapta Csubakka tekintetét, ami nem sok jót ígért számára. De láthatóan nem idegeskedett a nyilvánvaló fenyegetés miatt.

- Csak melegítse be a hajtóműveket és ne tegyen semmi ostobaságot, mert a partnere élete függ ettől, barátom!

A vuki rosszkedvűen elbaktatott az összekötő alagútban, Han pedig mutatta az utat a Falcon hálókabinja felé. A zsúfolt kis szoba még rendetlenebb állapotban volt, mint ahogy utoljára látta. Nyilván a légi csata fordulói során borultak ki a szekrények, esetleg az idezárt Fiolla kutakodott a holmijai között, fegyvert vagy más eszközt keresve a szökéshez. A gyűrött, javarészt mosatlan ruhák és mindenféle használati tárgyak az ágyakon, valamint a padlón heverték a legteljesebb összevisszaságban. A középső fekhely alatti fiók szintén kinyílt, félig kiszóródott belőle az ágynemű.

Han – tudomást sem véve az oltári rendetlenségről – az egyik ruhásszekrényhez lépett, miközben kísérlője az ajtó mellett a földre helyezte a nyílvetőt. Hátában érezte a másik tekintetét, ezért nem próbálkozott semmi hirtelen mozdulattal. Lassan előhúzta a ruhásszekrényből halványbarna termoruháját, s kezét a belső zsebébe csúsztatta, Zlarb biztonsági tárcáját keresvén. De ahogy kitapogatta a brifkót, hirtelen megérezte, hogy a lopásgátló huzalját hozzákötötték a zseb felső szélén lógó cipzár nyelvéhez. Ezt nem ő csinálta! És nem lehetett kétséges, kinek az ötlete volt a dolog.

Ez a vuki egy nagydarab, piszkos zseni! - gondolta Han a boldogságtól elzsibbadó aggyal, miközben mutatoujját a lopásgátlót semlegesítő gombon tartva kihúzta a tárcát. A mesterlövész szeme láttára megszabadította a biztonsági kábeltől, közben óvatosan

meghúzza azt, éppen csak annyira, hogy aktiválja az erszény védelmi rendszerét. Aztán a legteljesebb közönnyel képén odanyújtotta a másiknak, felkészülve a megrázó pillanatra. Gallandro örömmel vette át tőle jobbával a fontos bizonyítékot. Nem aggódott, hogy Solo kihasználja az alkalmat és megpróbálkozik valamivel. Például fellöki és kitepi övéből a pisztolyát. Ő ugyanis boldogan megadta volna neki a lehetőséget, hogy megkísérelje és éles helyzetben mérje össze vele a gyorstüzelő tudományát. Egy rövid pillanatig mindkét férfi jobb keze a tárcán nyugodott, amikor Han elengedte azt, levéve ujját a semlegesítő gombról.

A mesterlövész felkiáltott a bénító erejű elektromos ütestől és elrántotta megránduló karját. A brifkó a padlóra esett, puhán huppanva a ruhákra. Han ezzel egy időben elrugaszkodott és nagy erővel hanyatt lökte a pasast, aki nekitáncorodott a szemközti falnak. Használhatatlan jobb kezével megpróbált a pisztolyához kapni, ám megfogni sem bírta markolatát, nemhogy előrántani a stukkert. Solo ellenben fürgén kihúzta Gallandro övéből a DL-44-esét és ráfogta ellenfelére. Sajnálkozó, egyszersmind gúnyos félmosollyal megpörgette ujjá körül a sugárvetőt és lazán az övtáskájába csúsztatva.

Gallandro dühtől eltorzult arccal meredt rá, hosszú fekete bajusza rémülten rezgett a szája két szélén lelógva. Fogait csikorgatva figyelte, ahogy Han elhátrál tőle a kabin túlsó végébe és kihívóan párbajra kész testhelyzetet vesz fel.

- Megváltottam némileg az esélyeket. – kezdte a koréiai barátságosan csevegve. - Remélem nem bánja. Ha úgy gondolja, nos... magáé a színpad!

- Na ne szórakozzon velem! - hördült fel a férfi, oldalához szorítva elzsibbadt karját.

- Nem szórakozom! Csak nincs kedvem a sitten megrohadni...! Hálából amiért segítettem maguknak elkapni a rabszolga kereskedőket! - mondta Han, szúrós szemmel figyelve ellenfele minden rezdülését.

- Maga akkor is bűnöző! Egy piti csempész és minden hájjal megkent gazfickó! - dűnnyögte megvetően Gallandro.

- Igen! De ne higgye azt, hogy megleégszem holmi szóbeli dicsérettel! - vigyorgott rá szemtelenül a pilóta. - Na mi lesz? Előrántja végre a stukkerét vagy megadja magát?

Azonnal észrevette, hogy a férfi felső ajkán és pödrött bajszán apró izzadtságcseppek gördülnek le idegességében. Gallandro nem volt ostoba, ráadásul semmi kedve nem volt lelövetni magát egy ilyen egyenlőtlen párbajban. Sajgó kezét ezért mereven eltartotta pisztolyától és nagyokat lélegezve feszülten biccentett a kapitány felé.

- Rendben! Maga győzött...!

A hálókabin ajtajában ekkor felbukkant Csubakka, aki nem tudta mire vélni az előbbi kiáltást és hátraszaladt segíteni a barátjának. Kíváncsian felhördült, aztán meglátva a padlón heverő nyílpuskáját, örömmel lehajolt érte. Gallandro közben magasba emelte mindkét kezét és fogcsikorgatva hagyta, hogy Han odalépjen hozzá és lezser mozdulattal megkaparintsa matt fekete Relby-K23-as oldalfegyverét. Büszkén mutatta meg csillogó szemű első tisztjének a zsákmányolt pisztolyt, szája sarkában azzal a jól ismert, Han Solo féle vigyorral.

- Tartsd sakkban a fickót, amíg elpályázunk innen...! Úgy tűnik, mégsem kell életünk végéig újságot olvasnunk a dutyiban!

Az antropoid harsány röhögéssel bólintott, aztán kivillantva tépőfogait fenyegetően intett a mesterlövésznek: forduljon meg és tegye hátra a kezeit, hogy megköthesse.

- Semmi esélye, Solo! Hogy akar meglépni a romboló elől?

Gallandro gyorsan tudomásul vette, hogy veszett, s csupán a tisztesség kedvéért tiltakozott a foglyul ejtése ellen. A koréiai azonban már nem törődött vele. Övébe dugva a Relbyt, otthagya őt meg a vukit és lelkesen előreszaladt a pilótafülkébe.

Alighogy belépett a kabinba, máris a műszerek állapotát figyelte, ide-oda kapkodva fejét. Lezökkent jó öreg székebe, melyről azt hitte, többé már sosem fogja látni. Csuda jól

esett újra a Falcon pilótafülkéjében kuksolni és jókedvét még az a tény sem zavarta, hogy az ablakon túl egy óriási BR csatahajó szürke alja takarta el az éjszakai eget. Az ionhajtóművük már üzemi hőmérsékleten járt, de a pajzs és a fegyverek Gallandro utasításának megfelelően inaktívált állapotban maradtak. A másodpilóta ülésben gubbasztó Kuka ránézett, ám nem szólt semmit. Türelmesen várta az utasításokat.

- Lássuk, mire megyünk így! - motyogta izgatottan, megmarkolva a szarvkormányt.

Kipillantva a szélvédőn megdöbbszent azon, milyen rövid idő telt el azóta, hogy a hajóra léptek. Fiolla és Spray – kellemes séta után – csak most érték el az utasszállító kabint. Beszálltak, becsukták maguk mögött az ajtót és a fémdoboz lassan emelkedni kezdett velük fölfelé a Victory nyitott zsilipjéhez. Ezt látva Han idegesen csapott öklével a műszerfalra.

- A sztangba! Ha be lenne kapcsolva a tűzvezető komputer, most két tökéletes túszo volna!

- Akad erre más mód is! – válaszolt valahonnan egy vékonyka géphang. - Igaz, Kuka?

- Kék Maxnak igaza van, uram! – hangzott a szomszédos ülésből. - Mint általános munka droid, rá szeretnék mutatni, hogy...

Ám Solo vérfagyasztó kiáltással belefojtotta a szót. A válla fölött hátrakiáltott, remélve, hogy segédpilótája is hallja diadalittas üvöltését.

- Csubi, kapaszkodj! Elhúzzunk!

Teljes energiát juttatva a hajtóműnek, helyből maximális sebességre kapcsolott. A Millennium Falcon vadul meglódult a talajon, leszállótámjai több méteren keresztül fölszántották a füves földet, mielőtt elszakadtak volna tőle. Miközben elsuhan a romboló hasa alatt, behúzta a futóműveket, de még így is beleütköztek egy kiálló sziklába, éktelen csikorgással kifordítva azt a helyéből. Han a rázkódástól majd kiesett az ülésből, a BLX-5-ös pedig fürgén valami kapaszkodó után nézett, jól sejtve, hogy ismét valami örült csempészmanőver következik.

Az utasszállító kabin, amely félúton járt a romboló és a talaj között, hirtelen előttük termett, akár egy óriási konzervdoboz. Inkább az ösztöneire, semmint a műszereire hallgatva Solo leheletfinom korrekciókat végzett az öreglánnyal. Begyűjtotta a fékező hajtóműveket, mielőtt legázolták volna a hengert, hogy csökkentse az ütközést a csábítóan védtelen zsákmányával. A teherhajó orrának jobb oldali elülső nyúlványa belecsúszott a fülke tetején kialakított fémhurokba. A pilóta ezután ismét gyorsított, most óvatosabban, de még így is hihetetlen sebességgel és egyszerűen kitepte a kabint a vonósugár mezejéből.

- Ez az! Gyerünk, csak! Gyerünk! - gúnyolódott harsányan a rombolón, aminek fegyverei még mindig őt követték. - Most löjtek ide...! Felőlem a területi igazgatókat is darabokra szedhetitek...!

De nem szólalt meg egyetlen löveg sem a Victory hasán. A Millennium Falcon háborítatlanul kihúzott a BR csatahajó hasa alól és rögvést emelkedni kezdett a csillagos égbolt irányába. Az egész olyan gyorsan történt, hogy a tűzvezető tiszteknek fogalmuk sem volt afelől, mit is tehetnének. Nem avatkozhattak be anélkül, hogy ne veszélyeztessék a feletteseik életét. Végül a romboló méltóságteljesen fölemelkedett és a kivilágítatlanul száguldó YT-1300-as nyomába szegődött, mielőtt eltűnne a közeli hegyvonulat mögött.

- Most megvagytok, nyavalyások...! Juhé...! Többet ésszel, mint erővel! Rajtam aztán nem fogtok ki...! És az utolsó lyukas garast is behajtom tőletek a nagyfőnökért cserébe...!

Han teljesen magán kívül volt örömeiben. Nevetett, kiabált, csizmatalpát csapkodta a padlóhoz, de azért továbbra is kiemelt figyelemmel kormányzott, ügyelve rá, hogy a csészealj orra folyamatosan picit felfelé nézzen menet közben. Ha most bármi történik Fiollával és Sprayvel, a csatahajó biztos, hogy csillagporrá zúzza a csempészbárkát. Kicsit megkönnyebbült hát, mikor felkapcsolva a leszállófényeket meggyőződött arról, hogy a

kabin hurok formájú tartókábele mélyen és stabilan a hajó orrán ül. Semmi esetre sem veszítheti el az értékes túszeit!

- Azt hiszem, mégsem lesz belőlünk úrhajó tulajdonos, Max! - sóhajtott szinte bánatosan Kuka.

Kíváncsian figyelte a kapitány manőverezését, ahogy elegánsan átbuktak az erdős hegygerinc fölött és pár száz méteres magasságon repülve nyílegyenesen száguldottak előre az ismeretlenbe. Felettük a tiszta égbolton ezt a pillanatot választotta ki egy hullócsillag, hogy vakító fénycsíkot húzva jelezze a híres ammuudi meteorhullás kezdetét. Han is észrevette a tűneményt és optimistán intett a szélvédőn túlra.

- Ne bánkódjatok, srácok! Inkább élvezzétek a tűzijátékot!

Vidám szavait igazolandó pár másodperccel később újabb bolida szántotta végig az eget, pályája végén tucatnyi kisebb darabra robbanva a légkörben.

- És kívánjatok valamit, mert most valóra fog válni! - tette hozzá, a régi és számos világon elterjedt babonára utalva a hullócsillagok szerencsét hozó látványával kapcsolatban.

- Nos, azt hiszem rám férne némi felújítás. - mondta a BLX-5-ös, komolyan elgondolkodva saját műszaki állapotán.

- Én egy nagyobb hangszórót és erősebb tápegységet akarok! - jött egy vékonyka hang a droid mellkasából.

- Megkapjátok!

Han olyan elégedett volt saját érzése szerint, mint amikor sikerült szabakkon elnyernie a Falcont Lando Calrissiantól. Időnként felpillantva az égre figyelte a szabálytalan időközönként lehulló meteorokat és nem tudta abbahagyni az önfeledt vigyorgást.

Rövidesen Csubakka tűnt fel az átjáróban, a gúzsba kötött Gallandrot lökdösve maga előtt. A vuki betaszította a lövést a kommunikációs pult ülésébe, majd integetve hátraparancsolta a robotot és elfoglalta helyét a saját foteljában. A mesterlövész szemöldökét összevonva, fejét csóválva figyelte menekülésüket, nem adva sok esélyt a koréliainak.

- Solo, feltétlenül szükség volt arra, hogy épp ezt a behemótot hagyja rajtam biztonsági nehezéknek?

Aztán észrevette, mi is történik valójában. Az utaskabin ott himbálózott ennek a repülő ócskavasrakásnak az orrán, pár méterre előttük! Haraggal vegyes csodálat érződött a hangján, ahogy kifakadt.

- Hé! Úgy tűnik, értékes potyautasokra tett szert...! Gratulálok, de kérem, fogja vissza magát! A területi igazgató józan fickó és biztos vagyok benne, hogy beleegyezik valami reális feltételbe. Nem hiszem, hogy a maguk szabadon bocsátása túl nagy kérdés lenne...! Ó, és azután esetleg mi is megpróbálhatnánk azt a párbajt! Pusztán a kíváncsiság kedvéért...! Felőlem ki is ürítheti a pisztolyom tárá, ha úgy tetszik! Csak szeretném tudni, hogy mi történt volna...!

Han szánt rá egy gyors, megvető pillantást, de a kényes feladat, hogy az FKR-en felbukkanó sziklacsúcsok között épségben vezesse át a Falcont, lefoglalta teljes figyelmét. A kormányzás nem hagyott időt arra, hogy kifejtse lesújtó véleményét a fennhatósági vezetők józanságával és az efféle párbajok értelmetlenségével kapcsolatban. Eközben a hátsó radar tanulsága szerint a Thandon Thumper alig három kilométerre lemaradva száguldott mögöttük a csillagfényes éjszakában és tucatnyi nagy teljesítményű reflektorával díszesen kivilágította őket. Alattuk elmaradt néhány völgy, az egyik közepén kis bányászfaluval, melynek utcáin bámészkodó helybeliek figyelték az égen eldübörgő úrhajókat.

- Fizetniük kell az elvégzett munkáért, Gallandro! Méghozzá kamatostul! - mondta végül a pilóta magabiztosan.

A lövész udvariasan bólintott. Megértette a realista érvelést.

- Természetesen én sem gondoltam másként. De azért bízom benne, hogy akadnak majd újabb alkalmak, kapitány, amikor összemérhetjük a tudásunkat. A mostani körülmények, hogy úgy mondjam... egyedülállóak voltak.

Mindketten tudták, hogy ez így igaz. Legközelebb nem lesz ekkora szerencséje a csempészeknek. Han tehát lenyelte további gúnyos megjegyzéseit és a felszínkövető radar képét szemlélve módosított kicsit az útirányukon.

- Mindjárt odaadom az egyik fejkommunikátort és kapcsolatba léphet a romboló parancsnokával. Mondja meg neki, hogy időre és helyre van szükségem, ahol befejezhetem a Falcon javítását. Eléggé megviselte az öreglányt a legutóbbi csatározás. És adhatna némi előnyt is, ha már mindenáron üldözni akar. Ja, és semmi trükk, ellenkező esetben itatóspapírral fogják Sprayt összeszedni a hegyoldalról!

- Persze! Biztosíthatom, hogy meg lesz elégedve az intézkedésekkel! – felelte higgadtan Gallandro és munkához látott.

Solo visszavett a sebességből, mert a tönkrement röppevezérlő áramkörök miatt nagyon bizonytalanul repült a bárka és nem szeretett volna vele a földhöz csapódni. Kész csoda, hogy egyáltalán működőképes maradt ez a roncs a rengeteg sérülés ellenére. Ha sikerül elhagyniuk a rendszert, az első dolguk lesz, hogy ellátogatnak az Urdurra és megkérlik a Dokit, segítsen kijavítani a teknőt – gondolta elégedetten. Legalább Jessát is újra látni fogja meg a többi törvényen kívüli cimborát. Ha szerencsájuk van, talán még valami munkát is találhatnak és folytathatják az ipart Csubival. Persze nem a Fennhatóság szektorban, mert itt a történetek után sehol sem látják majd őket szívesen a hatóságok, még hamis papírokat lobogtatva sem.

A taton elhelyezett kamerák képére pillantva látta, mögöttük kitartóan vágat a szürke csatahajó, óriási repülő fémhegyként az ammuudi éjszakában. Solót fene nagy jókedvre derítette a tény, hogy a BR-nek nincs kedve lövöldözni. Kedvesen megbökte segédpilótája karját és cinkosan rámosolygott.

- Igazán kedves dolog volt tőled! Mi késztetett arra, hogy rögzítsd a biztonsági kioldót a tárcán?

A vuki fejét ingatva vakkantott és csodálkozva morgott válaszul. Han elkomorodott, majd fürgén elfordította fejét, hogy a többiek ne lássák az arckifejezését. Nem valószínű, hogy Gallandro bármennyit is értsen vuki nyelven, s a kapitány nem akarta, hogy észrevegye, Csubakka válasza mennyire felbőszítette.

Mert saját bevallása szerint nem az első tiszt volt az, aki rögzítette a kioldót. Rajta kívül pedig csak egy személy jöhet szóba, aki tudta, hol rejtőznek az adatok. Han kicsit előredőlt, hogy letekintsen a finoman himbálódzó utaskabinra. A nyomásálló üvegablakokon át jól be lehetett látni a kivilágított fürkébe. Spray behúzódott az egyik sarokba és láthatólag elég nyomorultul érezte magát. Ujjait a fal mentén körbefutó fémkorlátra kulcsolta, s nagy erőfeszítésébe került, hogy megőrizze nyugalmát. A koréliei megvetően elvigyorodott és a sors kifürkészhetetlenségén töprengett. Bármilyen legyen is a kaland vége, véleménye szerint még ezzel együtt is jó nap volt ez a területi igazgató számára.

Fiolla – a felettesével ellentétben – állva kapaszkodott és egyenesen a pilótafülke ablaka felé nézett nagy elszántan. Mikor látta, hogy Han lefelé kémlel, egy bájos, titokzatos mosoly suhant át megviseltnek tűnő arcán. Ő egyáltalán nem neheztelt a férfira a szökés és a túszejtés miatt. Sőt, mintha kifejezetten imponált volna neki a vakmerő akció. Solo pedig – mivel tudta, hogy a lorrdi nagyszerűen képes szájról olvasni – rövid habozás után tátogni kezdett felé:

- Maga-egy-nagyon-belevaló-jövőbeli-igazgatósági-tag!

Örömmel látta, hogy széles vigyorra húzódik a lány ajka, miközben tartózkodóan

biccent a fejével. Aztán ugyanígy visszatátog neki valamit. A korélieinak nem sikerült teljes egészében megfejtene a választ, de az elkapott részletekből sejtette, hogy valószínűleg ez lehetett a mondandója:

- Maga-meg-egy-nagyon-ravasz-csempész-kapitány-és-elbűvölő-széltoló!

Han elégedetten sóhajtva hátradőlt székén és Gallandrot hallgatta, aki közben kapcsolatba lépett a rombolóval és az irányítótiszttel vitatkozott a részletekről. Kicsit nehézfejúek tudnak lenni a bürokráciához szokott BR-ek, ha a rugalmas hozzáállásról van szó.

- Mondom, hogy nem kell a kabin miatt aggódniuk! Jól látom innen, hogy stabilan be van akadva a hajó orrába! Nem fog leesni, amíg egyenesen repül...!

- Úgy hiszem, a túsók egyikét kicsit tovább magamnál kell tartanom! – jegyezte meg közben Solo, mintegy mellékesen. - Csak, hogy biztos legyenek abban, nem szegik meg a megállapodásunkat!

A mesterlövész döbbsen nézett rá, abbahagyva a vitatkozást a fennhatósági katonatiszttel. A karjait hátrakötő gúzs miatt nem tudott gesztikulálni, ezért a fejét rázva jelezte, mennyire helyteleníti az emberrablást.

- Mi...? Ezt nem teheti! Odumin igazgató...!

- Ne húzza fel magát, Gallandro! Visszakapják a nőt, ha betartják a szavukat! Vigyázni fogok rá, ne féljen!

Aztán egy kurta intéssel átadta Csubakkának a hajó irányítását, amíg a navigációs számítógépen ügyködött, előhívva a bolygó térképét. Keresnie kell egy megfelelő leszállóhelyet valahol a közelben, lehetőleg lakatlan területen. Jó sok munkába fog telni, amíg helyrepofozzák a vukival a Falcont, ráadásul egynémely alkatrésszel nem is rendelkeznek hozzá. Valószínűleg egész éjszaka dolgozhatnak majd, sőt akár a következő nap nagy része is rámehet a munkára. És nem valószínű, hogy a rombolón lennének egy öreg YT-1300-ashoz való cuccok, de talán a meglévő holmikkal is le tudnak majd lépni a rendszerből. Fiollát magukkal fogják vinni, nehogy a Fennhatóságok megpróbálkozzanak valami trükkkel és miután kifizették a tartozásaikat, meg feltöltötték a készleteket, keresnek egy szép, nyugodt bolygót, ahol zavartalanul élvezhetik egymás társaságát. Mert az Urdurra mégse viheti el a csajt Vandangante titkos telepére. Nem csupán a foglalkozása, hanem Jessa miatt sem.

A várható költségekre gondolva még valami az eszébe jutott, közvetlenül azután, hogy talált egy megfelelőnek tűnő helyet a térképen.

- Apropos, Gallandro! Kérem tudja meg, hogy mennyi készpénz van a romboló hajópénztárában!

Csubakka kérdő vakkantására nevetve válaszolt:

- Hogyhogy mire kell? Úgy emlékszem, a rabszolga kereskedők tartoznak nekem tízezerrel az elvégzett szolgáltatásokért! Csak nem ment ki a fejedből ez az apróság?

A vuki megértően hümmögött, ide-oda ingatva busa fejét.

- És most ők, ugye a Fennhatóság vendégszeretetét élvezik! - folytatta a koréliei, könnyedén intve a Victory irányába. - Plusz a járulékos költségek, mint például a fuvardíj az Ammuudra, meg a fájdalomdíj az elszenvedett kényelmetlenségekért...! Ja, és a sikerdíj, mert elkaptuk a gazfickókat! Soroljam tovább?

Gallandro sápadtan, fogait összeszorítva nézte, ahogy ezek ketten mókáznak előtte, majd inkább visszatért a romboló kapitányával folytatott vitájához. Azaz csak tért volna, mert az első tiszt vidám vakkantásokkal csapkodta széke karfáját, de olyan intenzíven, hogy a döngés a Falcon legtávolabbi pontján is hallatszott. Han pedig újra előrehajolt és szívből jövő csókot küldött Fiollának.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Miután letette a Millennium Falcont egy lakatlan völgy közepén, valami legelőnek használt rét dús fűvére, Han kiszaladt a hajó elé és a stukkerét előkapva kiparancsolta az utasszállító kabinból Sprayt és Fiollát. Gyorsan feltessékelte őket a fedélzetre, ahol Csubi már türelmetlenül várta, hogy minden tiltakozásuk ellenére gúzsba kösse végtagjaikat néhány erős madzaggal.

- A túszejtés igen súlyos bűncselekmény! Ezt remélem tudja, kapitány! - mondta idegesen rezgő bajusszal a területi igazgató, mielőtt felbaktatott volna a rámpán.

Érződött rajta, hogy a történetek kissé megviselték és rosszul tűri az efféle bánásmódot.

- Ne aggódjatok! Nem adlak el benneteket rabszolgának! - viccelődött velük Han zavartalanul.

- Azt ajánlom is! - nézett rá szúrós szemmel a lány, csöppet sem félve tőle. - Különben túl kicsi lesz ez a galaxis, hogy elrejtőzz benne előlem!

- Azt hittem, ismersz már annyira, hogy megbízz bennem!

- Én is azt hittem...! Aztán elraboltál minket!

- Elnézést, hölgyem, amiért nem akarok börtönbe vonulni!

Han megjátszott sajnálkozással biccentett és futólag végigsimított a nő felkarján, mielőtt az követte volna felettesét a teherhajó fedélzetére. Fiolla összeresztette az érintésétől és halványan elmosolyodott.

- Nem hibáztatlak érte!

Miután átadta társának az értékes foglyokat, felpillantott a hullócsillagokkal tarkított égre, lazán búcsút intve a távozó Thandon Thumpernek. A csillagromboló megállapodás szerint fölemelkedett orbitális pályára, hogy ott várja meg, a fejük felett lebegve, míg elkészülnek a javításokkal.

Rövidesen egy Kappa-osztályú csapatszállító űrsikló hagyta el a csatahajó hangárját és lassan manőverezve leereszkedett melléjük a mezőre. A harmincöt méter hosszú, szögletes gép elülső rámpája csattanva leereszkedett és egy fegyvertelen tiszt sietett oda a korélieihoz, kesztyűs kezében könnyű fémdobozzal. A fickó fiatal volt és feltűnően ideges, amiért rábízták a fontos feladatot. Neki kellett kifizetnie a csempészeket, akik pófátlan módon az orruk elől rabolták el a területi igazgatót és két emberét.

- Solo kapitány? - kérdezte bizonytalanul, végigmérve a csészealj rámpája előtt ácsorgó férfit.

- Ki más? - vont vállat közömbösséget színlelve Han.

A fedélzetről hozott infraszeművegével folyamatosan az űrkompot figyelte, nehogy a BR-ek kitegyenek néhány kommandóst a sötétben, amíg átveszi a fizetségét. Szerencsére a katonák precízen tartották magukat a kíváncsiakhoz és teljesen kivilágították a deszanthajót és környékét. Még ha a hátsó rakodóajtókon ki is lopózna egy tucat fegyveres, a lelegelt fűben akkor sem tudnának elrejtőzni előle, annyira sima volt a talaj több száz méter sugarú körben.

- Tessék, a pénze! - nyújtotta át a tiszt a szürke páncélkazettát.

- Nyissa ki előbb, had lássam!

A pasas beharapta alsó ajkát, de fegyelmezetten teljesítette a pilóta kérését. A különféle címletű kreditekkel teletömött doboz roppant csábítóan csillogott a Falcon leszállófényeiben és láthatóan nem volt benne semmi kellemetlen meglepetés. Se bomba, se kábítógránát vagy kreditchip memóriatörő ketyere, amivel a pénzszállítók szokták megkeseríteni az amatőr bankrablók életét. Solo kis híján megnyalta szája szélét örömeiben. Átvette a fickótól a jutalmát, bal hóna alá csapva a kazettát és intett neki a pisztolyával.

- Kösz! A soha viszont nem látásra!

- Üzenjen, ha kész az indulásra és lejövünk a foglyokért! - biccentett katonásan a fiatalember.

Azzal hátat fordított neki és visszamasírozott a deszantszállítóba. Han türelmesen megvárta, míg az acélszürke gép dübörgő hajtóművekkel fölemelkedik az éjszakába és infraszemüvegével alaposan körülnézett a leszállás helyén. Nem látott álcázóháló alá bújva lapító BR kommandósokat, vagyis a romboló kapitánya betartotta szavát. Gyorsan felszaladt a rámpán és gondosan bezárta a zsilipajtót, minden eshetőségre készen. Legközelebb csak távozás előtt fogja kinyitni, hogy megszabaduljon Spraytól és Gallandrótól. Fiollával ráér később megbeszélni, melyik bolygón tegye ki, ha már fényévekre járnak ettől a helytől.

Mire az utastérbe ért, Csubakka gondoskodott a vendégeikről, a holo-sakk asztalhoz ültetve őket. Elöl kötötte össze a kezüket, majd szorosan beszíjazta mindhármukat a gyorsulástompító ülésekbe, nehogy elkóborogjanak a fedélzeten.

- Ne csináljatok semmi butaságot és akkor hamar megszabadultok tőlünk! - ajánlotta nekik a koréiai jókedvűen.

Egyikük sem szólalt meg, csak néztek rá: Spray komoran, Gallandro elismerően, Fiolla pedig roppant talányosan. Han megvárta, hogy a vuki befejezze a túsók kötözését, egy hosszú rakományrögzítő spaniferrel a dejarik asztalhoz láncolva lábaikat, aztán átadta neki a páncélkazettát.

- Ezt számold meg és tedd be a trezorba! Utána munkához látunk! Hosszú éjszaka vár ránk!

Az első tiszt elégedetten dűnnyögve elsietett a hálókabin irányába, úgy babusgatva a fémdobozt, mintha a gyereke lenne. Solo pedig előrement a pilótafülkébe és a türelmesen várakozó Kuka kezébe nyomta a mesterlövész pisztolyát, röviden utasítva, hogy menjen hátra és folyamatosan őrizze értékes foglyaikat. A droid ugyan határozottan tiltakozott az ellen, hogy fegyvert szegezzen szerves – és pláne intelligens – lényekre, de a kapitány bizalmasan tájékoztatta: a legkisebb fokozatra állította neki a stukkert. Ha a túsók kiszabadulnak, nyugodtan beléjük lőhet, a gyenge lézersugár legfeljebb felhevíti a bőrüket egy kicsit és múló kellemetlenséget okoz a ruhán keresztül. Ezt persze az őrizeteseeknek nem kell tudniuk. Ők csak azt látják, hogy a Relby-K23-as ki van biztosítva. Legvégső esetben pedig, ha nem bír el velük, inkább kiabáljon segítségért és a csempészek másodpercek alatt ott teremnek, hogy lecsillapítsák a túszókat.

- Nos, rendben van, kapitány! Bár meg kell mondanom, ez a parancsa igencsak súrolja a határát annak, ameddig elmehetek az ön biztonsága érdekében!

- Nem kell megjátszanod a párbajhóst! Csak gondolj az esedékes nagy szervizre, amit kapni fogsz, ha itt végeztünk!

- Ön roppant meggyőzően tud érvelni, uram! - bólintott az öreg munka droid türelmesen és kissé ügyetlenül markolva a sugárvetőt, elkacsázott az utastér irányába.

A fedélzeten lévők közül Han lepődött meg a leginkább azon, hogy hajnalra elkészültek Csubival a szükséges javításokkal. Először a hiperűr hajtóművet állították be, hogy rendesen működjön, majd befoltozták a hajótesten ütött lyukakat és kicserélték a sérült védőpajzs generátor alkatrészeit is. A többi kárt ráérnek később helyrehozni, ha végre biztonságba jutottak és nem kell további kellemetlen meglepetésektől tartaniuk. Igaz, hogy az éjszaka során megittak vagy két liter erős kávé, a növekvő fáradtságukkal küszködve, de legalább helyrepofozták az öreglányt. A technikai állomáshoz kapcsolt Kék Max minden szükséges tesztet lefuttatott a fedélzeti számítógépen, ellenőrizve a létfontosságú rendszereket, majd Solo kioldozta Gallandrót és a tynnait, kikísérve őket a harmattól nedves rétre.

- Ne kószáljatok el! A romboló mindjárt leküld értetek egy siklót! - búcsúzott a két

fáradtan tébláboló fickótól kedélyesen.

- Visszakaphatnám a pisztolyomat? Régi kedvencem! - mondta nemes egyszerűséggel a mesterlövész, zsibbadt csuklóját masszírozva.

- Inkább megtartom emlékre! Ne aggódjon miatta, vigyázni fogok rá! - viccelődött vele Han fölényesen. - Jó lesz szuvenírnek az ammuudi kirándulásról!

- Megtalálom magát, Solo! Bárhová menjen a világegyetemben! - jelentette ki Gallandro, szúrós szemmel bámulva rá, ahogy a koréliai felhátrált a rámpán. - És vissza fogom venni a fegyverem!

- Abban ne legyen olyan biztos! Az univerzum hatalmas hely! Böven elférünk benne mindketten! - vigyorgott rá szemtelenül a pilóta. - Stukker helyett inkább szerezzen magának egy feleséget és élvezze az életet...!

Nem várta meg, míg a láthatóan feldühödött ylix-i párbajhős mond valamit befejezésül. Jobb keze lecsapott a zsilipajtó vezérlőgombjára és bezárta a nyílást. Majd késlekedés nélkül előresietett a pilótafülkébe, beindítani az űrhajót. Ideje elpályáznuk ebből a rendszerből.

Mire Csubakka csatlakozott hozzá – röviden tájékoztatva őt arról, hogy alaposan megszámlolta mind a tizenötezer kreditet, amit kicsikartak a Fennhatóságiaktól – már felemelte a bárkát a mezőről és előrebillentve az orrát megvárta, míg az utasszállító kabin tartóhurka lecsúszik az elülső nyúlványról. A közelben ácsorgó tynnai épp Gallandróval vitatkozott valamiről, hevesen gesztikulálva úszóhártás kezeivel. Han mosolyogva búcsút intett nekik és hátrahúzza a szarvkormányt, fokozatosan gyorsulva emelkedni kezdett a felhőkkel tarkított ég felé. A kelő Nap fénye narancssárga pászmákat vetve bevilágított a szélvédőn, jókedvre hangolva a két fáradt és igencsak álmos csempészt. Han rádión értesítette az orbitális pályán lebegő csillagrombolót, hogy leküldhetik a siklójukat a főnökükért, bár azok nyilván látták a nagy felbontású távcsöveikkel, amint kitessékeli foglyait a szabadba.

A Thandon Thumper nem próbálta meg üldözni és elfogni őket, mivel Hart és Parn-Gorra Fiolla könyvvizsgálónő még mindig a fedélzeten volt, biztosítékként. Így az öreg teherhajó háborítatlanul hagyhatta el az atmoszférát, nyílegyenesen eltávolodva az Ammuud fehér, kék, zöld és barna színekben pompázó gömbjétől. A műszerek kijelzései szerint minden berendezés kifogástalanul működött, ezért tíz perccel később Solo megkönnyebbült sóhajjal húzta hátra a hiperűr sebesség gyorsítókarját a konzolon.

Miután a környező csillagok elmosódott fénycsíkokká torzultak előttük, s beléptek a hipertér kékes árnyalatú közegébe, a koréliai biztatóan vállon veregette társát.

- Ezt is túléljük, haver! És még kerestünk is a bolton egy keveset!

Csubakka elégedetten morgott, szőrös karjait összefonva tarkóján. A sok munka után úgy döntött, ideje végre lazítania egy keveset. Széles háta mögött megnyikordult speciálisan módosított ülése, miközben szemét lehunyva élvezte a pihenés örömét.

Han hátrament az utastérbe, hogy kiszabadítsa gúzsba kötött útitársnőjét. Kuka még mindig ott ült a forgószékben, órák óta mozdulatlanul tartva fémkezeiben a Relby-K23-ast, egyenesen a lányra szegezve. Nem mintha Fiolla bármivel is próbálkozott volna az éjszaka folyamán, eltekintve némi vakarózástól és feszengettől az ülésében.

- A hiperűrben vagyunk? - kérdezte türelmetlenül.

- Igen.

- Akkor oldozz ki gyorsan, mert már nagyon kell pisilnem!

- Máris, szépségem!

Han sietve megszabadította őt a köteleitől és szolid mosollyal figyelte karcsú alakját, amint kinyújtóztatva elgémberedett végtagjait, a felhorzsolts csuklóit masszírozva távozik a mosdó irányába. Le akart ülni az asztalhoz, hogy pihenjen egy kicsit, ám a munka droid felállt és odanyújtotta neki a lézerpisztolyt.

- Ezt visszaadhatom, uram? Azt hiszem, már nem kell vigyázni a hölgyre!

- Igen, persze! Kösz, Kuka!

Solo szórakozottan elpakolta a zsákmányolt stukkert az utastér sarkában álló fegyvertartó ládába és elővett egy üveg hóléből olvasztott ivóvizet. Igencsak éhes volt már, de a Falcon fedélzetén nem akadt semmi ennivaló. Még egy üveg borocska se, ami fölöttébb bosszantó. Sürgősen keresniük kell egy jóféle konyhával megáldott bolygót, ahol alaposan belakmározhatnak és rendesen leihatják magukat Csubival a jól végzett munka örömére.

- Töltésre kapcsolom magam, mert a hólapátolástól nagyon lemerültek a telepeim! - mondta közben a BLX-5-ös. Felvette a technikai állomás pultján ücsörgő Kék Maxot, aki az egész éjszakát az űrhajó számítógépére kapcsolva töltötte és visszatette kis barátját a mellkasába.

- Persze, srácok! Pihenjete csak!

Han türelmetlenül topogva várta, hogy Fiolla előkerüljön a hálókabinból és közben azon járt az esze, mivel kápráztathatná el a csajt. Végre volt pénze, még több is, mint remélni merte korábban és a helyzetüket látva pontosan tudta, nem fognak sokáig a zsebében zörögni azok a plastik kreditlapocskák. Rengeteg mindent kell beszerezniük, de ha jól beosztják, a maradékból vígan élhetnek néhány hétig vagy akár egy hónapig is. Telik majd belőle új ruhára a nőnek, cserébe a Lady of Mindoron összekoszolt és elszaggatott holmijáért, meg egy rendes szállodai szobára, bár ezúttal egy kétágyasat fog kivenni magának és a csinibabának. Talán elvihetné őt valamelyik közeli üdülőbolygóra, hogy együtt pihenjék ki az elmúlt napok izgalmait. A Maryo rendszer például egész közel van ide...

Eddig jutott a tervezgetésben, mikor a könyvvizsgáló hölgyemény felbukkant a folyosón. Csípőre tett kézzel, egyszerre kíváncsi és bizonytalan tekintettel megállt előtte. Bár csak egy olcsó, csillogó acélkék pilótaruhát viselt, mellén a Glayyd-klán jelvényével, mégis roppant vonzónak tűnt a koréliai szemében.

- Nos, Han? Elárulnád, mi a szándékod velem?

- Már órák óta tűnődöm ezen! - mondta szigorú képpel a férfi. - Elvégre a foglyom vagy és némiképp neheztelek rád, amiért cserben hagytál az Ammuudon!

A nő megszeppenve pillantott rá. Fekete szempillái megrebbentek a vád hallatán.

- Nagyon sajnálom, de nem tehettem mást...!

- Na persze! Először felbéreltél, aztán miután többször is megmentettem az életed és megoldottam számodra az ügyet, hagytál volna megrohadni a sitten!

Solo karba tett kézzel állt vele szemben, s próbált úgy viselkedni, mint a nagy sikerű holofilmekben látható marcona kalózkapitányok. Fiolla erre úgy reagált, ahogy az várható volt: bűnbánóan lehajtotta fejét és nem mert a szemébe nézni.

- Mindent megtettem volna később, hogy segítsek rajtatok! A legjobb ügyvédet béreltem volna fel és...

- Áh! Hagyjuk! - legyintett a csempész nagyvonalúan. - Ez már múlt! Most a jelennel kell törődnünk!

- Jó...! Ahogy akarod...! - a nő valamelyest megkönnyebbült a szokatlan nagylelkűségtől. - Az adósod vagyok, Han! Mondd meg, mivel engesztelhetnék ki!?

- Tudsz valami jó éttermet a közelben? Úgy két-három órányi repülésre, mert nagyon éhes vagyok!

Fiolla meglepetten bámult rá, aztán a szája sarka félszeg mosolyra görbült.

- Nos, éppen tudok... az Oslumpexen. De ott rögtön letartóztatnának. Odumin gondolom már az egész szektorba szétküldte a körözési fotóitokat.

- Igazad van. Akkor visszamegyünk az Issagra Állomásra, ahol ez az egész elkezdődött a számomra. - dünnyögte Solo elgondolkodva. - Ott senki sem foglalkozik

holmi körözésekkel. Jó hely! Tetszeni fog neked!

- Hallottam már róla. Tele van mindenféle bűnözőkkel és csempészekkel. Te, meg a vuki haverod nem fogtok kilógni onnan. A kérdés csak az, hogy fogolyként viszel oda...? Vagy...?

- Vagy? - kérdezett vissza a pilóta, mert a lány talányosan elharapta a mondat végét.

- Barátnőként? - nyögte ki félénken Fiolla.

Han erre elvigyorodott és közelebb lépve hozzá, gyöngéden átkarolta szépséges kedvesét.

- Ezt még nem döntöttem el. Attól függ, te melyik szerepben éreznéd jobban magad!

Őszinte gyönyörűségére szolgált hallgatni a hölgy szende kuncogását, miközben mélyen egymás szemébe néztek, a másik szándékát találgatva. Egy pillanattal később a leendő helyettes területi igazgatónő már elakadó lélegzettel viszonzta ölelését, mígnem szorosan összeért a testük.

- Olvasd le a számról! - súgta Fiolla édesen és lehunyt szemmel hagyta, hogy a koréliei puha csókot leheljen megremegő ajkaira.

A technikai állomás mellett ácsorgó Kuka érdeklődve figyelte évdésüket, azon tűnődve, milyen ellentmondásosak tudnak lenni a szerves lények. Az egyik percben még ádáz ellenfelek, aztán meg gondtalanul flörtölnek és csókolgatják egymást. Ez több annál, mint amit egy magafajta sokat látott, öreg munka droid elemző programjai még fel tudnak dolgozni. De az biztos, hogy csupa jó dolog vár rájuk a következő napokban. Pótalkatrészek, gépolaj, egy alapos szerviz és más fontos örömforrások mindannyiuk számára...

VÉGE